Sonra Gözler Görür

HİKMET HÜKÜMENOĞLU

ROMAN

can çağdaş

HİKMET HÖKELEKLİ

SONRA GÖZLER
GÖRÜR

HİKMET HÜKÜMENOĞLU

SONRA GÖZLER GÖRÜR

Can Çağdaş

Sonra Gözler Görür, Hikmet Hükümenoğlu
© 2024, Can Sanat Yayınları A.Ş.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ekim 2024, İstanbul
Bu kitabın 1. baskısı 20000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Abdullah Ezik
Düzelti: Ebru Aydın
Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.
Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftehavuzlar Sk. No: 16 Acar San. Sit.
Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 45099

ISBN 978-975-07-6436-3

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.
Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 43514

HİKMET HÜKÜMENOĞLU

SONRA GÖZLER GÖRÜR

ROMAN

♥can

Hikmet Hükümenoğlu'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Körburun, 2016

Aşka İnanmayanlar İçin Aşk Öyküleri, 2018

Atmaca, 2020

04:00, 2021

Harika Bir Hayat, 2023

HİKMET HÜKÜMENOĞLU, 1971'de İstanbul'da doğdu. *Kar Kuyusu* (2005), *Küçük Yalanlar Kitabı* (2007), *47 Numaralı Kamara* (2010), *04:00* (2012), *Körburun* (2016), *Atmaca* (2020), *Harika Bir Hayat* (2023) romanlarının yanı sıra 2018'de *Aşka İnanmayanlar İçin Aşk Öyküleri* adlı öykü kitabını yayımladı. *Körburun*'la 2017'de Attila İlhan Roman Ödülü'nü ve *Harika Bir Hayat*'la 2023'te Yunus Nadi Roman Ödülü'nü kazandı.

(...)
Yürek bir kez görür, sonra hep gözler görür
Ben onu yüreğimle görmüşüm anlaşılan
Çözüldü artık o büyü (...)

Edip Cansever, "Boşversene Sen Niye Beklemeli",
Sevda ile Sevgi, 1977

Yenikent, Türkiye'nin Kuzey Ege sahilinde (bazı kaynaklara[1] göre güneybatı Marmara) yer alan bir sanayi ve üniversite şehridir. Ulaşımın kısıtlı olması nedeniyle tarih boyunca dağınık köylerin bulunduğu bölgede, kıyı şeridini D550 karayoluna bağlayan tünelin 1969 yılında açılması[2] ve *Yenikent Kâğıt Fabrikası*'nın 1971 yılında kurulmasıyla[1] nüfus hızlı bir artış göstermiştir. Yenikent, 1975 yılında il olmuştur[3].

1977 yılında *Yenikent Üniversitesi*'nin açılması[4] ve genç nüfusun artmasıyla sadece bir fabrika şehri olmaktan çıkmış, aynı zamanda modern bir öğrenci şehri kimliği de kazanmıştır. Ülkenin çeşitli bölgelerinden işgücü yanında genç nüfusu da çekmiştir. 2000'li yıllarda ekonomik yavaşlama sebebiyle nüfus artışı durmuştur. Son genel sayıma göre Yenikent'in nüfusu 150 bin civarındadır[5].

Yenikent Kâğıt Fabrikası, 25 Mart 1967 tarihinde *Türkiye-SSCB arasında imzalanan iş birliği anlaşmasının*[6] ardından Sovyet kredisi ve Türk-Sovyet ortak yüklenimi ile inşa edilmiştir. 2004 yılında özelleştirilmesi tamamlanan fabrikanın tamamı, kuruluşundan bu yana yöneticilik görevini üstlenmiş olan bir *Türk ailesine* aittir.[7]

Yenikent, nüfus yoğunluğu açısından alt sıralarda yer almasına rağmen ekonomik ve kültürel önem açısından Türkiye'nin ilk beş şehri arasında sayılmaktadır. Her yıl düzenlenen *Yenikent Uluslararası Film Festivali*, dünya çapında ünlü yönetmen ve oyuncuları ağırlar.[8]

Kaynak: https://tr.wikipedia.org/wiki/Yenikent

Birinci Bölüm

15 Eylül Pazar
Sağanak yağmur, 16°

1.

Gözlerini araladığında yemek masası fırıldak gibi dönüyordu. Tutunacak bir şey aradı, bulamayınca paniğe kapıldı. Sonra masayla birlikte döndüğünü ve korkmasına gerek olmadığını, ani hareketler yapmadığı sürece düşmeyeceğini anladı. Yanağı ahşaba yapışmış, sağ kolu uyuşmuştu ve o pozisyonda ne kadar uyuduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Çenesine akan tükürüğü eliyle sildikten sonra doğrulmayı denedi.

"Hadi kalk, yatağında uyu," dedi arkasında tanıdık bir ses.

Birkaç saniye, belki de birkaç dakika sonra, "İstersen kalkmana yardım edebilirim," diye ekledi.

Ezgi Sezgin bütün gücünü kullanarak başını çevirdiğinde oğluyla göz göze geldi. "Saat kaç?"

"Daha sabah olmadı."

"Çok mu gürültü yaptım?"

"Uyumuyordum ki zaten."

Uyumayıp beni beklemiş, diye düşündü. Utanç, zaten

berbat bir durumda olan midesine bıçak gibi saplandı. Tavandan sarkan çıplak ampul, boş duvarlar, üst üste yığılmış koliler, hepsi masanın peşine takılmış dönmekteydi. Beyninin içindeki sıvılar da onlara uyup dönmeye başlayınca bulantı dalga dalga bedenine yayıldı. Kolunun dibindeki votka şişesini saklamak istedi ama o kadar zordu ki...

"Bugün cumartesi mi?" diye sayıkladı.

Batu, masaya uzanıp şişeyi güvenli bir mesafeye çekti. "Pazar oldu. Yüzünü yıkamak ister misin?"

"Ben iyiyim. Hadi, git yat."

"Ama yardım istersen seslen tamam mı?"

Ardından karanlık ve çalkantılı bir boşluk.

Ezgi gözlerini tekrar açtığında yatak odasındaki perdenin aralığından sızan sivri ışık beynini deldi. Yatmadan önce çizmelerini ayağından fırlatıp atmaya gücü yetmiş fakat yağmurda sırılsıklam olmuş giysileri çıkarmayı beceremezmişti. Telefonunu aradı. Bulamayınca paniğe kapıldı. Üstünü başını yokladı ve kotunun arka cebinde eline sert bir şey değince rahatladı. Ekranda 13.22 yazıyordu.

Telefonuna duvar kâğıdı olarak geçen yaz çektiği bir fotoğrafı koymuştu: Güney'de kalabalık bir plajda Batu'yla ikisi yanak yanağa kameraya bakıp gülümsemişlerdi. Şimdi o buz gibi suya ayaklarını sokmayı, sivri çakılların üzerinde dengede duramayınca kendini hızlıca denize bırakmayı nasıl da...

> ...oradan kaçmak isterken koluna yapışan bir el, kendini kurtarmak için çırpınışı, düşünmeden savurduğu yumruklar ve arkasına bakmadan hızla uzaklaşması...

...isterdi. Zihnine üşüşen diğer görüntüleri kovmak için gözlerini yumup başını iki yana salladı. Midesi ağzına gelince pişman oldu ve zar zor kalkıp banyoya kadar sürükledi kendisini. Musluktan su içti, boynunu ıslattı.

Uzun uzun yüzünü yıkadı. Saçını başını toplayıp biraz daha az perişan görünmeye çalıştı. Üniversitedeyken birkaç defa çok kötü sarhoş olmuştu fakat artık vücudu böyle bir çileyi çekecek kadar genç değildi. Hadi o neyse de, oğlu onu bu halde ilk kez görüyordu.

Koridordaki kolilerin arasından dolanıp salona girdiğinde Batu'yu kanepeye uzanmış buldu. 17 yaşındaki oğlu televizyonun sesini iyice kısmış, çamurlu bir gölde yıkanan fillerin birbirlerine su püskürtmesini izlemekteydi.

Ayakucuna ilişip boş gözlerle o da ekrana baktı bir süre. "Kahvaltı ettin mi?"

"Çoktan," diye mırıldandı Batu buz gibi bir sesle. "Öğle yemeğini bile yedim."

"Öyleyse akşama konsantre olalım," diyen Ezgi uzunca bir sessizliğin ardından şansını denemeye karar verdi. "Mesela... bu şehirdeki en iyi pizzacıyı bulmak için keşfe çıkabiliriz belki."

"Bu şehirde pizzacı var mı sence?"

"O kadar da abartmayalım," dedi Ezgi suçlu suçlu. Kafasını ne tarafa çevirirse çevirsin açılmamış bir koli görmek fena halde canını sıkıyordu. Taşınalı bir ay olmuş gibi geliyordu, oysa daha dün bir bugün iki... hayır, üç gün geçmişti. Önce mutfağı bitirelim diye karar vermişlerdi, sonra giysiler ve en son kitaplar.

...koluna yapışan bir el.
Bir saniye dur da konuşalım.
Ne konuşacağız?

Hesapta sarhoş olup önceki gece olanları unutacaktı ancak mide bulantısıyla birlikte görüntüler parça parça geri dönüyordu. Şimdi sırası değil, dedi içinden, daha sonra hatırlarsın. Kitapları sona bırakmışlardı çünkü en zor iş oydu. Zaten önce rafları monte edecek bir usta bulmak

gerekiyordu ve o bile başlı başına bir iş sayılırdı. Daha acil problemler vardı: Ampul almayı unutmuşlardı, üç gündür evde çalışır durumda buldukları iki ampulle idare ediyorlardı. Ve sadece yarım rulo tuvalet kâğıdı kalmıştı.

"Ne dersin, bir alışveriş listesi yapsak mı?"

Batu karakter atmayı bırakıp kanepede elinin altında duran not defterini açtı. "Sen uyurken yaptım," dedi.

Yaşıtları her şeyi telefona yazarken o ilginç bir şekilde kâğıt kalem kullanmayı tercih ediyordu. Başka bir şehre taşınacaklarını öğrendiğinde hoşuna gitmeyen ve onaylamadığı bu "proje"yi safhalara ayırmış, yapılması gereken işleri belirlemiş ve bir tablo hazırlamıştı. Eşyalar toplanırken nakliyecilerin yanından ayrılmamıştı. Kolileri numaralamış, "Neyin nerede olduğunu bilmezsek yerleşirken çok zaman kaybederiz," demişti. Gören de defalarca taşındı sanırdı ama bu daha ilk tecrübesiydi.

Fiziksel olarak da yaşından büyük gösteriyordu. Boyu çoktan annesini geçmişti. Nakliyecilerden biri, "Kardeşin sana bakıyordu abla," dediğinde Ezgi, kardeşim kim, diye bir süre kafa patlatmıştı o kargaşada. Ve daha bu yaşta öfkesini kontrol etmeyi çok iyi beceriyordu. Kavga çıkarmamış, ağlayıp sızlamamıştı fakat kızgındı – ne kadar kızgın olduğunu bir bakışta anlayacak kadar iyi tanıyordu Ezgi oğlunu. Bakmasına bile gerek yoktu, sesinin tonundan ya da sözcüklerin arasındaki boşluklardan anlayabiliyordu.

2.

Doğup büyüdüğü ve gençliğinde daralıp arkasına bakmadan kaçtığı Yenikent, yokluğunda neredeyse hiç değişmemişti. Bu ufacık şehirde zaman İstanbul'a kıyasla hâlâ yavaş akıyordu. Atmosferi oluşturan moleküller normalden daha ağırdı sanki ya da yerçekimi daha güç-

lüydü ve gözle görünmeyen bir kütle insanın sırtına çöküp hareketlerini yavaşlatıyordu.

Pazar akşamüstü yağmur durmuştu ancak bulutlar yere değecek kadar alçak kayıp geçiyordu şehrin üzerinden. Arada sırada otomobilin camını indiren Ezgi, yüzüne vuran rüzgârla mide bulantısını dindirmeyi deniyordu.

Tenha bir marketten alışveriş yapıp torbaları Mini'nin bagajına doldurmuşlardı. Ezgi, dönüşte yolu biraz uzatıp Batu'ya şehir merkezini dolaştırmaya karar vermişti. Yenikent'in atardamarı diye bilinen 19 Mayıs Caddesi bile pazar akşamı bu saatlerde oldukça sakindi. Işıkları yanan birkaç kafe ve pastane, garsonların tavırlarına bakılırsa kapanmadan önce son müşterilerin kalkmasını bekliyordu.

Batu buraya taşındıkları için kızmakta hiç de haksız değildi. İstanbul'daki okulunu seviyordu, kendi standartlarına göre yeterince zeki bulduğu bir-iki öğretmeni vardı. Çoğu zaman yedekte otursa da basketbol takımında olmaktan keyif alıyordu. Hafta sonları antrenman sonrası birlikte birkaç saat geçirdiği bir-iki arkadaşı bile vardı.

"Basket takımı için konuştun mu?" diye sordu Ezgi. Zafer Meydanı'na doğru saptıklarında tam karşılarında karanlık bulutların altında tuhaf bir ışıltıyla parlayan deniz belirdi.

"Seçmeler perşembe derslerden sonraymış. Biraz geç dönerim herhalde. Bu koku ne?"

"Kükürt. Fabrikadan geliyor," dedi Ezgi. Şehrin ucunda heybetle dikilen ışıklı kütleyi gösterdi. Yenikent Kâğıt Fabrikası'nın ana binaları ve depoları sarı spotlarla aydınlatılmıştı. Tepesinde kırmızı ikaz ışığı yanıp sönen bacası, rampasında uzaya fırlatılmayı bekleyen bir füzeyi andırıyordu.

"Okul hiç fena değil sanki," diye devam etti. "Spor salonu, laboratuvar filan bana güzel göründü, ne dersin?"

"Evet," diye mırıldandı Batu. "Dün gece ne oldu?"

Bu soruyu beklemesine rağmen hazırlıksız yakalanmıştı. "Bir arkadaşımla tartıştık," dedi sesini kontrol etmeye çalışarak.

"Sana kötü bir şey mi yaptı?"

"Hayır! Merak etme, kimse bana kötü bir şey yapmadı. Neden öyle düşündün ki?"

"Eve geldiğinde ağlıyordun."

"Ağlıyor muydum?" dedi Ezgi. "Belki biraz hayal kırıklığına uğradım, o kadar. Önemli bir mesele değil. Nedense dün gece önemliymiş gibi geldi."

Yapma Ezgi, dur da iki dakika konuşalım.
Konuşacak bir şey varmış gibi...

Üniversite öğrencileri, meydanı çevreleyen kafe ve restoranları bütçelerine daha uygun bulup tercih ettiğinden, burası Zafer Caddesi'ne kıyasla epeyce canlıydı.

"Bana kızgınsın, biliyorum," diye ekledi Ezgi.

"Sarhoşken araba kullandığın için kızgınım."

Sarhoşken araba kullanmadım diyebilmeyi çok isterdi fakat Batu'ya asla yalan söylememe prensibini bugüne dek bir kere bile bozmamıştı. Şimdi de bozmayacaktı. "Ne desen haklısın. Aptalca, salakça, şuursuzca bir hareketti. Söz veriyorum, bir daha olmayacak."

"Küsseniz bile arkadaşının seni eve bırakması gerekirdi."

Küsmek. Ezgi, kendine engel olamayıp gülümsedi ama Batu farkına varmadan hemen kendisini toplayıp ciddileşti. "Mazeret değil ama arkadaşımın yanından ayrıldığımda o kadar kötü durumda değildim." Gerçekten de şişeyi yolda açık bulduğu bir TEKEL bayisinden almış ve çoğunu eve dönüp park ettikten sonra arabada içmişti. Radyoda acıklı şarkılar çaldığını ve bir noktada eve

çıkıp yatağında uyumaya karar verdiğini hayal meyal hatırlıyordu. Âşık olduğu adama sürpriz yapmaya kalkıp onu başka birisiyle basan kadınların hikâyesine son derece sıkıcı bir klişe derken şimdi o kadınlardan birisi oluvermişti. Ne kadar saf olduğunu düşündükçe –hayır, saflık değil düpedüz aptallıktı bu– utancından yerin dibine geçiyordu. Senin yaşadığın şehre taşınmaya karar verdim, haber vermedim çünkü sürpriz olsun istedim. Şükürler olsun ki bunları yüksek sesle dile getirmemişti fakat aklından geçirdiğini inkâr edemezdi. Sürpriz bile sayılmayacak kadar önemsiz bir detay olduğuna kendisini inandırmak istemiş ve becerdiğini sanmıştı.

Ayrıca votka hiçbir işe yaramıyordu.

Tekrar caddeye çıkıp evin yolunu tuttuğunda, "Pizza yerken film seyrederiz belki," dedi.

Batu yine karakter atmaya başlamıştı. "Daha internet bağlanmadı ki."

"DVD seyrederiz. Sen seç, hangisini istiyorsan."

İlginç bir şekilde oğlu yaşına rağmen DVD'lere, CD'lere, hatta kasetlere son derece aşinaydı. Babası, bütün koleksiyonunu birkaç yıl önce ona hediye etmiş, bu sayede çok puan toplamış ve Ezgi'yi fena halde kıskandırmıştı. Batu'nun çok sevdiği 80'lerin bilimkurgu klasikleri –bilhassa Ridley Scott'ın *Blade Runner*'ı– ona pek cazip gelmese de bu gece kesinlikle itiraz etmeyecekti.

> ...gözyaşları belli olmasın, hıçkırıkları duyulmasın istiyor. Yine de ona doğru dönüyor ve o sırada, ikinci katın penceresinde tülün aralandığı gözüne takılıyor, ince bilekli bir el...

Önceki gece, âşık olduğu adam kapıyı açtığında öfkeyle içeri dalmış, salonu boş bulmuş ve neyse ki diğer odaları kontrol etmeye kalkıp kendisini daha da küçük

düşürmeden aklı başına gelmişti. Koşarak kaçmıştı oradan. Sokakta başını kaldırıp pencereye baktığında tülü aralayan ince bilekli kadının suratını görememişti. Merak, sinsi bir diş ağrısı gibi beynini kemiriyordu. Ve şu anda bunları düşünmek istemiyor, zihnine laf geçiremediği için kendisine kızıyordu.

Telefonu çalmaya başladı. Ekrandaki ismi görünce kulaklığını taktı. Akın Tepecik, *Yeni Haber* gazetesinin genel yayın yönetmeni, yani yeni patronu. Ertesi sabah saat sekiz buçukta ilk mesaisine başlayacaktı Ezgi. İşe giriş için bir dosya dolusu evrak istemişlerdi ve hepsini toplayana kadar canı çıkmıştı. Bir tane daha isterlerse artık isyan edecekti. Adamın sesindeki ciddi tonu duyar duymaz evrak için aramadığını anladı. Söylediklerini dinledi.

"Elbette Akın Bey. 15 dakikaya oradayım," dedi. Telefonu kapatıp direksiyonu kırana kadar beyni gazeteci kimliğine bürünmüştü bile.

"İş mi?" diye sordu Batu.

Ezgi suçlu suçlu başını salladı.

"Beni apartmanın önünde bırakıp devam edersin."

"Torbaları yukarı taşımana yardım edeyim, sonra giderim."

"Dert değil, tek başıma hallederim."

"Önemli bir şey olmasa çağırmazlardı."

"Biliyorum."

Sokak lambaları birer ikişer yanmaya başlayıp ıslak asfaltı sarıya boyamıştı. Yeni evlerine giden ağaçlıklı yolun bomboş olmasını fırsat bilen Ezgi gaza biraz daha bastı. Motor sesi dışında otomobilin içinde çıt çıkmadı bir süre.

"Düşündüm de artık bir an önce araba kullanmayı öğrenmem lazım," dedi Batu.

"Olur tabii... Niye aklına geldi ki şimdi?"

"Bir daha içki içtiğinde beni ararsın. Neredeysen gelip seni alırım."

3.

Akın Bey, Ezgi'yi Kent Plaza diye sakil bir ismi olan, camla kaplı modern mimarili binanın kapısında karşılayıp kendi güvenlik kartıyla turnikeden geçirdi. 50 yaşlarında, kısa boylu ve yuvarlak suratlı bir adamdı. Üzerinde lacivert pantolon, kareli gömlek ve büyük olasılıkla karısının ördüğü kolsuz bir süveter vardı. Asansörde altıya basarken, "Normalde lobide güvenlikçi arkadaş olur. Sigara molasına çıkmış herhalde," diye açıklama gereği duydu. "Biz de olmasak pazar gecesi bütün bina bomboş tabii."

"Bütün bina gazetenin mi?"

Akın Bey güldü. "Biz iki kata rahat rahat sığıyoruz. Beş ve altı bizim, diğer katlarda başka firmalar var. Tam altımızda bir ihracatçı var mesela."

Asansörün kapısı açıldığında Akın Bey nazikçe yol verdi. Ezgi, iki gün önce sözleşmesini imzalamak ve evrak bırakmak için gazeteye uğradığında aceleden etrafa alıcı gözle bakamamıştı. Batu, "Ofis güzel mi?" diye sorduğunda ne cevap vereceğini bilememiş, "Normal bir ofis işte," diyebilmişti sadece. Bu defa da karanlıktan pek bir şey seçemedi. Açık kalmış birkaç ekran koruyucunun renkli ışığında dağınık masalar gözüne çarptı, kirli çay bardakları, dosyalar, kâğıt yığınları... Normal bir ofisti işte. Hafta sonu temizlik görevlilerinin ziyaret etmediği herhangi bir gazeteden farklı görünmüyordu. Boş olmasının dışında tabii. .

"Bu taraftan," dedi Akın Bey. "Bizim katta yönetim ve haber servisi var. Beşinci kat spor, magazin ve ekler. Bir de insan kaynakları."

Floresanlarla aydınlatılmış büyük bir akvaryumu andıran camlı toplantı odası karanlıkta Ezgi'nin gözünü aldı.

"Seni bizim Sabri'yle tanıştırayım," dedi Akın Bey. Asansörden buraya yürüyene kadar "siz"den "sen"e geç-

mesi Ezgi'yi rahatsız etmediği gibi hoşuna gitmişti. Artık resmen işe başlamış gibi hisseti kendisini. Gülümseyerek bakışlarını toplantı odasında bekleyen adama çevirdi.

"Sabri Yanmazgil, en tecrübeli muhabirimizdir. Genç göründüğüne bakma, gazetede en az benim kadar geçmişi var."

Çok da genç görünmüyor, diye düşündü Ezgi. Metal çerçeveli gözlükleri, sivri burnu ve tepeden seyrelmeye başlamış saçlarıyla bir parça eski kocasını andırıyordu. Daha doğrusu, bakımsız ve kılık kıyafetten anlamayan kötü bir taklidini. Rahatsız edici bu düşünceyi hemen zihninden kovmaya çalıştı.

"Hayırlı olsun," dedi Sabri elini uzatırken. Neyse ki sesi eski kocasınınkine hiç benzemiyordu.

"Teşekkür ederim."

"Şöhretinizi duyduk."

Ezgi bu lafı ne şekilde yorumlaması gerektiğini düşünürken Akın Bey araya girdi. "Tanışma faslına yarın devam edersiniz. Şu meseleyi hemen konuşalım..." Durup sıkıntıyla alnını ovuşturdu. "Kusura bakmayın çocuklar, 'mesele' çirkin bir sözcük oldu. Gencecik kadın. Fena, çok fena... Yenikent'te bu tarz cinayetlere hiç alışkın değiliz. Kırk yılda bir kavgada ölen olur, soygunda ölen olur, son birkaç yıldır uyuşturucu belası da çıktı başımıza. Ama bu kadar sarsıcı bir olay hatırlamıyorum."

"Akın Abi'nin demeye çalıştığı, daha önce hiç bu kadar meşhur birisi öldürülmemişti," diye atıldı Sabri. Genel yayın yönetmenine "abi" diye hitap etmesi Ezgi'nin dikkatinden kaçmadı.

"Henüz basın açıklaması yapılmadı ama bize içeriden bilgi geliyor," dedi Akın Bey gözucuyla Sabri'ye bakarak. "Şu âna kadar öğrendiklerimizin üzerinden geçelim."

Akşamdan kalma olduğu ve arada sırada midesinin

ağzına geldiği anlaşılacak diye ödü kopan Ezgi dikkatini toplamaya çalıştı. Çantasından defteriyle kalemini çıkardı. Görünüşe bakılırsa Sabri not almaya gerek duymuyordu, çok sıkılmış gibi sandalyesinde geriye kaykılıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve gergin bir tavırla dizini titretmeye başladı.

"Orman yolu deriz," diye konuya girdi Akın Bey. "Otoyoldan çıkınca kuzeydeki ormana kadar giden bir yol vardır. Pazarları o taraflara yürüyüşe, pikniğe filan gider insanlar."

Ezgi evet anlamında başını salladı. Orman yolunu hatırlıyordu.

"Bugün öğlene doğru bir otomobil görmüş vatandaş. Yolun kenarında terk edilmiş, kapısı açık. Polise ihbar etmiş. Trafik ekibinden iki memur kontrole gelmiş. Benzini bitti sanmışlar ama bakmışlar, anahtar üstünde, depo dolu. Ön koltukta bir kadın çantası, içinde cüzdan, paralar kartlar duruyor. Bagajı açınca cesedi bulmuşlar."

"Kimlik belli mi?"

Bir anlık sessizliğin ardından Akın Bey adeta çekinerek, "Sedef Yılmaz," dedi.

Bu isim Ezgi'ye hiçbir anlam ifade etmiyordu ama iki adamın bakışlarından etmesi gerektiği sonucuna vardı.

"İstanbullular için yeteri kadar mühim bir şahıs değil. Ancak Yenikent'te tanımayan yoktur," dedi Sabri.

Ezgi şimdiden Sabri'ye gıcık olmaya başlamıştı ama hislerini belli etmemeye gayret ederek gözlerini defterine dikti.

"Sedef Yılmaz, Cem Gören'in nişanlısı. Eski hemşiresi," dedi Akın Bey.

"Hemşire değil, fizyoterapist," diye düzeltti Sabri. "Cem Gören'in kim olduğunu izah etmemize gerek yok herhalde."

Akın Bey oralı olmayıp izah etti. "Zehra Gören, Ye-

nikent Kâğıt Fabrikası'nın sahibi. Aynı zamanda belediye başkanı adayı. Cem de onun küçük oğlu."

"Zehra Gören'in kim olduğunu biliyorum," dedi Ezgi. "Buradaki seçim sonuçları Ankara için son derece kritik. Ulusal basın yakından takip ediyor." Savunmaya geçip gereksiz bir açıklama yaptığını hissedince daha alçak bir sesle, "Siz de biliyorsunuz zaten," diye hızlıca lafını bitirdi.

"Yarın sabah 9.30'da basın toplantısı yapılacak. Ofise geldiğinde masanı ayarlar seni yerleştiririz, sonra doğrudan Emniyet'e geçersin. Belki İstanbul'dan ve Ankara'dan gazeteci gönderirler, bilmiyorum bu iş ne kadar büyüyecek. Ulusal basın gelse bile avantaj bizde. Tüm imkânımızı kullanacağız. Böyle bir haber böyle bir zamanda – Sabri oynatmaya şu bacağını Allahını seversen!"

Sabri bacak bacak üzerine attı. "Belki duymamışsındır, seçimlere iki hafta kaldı," diye sırıttı.

Ezgi, adama ters bir cevap vermemek için nefesini tutup içinden ağır ağır üçe kadar saydı. "Ben de bayram değil seyran değil bütün o bayraklar, posterler neyin nesi diye soracaktım," diyerek kibarca gülümsedi.

Belli ki Akın Bey'in acelesi vardı. "Hem senin buradaki ilk işin hem de, nasıl demeli... hassas bir haber olduğu için Sabri'yle birlikte çalışmanızı istiyorum."

"Tek başıma altından kalkabilirim Akın Bey, endişeniz olmasın."

"Belki kalkarsın ama benim içim rahat etsin. Aranızda konuşup işbölümü yapın." Ayağa kalkıp ceketini giydi. "Öğleden önce basın toplantısı haberini masamda görmek istiyorum, hemen toparlayıp internete koyarız. Bana soracağınız başka bir şey yoksa... evde hanım burnundan soluyor, yemeğe misafir gelecekmiş. Çıkarken ışıkları söndürmeyi unutmayın."

16 Eylül Pazartesi
Bulutlu, 17°

4.

Pazartesi sabahı Ezgi, Batu'yu okula bırakmak için epeyce dil dökmek zorunda kaldı ve sonunda, "İlk gün ben götüreyim, sonra başının çaresine bakarsın," diye pazarlıkla razı etti. Batu, hem her işini kendi başına halletmek konusunda takıntılıydı hem de açıkça dile getirmese de, "Şuna bak, annesiyle gelmiş," diye dalga geçilsin istemiyordu. Ezgi hak vermesine veriyordu ama, "Bu garibin kimi kimsesi yok mu," diye velilerin ağzına sakız olmayı göze alamayacaktı.

Okulun kapısına sıralanmış otomobilleri ve el sallayan ana baba kalabalığını görünce doğru kararı verdiğini anlayıp rahatladı. Batu'yu biraz daha daraltmamak için arabadan inerken öpmedi, sadece pencereyi açıp arkasından, "İyi şanslar cankuşum!" diye seslenerek el salladı. Diğer velilerle kaynaşma çilesini başka bir güne erteleyerek gazetenin yolunu tuttu.

Kent Plaza'nın altıncı katında asansörün kapısı açıldığında derin bir nefes alıp *Yeni Haber* gazetesine "ilk"

adımını attı. Bu defa rahat rahat etrafına baktı. Girişte gösterişsiz bir resepsiyonla yeşil kumaşları solmuş birkaç koltuktan oluşan bekleme bölümü vardı. Resepsiyonun arkasındaki camlı duvarın diğer tarafında masaların çift sıra dizildiği açık plan ofis uzanıyordu. Caddeye bakan cephe, zamanla yamulmuş jaluzilerin kısmen örttüğü pencerelerle, diğer duvarlarsa dosya dolaplarıyla, mantar panolarla, sarı yapışkanlı notlarla ve raptiyeyle tutturulmuş kâğıtlarla doluydu. Herkesin görebileceği yüksekliğe asılmış ekranlarda, birkaç farklı televizyon kanalının haber yayınları sessizce akıp geçmekteydi. Ofis sandalyelerinin sırtlarına ceketler ve hırkalar asılıydı. Ezgi'ye merakla bakan herkesin elinde ya bir telefon ya da bir çay bardağı vardı. Çoğunda ikisi birden.

Akın Bey henüz gelmemişti ve resepsiyon görevlisinin Ezgi'nin işe başlayacağından haberi yoktu. "Kime haber verelim?" diye sorduğunda Ezgi'nin aklına Sabri Yanmazgil dışında hiçbir isim gelmedi. Daha ilk dakikadan o adamla muhatap olmak istemediğinden içi daraldı.

Omuzunun gerisinde neşeli bir ses, "Ben hallederim, her şey kontrol altında," dedi.

Ezgi başını çevirince güler yüzlü, kıvırcık saçlı genç bir kadın ona elini uzattı. "Sumru Şenlik. Hayırlı olsun mu denir, ne denir, bu işleri hiç bilmem. Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk. Ben de Ezgi Sezgin."

"Biliyorum!" Sumru, kot pantolon, rahat bir bluz ve beyaz spor ayakkabı giymişti. Ezgi'den biraz daha kısa boyluydu ve pazartesi sabahından hiç beklenmeyecek kadar enerjik görünüyordu. "Üniversiteden beri yazılarınızı takip ediyordum. Özellikle hazırladığınız dosyaları. Burada çalışmaya başlayacağınızı duyunca nasıl heyecanlandım anlatamam. Gelin, önce masanızı göstereyim. Akın Abi de birazdan gelir zaten."

Yeni iş arkadaşları Ezgi'yi tepeden tırnağa süzerken ofisi bir ucundan diğer ucuna kadar yürüdüler ve Akın Bey'in odasına en yakın köşede, pencere kenarında bir masanın önünde durdular.

"Nasıl, aydınlık değil mi? Bu camlar bir parmaktan fazla açılmıyor ama yine de..." Sumru masanın üzerindeki karışıklığa gözlerini dikti. "Sabri Abi hâlâ eşyalarını toplamamış, gelince alır."

"Onu yerinden mi ettim yoksa?"

Sumru, "ben karışmam" anlamına çekilebilecek şekilde kaşlarını kaldırıp, "Yönetim böyle uygun buldu," dedi.

"Kesinlikle olmaz." Ezgi etrafına bakındı. Tam karşı köşedeki boş masayı gözüne kestirip, "Şunun sahibi var mı?" diye sordu.

"O masa lanetlidir. Klimanın tam altında olduğundan bugüne kadar hiç kimse bir günden fazla dayanamadı."

"Öyleyse benim oldu," dedi Ezgi. Yeni köşesine sırt çantasını bıraktıktan sonra Sumru'yla diğer masaları dolaşıp tek tek insanlarla tanıştı. Heyecandan hiç kimsenin ismini aklında tutmadığını fark ettiğinde iş işten geçmişti. Beş muhabir, bir ekonomi yazarı, bir borsa uzmanı ve bir sekreterle tokalaştı. Sumru ve Akın Bey'in sekreteri Hülya Hanım dışında ofisteki herkes erkekti ve hepsi 40'ını geçmiş gibi görünüyordu.

Sumru saatine baktı. "Basın toplantısına geç kalmayın. Hülya Hanım'a rica edelim, binaya giriş kartınızı hazırlatsın. O söylerse burada işler daha hızlı ilerler."

"Senin görevin ne peki Sumru? Bana ev sahipliği yapmak dışında?"

"Ben mi? Eski stajyer, yeni foto muhabiriyim. Ama ileride sizin gibi araştırmacı gazeteci olmak istiyorum."

Ezgi, asansörü beklemekten sıkılıp merdivenlerden inerken bu lafı düşündü. Genç birisini böyle bir şey söylemesi doğal olarak hoşuna girmişti ama ne cevap vere-

ceğini bilememişti. Gerçekçi olması gerekirse, "Benim gibi olursan eninde sonunda işsiz kalırsın, kendine başka bir yol seç," demesi gerekirdi ancak Sumru'nun heyecanı, ona işe ilk başladığı günlerdeki kendi halini anımsatmıştı. Daha tanışır tanışmaz kızın moralini bozmanın âlemi yoktu.

Aceleyle binadan çıktı ve yeşil ışık bir türlü yanmayınca kırmızıda karşıdan karşıya geçti. Hava bulutlu ve serindi, yağmur habercisi minik damlalar yanaklarına çarpıyordu. Şemsiyesini almadığına pişman oldu ama neyse ki yürümesi gereken mesafe 30-40 metreyi geçmiyordu.

Emniyet Müdürlüğü, dışarıdan bakınca Yenikent'in kurulduğu yıllarda inşa edilen beton yapıların tipik bir örneğiydi. Koyu gri ve hantal, kutu kutu pencereli, dikdörtgen bir bina. Sert hatlarıyla devletin gücünü ve disiplinini yansıtsın diye tasarlanmıştı herhalde. Şimdi sadece bürokrasinin boğuculuğunu çağrıştırıyordu.

Gel gör ki içi hiç de Ezgi'nin beklediği gibi çıkmadı. Otomatik kapıdan girip güvenlikten geçince bordo granitle kaplı, ruhsuz olmasına ruhsuz ama temiz ve aydınlık bir salonda buldu kendisini. Bankoların karşısında metal banklara tünemiş vatandaşlar, dijital panolarda sıra numaralarının yanmasını beklemekteydi. Her şeyin pırıl pırıl göründüğüne bakılırsa Emniyet yakın zamanda baştan aşağı yenilenmişti. Girişin tam karşısındaki duvara çivilenmiş plaket Ezgi'nin gözünden kaçmadı: "Yenikent Emniyet Müdürlüğü renovasyonu, Zehra Gören'in kıymetli bağışlarıyla gerçekleştirilmiştir."

Ezgi, danışmadaki görevli memura basın toplantısının nerede yapılacağını sorduktan sonra ikinci kata çıktı ve 30-40 kişilik bir konferans salonuna girdi. Podyumun çevresinde tahmin ettiğinden daha fazla televizyon kamerası vardı. Konuşmacılar için hazırlanan masanın

üstü, her biri başka bir kanala ait renk renk mikrofonlarla doluydu.

Sabri Yanmazgil, birinci sıranın tam ortasına oturmuş ve Ezgi'ye yer tutmamıştı. "Geç kaldın," dedi. "Arkalarda boş bir yer bulursun belki." Muhatap olmamak için arkasını döndüğü sırada koluna dokunup onu durdurdu. "Soru sormak gerekirse ben sorarım. Sen sadece not al, anlaştık mı? "

Didişerek onun seviyesine inmek istemiyordu ama bu kafadaki erkeklerin en ufak bir profesyonel nezaketi zayıflık sanıp karşısındaki kadını ezmeye kalkacağını da gayet iyi biliyordu. Komik olmayan bir espri duymuş gibi yalandan gülümseyen Ezgi çevredekilerin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Yanlış anlamayın ama galiba deodorant sürmeyi unutmuşsunuz Sabri Bey, isterseniz çantamda var," dedi ve cevap beklemeden salonun arka tarafına yöneldi. Kimseyle göz göze gelmemek için telefonuna bakarak yürüdü, çok düşük bir olasılıktı ama İstanbul'dan tanıdık bir gazeteciye rastlamak istemiyordu. Neden burada olduğunu uzun uzun anlatmak ve "koskoca" gazetedeki işinden çıkarıldığı için, "Vah vah, çok üzüldüm", "Olan hep biz emekçilere oluyor", "Desteğe ihtiyacın olursa mutlaka ara" tarzında laflar duymaya sabah sabah hiç katlanamayacaktı.

Ezgi ceketini çıkarıp yerine yerleştikten birkaç dakika sonra onunla aynı yaşlarda, uzun boylu, saçları asker tıraşı gibi kısacık kesilmiş bir adam yan kapıdan girdi, podyuma çıktı ve kameraların ışığı altında tek başına masaya oturdu. Ezgi, basın toplantısını duyduğundan beri bu ânı bekliyordu. Lisedeki en yakın arkadaşlarından biri olan Orhan'la ya da artık Başkomiser Orhan Tunç'la mezuniyetten sonra hiç görüşmemişti. Bunca yıl sonra karşısına nasıl birisinin çıkacağını çok merak ediyordu. Sosyal medyada ona ait bir hesap bulamamıştı,

gazete haberlerindeki fotoğraflardan da pek bir şey anlaşılmıyordu. Hafifçe yana kaykıldı ve önünde oturan adamın omuzunun gerisinden arkadaşını inceledi. Yüz hatları sertleşmiş, diye düşündü, eskiden bu kadar havalı değildi. Fakat genel olarak çok değişmemişti, sokakta görse hemen tanırdı. Üzerindeki siyah takım, beyaz gömlek ve ince siyah kravatla Türk polisinden çok Amerikan filmlerindeki FBI ajanlarına benziyordu. İşe her gün bu kılıkla gelmiyordu herhalde, bu hazırlık kameralar için olmalıydı.

Başkomiser Orhan, "Arkadaşlar, zamanımız çok kısıtlı olduğundan bu sabah soru almayacağım," diye hemen lafa girdi. Mikrofona yakışan kalın ve güçlü bir sesi vardı. "Dün öğlen saatlerinde orman yolunda terk edilmiş bir otomobile dair ihbar aldık. 13.00'te olay yerine giden ekiplerimiz, söz konusu otomobilin bagajında bir kadın cesedi buldu. Maktulün kimliği Sedef Yılmaz olarak belirlendi. Ayrıca otomobilin maktule ait olduğu tespit edildi. Otopsi sonuçları çıkana kadar detay veremiyorum ama Olay Yeri İnceleme birimimiz ilk bulgular ışığında, ölüm sebebinin kafa travması sonucu beyin kanaması olabileceğini bildirdi."

"Cinayet mi yani?" diye sordu orta sıralardan birisi.

"Dediğim gibi otopsi sonuçları çıkana kadar senaryo yazmak istemiyorum ancak maktulün yere düşüp başını çarptığını, sonra da otomobilin bagajına girip kapağı üzerine kapattığını düşünmek akla mantığa sığmaz, yanılıyor muyum arkadaşlar?" diye çıkıştı Başkomiser Orhan.

Salonda kıkırdayan üç-beş kişi, başkomiserin suratındaki sert ifadeyi görünce pişman olup hemen sustu.

"Şimdilik sizinle paylaşacağım bilgiler bu kadar. Olay yerindeki çalışmalarımızı tamamlamak üzereyiz. İlerleyen günlerde basını bilgilendirmeye devam edeceğiz."

"Ben bir soru sorabilir miyim?"

Birkaç kişi dönüp Ezgi'ye baktı. Orhan, belli ki kameraların ışığı yüzünden salonun arkasını göremiyordu. Elini gözlerine siper ederek, "Soru almayacağımı söylemiştim, oradan duyulmadı sanırım," dedi.

Ezgi ayağa kalktı. "Ezgi Sezgin, *Yeni Haber* gazetesi. Çok kısa bir sorum var: Otopsi sonuçları ne zaman çıkacak acaba?"

Başkomiserin bir an için donup kaldığını salonda Ezgi'den başka hiç kimse fark etmezdi. Orhan gülümseyecek gibi oldu fakat kendisini tutup hafifçe öksürdü. Sert ve mesafeli tavrını bozmadan cevap verdi.

"Kesin bir şey söylemek zor ancak hafta sonuna doğru diyebiliriz Ezgi Hanım."

"Hafta sonu mu? Bu kadar önemli bir vakada raporun daha hızlı bir şekilde hazırlanması gerekmez mi?"

"Çoğu arkadaşımızın bildiği gibi, otopsi raporlarımız Ankara'da hazırlanıp onaylanıyor. Burada ne yazık ki İstanbul'daki gibi kapsamlı kriminal laboratuvarımız yok Ezgi Hanım."

"Ve sonuçları bir hafta sonra mı gönderiyorlar?"

"Ne zaman hazır olursa o zaman gönderiyorlar Ezgi Hanım. Herkese teşekkürler, kolay gelsin."

Diğer gazeteciler salonu birer ikişer boşaltırken Ezgi ceketini ve çantasını kaptığı gibi Orhan'ın peşinden koştu. Başkomiser güreşçiye benzeyen sivil bir polisi koridorda kenara çekmiş, kalabalığın duymayacağı kadar alçak bir sesle konuşuyordu. Lafı biter bitmez yanına yaklaşan Ezgi, "Aşkolsun, ne kadar soğuk bir hoş geldin bu," diye gülümsedi.

Yakından bakınca Orhan'ın yüzündeki çizgiler daha çok belli oluyordu. Sonunda o da kendisini tutamayıp gülümsedi. "Geleceğini bilseydim hazırlık yapardım."

Koridordaki polis memurlarının ve gazetecilerinin

meraklı bakışları üstüne çevriliyken sarılsa mı, elini mi uzatsa karar veremedi Ezgi. Orhan'ın da aynı karasızlığı yaşadığı, sıkıntıyla kıpırdanmasından belliydi. Sonunda ellerini cebine soktu. "Sahiden, ne işin var burada? Sırf bu olay için İstanbul'dan yolladılar deme."

"Yenikent'e taşındım."

"Saçmalama!"

"Artık beni sık sık göreceksin."

"Dalga geçiyorsun... Hay Allah, geçmiyorsun. Sevinsem mi üzülsem mi bilemedim. Yani seni gördüğüme sevindim tabii, sevinmez miyim." Asansörün kapısını tutan polis, "Amirim, bekleyelim mi," diye seslenince parmağıyla "bir dakika" işareti yaptı ve tekrar Ezgi'ye döndü. "Bugün işler çok karışık, daha sonra konuşalım olur mu?"

Ezgi'nin cevap vermesini beklemeden asansöre koştu. Kapı kapanırken nedense bakışlarını kaçırdı. Demin konuştuğu genç polisin uzattığı dosyayı alıp karıştırmaya başladı.

5.

Yenikent'e taşınacağını lise arkadaşlarına haber vermeyen Ezgi sitem ederlerse, "Sürpriz olsun istedim," demeyi düşünmüştü. Şimdi bu mazeret kendisine bile inandırıcı gelmiyordu. İşin gerçeği, içlerinden biri onu taşınma fikrinden soğutur, hatta kim bilir, belki son anda kararından döndürür diye korkmuştu. O sırada tavsiye duymaya katlanamayacak kadar hassas bir dönemindeydi. Aslında hâlâ öyleydi, ne var ki şu son iki gündür yaşadıklarından sonra insanların karşısına böyle aniden çıkmanın iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başlamıştı. Önce cumartesi gecesi başına gelenler, şimdi de Orhan'ın soğuk tavırları.

Doğrusu, Orhan soğuk davranmakta haksız sayılmazdı. Basın toplantısında herkesin ortasında onu şaşırtmaktansa çıkışta yanına gidip merhaba demesi daha yerinde olacaktı. Fakat Ezgi kendisini tutamamış, sırf Sabri Yanmazgil'e haddini bildirmek için kalkıp aklına gelen ilk soruyu sormuştu. İyi de yapmıştı. Üstüne bir de koridorda başkomiserle sohbet ettiğini de görünce Sabri iyice bozulmuş, bir karış suratla yanlarından geçip gitmişti.

Orhan bana kızdıysa da kin tutmaz, diye düşündü Ezgi. Tabii görmeyeli karakteri de yüz hatları gibi değişmediyse.

Sabri'nin düşmanca çıkışlarını da anlayabiliyordu bir yere kadar. Büyük olasılıkla Ezgi'yi tehdit olarak görmüş, işimden edecek diye korkuya kapılmış ve karasularını koruma dürtüsüyle saldırıya geçmişti. Anlayabiliyordu ama bir yere kadar. Duygusal gelişimi üç yaşında sona ermiş bir erkeğin hisleri incinmesin diye bu saçma sapan tavırlara göz yumamazdı.

Kariyerinin bu döneminde meslektaşlarıyla rekabet etmek veya didişmek gibi bir niyeti kesinlikle yoktu oysa. İşe başladığı yıllarda daha hırslı olduğunu, kendisini ispat etmek için bazen acımasızca savaştığını kabul ederdi ancak o günler geride kalmıştı. Artık tek derdi, çok sevdiği bu işi yapmaya mümkün olduğu kadar uzun bir süre devam edebilmekti. Yenikent'e gelene kadar ümidini korumuştu, şimdiyse hata mı yaptım diye düşünmeye başlamıştı.

Ofise döner dönmez eşyalarını masasına bıraktı ve kararlı bir şekilde Akın Bey'in odasına yöneldi. Genel yayın yönetmeninin kapısı kapalıydı. Camdan bakınca Sabri'yle ikisinin kafa kafaya vermiş konuştuklarını gördü. Kapıyı tıklattı ve cevap beklemeden içeri daldı.

"Özel bir şey konuşuyoruz," dedi Sabri.

"Sonra devam ederiz," dedi Akın Bey. "Gel otur Ezgi, kapıyı da kapat. Nasıl yerleşebildin mi? Yerini değiştirmişsin duyduğuma göre."

"İnsanları yerinden etmek istemiyorum Akın Bey. Hangi masada oturduğum hiç önemli değil, işimi yapayım yeter. Sedef Yılmaz cinayetini ne şekilde ele alacağımızı konuşalım diye geldim ama sanırım siz başlamışsınız. Umarım önemli bir şey kaçırmamışımdır."

"Senin gibi tecrübeli bir gazetecinin kıymetini elbette biliyorum..."

Ezgi bu fırsatı kaçırmadı. "Öyleyse izin verin Akın Bey, ben tek başıma çalışayım."

"Bitirmeme müsaade et. Yeteneklerinden hiç şüphem yok ancak burası senin alıştığından farklı bir ortam. Küçük şehir. Ayrıca Sabri'nin bağlantıları var, kilit konumdaki insanları tanıyor. Zaten tam seçim öncesi çok kritik bir dönemdeyiz. O yüzden birlikte çalışmanızı gerekli görüyorum. İtirazın yoktur umarım."

"Anlıyorum ama tek başıma çalışırsam daha verimli olurum. Basın toplantısı haberini bir saate masanıza bırakacağım."

İki adam birbirlerine baktı. Akın Bey, Ezgi'ye döndü ve yumuşak fakat itiraza yer bırakmayacak kadar net bir şekilde, "Onu Sabri yazacak," dedi. "Bir an önce internete gireriz diye konuştuk. Bu sefer yerel olmanın avantajını kullanmak zorundayız. Üst yönetim internet sitesinin trafiği artsın diye bastırıp duruyor, işte şimdi tam fırsatı. Kahve içer miyiz?"

"Soygun kısmını uzun tutarım abi, şehre gelen göçmenler filan..." dedi Sabri.

"Soygun olduğu ne malum? Bildiğimiz kadarıyla kadının çantasından hiçbir şey alınmamış," dedi Ezgi.

"Çalmaya değer bir şey bulamayınca bırakıp kaçmıştır şerefsizler. Bunlar zaten genelde tinerci oluyor,

kafalar bir milyon, düşünerek hareket edecek durumda değiller. Fakat senin bizimle paylaşmak istediğin başka bir teorin varsa dinleyelim."

Sıkıntıyla bıyığını çekiştirdiğine bakılırsa Akın Bey ikisinin arasındaki gerilimin farkındaydı ama Sabri'ye karşı tavır almaya hiç niyeti yoktu. "Ben şöyle düşündüm: Sen bu olayın kriminal kısmıyla hiç uğraşma Ezgi. Bırak onu Sabri halletsin."

"Kriminal kısmı derken neyi kastettiğinizi anlayamadım Akın Bey."

"Sen sadece Sedef Yılmaz'ı yaz diyorum. Bu kızcağızın ailesi, arkadaşları, hayatı, hayalleri filan. Yani insan hikâyesi. İstersen cumartesi tam sayfa ayırırız."

Ezgi itiraz edip diretebilirdi fakat o durumda işin sonu istifaya kadar gidecekti. Akşam Batu'ya bu durumu nasıl söyleyeceğini düşündüğünde tüyleri diken diken oldu: *Sırf iyi bir iş buldum diye bütün düzenimizi bozup buraya geldik ama daha öğlen olmadan istifamı verdim. Umarım beni anlarsın.*

İkinci seçenekse Akın Bey'in teklifini küçük bir zafer olarak kabul edip yola devam etmekti. Hiç olmazsa Sabri'yle burun buruna çalışıp adamın ağzı kokusunu çekmek zorunda kalmayacaktı. İstediği bu değil miydi zaten? Özel hayatındaki kriz yetmezmiş gibi daha ilk günden işinde de krizle başa çıkacak gücü yoktu doğrusu.

"Hem cumartesi hem pazar, iki gün peş peşe tam sayfa," dedi Ezgi. "Sadece Sedef'i değil nişanlısını da yazayım. Gören ailesi eminim okurların ilgi çeker, hem dediğiniz gibi tam seçim öncesi."

Sabri, Ezgi konuşurken genellikle onu dinlemiyor, daha doğrusu dinlemiyormuş gibi görünmek için yüzüne bakmıyor, gözlerini sabırsızca duvarlarda gezdiriyordu. Seni hiç önemsemiyorum, diyordu aklı sıra. Peki şimdi böyle bıyık altından sırıtmasının sebebi neydi?

"Bakarız," dedi Akın Bey. "Durduk yere başımıza iş açmayalım. Sen evvela bugün yerleş, etrafa bakın, biraz alış. Yarın kızın annesiyle röportaj yaparsın. Gerisini fazla kafaya takma, oldu mu?"

"İlk iş cinayet mahalline gitmeyi düşünüyordum ama bu durumda Sabri Bey gider herhalde."

"Cehennemin dibi orası," dedi Sabri. "Hiç gerek yok, raporlar nasıl olsa herkesten önce bize geliyor."

Bu cevabı tatmin edici bulan Akın Bey yeniden Ezgi'ye döndü. "Ne konuştuk demin? Sen kriminal detayları kafaya takmayacaksın diye anlaşmadık mı?"

Hemen o odadan çıkmazsa kendini tutamayıp sonradan pişman olacağı bir delilik yapacağını fark eden Ezgi masasına döndü.

6.

Son zamanlarda dışarıdan nasıl göründüğünü, yeni tanıştığı insanlarda nasıl bir izlenim uyandırdığını, açıkça söylemek gerekirse itici bulunup bulunmadığını eskisinden daha çok kafaya takmaya başlamıştı Ezgi. Tanınmış bir muhabir olmaya hâlâ alışamamıştı. "Tanınmış muhabir" kavramı bile alışkın olmadığı bir şeydi. Genelde okurlar yalnızca takip ettikleri bir-iki köşe yazarının adını bilirdi ve muhabirleri kimse tanımazdı. Kırk yılda bir, bomba bir haberle dikkat çeken bir muhabir gündeme otururdu, o kadar. Ezgi, peş peşe iki bomba haberle dikkat çekmiş ve uzun bir süre gündemden inmemişti.

İlk olarak ülkenin en bilindik dinî vakıflarından birinin halkı dolandırdığını belgelediği dosyayla ismini duyurmuştu. O haberi hazırlayana kadar aylarca gece gündüz çalışmış, başını bin türlü belaya sokmuş ve eve uğramadığı için kocasıyla defalarca kavga etmişti. Dolandırıcılık skandalı toplumda beklenmedik boyutta in-

fial yaratınca diğer gazeteler de haberin peşine düştü ama Ezgi'nin yazı dizisinden alıntı yapmak ve onu daha fazla meşhur etmek dışında bir şey yapamadılar. Ezgi televizyonda kaç farklı tartışma programına konuk olarak çağırıldığını hatırlamıyordu. Başta ekrana çıkmayı hiç sevmiyordu ama zamanla kameraların karşısında konuşmaya alışmış ve en çok aranan konuklardan birisi olmuştu.

Henüz skandalın yankıları devam ederken ikinci dosyayla en büyük bombayı patlattı. Bu defa vakfın kirli işlerini örtbas etmek için rüşvet alan bakan hakkındaydı dosya. Ezgi, rüşvet pazarlığı sırasında gizlice çekilmiş video kayıtlarını ele geçirmişti. Birbiriyle ilintili iki skandal o kadar çok tepki çekti ki bakan istifa etmek zorunda kaldı. Bir bakanın suçunu kabul edip görevi bırakması hiç alışıldık bir durum değildi ve Ezgi bir anda iktidar partisinin en sevmediği isimlerden birisi oldu. Öte yandan gazetecilik camiasında ismini duymayan kalmadı.

O yıl en saygın gazetecilik ödüllerinden birini kazanan Ezgi, plaketini gururla evde eski eşyaların durduğu dolaba kaldırdı. Haber bölümündeki şefi Şebnem Erda, Ezgi'nin güvendiği bir kadındı. Bu dosyaları hazırlarken hep arkasında durmuş, tepeden gelen "iktidar partisinin işlerini kurcalamayın" baskısını ona hiç yansıtmamıştı. Rakip gazetelerden teklifler yağmaya başlayınca Şebnem Hanım, Ezgi'yi kaçırmamak için maaşına yüklü bir zam yaptı. Bu sayede Ezgi eskiden beri hayalini kurduğu ama aile bütçesinde ikinci arabaya kaynak olmadığı için hep hayal olarak bıraktığı Mini Cooper otomobili taksitle satın aldı. Hayatında satın aldığı en pahalı ve en güzel şeydi yarış yeşili Mini. Ayrıca dolaptaki plaketten daha çok işine yarıyordu.

Ne yazık ki güzel günler çabuk bitti. Sektör uzun süredir küçülmekteydi. İnsanlar artık basılı gazete satın

almayı bırakıp haberleri internetten takip etmeye başlamıştı. Ezgi'nin gazetesi de işleri tamamen dijitale geçirmek için yeniden yapılanma projesine girişti ve çalışanların yarısından fazlasının işine son verme kararı alındı. Bunu fırsat bilen büyük patron, ilk olarak söz geçiremediği Şebnem Erda'yı, hemen ardından da kendi deyimiyle, "altı ay sonra unutulacak bir haber uğruna iktidarla aralarına kara kedi sokan" Ezgi'yi işten çıkardı.

Maaşsız kalıp taksitleri ödeyemeyen Ezgi, Mini'yi satmanın eşiğine geldi. Aylar önce ona iş teklif eden gazeteler de benzer süreçlerden geçiyordu ve bütçelerini kısmak zorunda kalmıştı. Bazıları da siyasi baskıdan çekindiği için telefonlarına cevap vermedi. Kendisini en çaresiz hissettiği günlerden birinde, *Yeni Haber* gazetesinden Akın Tepecik isimli bir adamın telefonuyla her şey değişiverdi.

"Kabul edeceğinizi hiç sanmıyorum fakat yine de şansımı denemek istedim," demişti Akın Bey. Yenikentli olduğunuzu duydum. Kim bilir belki şehrimizi özlemişsinizdir."

Tam da aynı günlerde Vedat'tan boşanıyor olmasa, görüşmeyi büyük olasılıkla kısa keser, nazikçe teşekkür edip kapatırdı telefonu.

Nereden nereye, diye geçirdi içinden. Bu gidişle yeni işinden çıkarılması da çok uzun sürmeyecekti. Kriminal detayları kafaya takma ne demekti? Sabri'nin olay yerine bile gitmeden oturduğu yerden haber yazmasını gazetecilik mi sayıyordu bu eski kafalı şapşallar? Taşra gazetesi diye küçümsemek istemiyordu çünkü her fırsatta ısrarla vurguladığı gibi Yenikent taşra değildi ve *Yeni Haber*'in İstanbul'da bile hatırı sayılır bir ağırlığı vardı fakat...

"Klima değil mi?"

Ezgi, kendisini öfkesine o kadar kaptırmıştı ki Sum-

ru'nun gelip tam arkasında dikildiğini fark etmemişti. "Efendim?"

"Klimanın altında böyle kramp girmiş gibi kasılıp kalıyor insan." Söyleyecekleri komşu masalardan duyulmasın diye Ezgi'nin kulağına eğildi. "Hülya Hanım'la ikimiz çaktırmadan kapatıyoruz ama bazen kavga çıkıyor. Beyler bu konuda çok takıntılı."

Ezgi gülümsedi. "İşin yoksa benimle biraz dolaşmaya çıkmak ister misin Sumru?"

"Tabii isterim. Nereye gidiyoruz?"

"Yolda anlatırım. Fotoğraf makineni yanına al. Beş dakika sonra seni kapının önünden toplarım tamam mı?"

İşteki ilk gününü sinirden köpürüp istifa etme planları yaparak geçirmek istemiyordu. Defterini ve kalemlerini çantasına sokuşturdu ve ceketini kaptığı gibi ayaklandı. Asansörü beklerken telefonu çaldı, ekranda bilmediği bir numara görünce şüpheyle açtı.

"Yenikent'imize taşınmışsın diye duydum. Doğru söyle, 1 Nisan şakası filan mı bu?"

"Pardon tanıyamadım."

Karşı taraftaki kadın neşeli bir kahkaha attı. "Mercan ben. Bir zamanlar en yakın arkadaşındım, ne çabuk unuttun."

"Bir zamanlar" lafındaki iğneli vurguyu hissetmesine rağmen sabahtan beri ilk kez neşelendi Ezgi. "1 Nisan şakası değil, gerçekten şirin kentimize geri döndüm."

"Ve bundan en son benim haberim oluyor, öyle mi?"

"Çok haklısın ama yemin ederim hiç kimseye söylemedim."

"Ben anlamam. Bu durumda derhal buluşuyoruz, seni buraya dönmeye kim ikna etti hemen anlatıyorsun. San Remo'da öğle yemeğine ne dersin?"

"Mercan daha bugün işe başladım, her şey karmakarışık. Cumartesi buluşsak, şöyle rahat rahat?"

"Çok yoğunsan rahatsız etmek istemem tabii. Duyunca o kadar heyecanlandım ki hemen aramak istedim ama cumartesi diyorsan cumartesi yaparız."

Mercan'ın sesindeki kırgınlığı duyar duymaz yıllar öncesine dönen Ezgi, derin bir nefes eşliğinde içinden yavaş yavaş üçe kadar saydı.

"Aşkolsun, rahatsız ettiğini de nereden çıkardın? Öğlen yazı yetiştirmem gerekiyor ama dörtte kahve desek uyar mı sana?"

7.

Seçim kampanyası için şehir merkezinde ofis kiralayan Zehra Gören, adaylığını açıkladığından beri fabrikanın yönetim binasındaki şatafatlı odasına pek uğramamıştı. Yeni ofisi, iş hayatında alıştığı gösterişli ortamlara kıyasla daha küçük ve konforsuz olsa da artık hemen hemen tüm zamanını orada geçiriyordu.

Cüneyt, annesinin gecenin geç bir saatinde eve dönmektense iki kişilik kanepeye kıvrılıp birkaç saat kestirdiğini bile görmüştü. Bildi bileli işkolik bir kadındı Zehra Hanım fakat hiç bu kadar yoğun çalıştığına tanık olmamıştı. Çalışkanlıktan öte, Cüneyt'i endişelendiren bir hırsla kendisini seçim hazırlıklarına vermişti. Oysa bu yaşta sağlığına dikkat etmesi ve kendisini bu kadar hırpalamaması gerekirdi.

Bugün ofise gitmeyip evde kalmasının daha doğru olduğunu söylediğinde nasıl olduysa itiraz etmemiş, "Haklısın," demişti. Şimdi de cam kenarındaki masaya oturmuş, siyah çerçeveli yakın gözlüğünü takmış, son model dizüstü bilgisayarından haberleri okumaktaydı. Arka taraftaki avluya bakan mutfak, sabah güneşi aldığından sonbahar ve kış aylarında evin en aydınlık köşesi olurdu. Cüneyt, işlerine başlamadan önce tek başına bir kahve içme-

ye ve biraz kafasını toplamaya gelmişti. Annesini görünce tam çaktırmadan dönüp uzaklaşıyordu ki gıcırdayan ahşap döşeme onu ele verdi.

"Nihal'i Nazım'la alışverişe gönderdim," dedi Zehra Hanım. "Nazım tek başına gittiğinde hep yanlış şeyler alıp dönüyor. Ocakta çay var, içmeyeceksen altını kapat."

"Günaydın. Sana da koyayım mı?"

Zehra Hanım başını hayır anlamında salladı. "Gözü hiç görmüyor artık. Nazım'ın yani. Dışarıdan geldin, elini yıkadın mı?"

Kahveden vazgeçen Cüneyt, çayını alıp masaya geçtiğinde annesinin ağır bir hastalıktan yeni kalkmış gibi bitkin ve bembeyaz göründüğünü fark etti. Makyaj yapmayı seven bir kadın değildi ama anlaşılan bu sabah yüzüne hiçbir şey sürmemişti. Siyah etekle beyaz bluzunun üstüne siyah bir hırka almıştı. Yas kostümü, diye düşündü Cüneyt. Yerinde bir karardı. Bisikletiyle gelirken çiftlik evinin dışında dolanan birkaç fotoğrafçı görmüştü; büyük olasılıkla birazdan kapıya dayanıp fotoğraf çekmek isteyeceklerdi.

"Emniyet'le konuştun mu? Yeni bir haber var mı?" diye sordu Zehra Hanım.

"Dün gece söyledikleri dışında bir şey bilmiyoruz. Öğleden sora tekrar konuşurum."

"Herhangi bir delil bulmuşlar mı? Parmak izi filan?"

"Anladığım kadarıyla inceleme ekipleri daha işini bitirmemiş."

"Ne diyorlar peki? Soygun muymuş? Bir şey söylüyorlardır mutlaka. Neymiş?"

"Ben de bilmiyorum anne. Savcı sabah erkenden olay yerine gitmiş. Merak etme, yakında öğreniriz."

"Ah Yarabbim! Ah salak kız! Ben sana demiştim değil mi, bu kız Cem'in de canını yakacak, bizim de canımızı yakacak diye?"

Cüneyt dilinin ucuna kadar gelen cevabı vermemek için kendisini zor tuttu. Düşüncelerini kendisine saklamayı çok küçük yaşta öğrenmişti ve böyle durumlarda soğukkanlılığını koruyabiliyordu. Fakat bu sabah ailedeki herkes gibi o da gergindi. "Cem'i vazgeçirmeyi denedin ve işe yaramadı yanlış hatırlamıyorsam."

"Çünkü sen de onun tarafını tuttun."

"Tutmadım anne. Lütfen beni suçlama. Ayrıca böyle bir günde bunları konuşmak doğru değil. Bir duyan olsa..."

"Aklımı kaçırmadım herhalde, başkalarının yanında konuşacak değilim."

"Polis büyük olasılıkla Cem'in ifadesi almaya gelecek."

"Hayır!" dedi Zehra Hanım. "Kesinlikle olmaz!"

"Pazarlık yapabileceğimizi sanmıyorum. Bizim de ifade vermemiz gerekebilir."

"Evimin yakınında polis arabası bile görmek istemiyorum Cüneyt. Bir yolunu bulacaksın. Böyle şeyler seçmenin kafasını bulandırır. Dün gelen anket sonuçlarını görmedin mi?"

"Esas polisi eve sokmadığın duyulursa seçmenin kafası bulanır ama yine de sen bilirisin."

Zehra Hanım sıkıntıyla bilgisayarın kapağını kapattı ve gözlerini tavana dikti. Cüneyt, annesi karasız kaldığında küçük telkinlerin işe yaradığını bildiğinden, "Anket sonuçlarını gördüm, dedi. "Seni katı ve duygusuz bulan kararsız seçmeni ikna etmek istiyorsan kameraların karşısına geçip ne kadar üzüldüğünü anlatman işe yarayabilir. Ve polise her konuda destek olman."

"Şu başımıza gelenlere bak!"

"Basın açıklaması yazmamı ister misin?"

Zehra Hanım sıkıntıyla iç çekti. "Duygu sömürüsü olmasın. Kısa ve net. Bu acılı günümüzde halkımızdan anlayış, özel hayatımıza saygı, vesaire..." Avludan gelen

top seslerini duyunca cama alnını dayayıp aşağıya baktı. "Cem'i hırpalamalarını istemiyorum. Dünden beri hiç konuştun mu kardeşinle?"

"Şimdi konuşurum."

Cüneyt aşağıya inip avluya çıktığında İskender potadan seken topu sağlam eliyle yakalamış, iri cüssesinden beklenmeyecek bir çeviklikle Cem'in yanına koşmaktaydı. Uzaktan Cüneyt'i görünce bir an durakladı.

"Top," diye seslendi Cüneyt. Eliyle "yolla" işareti yaptı. "Sen biraz dolaş."

İskender hiçbir şey söylemeden topu atıp ortadan kayboldu. Cem'in Almanya'dan getirtilen titanyum alaşımlı tekerlekli sandalyesi gökyüzündeki bulutlarla aynı renkteydi. Annesinin aksine, o bu sabah normalden farklı görünmek için çaba harcamamış, sırtında uyurken giydiği tişörtle yalınayak çıkmıştı dışarıya. Hava soğuk olmasına rağmen üşüyormuş gibi bir hali yoktu. Dudağının kenarından sarkan sigaranın dumanı yüzünden gözlerini kısmıştı.

Hiç ağladı mı acaba, diye düşündü Cüneyt.

"Kaybeden yemek ısmarlar," dedi. Uzanıp kardeşinin ağzından sigarayı aldı ve kısa bir nefes çekti. Ciğerlerini dumanla doldurmayı aptalca bulsa da böyle kırk yılda bir canı çekiyordu. "Zehra Hanım bizi izliyor."

"Farkındayım."

İkisi aynı anda gözlerini ikinci kat penceresine çevirip yapmacık birer gülücükle el salladı.

"Demin ona da söyledim, bugün polis ifadeni alacak. Kafaya takacak bir durum yok, standart prosedür. Canını sıkmayacaklar."

"Canımı siz sıkıyorsunuz," dedi Cem. "Atacak mısın yoksa akşama kadar öyle duracak mısın?"

"Beni karıştırma. Ben üstüme düşen görevi yerine getiriyorum, o kadar."

"Aferin sana ailemizin bir numaralı fedakâr görev adamı."

Cüneyt, annesiyle kardeşi arasında kalmaktan nefret ediyordu ama arabuluculuk, en çok da annesinin bizzat söylemek istemediği şeyleri Cem'e iletme görevi, çocukluğundan beri hep onun omuzlarındaydı. Seçim zamanı bir skandal çıkmasın, gazetelere malzeme olmasın diye kardeşine göz kulak olma görevi de onun omuzlarındaydı. Dahası bunu sezdirmeden yapmak zorundaydı çünkü Cem, özgürlüğünün elinden alındığını hissederse mutsuz olurdu. Bu da etrafındaki herkesin hayatını biraz daha zorlaştırması anlamına gelirdi.

"Şu anda annemin en büyük derdi, polisle konuşmana engel olmak." İlk şutu giren Cüneyt, topu Cem'e attı.

Cem tekerlekli sandalyesini döndürerek topu sektirdikten sonra olabildiğince geriye kaykılarak şutunu çekti. "Niye? Ne dememden korkuyormuş?"

"Sedef'ten nefret ettiğini."

"Nefret etmiyordum."

"En son konuştuğumuzda öyle demiyordun." Cüneyt koşup potadan dönen topu yakaladı. Kafesine fazla yaklaşan ziyaretçileri parçalamasın diye uyuşturulmuş yırtıcı hayvanlara benzetiyordu küçük kardeşini. Son zamanlarda kendi kendisini uyuşturduğuna dair şüpheleri de vardı ancak o konuyu açmak için şimdi hiç iyi bir zaman değildi. "Bazen kafandan neler geçtiğini anlamak hiç kolay olmuyor," diye mırıldandı.

"Ölmesini isteyecek kadar nefret etmiyordum." Cem burnunu çekti. "Sinirliydim."

Cüneyt ikinci şutunu da sayıya çevirdi. "Bu gece burada kalmamı istersen kalırım. Konuşuruz biraz."

"Konuşmak istersem İskender var." Top Cem'e geçti. İlk sayısını alınca bir an için gülümser gibi oldu. "İkiye bir."

Cüneyt üçüncü şutunda potayı bilerek ıskaladı.

"Sedef'le birlikte mutlu olduğunuz zamanları özlüyorum. Senin mutlu olduğun zamanları."

"Eskide kaldı artık onlar."

Cüneyt, topu sertçe Cem'e fırlattı. "Ben iki bacağımın üzerinde durabiliyorum ama aşk hayatım seninkinin yanına bile yaklaşamaz."

"Neden acaba?"

"Seninle âlemlerde takılmam lazım belki."

Çocukluğundan beri Cem'e karşı hisleri hep karmakarışık olan Cüneyt, şu son birkaç ayda onu sevebileceğini fark etmişti ve sırf buna vesile olduğu için Sedef'i takdir etmiş, hatta kızcağıza karşı kendisini bir miktar borçlu hissetmişti. Her ne kadar o neşeli dönemin uzun sürmeyeceğini bilse de Cem'in gülüp eğlendiğini, şakalar yaptığını, yüzüne renk geldiğini görmek Cüneyt'e de iyi gelmişti. Ve tahmin ettiği gibi birkaç hafta önce ilişkilerinin çöküş dönemi başlamıştı. Şimdi de bu... felaket.

Son şutu çemberin üzerinde bir tur döndükten sonra dışarıya düşen kardeşinin yanına gitmek, elini omzuna koymak ya da saçlarını karıştırmak, yüzünü biraz olsun güldürecek bir şeyler söylemek istedi ama hiçbirini yapamadı.

8.

"Yolu tarif etmemi ister misiniz Ezgi Hanım? Bu sokağa sapmayacaktık, ters yöne gidiyoruz," dedi Sumru.

"Buraları iyi biliyorum sanıyordum ama kafam karıştı. Şu ileriden dönerim. Bir de şu 'siz'leri, 'hanım'ları hemen bırakalım mı?"

Aslında Ezgi'nin kafası karışmamış, bilerek bu sokağa sapmıştı. Cumartesi gecesi yaşadıklarından sonra onun evininin önünden tekrar geçmek dürtüsüne karşı koyamıyordu. Bir kez daha görmek istiyordu – son bir kez,

diyordu kendi kendine. Oysa görecek ne vardı ki, o geceden beri ne değişmişti? İşte yine kaldırıma park etmiş otomobiller, son yapraklarını döken kestane ağaçları ve hepsi birbirine benzeyen üçer katlı apartmanlar. Yeşil sıvalı apartmanın önünden geçerken yavaşladı. Nereden sapacağını anlamaya çalışır gibi çevreye bakınırken Sumru'ya sezdirmeden gözleri yukarıya, ikinci katın penceresine kaydı.

Ve Mert telefonunu yine açmayınca Ezgi otomobilden iniyor, yağmurda yeşil sıvalı apartmanın girişine koşuyor, etrafa bakınıyor. Sarı yapraklar asfaltı dereye çeviren akıntıya kapılmış sürükleniyor. Evde olmadığına göre kapıya not mu yazıp bıraksa? Bilmiyor çünkü sarhoş gibi – henüz votkadan değil, başka türlü bir sarhoşluk bu. Şansına tam o sırada birisi apartmandan çıkınca içeriye süzülüyor, basamakları hızla tırmanıyor. Adresi öğrenmesi hiç zor olmamış, ikinci kat, daire beş. Belki sigara almaya çıktı, dönene kadar burada beklerim diye düşünürken içeriden gelen sesleri fark ediyor. Belki de zili duymadı. Çocukça bir sevinçle bu kez üst üste birkaç defa basıyor düğmeye.

Mert gömleğini ilikleyerek açıyor kapıyı. Yüzünde hiç de sevinçli bir ifade yok. Neden buradasın, diye sorar gibi bakıyor. Ezgi'nin günlerdir hayalini kurduğu romantik sürpriz böyle değildi.

Keşke geleceğini haber verseydin, şu anda müsait değilim.

Müsait değilim ne garip bir laf. Ayrıca içeri girmesini engellemek için mi bir kolu kapıda?

İtip içeri giriyor. Salona bakıyor. Arkada bir kapının kapandığını duyuyor.

Böyle konuşmamıştık, galiba beni yanlış anladın, diyor Mert.

Öfke ve utanç. Yer yarılsa da içine girsem ve bir daha asla dışarı çıkamasam seviyesinde bir utançla Ezgi merdivenden aşağı bırakıyor kendisini. Nasıl indiğinin, arabaya doğru nasıl koştuğunun farkında değil. Yolun ortasında durup ağlamaya başladığının farkında değil ve bir el omuzuna dokunuyor, yapma diyor Mert, böyle konuşmamıştık. Sırılsıklam oldun. Sanki yağmurda ıslanmak bir insanın başına gelebilecek en fena şeymiş gibi.

Bulutların arasında bir boşluk bulan güneşin yansıması yüzünden Ezgi ikinci katın penceresinde hiçbir şey görmedi. Oysa cumartesi gecesi tülü aralayan ince bilekli kadın hâlâ orada mı merak ediyordu. Neden olmasın, belki de birlikte yaşıyorlardı. Belki şimdi yine tülün arkasından sokağı gözetliyor, yoksa cumartesi gecesi kapıya dayanan manyak geri mi geldi diye ona bakıyordu.

Ezgi, Mert'in yüzüne bakamıyor. Bakmak istemiyor. Yüzü yağmurda ıslansın, gözyaşları belli olmasın, hıçkırıkları duyulmasın istiyor. Yine de ona doğru dönüyor – oysa ne gerek var, bin arabana, bas git, değil mi? Ve o sırada, ikinci katın penceresinde tülün aralandığı gözüne takılıyor, ince bilekli bir el.

Sumru'nun şüphelenmeye başladığını hissedince gaza bastı ve yola devam etti. "Buradan anayola çıkarız herhalde," dedi.

Yapma Ezgi, dur da iki dakika konuşalım.
Konuşacak bir şey varmış gibi.

Zihninde canlanan görüntülerin içinde kaybolup kaza yapmaktan korkan Ezgi kafasını dağıtmak için Sum-

ru'ya aklına gelen ilk soruyu sordu. "Bu Sabri denen arkadaşın benimle derdi nedir sence?"

"Bence onun genel olarak insanlarla derdi var."

"Genel olarak insanlarla mı yoksa özel olarak kadınlarla mı?"

Sumru başını sallayarak onayladı. "Elinin hamuruyla erkeklerin işine karışan kadınlarla diyelim. Beni tehlikeli saymadığından rahat bırakıyor."

"Ben niye tehlikeliymişim? Akın Bey bana iş teklif ederken ekibi büyütüyoruz dedi. Kimseyi işinden edeceğimi söylemedi."

"Zaten Sabri'yi işten çıkarmaz, adamın arkası çok sağlam. Emniyet müdürünün yeğeni."

"Bak sen!"

"Hem arkası sağlam hem de savcılıkta ona haber sızdıran elemanları var. Ama bana sorarsanız –pardon bana sorarsan– gazeteci olarak çok da iyi sayılmaz. Bence seni o yüzden tehlikeli görüyor. İyi bir gazetecinin yanında ne kadar kötü olduğu ortaya çıkacak diye."

Yenikent şehir merkezini fabrikanın olduğu sanayi bölgesine bağlayan otoyola çıktılar. Yolun sağ yanında tek tük alçak yapılar vardı: Otomobil tamircileri, inşaat malzemesi satan dükkânlar, bir tane mobilyacı ve bahçe bitkileriyle dolu birkaç sera. Soldaysa fabrikanın yakınlarına kadar dikenli çalılarla kaplı sarı ve boş arazi uzanıyordu. Denizi görmeye tek engel, Zehra Gören'in kollarını göğsünde kavuşturmuş kampanya afişleriyle kaplı dev reklam panolarıydı. "Yenikent için yeni yarınlar" sloganını hiç yaratıcı ve ikna edici bulmadığını düşündü.

Benzinciyi geçtikten sonra yol ikiye ayrıldı. Liman ve fabrika solda kalıyordu. Ezgi, arkasında başka araç olmamasına rağmen sinyal verip sağa saptı. Orman yolu diye bilinen dar asfalt, hafif bir eğimle deniz seviyesinden yükselmeye başlayınca yolun iki yanını birden heybetli kızılçam ağaçları sardı.

"Bizim ailede âdet değildi ama benim çocukluğumda buraya pazarları pikniğe gelinirdi."

"Hâlâ gelen var," dedi Sumru. "Koşmaya gelenler de oluyor. Ama artık geceleri in cin top oynuyor. Eskiden üniversiteli âşıklar buralarda takılırdı ama birkaç yıldır gasp olayları çok arttı, insanlar çekiniyor."

"Gasp mı?"

"Çanta, cüzdan, hatta araba hırsızlığı. Suçu göçmenlere atıyorlar ama Yenikent'in yerlisi de yapıyor. İşsizlik."

Ezgi yol kenarına park etmiş iki polis arabasını görüp yavaşladı. Biraz ileride yolu sarı şeritle kapatmışlardı ve üniformalı bir memur nöbet tutmaktaydı. Olay yeri inceleme ekibine ait minibüs, şeridin diğer yanında duruyordu ve çevresinde tepeden tırnağa beyaz tulumlu görevliler dolanıyordu. Fotoğraf çektiklerinde patlayan flaşlar, kızılçamların arasındaki koyu karanlığı bir an için aydınlatıp bulutlara karışıyordu.

"Şu memur arkadaş bizi postalamadan önce birkaç fotoğraf çekme şansımız var mı sence?" dedi Ezgi emniyet kemerini çözerken.

"Lafa tutup dikkatini dağıtırsanız ben ağaçların arkasından dolanabilirim belki."

"Siz değil, sen." Ezgi, erkeklerin birbirine "abi" diye hitap ettiği ofis ortamında ne kadar çabuk arkadaş edinirse o kadar rahat edeceğinin farkındaydı. Şansına Sumru hem zeki hem de kafa dengi birisi çıkmıştı.

Otomobilden inip sarı şeride doğru ilerlemeye başladığında reçine kokusu genzini yaktı. Memuru nasıl lafa tutacağını bilmiyordu, doğaçlama yapmaya karar vermişti. Gülümseyerek adamın yanına yaklaştı. Tam, "Günaydın memur bey," diye lafa girmişti ki beyaz tulumlu elemanların ortasında Başkomiser Orhan Tunç'un kafası belirince durdu. İçinden talihsizliğine küfretti.

Ellerini siyah takımının cebine sokmuş, başını iki yana sallayan Orhan da tıpkı onun gibi kendi kendine söylenerek yanına geldi.

"Bak ne iyi oldu, artık sık sık karşılaşıyoruz."

"Burada ne işin var Ezgi?"

"İşim bu Orhan."

Orhan ya ona gıcık olduğunu gizlemek için böyle gülümsüyordu ya da tam tersi, Ezgi'yi görmek sahiden hoşuna gitmişti. Birinci seçenek daha inandırıcıydı sanki.

"Olay yerine gazeteci almıyoruz Ezgi Hanım. Bir de şu ağacın arkasına saklanan arkadaşına söyler misin, fotoğraf makinesini elinden bıraksın."

"Sadece birkaç kare. Zaten baksana ne kadar uzaktan çekiyor."

"Hâlâ inatçısın."

"İnat demeyelim de işimi seviyorum ve iyi yapmak istiyorum diyelim. Hadi bana neler bulduğunuzu anlat."

"Anlatabileceğim her şeyi bu sabah toplantıda anlattım zaten."

"Lütfen kendini benim yerime koy Orhan. Sen o basın açıklamasıyla tatmin olur muydun?"

"Olmazdım. O yüzden gazeteciliği değil bu mesleği seçtim."

Köşeye sıkıştığını hisseden Ezgi belden aşağı vurmaya karar verdi. "İnternetteki uyduruk haber siteleri trafik çekmek için neler yazacak sana söyleyeyim mi? Suriyeli göçmenler genç kadını ormana kaçırıp hunharca tecavüz etti."

"Uyduruk haber sitelerini kimse okumuyor."

"Peki *Yeni Haber*'i de kimse okumuyor mu? Eğer senden bir şeyler öğrenemezsem korkarım aynısını yarın bizim gazetede göreceksin."

Bir anda Orhan'ın suratı düştü. "Sakın öyle aslı astarı olmayan şeyler yazıp halkı galeyana getirmeyin. Du-

rup dururken başımıza iş çıkaracaksınız. Ne alakası var bunun göçmenlerle?"

"Hiçbir şey söylemediğin için alakası var mı yok mu bilmiyorum. İşimde ilk günüm ve hıyarın teki şimdiden bana çelme takmaya başladı. Şöyle bir anlaşma yapalım: Sen bana yardım et, ben de senin işini zorlaştıracak haberler çıkmasına engel olayım."

Orhan'ın kararsız kaldığını fark edince biraz daha üzerine gitti. "Cesedi kim bulmuş, onu söyle bari."

"O havada koşmaya gelen delinin teki. Park ederken bir bakmış, öndeki otomobilin kapısı aralık. Sahibi kilitlemeyi unuttu sanmış. Civarda birilerini görseymiş soracakmış ama kimseye rastlamamış."

"Aralık duran kapıyı niye kapatmamış?"

"Başkasının arabasına dokunmak istemedim diyor. Dönüşte bakmış hâlâ açık. Hırsızlık olayı sanmış. Kavşakta hız kontrolü yapan trafik ekibine söylemiş."

Ezgi defterini çıkarmış ve hızlı hızlı not almaya başlamıştı. "İsmi var mı bu vatandaşın?"

"Yok. Hırsızlık olduğuna dair bir bulgu da yok. Çok rica ediyorum Suriyeli filan karıştırmayın."

"Bulgu yok derken?"

"Olay yerine gelen ilk memurlar ön koltukta Sedef Yılmaz'ın çantasını bulmuş. Cüzdana ve paralara dokunulmamış. Kontak anahtarı aracın üzerinde duruyor. Zaten bunun üzerine şüphelenip bagaja bakmayı akıl ediyorlar ve muşambaya sarılı cesedi görüyor."

Ezgi şansını zorladı. "Nasıl muşamba?"

"Her nalburda satılan beyaz, yarı saydam, plastik muşamba, boyacıların kullandığından. Hiç parmak izi yok, ya çok titiz bir şekilde silinmiş ya da katil eldiven kullanmış."

"Otomobilin çevresinde, çamurda filan ayak izi?"

"Cumartesi gecesinden pazar öğlene kadar yağmur

yağdı. Ayak izi kalmaz o havada. Bu arada muşambayı izleri filan yazamazsın. Onları basına açıklamadık."

Ezgi kalemini çenesine dayayıp yüksek sesle düşündü. "Otomobil belki daha önceden beri buradaydı fakat birisinin fark etmesi pazar öğleni buldu."

"Annesinin ifadesine göre Sedef Yılmaz cumartesi sabahı evden çıkmış ve bir daha dönmemiş. Bak tekrar ediyorum, cinayet mahalliyle ilgili hiçbir şey yazamazsın Ezgi. Daha ilk günden birbirimize düşman olmayalım."

"Öyleyse bana yazabileceğim bir şey söyle. Bu Yenikent'teki ilk haberim olacak ve demin kendimi acındırmak için palavra atmadım, yemin ederim herkes düşman gibi davranıyor. Yazabileceğim bir şey olmalı. Diğer muhabirlerin bilmediği bir şey. Lütfen."

Orhan sıkıntıyla burun kemiğini ovuşturdu. "Sırf arkadaşlığımızın hatırına..." dedi. "Kesin bir şey söylemek için otopsi sonuçlarını bekliyoruz ama olay yeri ekibi, ilk incelemelere dayanarak cinayetin cumartesi 14.30 civarında işlendiğini tahmin ediyor."

"Hırsızlık olmadığını yazabilir miyim?"

"Evet dersem senden kurtulabilir miyim?"

"Seni çok özlemişim Orhan."

"Eğer temelli Yenikent'te kalmayı düşünüyorsan tayinimi isteyeceğim."

9.

"Otoparkın yerini gösterirseniz kendim park ederim," dedi Ezgi kapıdaki valeye. Delikanlının ısrarla anahtarı istemesi canını sıkmaya başlamıştı.

"Zahmet etmenize gerek yok efendim, kurallarımız böyle."

Ezgi bir karış suratla inip anahtarı uzattı. Delikanlı, belli ki üniversite öğrencisiydi ve harçlığını çıkarmak

için burada çalışıyordu. Kabalık yapmak veya işini zorlaştırmak niyetinde değildi ancak gözü gibi baktığı Mini'nin direksiyonuna yabancı bir el değdiğinde dehşete düşüyordu. İstanbul'daki mafya bozuntusu valelere asla güvenmezdi, neyse ki bu efendi delikanlı onlara hiç benzemiyordu. Arkasından, "Gözünü seveyim dikkat et çocuğum," diye bağırmamak için kendisini zor tuttu.

San Remo, İstanbul'daki şık ve pahalı İtalyan restoranlarını andırıyordu ve günün bu saatinde doğal olarak bomboştu. Kapıda Ezgi'yi karşılayan zarif bir kadın salonun baş köşesine kurulmuş Mercan'ın yanına kadar ona eşlik etti.

"Kaybolmadın ya? Niye konum atmadım diye kendime kızdım." Mercan'ın sesi, gülüşü, el kol hareketleri tıpkı Ezgi'nin aklında kaldığı gibiydi fakat yüzü eskisinden biraz farklı göründü gözüne. Estetik yaptırmıştı herhalde – burnunu ve elmacıkkemiklerini değiştirmişti, belki çenesini de. Çok hoş olmuştu ama Mercan eskiden de çok hoştu zaten. Kemik rengi ipekli bir elbise giymiş, sırtına ince, şık bir şal almıştı. Dikkat çekici küpeleri büyük olasılıkla Ezgi'nin bilmediği bir tasarımcının eseriydi ve saçlarıyla yüzünün şekline çok uymuştu. Lise arkadaşıyla kahve içmeye değil de kokteyl partisine hazırlanmış gibi geldi Ezgi'ye. Kendisi iş kıyafetiyle gelmişti: Rahat, bol kesimli gri bir pantolon, uzun kollu mavi bluz ve bu aralar neredeyse her gün giydiği lacivert ceket. Aynı derecede özen göstermediği için bir an için kendisini kötü hissetti fakat işin gerçeği, ne kadar uğraşırsa uğraşsın şıklık konusunda Mercan'la boy ölçüşemezdi.

Mercan uzanıp Ezgi'nin elini tuttu. "Dönmene o kadar sevindim ki. Ama acayip kızgınım, hiç haber vermedin."

"Burası yeni mi açıldı?" diye sordu Ezgi lafı değiştirme çabasıyla.

"Çok da yeni sayılmaz aslında, birkaç yıl oldu. Cüneyt'i de aradım ama toplantısı varmış. O da bana kızıyor şapşal, niye Ezgi'nin Yenikent'e taşındığını söylemedin diye. Haberim yoktu ki, dedim."

Kendisini bir açıklama yapmak zorunda hisseden Ezgi, tanıdıklara anlattığı ve bazı kritik detayları içermeyen özeti geçti. Yani, iki ay önce kocasından boşandığını, değişiklik iyi gelir diye düşündüğünü, üstüne bir de yıllarca çalıştığı gazete kapanınca doğrusu pek de başka şansı olmadığını...

"Koskoca İstanbul'da gazete mi kalmadı? Senin gibi birisini havada kapmaları lazım," dedi Mercan.

"Ayakta kalanlar artık sadece dijital iş yapıyor. Ben eski kafalıyım, elime mürekkep bulaşmazsa kendimi gazeteci saymam. Memlekette basılı tek bir gazete kalmayana kadar davadan vazgeçmeyeceğim," diye göz kırptı.

"Valla ben çağa ayak uydurdum, artık sadece internete bakıyorum. Eskiden eve *Yeni Haber* alırdık, birkaç yıl önce onu da bıraktık. Ama madem en yakın arkadaşım yazmaya başladı, kapıcıya söylerim sabahları getirir."

"En yakın arkadaş" sözündeki vurgu, bir kez daha Ezgi'nin dikkatinden kaçmadı. Okuldaki beş kişilik grubun iki kızı olarak diğerlerine kıyasla gerçekten daha yakın bir arkadaşlık vardı aralarında. Sekiz yıl boyunca yedikleri içtikleri ayrı gitmemiş, bir günleri bile ayrı geçmemişti. Fakat lise sonda Mercan'la ikisinin araları bozulmuştu. Sıradan bir dargınlık da değildi, dibi görünmeyen bir uçurum gibiydi.

Eskisi kadar olmasa da yine yakınlaşabilir miyiz acaba diye düşünmüştü Ezgi yolda gelirken. Mercan'ı affetmesine çoktan affetmişti fakat şu karşısında oturan kadın ona büyük ölçüde yabancı geliyordu. Fakat bir yandan da biliyordu ki elini uzatıp yakalamayı denese, o ışıltılı parfüm bulutunun içinde bir zamanlar kız kardeşi

saydığı Mercan'ı bulup yanına çekebilirdi. Onun da gelir gelmez bu kadar üstüne düşmesine, görüşmek için ısrar etmesine hiç şaşırmıyordu aslında. Belli ki çok yalnızlık çekiyordu ve Mercan'ın hayatta tahammül edemeyeceği tek şey yalnız kalmaktı. Kraliçe arı gibiydi; etrafında ilgisiyle ve sevgisiyle besleyeceği dostları olsun, programlar yapsın, geziler düzenlesin, herkes derdini tasasını ona anlatsın ve onda şifa bulsun isterdi.

Garson kahve siparişlerini aldıktan sonra Ezgi, "Biraz da sen anlat Mercan," dedi. "Burada hayat nasıl? Kocan nasıl, neler yapıyorsun?"

"Kocam çok çalışıyor." Mercan dalgın dalgın küpesiyle oynadığını fark edince hemen elini kulağından çekti. "Haftanın üç günü buradaysa dört günü yok. Cenevre, Münih, şimdi bir de Londra çıktı. Sen de gel diyor ama... Pasta istemediğine emin misin? Böyle kuru kuru kahve mi içeceksin?"

"Ofiste simit yedim, sahiden tokum. Neden onunla gitmiyorsun?"

"Uçak korkusu. Gülme, çok ciddiyim! Martin'in zoruyla kaç doktora gittim bilsen. Şahane bir akupunkturcu var dediler, hipnozcu var dediler, hiçbiri işe yaramadı. Martin bu kadar arızalı olduğumu bilseydi benimle evlenmezdi."

Ezgi gülmeye başladıktan sonra Mercan'ın şaka yapmadığını fark etti. "Saçmalama, hiç olur mu öyle şey," diye toparlamaya çalıştı.

"Adamı tanısan böyle demezdin. Yahu sen benim düğünüme gelmedin. Sergime bile gelmedin. Nasıl bir dargınlıkmış bu?"

Birkaç yıl önce postadan Mercan'ın düğün davetiyesi çıktığında, Ezgi'nin işleri o kadar yoğundu ki ne cevap verebilmiş ne de bu yüzden suçluluk hissetmeye zaman bulmuştu. Sergi davetiyesini ise hiç hatırlamıyordu. "Dar-

gınlıklar çocukluğumuzda kaldı. Gelebilseydim inan gelirdim. Bir sonraki sergine artık."

"Sergi bulursan gelirsin. Burada çok canlı bir sanat piyasamızın olmadığını söylememe gerek yok herhalde. Canlısını geçtim, piyasa yok. Sıfır. Martin, kimse görmese bile kendin için yapmalısın diyor."

"Adam haklı bence. Ayrıca sergiyi burada açman şart mı?"

"Yeni evimize taşınınca eskisini stüdyo yapacakmışım, aşırı ısrar ediyor ama bilmiyorum. Boş ver şimdi bunları, geldiğinden beri neler yaptın? Bütün hafta sonunu evde geçirdim deme, çok kızarım."

"Daha kolilerin yarısını bile açamadım Mercan. Cumartesi Batu'nun okulunda kayıt vardı, üzerine bir de akşam içkiyi fazla kaçırınca..."

"Tamam işte, bana bunlarla gel! Anlat bakalım kiminle içtin?"

Ezgi, garsonun sessizce önüne bıraktığı kahvesinden bir yudum alırken, başına gelenleri anlatıp anlatmamak konusunda kararsız kaldı. Mert'le başlamadan biten ilişkisini arkadaşlarına açıklamak için henüz çok erkendi. Belki asla açıklamayacak, unutmayı bekleyecekti. "Gazeteci bir arkadaşımla, yıllardır görüşmemiştik, hadi birer bira içelim derken laf lafı açtı." Yalan söylemekten nefret ettiği için eve geldikten sonraki kısmı ve Batu'yla arasında geçenleri olduğu gibi anlattı.

"Sarhoşken seni oğlun mu topladı?" diye yüzünü buruşturdu Mercan. "Okuldaki veliler duymasın, çok fena linç yersin. Ama merak etme, arkanız sağlam çünkü Cüneyt'in annes..."

"...okulun yönetim kurulu başkanı. Biliyorum! Ne diyorsun, Zehra Gören seçimi kazanacak mı sence?"

"Yalvarırım politika konuşmayalım. O kadar sıkıldım ki televizyonu açamıyorum, o tartışma programları-

na dayanmıyorum artık, ruhum isyan ediyor. Seçim filan duymak istemiyorum. Hadi bana cinayeti anlat."

Ezgi durakladı. Bu konuyu kahvenin yanına sohbet konusu yapmak ona ters geliyordu. "Nesini anlatayım? Benim bildiklerimi okumuşsundur zaten."

Yarı şaka yarı ciddi burun kıvırdı Mercan. "Bence en önemli detaylardan haberin yok."

Sohbet konusu yapmak istemiyordu ama gazeteci merakına yenik düştü. "Neymiş en önemli detaylar?"

"Bir kere Sedef denen kızcağız, Cem Gören'i aldatıyordu ve Cem bunu biliyordu. Sedef beklemiş beklemiş, sonunda nişanı bozmak istediğini söylemiş ve bu yüzden kavga etmişler." Garson sularını tazelemeye gelince Mercan susup servis bitene kadar bekledi. "Nereden biliyorsun diyeceksin. Bilmeyen yok ki. Burada çıkıyor kavga. Yan masadakiler videoya çekip TikTok'a yüklemiş, çıkmasıyla silinmesi bir oldu. Zavallım Cüneyt'in yeteri kadar derdi yokmuş gibi."

"Videoyu Cüneyt mi kaldırtmış?"

"Kendisi bir şey söylemedi ama bu tarz işlere o bakıyor. Kardeşinin arkasını hep o topluyor yani."

Ezgi defterini çıkarıp not almamak için kendisini zor tutuyordu. Aslında not alması Mercan'ın hoşuna bile gidebilirdi ama yine de yapmasa daha iyi olurdu. "Sedef'in kiminle ilişkisi varmış?"

"Bak onu henüz öğrenemedim. Kendi çevresinden birisini bulmuştur derdim ama Cem Gören masaları devirecek kadar öfkelendiğine göre önemli birisi olmalı."

"Masayı mı devirmiş gerçekten?"

"Herifte öfke kontrolü sıfır. İnsanlar araya girmese hemen oracıkta öldürüverecekti belki de..."

"Sence Sedef Yılmaz'ı Cem Gören mi öldürdü?" diye sordu Ezgi. Yakınlarında kimse olmamasına rağmen farkına varmadan sesini alçaltmıştı.

"Bence herkes ondan şüpheleniyor. Bildim bileli sorunlu bir karakterdi. Kendisi öldürmediyse bile birisini tutmuştur."

"Abartıyorsun! Tamam, eskiden beri depresif bir insan olduğunu biliyoruz ama yok artık!"

"Hiç abartmıyorum. Etrafta sürekli korumasıyla dolaşıyor, yanına tanımadığı hiç kimseyi yaklaştırmıyor. Bir defasında alışveriş yaptığı kitapçıda kasiyer göz teması kurdu diye olay çıkarmış. Göz teması dediği de, kızcağız son derece iyi niyetle buna bir kitap önermiş."

"Koruması mı var sahiden?"

"İşte, İskender. Koruma, şoför, yardımcı, ne dersen de. O da kendisi gibi acayip bir tip zaten. Aralarında tam olarak ne tür bir ilişki var bilmiyorum. Nasıl desem... benim kocam bana o kadar bağlı değil. Bu ikisi şehre indi mi insanlar aman belaya bulaşmayalım diye saklanacak delik arıyor. Tatsız olayları skandala dönüşmeden temizlemek işi de Cüneyt'in başına patlıyor. İktidar partisinde çok sıkıntı varmış. Zehra Gören iyi aday ama oğlu ciddi problem diyorlarmış. Buyur işte, seçime bir hafta kala başlarına gelene bak. Cüneyt demişken, geldikten sonra hiç konuştun mu?"

Ezgi kahvesinin son yudumunu içerken başını iki yana salladı.

"Mert'le peki?"

Yapma Ezgi, dur da iki dakika konuşalım.
Konuşacak bir şey varmış gibi.

Bir yalan daha. "Hayır. Sadece Orhan'ı gördüm. Ona da basın toplantısında sürpriz yaptım."

Mercan sevinçle gülümsedi. "Öyleyse yarın akşam hep birlikte yemek yiyoruz. Hazır Martin de yok... Rezervasyonu ben yaparım, oğlanları da ararım. Sen sadece işten erken çıkmaya bak."

17 Eylül Salı
Parçalı bulutlu, 17°

10.

Salı sabahı holdeki kolinin kenarına tüneyen Ezgi, ayakkabısını bağlayan oğlunun ağzından laf almak için şansını bir defa daha denese mi denemese mi diye kafasında tartmaktaydı. Batu, ilk gününün nasıl geçtiği hakkındaki tüm soruları "iyi" diye geçiştirmişti ve okula belediye otobüsüyle gitmek konusunda kesin kararlıydı. "Para biriktirip bisiklet alana kadar," demişti.

Ezgi, bisikleti yaş günü hediyesi olarak alıp sürpriz yapmaya çoktan karar vermişti. Ayrıca hepi topu iki durak mesafedeki okula otobüsle gidip gelmek dünyanın sonu sayılmazdı ama nedense içi rahat değildi. Batu'nun tüm sorunlarla kendi başına başa çıkma gayretiyle gurur duysa da ona yeteri kadar destek olamadığını hissettiğinde göğsü sıkışıyordu.

"Canını sıkan bir şey olursa bana söylersin değil mi?"

"Canımı sıkan ne olacak ki?"

"Umarım hiçbir şey olmaz cankuşum."

"Kahvaltı etmeden işe gitme lütfen, atak geçirmeni

istemiyorum," dedi Batu ve basamakları ikişer ikişer inerek gözden kayboldu.

Sabahın köründe Ezgi'nin aklını kurcalayan tek konu Batu'nun yeni okuluna nasıl alışacağı değildi. Yatak odasına yürürken koridorda önünü kesen koliler hâlâ boşaltılmayı beklemekteydi. Elektrikçinin gelip kapının zilini tamir etmesi ve telefon şirketinin adam gönderip interneti bağlaması gerekiyordu. Hafta içi mesai saatlerinde evde kimse olmadığından bütün işler cumartesiye kalmıştı. Gazeteden bir gün izin alıp evde usta beklesem mi diye düşündü fakat böyle bir şey için Akın Bey'in kapısını çalmak hiç içinden gelmiyordu.

Kendi dertleri yetmezmiş gibi bir de Mercan'ın organize edeceği akşam yemeği çıkmıştı başına. Sabah gözlerini açar açmaz Mert'i aramayı veya bir mesaj atmayı düşünmüş fakat hemen...

Ezgi, Mert'in yüzüne bakamıyor. Bakmak istemiyor. Yüzü yağmurda ıslansın, gözyaşları belli olmasın. Hıçkırıkları duyulmasın istiyor. Ve o sırada, ikinci katın penceresinde tülün aralandığı gözüne takılıyor, ince bilekli bir el.

Yapma Ezgi, dur da iki dakika konuşalım.

Konuşacak bir şey varmış gibi...

...vazgeçmişti. Birincisi, sesini duymak bile istemiyordu. İkincisi, ne diyecekti ki? Arkadaşlarımızın yanında hiçbir şey olmamış gibi davranalım demeye gerek var mıydı? Mert'in o güne kadar hiç kimseye, hatta liseden beri en samimi arkadaşı olan Cüneyt'e bile ilişkilerinden bahsetmemiş olduğunu biliyordu. Ezgi ilk zamanlar evli olduğu için –daha doğrusu kâğıt üzerinde hâlâ nikâhlı bir kadın olduğu için– bu aralarında hiç konuşmadan aldıkları bir karar gibiydi. Ve şimdi de bahsetmek için bir sebep kalmadığına göre...

Ofise geldiğinde iş arkadaşlarını masalarında simitler, çaylar ve poğaçalar eşliğinde ikişerli üçerli gruplar halinde sohbet ederken buldu. Çoğunun ismini hatırlamamasına rağmen tek tek herkese günaydın demek ve gülümsemek için kendisini zorladı. Şimdiden eski masasını, eski ofisini, eski iş arkadaşlarını özlemişti. Kalemlerini koyduğu seramik kupa, makas, delgeç, zımba, Batu'yla yanak yanağa fotoğrafı, eski kocasının ismini taktığı ve en son ne zaman su verdiğini hatırlamadığı kaktüs Vedat... hepsi bir yığın halinde önünde duruyordu. Artık yerleşmem lazım diye düşünürken Sumru yanına geldi ve o günkü *Yeni Haber*'i uzattı.

"Sabri Abi'nin yazdığı haberi okudun mu?" Adamın masasına sırtını dönmüştü ve sesini alçaltarak konuşuyordu.

"Daha kendi yazdığım habere bile bakamadım."

"Yok zaten. Sadece Sabri Abi'ninki var."

"Nasıl yok?" Ezgi bilgisayarını açıp şifresini girdi ve gelen e-postalar listesini taradı. Akın Bey'in yolladığı mesajı bulunca derin bir nefes alıp üçe kadar sayarak kendisini hazırladı. Sinirlenmeyeceksin Ezgi, dedi içinden, sakin sakin çözeceksin bu işi.

RE: SEDEF YILMAZ HABERİ

SEVGİLİ EZGİ, DÜN TOPLANTIDA HABERİ SABRİ'NİN YAZMASI HUSUSUNDA MUTABIK KALDIK DİYE HATIRLIYORUM. BANA GÖNDERDİĞİN HABERE ANLAM VEREMEDİM. İSTERSEN CUMARTESİ BASKISINA NASIL BİR YAZI BEKLEDİĞİMİ BİR DEFA DAHA KONUŞABİLİRİZ. SEDEF YILMAZ'IN ANNESİYLE GÖRÜŞTÜKTEN SONRA ÜZERİNDEN GEÇELİM.

"Okusan anlam verebilirdin," diye mırıldandı Ezgi.

Baş sayfanın sağ üst köşesinde başlayıp üçüncü sayfada devam eden Sabri Yanmazgil imzalı haberi hızlıca okudu. Emniyet'teki basın toplantısında açıklananlar dışında haber değeri taşıyan hiçbir bilgi yoktu. Yazının neredeyse dörtte üçü, şehir sakinlerinin göçmenler hakkındaki şikâyetlerinden oluşmaktaydı. İsimsiz alıntılara geldiğinde yüzünü buruşturdu. Sözde "iki çocuklu bir ev hanımı" sokakta can güvenliğinin kalmadığını söylemişti. "Zafer Meydanı'ndaki dönercide çalışan bir vatandaş" ise taşkınlıklarından şikâyetçiydi, "bu şerefsizler yüzünden" işler kesattı.

"Kaldır şunu, gözümüz görmesin," diye gazeteyi katlayıp uzattı Ezgi. "Bu haber mi şimdi?"

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"İşimizi yapacağız Sumru, başka ne yapabiliriz ki? Sana zahmet, Yenikent'in son on yıllık cinayet istatistiklerini toplasana. Bakalım göçle birlikte artış olmuş mu?"

Sumru'nun yüzü sevinçle aydınlandı. "Hemen bakıyorum."

"Şimdi başla, öğleden sonra birlikte inceleriz. Arada Sedef Yılmaz'ın annesini ziyaret edeceğiz."

Saat 11.00'e doğru Mini'ye atlayıp Yenikent'in kuzeyinde, çoğunlukla fabrikada çalışan işçi ailelerinin yaşadığı ve 1960'lardan beri hiç değişmemiş gibi görünen Lojmanlar isimli mahalleye gittiler. Aslında değişmeyen tek şey, Soğuk Savaş yıllarında Doğu Bloku ülkelerinin mimarisinden esinlenerek lojman olarak tasarlanmış yüksek toplu konutlardı. Binalar kabuk olarak aynı kalsa da o kabuğa sığmaya çalışan hayatlar sürekli değişmiş ve yer yer betondan taşmıştı. Balkonlar, odalara sığmamış eşyalarla, içi dolu naylon torbalarla, kurumaya asılmış rengârenk çamaşırlarla, doğalgaz kombileriyle ve uydu alıcılarıyla doluydu. Koca koca binaların ortasında kalan boşlukta çim yerine betonla kaplı bir park, demirleri paslı bir ço-

cuk bahçesi, büyük bir otobüs durağı ve tek katlı yayvan bir market vardı. Basketbol sahasının arkasındaki duvar graffitilerle, yerel sanatçıların konser ilanlarıyla ve sendika posterleriyle doluydu. Bir tek "Yenikent için yeni yarınlar" sloganlı seçim afişleri yok, diye düşündü Ezgi.

Mini'yi park ettikten sonra Sumru'nun elindeki adrese bakarak aradıkları bloğu buldular ve asansör arızalı olduğundan merdivenleri tırmanmaya başladılar. Daha ikinci katta nefes nefese kalan Ezgi, spora başlamalıyım diye düşündü – spor değil de belki sabahları yarım saat erken uyanıp yürüyüşe çıksa biraz forma girerdi. Ama hemen değil, hayatı biraz yoluna girdikten sonra. Beşinci kata vardıklarında Ezgi, nefesini yakalamaya çalışarak etrafına göz attı. Her katında altı daire olan binada, yukarıda bir yerden gelen elektrik süpürgesi homurtusu ve kendi ayak sesleri dışında çıt çıkmıyordu. Sedef Yılmaz'ların kapısının önündeki kadın ayakkabılarına bakılırsa başsağlığına gelenler vardı.

Ezgi zile bastı. Kapıyı otuz-otuz beş yaşlarında, kısa boylu, kırmızı çerçeveli gözlüğü dışında tepeden tırnağa siyahlar içinde bir kadın açtı. Merakla Ezgi'nin yüzüne ve Sumru'nun fotoğraf makinesine baktı, hiçbir şey söylemeden eliyle içeriye buyur etti. Ayakkabılıktan birer çift terlik çıkarıp önlerine bıraktı. Sanki uzun zamandır gazetecilerin gelmesini bekliyormuş ve geç kaldıkları için bozulmuş gibi bir tavır takınmıştı.

Ev o kadar sessizdi ki Ezgi de fısıldayarak konuşması gerektiğini düşündü. "Başınız sağ olsun. Mualla Hanım'la görüşmeye gelmiştik eğer müsaitse. *Yeni Haber* gazetesi."

"Mualla konuşmaz, çekinir. Benimle konuşun. Sedef'in teyzesiyim."

"Elbette sizinle de konuşuruz fakat yayın yönetmenimiz annesiyle röportaj yapmamız için görev verdi."

"Oğlan gelmeden konuşursa konuşur," diye söylendi kadın. "Oğlan geldikten sonra ağzından laf alamazsınız. Siz şöyle geçin, ben sorayım."

Oturma odasındaki divanda yaşlıca iki kadın yan yana oturmuş sessizce çay içiyorlardı. Kadınlardan biri, yeni gelenleri süzdükten sonra omuzunda duran örtüsünü başına bağladı. Ezgi ile Sumru, sessizce selam verip beyaz elişi örtüyle kaplı yemek masasının ucuna iliştiler. Birkaç dakika sonra Sedef'in teyzesi, kolunda güçlükle ayakta duran Mualla Hanım'la yanlarına geldi. Divandaki misafirler kadını görür görmez sessizce ağlamaya ve dizlerini dövmeye başladı.

Kız kardeşinden çok daha yaşlı duran Mualla Hanım, "Boşuna geldiniz kızım, benim söyleyecek bir şeyim yok," dedi bitkin bir sesle.

Olmasaydı yanımıza geleceğine kardeşiyle haber yollardı diye düşündü Ezgi. "Başınız sağ olsun teyzeciğim. Amacımız sizi üzmek değil. Rahatsız edecek, huzurunuzu kaçıracak bir şey yazmayacağım, söz veriyorum."

"Konuş abla, dök biraz içini," dedi kardeşi. Bir sandalye çekip ablasını masaya oturttu. Diğer misafirlere eğilip bir şeyler fısıldadı, kadınları mutfağa yollayıp arkalarından usulca kapıyı kapattı. Sonunda kendisi de ablasının yanına geçti ve gergin bir tavırla hırkasının kolundan kaçmış ilmekle oynamaya başladı.

"Sumru birkaç fotoğraf çekse kabul eder misiniz?" dedi Ezgi. "Beğenmezseniz kullanmayız."

Mualla Hanım kararsız gözlerle kardeşine baktı. Ondan onayı alınca başının örtüsünü düzeltti. "Benim Hasan biraz aksidir, her şeye kızar," diye mırıldandı.

"Sana karışacağına önce kendine çekidüzen versin," diye homurdandı kardeşi. Fotoğraf makinesini hazırlayan Sumru'ya dönüp, "Bizim sağlık ocağındaki hemşire

az biraz uyusun diye hap içirtti, o yüzden böyle halsiz," diye izah etti.

Ezgi cep telefonunu ortalarına koyup ses kayıt uygulamasını başlattı. "Ne iş yapıyor oğlunuz?"

"Fabrikada bekçi," dedi Mualla Hanım. "Şimdi bekçi denmiyor, başka bir şey diyorlar."

"Özel güvenlik görevlisi," dedi kardeşi.

"Ondan önce kargoda çalışıyordu ama müdürle takışınca işsiz kaldı. Bunları yazma kızım."

"Tamam yazmam. Siz bana Sedef'i anlatın isterseniz." Kadıncağızın dikkatini toplayıp konuşmasını beklerken gözucuyla salonu inceledi ve defterine notlar karaladı: *Duvar kâğıdı kabarmış, koltuk döşemesi yamanmış. Televizyon son model ve kumandası hâlâ şeffaf poşetinde.*

"Ne anlatayım? Çok çalışkandır benim kızım. Abisi işsizken evi o geçindirdi. Sayesinde eksiğimiz olmadı, hem okudu hem çalıştı."

Kız kardeşi yine araya girdi. "Oğlan yıllarca Sedef'in parasını yedi, yine doymadı."

Mualla Hanım elini kardeşinin elinin üzerine koyup onu susturdu. Umarım Sumru bu kareyi yakalamıştır, diye düşündü Ezgi. Sorularına göz atıp devam etti. "Bildiğim kadarıyla Sedef nişanlanmış, hatta evlilik hazırlıkları başlamış. Öyle değil mi?"

"Öyle diyordu."

"Düğün ne zaman olacaktı?"

"Bize hiçbir şey demedi. İşine karışmamızı istemedi."

Kız kardeşi yine açıklama gereği duydu. "Bu kadar hızlı olması ablamın hoşuna gitmedi. Haklı olarak biraz verdi veriştirdi, bunun üzerine Sedef de ne yapsın, bir daha konuyu açmadı."

"Bize göre değil o insanlar dedim, zorluk çekersin dedim ama dinlemedi."

"Adamı sevmiş abla, seni dinler mi?"

"Aman nesini sevmiş? Uğursuz o insanlar, aklına gelmeyen başına gelir dedim ama bir kulağından girdi öbür kulağından çıktı."

Ezgi, sessizce masanın etrafında dolanarak deklanşöre basan Sumru'yla bir an için göz göze geldi. "Hangi insanlar uğursuz Mualla Hanım?"

"Nişanlısı olacak o iblisle ailesi işte... Ben istemedim ama oğlan çok bastırdı."

"Oğlunuz, Sedef'in evlenme kararına kızmadı mı?"

Mualla Hanım sessizce başını iki yana salladı. Onun yerine kardeşi cevap verdi. "Kızar mı hiç? Başımıza talih kuşu kondu diye zil takıp oynamadığı kaldı."

"Peki müstakbel damatla tanıştınız mı?"

"Bizim evimize girmez ki o insanlar," dedi Mualla Hanım.

"Sedef'i istemeye bile gelmediler," diye ekledi kardeşi. Mutfaktakiler duymasın diye alçak sesle konuşurken bile öfkesi belli oluyordu. "Zengin değiliz diye tenezzül etmediler. O yüzsüz kadın, evine gitmeye tenezzül etmediği insanların oyunu istiyor bir de utanmadan. Ben ilkokul öğretmeniyim, ailem işçi ailesidir ve bundan da zerre kadar utanmıyorum. İsmim Mücella, bunların hepsini yazabilirsiniz."

Mualla Hanım uykusunda konuşur gibi devam etti. "Sedef, Hasan'a hiç benzemez. Rahmetli babasına çekmiş, parada pulda gözü yoktur."

"Anlıyorum," dedi Ezgi. "Şu son birkaç gün içerisinde evlenmekten vazgeçmiş olabilir mi, size böyle bir şey söyledi mi?"

Mualla Hanım, sen böyle bir şey duydun mu diye sorar gibi kardeşine döndü. "Bizim haberimiz yok," dedi Mücella Hanım. "Zaten evleneceğini de öyle yarım ya-

malak söylemişti, zamanını filan bilmiyorduk, değil mi abla? Neden vazgeçsin ki?"

Ablası gözlerini güçlükle açık tutuyordu, yine de konuşmaya gayret etti. "O uğursuzlardan uzak dur dedim ama dinlemedi ki. Bir şeyi aklına koydu mu ne beni dinler ne abisini. Başının dikine gider, tut tutabilirsen."

"Ormana sık sık gider miydi peki? Yürüyüş yapmaya, koşmaya filan..."

"Yok kızım, ne işi var ormanda? Zaten sürekli çalışıyordu, öyle şeylere hiç zamanı kalmıyordu ki."

"Belki arada sırada arkadaşlarıyla gidiyordur."

"Pek arkadaşı yoktu," dedi Mücella Hanım biraz mahcup bir sesle sır verir gibi. "Hastanede çalışan insanlara hiç ısınamamıştı. Birkaç kere dertleşmişti benimle, oradan biliyorum. Okuldan da bir tek Şirin vardı işte, onun dışında kimseyle görüşmezdi. Sen söyle abla, başka kim vardı arkadaşı?"

"Hep o Şirin aklına girip bozdu benim melek kalpli kızımı," diye ağlamaya başladı Mualla Hanım. "O kız tehlikeli dedim, seni yoldan çıkarır dedim ama dinlemedi ki."

"Ya abla Allah aşkına, ne alakası var?" diye Mualla Hanım'ın omuzlarına sarılan kardeşi, kadıncağızı bir türlü sakinleştiremedi.

Ezgi önüne baktı. Bir şey söylemesi gerektiğini düşünüyordu ancak ne diyeceğini bilmiyordu. Göğsüne ağır bir taş bırakmışlar ve soluğu boğazına sıkışmış gibi yutkundu. Uzanıp telefon kaydını sona erdiren işarete dokundu. "Sizi daha fazla yormayalım. Anlatmak ya da söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Hâlâ cenazemizi vermediler. Söyle kızım onlara, cenazemizi versinler. Başka bir şey istemiyorum."

11.

Başkomiser Orhan Tunç, arabadan inmeden önce üzerindeki anlamsız gerginlikten sıyrılmaya çalıştı. Hiçbir şey değişmemişti: Lisedeyken ne zaman Cüneyt'lerin evine gelse, kapıyı çalmadan önce buna benzer bir gerginliğe kapılırdı. Sanki ne kadar dikkat ederse etsin bir sakarlık yapacak ve antika bir vazoyu devirip kıracakmış gibi endişelenmesi çok saçmaydı çünkü Gören'lerin "çiftlik evi" dedikleri ev, öyle antika vazolarla ve kırılacak nadide parçalarla dolu değildi. Gerçekte Orhan'ı korkutan, Zehra Hanım'a rastlamak, kadının gizlemeye tenezzül etmediği küçümser bir bakışına maruz kalmak ve kendisini son derece değersiz hissetmekti.

Çiftliğin engebeli arazisi Cüneyt'in gözüne uçsuz bucaksız görünürdü ancak anayola yüz metre mesafedeki çiftlik evi hiç de öyle heybetli sayılmazdı. İki katlı, kırmızı çatılı taş bina, bakımlı olmasına son derece bakımlıydı ama 1950'lerden beri tek bir taşı bile değiştirilmemiş, her şey ilk haliyle bırakılmıştı. Ön cephe, bir zamanlar atların koştuğu sarı bayıra bakıyordu. Arka taraftaysa ahırların açıldığı, serin ve gölgeli bir avlu vardı. Anlatılanlara göre eskiden Mithat Bey'in atları vardı fakat nedense bir gün hepsini yok pahasına satmış ve bir daha da hiçbir hayvana yaklaşmamıştı. Sokaktaki kedilere bile. Neden böyle bir şey yaptığını kimse bilmiyor, bilen varsa da anlatmıyordu.

Evin önündeki çimle kaplı düzlüğü geçip kapıya yönelen Orhan, etrafta at olmadığına göre burnunu kaşındıran gübre kokusunun nereden geldiğini merak etti. Taşlara sinmiş herhalde, diye düşündü ya da anılara. Zili çalıp beklerken kapının iki yanındaki çiçeklerin yeni ekildiğini ve kokunun oradan geldiğini fark etti.

Zehra Hanım gösterişten hiç hoşlanmazdı. Kadını

sokakta görenler kim olduğunu bilmese kentin en zengin insanı olduğunu asla tahmin edemezdi. Ne var ki bir kilometre uzaktan bile hissedilen sert ve soğuk mizacı buram buram güç kokardı. Cüneyt, gösterişi sevmemek konusunda annesine çekse de diğer açılardan tam zıttıydı. Lisedeyken ailesinin zenginliğini en yakın arkadaşlarından bile gizlemeye çalışırdı. Ne var ki başta öğretmenler ve veliler olmak üzere bütün şehir kim olduğunu bildiğinden boş bir çabaydı bu. Soyadının ağırlığını hafifletmek için herkese nazik ve sempatik görünmeye çalışır, züppe demesinler diye elinden ne gelirse yapardı. Aslında gayet içine kapanık bir karakteri olduğundan bu çaba onu çok yorardı. Orhan'a anlattığına göre, lise öncesi daha beter içine kapanıktı ancak Mert'le arkadaş olduktan sonra o da kabuğundan çıkmıştı.

Tıpkı Orhan gibi.

Orhan, Cüneyt ve Mert –kızları da sayarsa beşi– ortaokulda arkadaş olmuşlar, lisede iyice yakınlaşmışlar fakat sonrasında dört bir yana dağılmışlardı. Ezgi Yenikent'ten taşınmış, Orhan polis akademisinde bambaşka bir ortama girmişti. Mercan, Cüneyt ve Mert üniversitede görüşmeye devam etmişti; Orhan da arada sırada onlara katılıyordu ama gün geçtikçe kendisini daha yabancı hissediyordu. Lisede arkadaşlıklar kolaydı, herkesin derdi tasası üç aşağı beş yukarı aynıydı. Bugünlerde Orhan, en yakınındaki insanları bile anlamakta zorlanıyordu.

Kapıyı çiftliğin 70 yaşlarındaki kahyası açtı. Kalın beyaz kaşlı, ve beyaz bıyıklı, yaşına göre zımba gibi bir adamdı. Üzerinde kareli lacivert bir gömlek ve iş pantolonu vardı. Sapını yapışkanlı bantla tamir ettiği kalın camlı gözlüklerinin arkasından ters ters baktı. Hafızasını yoklayan Orhan, asık suratlı adamın adını hatırladı: Nazım Çavuş.

Alçak lambri tavanlı hole girip montunu çıkardı. İki yandaki kapılar sımsıkı kapalı durduğundan holün loş ve boğucu havası tıpkı çocukluğundaki gibi içini daralttı. Alt katın tamamen Cem'e tahsis edildiğini, evin diğer sakinlerinin ikinci katta yaşadığını yıllar önce buraya ilk gelişinde öğrenmişti. Hızlıca etrafına bakınınca değişen hiçbir şey olmadığı hissine kapıldı. Nazım Çavuş'un peşinden merdivenleri tırmandı.

Zehra Hanım'a eskisi gibi "teyze" diye hitap etmesi mi gerekirdi, yoksa bu yaşta ve bu şartlarda ters mi kaçardı, bir türlü karar verememişti. Kadın, çalışma odasındaki masasından kalkamadan elini uzattığında Orhan kafasını boş yere yorduğunu anladı. Zehra Hanım, oğlunun arkadaşlarıyla hiçbir zaman samimi olmamıştı fakat şimdi her zamankinden daha mesafeliydi.

"Sizi on dakika sonra bekliyordum. Buyurun, ayakta kalmayın."

Siyah tayyörü ve beyaz bluzuyla tıpkı seçim afişlerindeki gibi görünüyordu. Tek fark, saçlarını hep yaptığı gibi sımsıkı ensesinde toplamayıp açık bırakmasıydı. O da çavuş gibi yaşına göre son derece dinç ve kuvvetli görünüyordu. Okuma gözlüğünü çıkardı, kaleminin kapağını kapatıp defterinin arasına koydu. "Cüneyt bugün fabrikada. Ben de yarınki konuşmamın üzerinden geçiyordum. Fazla zamanım yok ama ne gerekiyorsa yardıma hazırım."

Dolmakalemlere meraklı olan Orhan'ın gözü Mont Blanc'a takılmıştı. İçinden bir ses, "alelade" bir Mont Blanc değil diyordu, sınırlı sayıda üretilmiş pek bilinmeyen bir modeliydi görebildiği kadarıyla. "Fazla zamanınızı almayacağım Zehra Hanım. Aslında Cem Bey'in ifadesi için gelmiştim."

"Cem'in son derece kırılgan bir psikolojisi var, böyle zor bir dönemde rahatsız edilmesini hiç doğru bulmuyorum."

"Kanunen ifadesini almaya mecburum."

"Cüneyt'le bu konuyu konuşup anlaştınız sanıyordum."

"Süreç son derece net Zehra Hanım, Cüneyt'in de yapabileceği bir şey yok."

İşin gerçeği, Orhan dünden beri Cüneyt'in telefonlarını açmamıştı. Böyle bir şey için arayabileceğini tahmin etmiş ve onu da kendisini de zor durumda bırakmak istememişti.

"Pekâlâ. Polise engel olacak değilim ama azami titizliği göstermenizi rica ediyorum. Lütfen manasız sorularla canını sıkmayın. Avukatımızı çağırmama lüzum var mı?"

"Eğer bir suç işlemediyse hiç sanmıyorum," dedi Orhan.

Bu laubali cevap Zehra Hanım'ın hoşuna gitmedi. Başını iki yana salladı. "Ben de hiç sanmıyorum."

"İzin verirseniz önce size birkaç sorum olacak. Sedef Hanım'ı en son ne zaman gördünüz?

Zehra Hanım dirseklerini masaya dayayıp avuçlarını birleştirdi. "Cumartesi öğlene doğru uğradı. Aşağıda avluda karşılaştık, ayaküstü sohbet ettik. O akşam kalabalık bir davetimiz vardı, iki ayağım bir pabuca girmişti."

"Konuştuğunuzda nasıldı? Yani neşeli miydi, gergin miydi? Dikkatinizi çeken bir şey oldu mu?"

"Her zamanki gibiydi. Dediğim gibi, çok kısa konuştuk zaten. Onu son görüşüm olacağı aklımın ucundan geçmedi."

"Oğlunuzla ilişkisinde herhangi bir değişiklik var mıydı son zamanlarda?"

"İki oğlum da yetişkin insanlar, prensip olarak özel hayatlarına karışmıyorum. Hem bunun cinayetle ne ilgisi var?"

Orhan buna doğrudan cevap vermemenin daha iyi olacağını düşündü. "Genel olarak soruyorum."

"Genel olarak oğlumla ilişkisi gayet iyiydi. Bakın her fırsatta söyledim zaten, Sedef hiçbirimizin yapamadığını yapıp Cem'i depresyondan çıkardı. Fakat işin bir de öteki yüzü var."

"Hangi yüzü?"

"Lafı dolandırmayı hiç sevmem. Bu kızcağızı ailemizden birisi gibi görmedim. Cem'in kazasından sonra evimize giren çıkan hasta bakıcının, hemşirenin haddi hesabı yok. Bana göre o da evimde çalışan elemanlardan birisiydi. Emrimde çalışan bir elemanın oğluma âşık olup evlenmek istemesi kolayca yönetilebilecek bir durum değil."

Orhan hafifçe başını sallamakla yetindi. Doğrusu bunun "yönetilecek bir durum" olduğunu hiç düşünmemişti ama kadının ne demeye çalıştığını anlıyordu.

Zehra Hanım devam etti. "Cem mutlu olacaksa itiraz etmeye hakkım yok diye düşündüm ve müdahale etmedim. Belki biraz vıdı vıdı etmişimdir ama nereye kadar? Ne de olsa ikisi de çok genç, bir süre sonra sıkılarlar diye düşündüm. Böyle korkunç bir talihsizliğin başımıza gelmesi beni perişan etti. İnanın çok üzgünüm. Ancak önümüzde bir seçim var ve işimi yapmak zorundayım. İnsanlara ve kurumlara karşı sorumluluklarım var. Olmasaydı, evde oturup yas tutmayı tercih ederdim. Oğlumun yanından bir saniye bile ayırılmazdım."

"Eminim," dedi Orhan.

"Çantasındaki üç kuruş para için genç bir kadının vahşice öldürülmesini aklım almıyor. Bir an önce bu vahşetin sorumlusunun bulunup cezalandırılmasını istiyorum."

"Tüm olasılıkların üzerinde duruyoruz. Sedef Hanım'ın düşmanı ya da kavgalı olduğu birisi var mıydı?"

"Düşman mı? Bildiğim kadarıyla temiz kalpli bir kızcağızdı, düşmanı filan olduğunu hiç sanmıyorum. Olsa da benim bilgim olmazdı. Abisiyle konuştunuz mu?"

"Onun da ifadesi alınıyor. Anladığım kadarıyla sizin şirketlerden birinde çalışıyormuş."

"Evet Cem'in ricası üzerine –ısrarı diyelim– iş ayarladık."

"Bu durum hoşunuza gitmemiş sanki. Hasan Yılmaz'ı gözünüz tutmadı mı?"

"Kendisini hiç görmedim, tanımıyorum. Ancak Sedef'in abisi için para yerine iş istemesi hoşuma gitmişti, inkâr edemem."

Orhan, görüşmeyi uzatmanın faydası olmadığına karar verip toparlandı. "Peki Zehra Hanım. Sizi daha fazla meşgul etmeyeyim."

"Cem'le konuşacaksanız onun katına inmeniz gerekiyor. Nazım size yolu göstersin."

12.

Batu, yeni okuluna adım attığı andan beri izlemek istemediği bir filme geç kalıp sinema salonuna ortasında girmiş ve ne kaçırdığını anlamaya çalışıyormuş gibi hissediyordu kendisini. Yabancılık hissetmek o kadar da kafaya takılacak bir şey değil, diye sık sık tekrarlıyordu kendi kendine, birkaç güne kalmadan bu alçak tavanlı binalara da ona dik dik bakan insanlara da alışacaktı. Şu anda canını sıkan bu karmaşık duyguları hatırlamayacaktı bile. Babası burada olsa onu rahatlatmak için böyle şeyler söylerdi. Daha önce buna benzer başka durumlarda söylemiş ve haksız çıkmamıştı.

Öğle tatilinde elleri cebinde etrafa bakınarak yürürken olumlu şeyler düşünmeye çalışıyordu. Önündeki bir saatlik boş zamanı kütüphaneyi keşfederek değerlendirmeyi planlamıştı fakat önce kantinden tost ve ayran alıp karnını doyuracaktı. Annesi, "Yemek kartı çıkaralım, her gün tost yenmez," demişti ancak Batu bunun iyi bir fikir

olup olmadığına henüz karar verememişti. Kantindeki fiyatları öğrenip evin aylık bütçesiyle karşılaştıracak ve ona göre karar verecekti.

"Çıkar ellerini cebinden," dedi ensesinde sert bir ses.

Dönüp baktığında karşısında beden eğitimi öğretmeni Bedri Akgündüz'ü buldu.

"Anlayamadım... hocam." Bu okulda öğretmenlere "öğretmenim" denmediğini ilk gün gözlemlemişti.

"Ellerini cebinden çıkar dedim. Bu serseri tavırlar bir öğrenciye hiç yakışmıyor."

Batu daha önce hayatında hiç böyle bir uyarı aldığını hatırlamıyordu. Annesi, babası ve tanıdığı başka insanlar zaman zaman elleri cebinde yürürdü ve hiçbirisinin serserilikle uzaktan yakından alakası yoktu. Tam itiraz etmek üzere ağzını açacakken kendisini tuttu. Bedri Hoca'nın yüzündeki ifade, bu konuyu tartışmak istemediğini belli ediyordu. Eski okulunda bazen söylenenleri hiç sorgulamadan kabul etmesi gerektiğini, daha doğrusu öyle görünmenin hayatını kolaylaştırdığını keşfetmişti. Keşfedene kadar birkaç defa başına iş açsa da sonunda keşfetmişti. Henüz buradaki dengeleri bilmiyordu ve daha ilk haftadan başına iş açmaktansa dikkatli davranmaya karar verdi.

Suçüstü yakalanmış gibi usulca ellerini cebinden çıkardı.

Yanlış bir hamle yapacak diye tetikte bekleyen Bedri Hoca, dudaklarında gülümsemeyi andıran bir gevşemeyle yanından geçip yoluna devam etti. Gözden kaybolunca Batu ellerini tekrar cebine soktu ve o da yoluna devam etti.

Yıllar önce annesiyle babasının götürdüğü doktor, birkaç test yapmış ve Batu'nun diğer insanlardan "farklı" olmadığını söylemişti. Batu bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Kendisini farklı hissetmiyordu zaten. Sade-

ce insanları çok sevmediğini söyleyebilirdi, daha doğrusu sevdiği birkaç kişi vardı ve onun dışında kendi başına olmayı seviyordu. Fakat bu tercihi annesiyle babasını anlamsız bir şekilde rahatsız ettiğinden, sırf onları üzmemek için arada sırada kalabalık ortamlara girip insanlarla iletişim kurmaya karar vermişti. Öteki türlü, hasta olmamasına rağmen onu iyileştirmeye çalışıyorlar ve bunu ona sezdirmeden yaptıklarını sanıyorlardı.

Basketbol takımına sırf bu yüzden girmişti. Ama ilginç bir şekilde sporun kendisi hoşuna gitmiş, dahası yetenekli olduğu ortaya çıkmıştı. İşin sosyal boyutu o kadar hoşuna gitmese de elinden geleni yapıyordu. Bol bol roman okuduğu ve film seyrettiği için insanların duygularını anlamayı öğrenmişti, onu zorlayan her şeye abartılı tepkiler vermeleriydi. Örneğin annesinin üzgün olduğunu çünkü arkadaşıyla arasının bozulduğunu anlayabiliyordu ama neden geceleri odasında gizlice ağladığını anlayamıyordu. Sonuçta ya arkadaşıyla barışacak ya da kendisine başka bir arkadaş bulacaktı.

Eski takım arkadaşlarından birisi onu *Uzay Yolu* dizisindeki Spock'a benzetmişti. Sevdiği bir karakter olsa da aralarında herhangi bir benzerlik olduğunu düşünmüyordu –her şeyden önce o Spock gibi duygusuz değildi ki! Oğlanın sırf onu kızdırmak için böyle söylediğini tahmin etmiş ve bir parça bozulmuştu –çünkü duygusuz değildi– ama kimseye küsmemiş, kavga çıkarmamış ve aptalca bir yorumu hayatını zorlaştıracak bir problem haline getirmemişti.

O sabahki kimya dersinde, İkinci Dünya Savaşı döneminde atomlar hakkında yapılan araştırmaları tartışıyorlardı. Aslında dersteki ortama tartışma denemezdi çünkü öğretmen –daha doğrusu hoca– soru sormadıkça hiç kimse ağzını açıp konuşmuyordu. Arka sırada can sıkıntısından uyuklayanlar bile vardı. Lafın gelişi değil,

sahiden gözleri kapalı iki kişi görmüştü Batu. Dersin ortalarına doğru parmak kaldırıp adama neden sürekli "bilimadamı" sözcüğünü kullandığını ve kadınları yok saydığını sormuştu. "Biliminsanı" demenin daha doğru olduğunu eklediğinde, hoca, "Ah şu feministlerden çektiğimiz!" diyerek aklı sıra onunla dalga geçmişti. Bir anda sınıfın havası değişmiş, sanki herkes bu ânı bekliyormuş gibi canlanıp ve kıkırdayıp gülmeye başlamıştı. Arka sıradakiler bile uyanıp şamataya katılmıştı. Hoca, sınıfı susturup derse devam ettiğinde adamı bir defa daha uyarmak Batu'nun içinden hiç gelmemişti.

Nedense bahçe dedikleri beton düzlükte ne ağaç vardı ne de çimen. Kantin, ana binadan ayrı, havasız ve karanlık tek katlı bir barakaydı. Kimya hocası, sıra beklemeden ve kimseden izin istemeden tost sırasının en başına geçti. Tam o sırada bir el hafifçe omuzuna dokundu.

"Derste söylediğine katılıyorum," dedi arkasındaki mavi gözlü, yanık tenli, kumral kız. İsmi Damla'ydı ve Batu'nun ilk günden öğrenip ve aklında tuttuğu tek isimdi bu. Damla'yı kayıt günü uzaktan görüp beğenmiş, beğenmekten öte gözünü ondan alamamış, sonra arkadaşlarıyla konuşmasına kulak misafiri olmuş ve karın bölgesinde ne olduğunu bilmediği, sorsalar tarif edemeyeceği bir sıcaklık hissetmişti.

Aynı sıcaklık şimdi karnından göğsüne doğru yükselmeye başladı. "Öğretmenin hoşuna gitmedi." Öksürüp gırtlağını temizledikten sonra aynı cümleyi daha anlaşılabilir bir sesle tekrarladı. "Hoca biraz bozuldu galiba."

"Ne cevap vereceğini bilemediği için. Feminizmi komik bir şey sanıyor."

Önlerindeki insanlar birkaç adım ilerleyince onlar da ilerledi. Batu, konuşmaya devam mı etmese yoksa önüne dönüp sussa mı karar veremedi.

Kısa bir sessizliğin ardından Damla, "Seninle dalga geçtiler diye çok rahatsız oldun mu?" diye sordu.

"Kafaya takmadım."

Aslında rahatsız olmuştu ama ettikleri laflar o kadar aptalcaydı ki rahatsız olduğu için kendisine kızgındı. Laf atmalar ve gülüşmeler sona erene kadar kendisini o kadar sıkmıştı ki farkında olmadan dudağını ısırıp kanatmıştı. Bu da çok aptalcaydı. Hepsini unutmak istiyordu.

"Okulumuzu beğendin mi?"

"Biraz alışayım, öyle cevap vereyim. Bu öğlen kütüphaneye bakmak istiyorum ama nerede olduğunu bilmiyorum."

"Kimya laboratuvarını biliyor musun? Onun tam üstü. Kütüphaneyi bulursun da okumak isteyeceğin bir kitap bulacağını hiç sanmıyorum."

"Niye öyle diyorsun?"

Damla gülümsedi. "Bilmem. Başka kimsenin okumadığı acayip kitapları okuyorsun gibi bir havan var."

Damla'nın gülümsemesi o kadar tatlıydı ki, alay etmediğine, aksine güzel bir şey söylediğine karar verdi Batu. Yanakları kızardı. Aslında son derece normal kitaplar okumayı sevdiğini anlatacaktı ki tam burunlarının dibinde neredeyse Batu'yla aynı boyda bir oğlan belirdi.

"Her yerde seni arıyorum. Bana da bir şeyler alsana Damla, çok acelem var," dedi oğlan.

"Dur hemen gitme. Bak bu Batu. İstanbul'dan gelen arkadaşımız."

Oğlan Batu'yu tepeden tırnağa süzdükten sonra sırıtarak kafasını çevirdi. "Sizin sınıftaki şu ünlü feminist bu mu? Demin bizimkiler anlatıyordu."

"Hemen cıvıtmasanız olmaz değil mi?"

Oğlan, ne var bunda der gibi omuz silkti. "İşin bitince beni bulursun, değil mi? Bedri Hoca on dakikaya takım seçmeleri için kayıt açacak, herkes orada bekliyor."

"Aslında ben de denemelerine katılmayı düşünüyordum," diye araya girdi Batu.

Oğlan hayatındaki en acayip lafı duymuş gibi şaşkın bir suratla baktı. "Bence hiç düşünme," dedi ve arkasını dönüp kalabalığı yararak uzaklaştı.

"Ne duruyorsun, gitsene peşinden," dedi Damla. "Madem seçmelere katılacaksın."

"Düşünüyorum dedim. Henüz karar vermedim."

Sıranın onlara gelmesine daha birkaç kişi vardı. Yetişirim herhalde, diye hesapladı Batu, zaten yetişemezse de dert etmeyecekti.

"Hadi koş," diye güldü Damla. "Paranı ver, sana da tost alayım. Nasıl olsa Orkun'a getireceğim."

Oğlanın adı Orkun demek ki, dedi Batu içinden. Havasız kantinin kalabalığından sıyrılıp bahçeye çıktığında Orkun'un koşar adım uzaklaştığını görüp takip etmeye başladı. İstese biraz hızlanıp ona yetişirdi ama aralarındaki mesafeyi korumayı tercih etti. Kayıt günü basketbol takımıyla ilgili bilgi toplarken Orkun'un bu yıl takım kaptanı olacağını öğrenmişti. Yeri garantiydi, seçmelere sadece kurallar gereği katılacak demişti arkadaşıyla sohbetine kulak misafiri olduğu bir veli.

Bedri Hoca'nın ofisinin önünde bekleşen oğlanlar onu görür görmez gülmeye başladı. İçlerinden biri, "Kız takımının kayıtları yarın açılıyor, birisi şuna söylesin de boş yere beklemesin," deyince kahkahalar koptu. Batu hiç oralı olmadan kenarda sessizce beklemeye başladı. Bedri Hoca ofisinin kapısını açıp dışarı adım atınca ellerini cebinden çıkarıp kalabalığın en arkasına geçti.

"Ne bu gürültü?" diye homurdandı Bedri Hoca. "Neden bu kadar kalabalıksınız?"

Orkun'un arkadaşlarından biri, "Yeni gelen arkadaşımız basketbol takımına katılmak istiyormuş," dedi.

Adam gözucuyla Batu'ya baktı. "Biraz kilo alsın öyle

gelsin arkadaşınız. Antrenmanda düşüp bayılanlarla uğraşacak zamanımız yok."

Başka bir oğlan kıkırdadı. "Arkadaşımız etek giyip oynayacakmış hocam."

Bir diğeri ona katıldı. "Makyajını da unutma Pamuk Prenses!"

"Kesin laubaliliği, yeter!" diye kalabalığı susturdu Bedri Hoca. "Arkadaşlar, kuralları biliyorsunuz. Takıma on kişi alınacak, seçmeler perşembe günü saat beşte yapılacak. Velinizden izin kâğıdı getireceksiniz, yoksa katılamazsınız. Unuttum hocam, yarın getireyim hocam filan dinlemem, anlaşıldı mı? Geçen yıl bizimle antrenmana katılmış, maçlara gelmiş arkadaşların önceliği vardır. Şimdiden söyleyeyim de sonra dargınlık olmasın. Ne bizim zamanımızı harcayın ne kendi zamanınızı."

Son cümlesini Batu'ya bakarak söyleyen Bedri Hoca, herhangi bir itiraz beklemiyor olacak göğüs cebinden tükenmezkalemini çıkarıp dişiyle kapağını açtı.

"Panodaki duyuruda seçmeler tüm dördüncü sınıf öğrencilerine açıktır yazıyor. Ben de dördüncü sınıftayım. Adımı yazdırmama bir engel yok değil mi?" diye sordu Batu.

Bedri Hoca kafasını elindeki listeden kaldırmadan sırıttı. "Hiçbir engel yok. Buyur sen de adını yazdır."

13.

Sedef Yılmaz'ın annesi ve teyzesiyle röportajdan dönen Ezgi bütün gün hiçbir iş yapmamış, daha doğrusu ne yapması gerektiğine karar vermemiş, masasında tatsız tuzsuz diyet bisküvileri kemirerek *Yeni Haber*'in internet sayfasındaki haberlere bakıp durmuştu. Yerel seçimle ilgili birkaç başlık dikkatini çekmişti. İktidar partisinin genel başkan yardımcısı, Zehra Gören'le ilgili övgü dolu

bir açıklamasıyla gün boyu en çok okunanların tepesine çıkmıştı. Halen görevdeki belediye başkanı muhalefet partisindendi ve "elindeki kısıtlı imkânlar"la Yenikent'i bir adım ileriye götürmemişti açıklamadaki ifadelere göre. Zehra Gören, arkasındaki hükümet desteğiyle şehre yeni bir soluk getirecekti.

Televizyonda bir söyleşi programında genç ve tatlı bir kadın, konuğuna sorular soruyordu. Ezgi ikisini de tanımamasına ve seslerini duymamasına rağmen gözü haber odasının tepesindeki ekranlara takıldı. Yanına gelen Sumru da onun gibi gözlerini ekrandan ayıramıyordu. "Kadın o kadar çok konuşuyor ki bir türlü soruyu bitirip adama sözü vermiyor," diye dalga geçti.

"Şu pozlara bak! Sana bir şey diyeyim mi, hiç kimse böyle gözlerini tavana dikip ilham perisini bekliyormuş gibi soru sormaz. Bu resmen rol yapıyor."

"Çok acımasızsın!"

"Çok ciddiyim. Kafama silah dayasalar beni böyle göremezsin. Naçizane abla tavsiyesi, ileride bu işi yapacaksan gözünü konuğundan asla ayırma. Mutlaka ayıracaksan da sadece defterine bak. Defterin senin güvenli kalen olsun. Sakın tavana bakarak soru soranlardan olma... Aman! Niye ukalalık yapıyorum ki durup dururken."

Akşam balıkçıdaki buluşma Ezgi'nin gözünde büyüyordu ama bir yandan da canı rakı istiyordu. İşle ilgili bir mazeret uydurup erken kalkmaya karar vermişti, zaten hafta sonu yaşadıklarından sonra iki tekten fazlasını içmemeye yeminliydi. Yine de Mini'yi gazetenin otoparkında bırakıp taksiyle gidecek ve çıkışta eve taksiyle dönecekti, çünkü Batu'ya sözü vardı.

Yedi buçukta sahildeki "Zıpkın Zihni'nin Yeri" diye bilinen ve Yenikent'in kurulduğu günlerden beri açık olan lokantanın kapısından girer girmez onu mis gibi midye tava kokusu karşıladı. İsmini sormadan kim oldu-

ğunu tahmin eden yaşlı bir beyefendi –Zihni Bey'in oğlu olmalı, diye düşündü Ezgi– cam kenarındaki masalarına kadar eşlik etti. Mercan ile Cüneyt kafa kafaya vermiş, büyük bir sır paylaşır gibi fısıldayarak konuşuyorlardı. Belki de beni çekiştiriyorlar, diye şüpheye kapıldı. Cüneyt onu görünce neşeyle gülerek ayağa kalktı.

"Ben seni daha şık bir yere götürecektim ama oğlanlar Zıpkın Zihni diye tutturdu," dedi Mercan oturduğu yerden yanağını uzatarak.

"Boş ver şık yeri, dur önce şu adama bir sarılayım." Cüneyt'le kucaklaşırken bir anda onu –aslında sırf onu da değil hepsini– ne kadar özlemiş olduğunu fark etti. "Nasıl böyle genç kaldın sen?"

Mercan fırsatı kaçırmadı. "Lafa bak, o genç kalmış da ben yaşlanmış mıyım?"

"Sen hep en gencimiz ve en güzelimizsin," dedi Ezgi. "Ama bir şey diyeyim mi, dün sabah Orhan'ı gördüğümden beri bunu düşünüyorum: Hepiniz benden daha genç görünüyorsunuz. Ben resmen çökmüşüm arkadaşlar."

"Yenikent'in havasına mis gibi organik kükürt basıyoruz fabrikada, hepimiz ondan genç kaldık," diye sırıttı Cüneyt.

Mercan, Ezgi'yi tam karşısındaki sandalyeye oturttu. "Bu bluzuna bayıldım. Önden hafif bir şeyler söyleyelim mi, yoksa Mert'le Orhan'ı mı bekleyelim?"

Garson rakı servisine başladığında Ezgi önceki gün Mercan'a anlattıklarını hızlıca Cüneyt'e tekrar etti. Boşanmasından ve eski işinden çıkarılmasından söz edip konuyu *Yeni Haber*'deki ilk günlerine bağladı. "Kendime acındırmak istemiyorum ama bu aralar bir işim de yolunda gitsin yahu! Neyse, hadi sağlığımıza."

Ezgi'den sonra sıra Cüneyt'e geldi. "Kampanyanın başına başka birisini bulalım dedim ama her zamanki gibi Zehra Hanım kabul etmedi. Ben ne anlarım seçim

kampanyası yönetmekten? Neyse ki bomba gibi bir takım kurduk, bütün işleri onlar yapıyor. Ben sadece tampon bölge görevini görüyorum. Krizleri yönetiyorum her zamanki gibi."

"Cüneyt hepimizin krizlerini yönetiyor," dedi Mercan. "Kimin başı sıkışsa onu arıyor. Yakında sen de kervana katılırsın."

"Bir süre hayatımda kriz istemiyorum lütfen."

Görünüşe bakılırsa Mercan'la Cüneyt, karşılıklı birbirlerinin cümlelerini tamamlayacak kadar yakınlaşmışlardı. Eskiden de yakındılar ama bu kadar değildi, diye düşündü Ezgi. Eskiden Cüneyt, Mert'e daha yakındı, Mercan da Ezgi'ye. Orhan herkese eşit mesafede dururdu. Rakısından büyük bir yudum alan Ezgi'nin gözü yanındaki boş sandalyeye kaydı. Birazdan Mert gelip oraya oturacaktı ve yalandan gülümseyeceklerdi birbirlerine. Hiçbir şey olmamış gibi davranacaklardı. Aklına geldikçe sırtına bir kum torbası bırakmışlar gibi omuzlarını çöküyordu.

"Daldın gittin yine!" diyerek koluna dokundu Mercan. "Senin oğlan yeni okulundan memnun mu diye soruyor Cüneyt."

"Pardon duymadım. Şimdilik bir şikâyeti yok. Batu şikâyet etmeyi sevmez zaten. Yönetim kurulunun başında annen var sanıyordum, meğer sen varmışsın Cüneyt."

"Annemin çok meşgulüm, yetişemiyorum diye bana devrettiği işlerden biri. Bugüne kadar tek yaptığım, çok beğendiğimiz bir-iki öğretmeni Yenikent'e taşınmaya ikna etmek oldu."

"Ülkenin en iyi gazetecisi geliyor, öğretmeni niye gelmesin?" dedi Mercan.

"Ben miymişim o en iyi gazeteci? Yok artık daha neler," diye güldü Ezgi. "Ailede durumlar nasıl bu arada? Başınız sağ olsun."

Cüneyt dertli dertli iç çekti. "Kardeşimin ne hissettiğini anlamak zor. Annemse gazeteler olayı çarpıtacak, gündem değişecek diye korkuyor."

"Annene söyle, içi rahat olsun. Genel yayın yönetmenimiz Zehra Hanım kızmasın diye hop oturup hop kalkıyor."

"Röportaj filan istersen başkalarıyla uğraşma, doğrudan beni ara. Ben hallederim. Ama bu olay hakkında konuşmaz."

"Senin aran nasıldı Sedef Yılmaz'la?"

"O kadar az tanıyordum ki. Cem bizi hayatına sokmayı sevmez, nişanlandığından bile geç haberimiz oldu. Parmağında yüzüğü görünce, bu ne diye sordum da öyle anlattı, düşün artık."

"Hâlâ soyguncuyu tespit edememişler mi? Yolda kamera filan yok muymuş?" diye sordu Mercan.

"Soygun olduğunu hiç sanmıyorum," dedi Ezgi.

"Sana demedim mi Cüneyt? Bu kız kesin bizim bilmediğimiz bir şeyler biliyor ve anlatmıyor."

"Üstüne gitme," dedi Cüneyt.

"Bildiğim bir şey yok, sadece mantık yürütüyorum. Haberlerde okudunuz işte, kızın ne arabasını çalmışlar ne cüzdanını. Böyle soygun mu olur?"

"Ne bileyim, belki hırsız paniğe kapılıp bir şey alamadan kaçtı. Olamaz mı? Senin de ağzından laf alınmıyor. Orhan gelsin de ona soralım." Mercan saatine baktı. "Cüneyt arasana şunları, nerede kaldılar?"

"Aradım, ikisi de telefonunu açmıyor," dedi Cüneyt. "Yani bunun önceden planlanmış bir cinayet olduğunu mu söylüyorsun Ezgi?"

"Kanıt olmadan yorum yapmak istemem ama benim aklıma başka bir açıklama gelmiyor."

Cüneyt'in yüzü düştü. "Eğer dediğin doğruysa ben bittim. Ne Cem'i toparlayabilirim ne annemi."

Garson elinde kocaman bir meze tepsisiyle gelip siparişleri almaya başlayınca bir süre dikkatleri dağıldı. Ezgi, gecenin devamında cinayet hakkında konuşmak, daha doğrusu böyle korkunç bir olayı rakı masasına meze yapmak istemiyordu. Mercan'ın sıradan bir sosyete dedikodusundan söz eder gibi heyecanlanması, kendisinin de heyecana kapılıp ona ayak uydurması canını sıkıyordu. Tam konuyu değiştirmeye karar vermişti ki garsonun gerisinde Orhan'ı gördü. Yüzü asık, kravatı gevşek, üstü başı darmadağın bir haldeydi. Masaya yaklaşırken ayakları geri geri gidiyordu. Kötü bir şey olduğunu anlayan Ezgi'nin hemen kadehine baktı. Belli ki daha bir süre konu değişmeyecekti ve kendi kendine koyduğu iki tek rakı hakkının yarısını bitirmişti bile.

Orhan hiç kimseye merhaba bile demeden boş bir sandalyeye çöktü. Garson işini bitirip uzaklaşır uzaklaşmaz, "Mert nerede? Birlikte gelmeyecek miydiniz?" diye sordu Mercan.

"Mert bu gece gelemeyecek."

"Niye, ne oldu ki?"

"Çok acayip..." Orhan başladığı cümleye nasıl devam edeceğini bilmiyormuş gibi durdu ve önüne baktı. "Şöyle bir şey oldu: Mert, Sedef Yılmaz cinayetinin zanlısı olarak biraz önce göz altına alındı."

Yanlış duydum herhalde diye düşünen Ezgi, Mercan'ın dehşete kapılmış bir ifadeyle ağzının açık kaldığını görünce yanlış duymadığını anladı. Fakat sözcüklerin arasında mantıklı bir bağ kuramıyordu.

İlk konuşan Cüneyt oldu. "Saçmalama Orhan, ne diyorsun?"

"Eğer bu şakaysa valla hiç komik değil," dedi Mercan.

"Şaka yapmıyorum. Bu geceyi nezarethanede geçirecek. Sabah erkenden ifadesi alınacak. Hiç bana bakmayın, savcının emri böyle. Yarın bunun bir yanlış anlaşılma olduğu ortaya çıkar ve konu kapanır diye umuyorum."

Ezgi'nin kendi sesi kulağına yabancı geldi. "Peki ama yanlış anlaşılan nedir Orhan? Mert'in cinayetle ne alakası var?"

Orhan gözlerini ovuşturdu. "Sedef Yılmaz'la ilişkisi varmış. Kızı tehdit ettiği iddia ediliyor. Kavga ederken görmüşler."

"Cuma gecesi burdaydık," diye atıldı Cüneyt. "Cumartesi sabahı da telefonda konuştum."

"Söylediğine göre onu gören son kişi sensin. Cinayet saatinde başka bir yerde olduğuna dair tanık yok."

"Sırf bu yüzden adamı katil mi ilan ettiniz?"

"Ben bir şey yapmadım arkadaşlar. Soruşturma kapsamında gelen bilgiler değerlendirildi. Birtakım soru işaretleri var ama hepsinin mantıklı bir açıklaması olduğunu tahmin ediyorum. Nedir ne değildir yarın anlarız."

"Ne gibi soru işaretleri?" diye sordu Ezgi.

"Orhan, delirtme insanı, bir şey söylesene."

"Söyleyebilecek olsam inanın söylerdim."

"Benim iştahım kaçtı," dedi Cüneyt. "Hesabı istesek mi?"

İkinci Bölüm

18 Eylül Çarşamba
Açık, 18°

1.

Gökyüzü, kış geliyor diye sevinenlerle dalga geçercesine göğsünü bağrını açmış masmavi parlıyordu. Ilık güneş daha sabahın sekizinde insanın yanaklarını ısıtmaya başlamıştı. Yoldan taksi çeviren Ezgi, araca biner binmez camı indirdi. Şoförün sohbete meyilli olduğunu anlayınca cep telefonunu çıkardı ve çok önemli bir mesaj yazıyormuş pozu takındı.

Değişiklik iyi gelecek ve hayatı biraz olsun yoluna girecek diye geldiği Yenikent'te kendisini bir kâbusun içinde bulmuştu. Yaşadığı hayal kırıklığı yüzünden ilişkisini başlamadan bitirmeyi planlarken önceki gece Orhan'ın haberiyle beyninden vurulmuşa dönmüştü. Mert'in kendini beğenmiş şahsiyetsiz bir yavşak olduğunu düşünüyordu ama katil olduğuna inanamazdı. Asla.

"Deliller var," demişti Orhan. Ne diyorsun, ne delili, nasıl olabilir diye omzundan tutup sarsmak istemişti ama yapamamıştı. Diğerleri de en az onun kadar şaşkındı, Orhan bile. Başta sırf meslek ahlakı yüzünden soruları ce-

vapsız bırakıyor sanmışlardı fakat çok geçmeden onun da cevapları bilmediğini anlamışlardı. Yemeklere el sürmeden kalkmış ve evlere dağılmışlardı. Ezgi, yatakta dönüp durduğu berbat bir gece geçirmiş ve sabahı zor etmişti.

Orhan'ın dediği gibi abuk sabuk bir yanlışlık yapılmış, diye geçirdi içinden, her şey yoluna girecek.

Dokuzda Sedef Yılmaz'ın en yakın arkadaşı Şirin Eseroğlu'yla görüşecekti. Şirin'i önceki gün Facebook'ta bulup mesajlaşmış ve röportaj yapmaya çok zor ikna etmişti. İşin gerçeği, şu anda kafası o kadar bozuktu ki kimseyle konuşmak istemiyordu fakat randevuyu ertelemeye kalkarsa kızı ikinci kez ikna edemeyeceğine emindi. Taksiden indiğinde daha yarım saati vardı, yine de ofise uğramadan doğrudan buluşacakları kafeye gitmeye karar verdi. Belki koyu bir kahveyle kafasını azıcık toplayabilirdi.

Mert'e duyduğu öfkenin yanında –ve belki öfkeyle aynı şiddette– ona yardım etme arzusu duymaktaydı. Çelişkilerle dolu karmakarışık bir histi bu, histen de öte inkâr edemeyeceği kadar net bir dürtüydü. Daha da garibi, Mert'e yardım etme arzusu, ona duyduğu öfkeyi zerre kadar azaltmıyor, aksine daha fazla alevlendiriyordu. Hiç hak etmeyen bir insana elinde olmadan iyilik yapıyor, fazlasıyla anlayış gösteriyormuş gibi çelişkiye kapılıyordu.

Liman Kafe, Park Plaza'nın giriş katındaydı ama kapısı binanın yan cephesinde kalıyordu. Menüsünde kahveyle birlikte kekler, sandviçler ve hazır salatalar olduğundan bilhassa öğlenleri kalabalık oluyordu. Sabah müşterileri, çoğunlukla kahvesini alıp işe koşturduğu için Ezgi boş masa bulmakta zorlanmadı. Geleni gideni görebileceği bir yere oturdu ve beklemeye başladı. Mekân, o çok tanınmış uluslararası kahvecinin yerel bir kopyasıydı. Koyu renk duvarlarda siyah beyaz fotoğraflarıyla, insanı yormayan loş aydınlatmasıyla ve kulak ka-

bartmadıkça duyulmayan popüler caz parçalarıyla hiç de fena bir kopya sayılmazdı. Belki 20 farklı kahve çeşidi yoktu fakat kekler ve kurabiyeler gerçek anlamda ev yapımıydı. "Nilgün Abla'nın limonlu keki" yazıyordu vitrindeki etiketlerden birinde.

Gözü limonlu keke takılmıştı ancak aklı Mert'teydi. "Sedef Yılmaz'la ilişkisi varmış," lafı önceki geceden beri zihninde yankılanıp duruyordu.

Yapma Ezgi, dur da iki dakika konuşalım.

Ve o sırada, ikinci katın penceresinde tülün aralandığı gözüne takılıyor, ince bilekli bir el.

Hayır, dedi Ezgi içinden, o kadın Sedef Yılmaz olamaz. O gece tülün arkasından bakan başka birisiydi. Sedef Yılmaz, 14.30 sularında ölmüştü ve o sırada cansız bedeni beyaz bir muşambaya sarılı halde orman yolundaki otomobilinin bagajındaydı.

Aklına rahatsız edici başka bir soru geldi: Bu durumda Mert'in aynı anda üç kadınla mı ilişkisi vardı?

Sürekli geldikleri otelde oda değişse de eşyalar aynı, yatak örtüsünün bordo oval desenini ezbere biliyor artık. Mert, çenesinin altında terden ıslanmış bir yastık, yüzüstü yatıyor.

Nasıl tahammül edebildin bunca yıl evliliğe? Her gün aynı adamla bir evin içinde?

Her gün başka bir adam mı olmalı?

Hayır, tabii ki hayır ama sıkılmaz mı insan? Merak etmez mi?

Ezgi yanağını onun belinin çukuruna yaslıyor.

Neyi merak etmez mi?

Farklı bir hayatı? Diğerlerini?

Kahvesine şeker koymakla koymamak arasında kararsız kalmış bir halde elindeki poşetle oynayıp dururken kafenin kapısı açıldı ve siyah dalgalı saçları kapüşonuna sığmayıp taşmış genç bir kadın içeriye girdi. Beyaz montu, kutusundan yeni çıkmış gibi duran spor ayakkabıları ve kocaman çantası hep pahalı markaların amblemleriyle bezeliydi. Instagram'daki çok takipçili moda hesaplarının onaylayacağı bir stilde giyinmişti ve eğer üstündekilerinin hepsi taklit değilse bu kıyafetleri alacak parayı nereden bulduğunu merak etti Ezgi. Bu havada neden kar yağıyormuş gibi dolaştığını da.

İçerideki üç-beş kişiye şöyle bir göz gezdiren genç kadın, Ezgi'nin el sallamasına gerek kalmadan gelip karşısına oturdu. Merhaba demedi, sadece güneş gözlüklerini çıkarıp çantasına attı ve cep telefonunu masaya bıraktı. Kahve teklifini geri çevirdi. Bu aksi tavırlar benden çekindiği için, diye düşündü Ezgi. İnsanlar genellikle saklayacak bir şeyleri olduğunda konuşmaya çekinirdi.

"Fazla zamanım yok. Ne soracaksanız sorun," dedi Şirin.

"Şirin çok güzel bir isim... Kimin aklına gelmiş?"

"Boş muhabbete hiç girmesek?"

"Tamam, nasıl istersen," dedi Ezgi ve ses kayıt uygulamasını açtı. Genç kadından izin aldıktan sonra kırmızı yuvarlağa dokundu. "Telefonda söz etmiştim, *Yeni Haber* için Sedef Yılmaz hakkında bir dosya hazırlıyorum."

"Ölüleri bile rahat bırakmıyorsunuz. Daha cenazesi kaldırılmadı."

Ezgi suçlamayı duymamış gibi devam etti. "Nasıl bir insandı, neleri sever neleri sevmezdi, ne hayaller kurardı... Onu samimi bir şekilde anlatmak istiyorum. En yakın arkadaşı olduğun için ilk seni dinlemek istedim."

Şirin umursamaz bir edayla omuz silkince, "Cinayet dosyasında bir isim olarak kalmasını ve birkaç güne unu-

tulup gitmesini mi tercih edersin?" diye sordu. "Öyle bir insan hiç yaşamamış gibi hafızalardan silinsin mi?"

Bir parça abarttığının farkındaydı fakat sözleri etkisini gösterdi. Gözlerini caddeye dikip bir süre düşünen Şirin, sonunda Ezgi'ye dönüp kapüşonu açtı ve montunun fermuarını indirdi.

"Evet, en yakın arkadaşıydım. Ama eskisi kadar yakın değildik. Nişanlandığından beri çok sık görüşemiyorduk. Hep işi vardı." Güçlü ve dik başlı görünmeye çabalarken tüm enerjisini tüketmiş gibi bir anda omuzları çöktü Şirin'in. "Öldüğüne hâlâ inanamıyorum. Sanki televizyonda dizi seyrediyorum ve kapatınca normal hayata geri dönecekmişim gibi geliyor."

Gözünde yaşlar birikince Ezgi çantasından bir paket kâğıt mendil çıkarıp uzattı. "Ne zaman tanıştınız?"

"Evlerimiz çok yakın ama beşinci sınıfta tanıştık sayılır. Liseden mezun olana kadar hep sıra arkadaşımdı. Üniversitede farklı bölümlere girdik, ben sinema-televizyon, o fizyoterapi. Yine de aynı kampüsteydik, hiç ayrılmadık."

"Fizyoterapiyi nasıl seçti?"

"Doktor olmak istiyordu ama tıp için başka şehre gitmesine ailesi izin vermezdi. Bir de tıp çok uzun... Hastanede Fizyo'da bir Fatma Abla var. Bizden bayağı büyüktür, geçen yıl emekli oldu. Semtten tanırız, bir seferinde çok iyi para kazandığını anlatmıştı. Sedef ona heves etti."

"Hedefi para kazanmaktı, öyle mi?"

"İkimizin de hedefi para kazanmaktı. Bir yıl burada çalışıp para biriktirecek ve İstanbul'a taşınacaktık. Birlikte ev tutacaktık."

"Neden?"

"Şaka mı? Çünkü burada hayat yok."

Ezgi, kalemini defterinden kaldırıp kızın yüzüne baktı. "Ama taşınmadınız."

"Tırstık. Başka bir açıklaması yok, ikimiz de tırstık. Sedef mezun olur olmaz polikliniğe girdi. Babası öldükten sonra evi o geçindiriyordu, abisi olacak hıyar da onun parasıyla ekmek elden su gölden yaşıyordu. Mualla Teyze asla oğluna ses çıkarmaz. Çıkarmaya kalksa da laf geçiremez zaten. Sedef'in kaderi... Ben de düğünlerde fotoğraf ve video çekiyorum işte. Baktık ikimiz de daha bir süre buradayız, yüksek lisansa yazıldık. Bir diplomamız daha olursa İstanbul'da daha kolay iş buluruz diye avutuyorduk kendimizi. Sonra işte bu Cem çıktı."

"O nasıl oldu?"

"Cem yine ameliyat olmuş – o dönem böyle arka arkaya küçük ameliyatlar oluyormuş. Buna evde bakan özel doktorları var, hemşireleri var, her şeyi var. Özel fizyo da var tabii. İşte bir gün kadın hastalanıyor, yerine hemen birisini bulmak gerekiyor. Hastaneden Sedef'i gönderiyorlar, sadece birkaç gün için. İstanbul'dan daha havalı, daha pahalı birisi gelene kadar yani. Fakat Cem, başkasını istemem, bu kız kalacak diye tutturuyor. Öyle başladı her şey."

"İlk görüşte birbirlerine âşık oldular öyleyse."

"Cem kesin oldu ama Sedef âşık filan olmadı." Ezgi'nin şüpheyle baktığını görünce ekledi. "Ben uydurmuyorum, kendisi söyledi valla."

"Para için mi evlenecekti?"

"O kadar da değil. Yani Cem'i seviyordu ama âşık değildi."

Yanlarındaki masaya iki adam oturunca Şirin gözle görünür bir şekilde huzursuz oldu ve kalkmaya hazırlanıyormuş gibi toparlanmaya başladı. Sormak istediği daha onlarca sorusu olan Ezgi, onu biraz daha konuşmaya ikna etmek için ne yapacağını düşünürken yan masadakiler kendi aralarında Arapça sohbet etmeye başladılar.

"Kahve istemediğine emin misin?" diye sordu Ezgi.

Şirin hayır anlamında başını salladı. Yeni gelenlerin onunla ilgilenmediğine emin olunca biraz rahatladı.

"Peki sen sevdin mi Cem'i? Sedef'i mutlu edebilecek miydi sence?"

"Yakışıklı bir tip, kafası çalışıyor, komik. Sedef'i güldürüyordu. Yani o tekerlekli sandalye filan –eğer onu soruyorsan– Sedef için sorun değildi. Her şeyi yapabiliyormuş yani. Alıştım bile, diyordu."

"Genel olarak soruyorum. Nasıl bir insan, nasıl tarif edersin?"

"Bilmem. Cem'i hep uzaktan gördüm, hiç muhabbetimiz olmadı."

"En yakın arkadaşınla birlikteydi, nasıl olmaz?"

"O kimseyle takılmaz ki. Ben sadece İskender'le konuşurdum ama çok sayılmaz, birkaç defa."

"İskender kim?"

"Şoförü. Cem'le Sedef buluştuğunda, yani mesela kampüse gelmişse İskender bunları baş başa bırakmak için arabadan iner, gelip benimle takılırdı."

"Bu İskender nasıl birisi?"

"Ciddi. Utangaç. Biraz acayip... Cem'e aşırı bağlıdır. Bu kadar yeter artık. Gitmem lazım, derse yetişeceğim."

"Sedef başka birisiyle mi görüşüyordu? Bak bu çok önemli Şirin, yazma dersen yazmam, hiç kimseye söylemem. Ama öğrenmem lazım."

"Cem'le yüzük takmışlardı. Tören filan yapılmadı ama yine de. Sedef öyle bir kız değildi."

"İnsan karar değiştirebilir, başka birisine âşık olabilir. Bu ayıp bir şey değil ki."

Şirin gözlerini kaçırmak için tırnağıyla oynamaya başladı. "İstese de yapamazdı çünkü Cem'den çekinirdi. Yani Cem'i üzmekten korkuyordu demek istiyorum. Benimle bile..."

Genç kadın cümlesini yarım bırakınca Ezgi üsteledi. "Seninle bile?"

"Dedim ya, birlikte eskisi kadar çok zaman geçiremiyorduk. Ders aralarında boş bir zaman yakalarsak ancak öyle. Onda bile Cem'e mesaj atıp haber verirdi, Şirin'le çay içiyorum sonra derse gireceğim filan diye."

"Yani görüştüğü başka birisi yoktu, yüzde yüz eminsin."

Şirin cevap vereceğine cep telefonu alıp ayağa kalktı. Kafeye geldiğindeki aksi tavırları hızla geri dönmüştü. Ezgi son bir kez şansını denedi. "Korkacak bir şey yok, yazma dersen yazmayacağım. Sana söz verdim."

"Kimseden korkmuyorum," dedi Şirin bir karış suratla. "Olan olmuş, kurcalayınca değişecek mi sanki?"

"Konuşmak istersen..." diye peçetenin kenarına telefon numarasını yazıp uzatan Ezgi'nin eli havada kaldı. Şirin, Liman Kafe'den hızla ayrıldı ve otomobillerin kırmızı ışıkta durmasını beklemeden karşıya geçip uzaklaştı.

2.

Zehra Hanım'ın övündüğü becerilerinin başında tepkilerini ustalıkla kontrol edebilmesi gelirdi. Mithat Bey sayesinde, daha doğrusu Mithat Bey yüzünden geliştirmişti bu beceriyi. Rahmetli, en züppe misafirlerin yanında bile pot kırar yahut ona buna olmadık sözler verir, hem kendisini hem de eşini sık sık zor durumda bırakırdı. Böyle zamanlarda arkasını toplama görevi –şimdilerde buna "kriz yönetimi" deniyordu– Zehra Hanım'a düşerdi. İçinden çığlık atmak yahut camı çerçeveyi indirmek gelse bile suratında profesyonel bir gülümsemeyle görevini yerine getirir, aile itibarının zedelenmesine müsaade etmezdi. Oğlanlardan bir tek Cüneyt onun bu huyunu almıştı. Cem ise annesinin tam zıttıydı. Babasına çekmişti.

Cem'in öfkeli olmasını anlayabiliyordu ancak anlamak Zehra Hanım'ın işini kolaylaştırmıyordu. Oğluna

sınırsız bir sevgiyle kendini adamış olmasa, bu derece fevri bir insana kolay kolay tahammül edemezdi. Ancak evlat sevgisi çok acayip bir şeydi, en zor durumlarda bile insana dayanma gücü veriyordu.

Zehra Hanım'ın gözünde Cem, 15 yaşından bir gün almamıştı. Ona baktığında otuzlarının başında bir adam görmüyor, zihni tıpkı filmlerdeki makyaj hileleri gibi o adamın yerine ergenlik çağında aklı karışık bir oğlan koyuyordu

Kapıyı tıklatıp girdiğinde, zihnindeki o küçük oğlanı telefonuna dalmış ekranı kaydırırken buldu. Annesinin geldiğini duymuştu fakat herhangi bir tepki vermedi. Cem'in geniş ve loş salonu, tekerlekli sandalyesiyle rahatça hareket edebilmesi için düzenlenmişti. Büyük bir çizim masası, bilgisayar masası, oyun konsolları ve pahalı müzik sitemi dışında etrafta yer kaplayan pek bir mobilya yoktu. Sadece rahat bir kanepeyle birkaç sandalye... Duvarlar Cem'in Japon çizgi filmlerine olan sevgisini yansıtan canlı posterlerle doluydu. Perdeler kapalı olduğundan odayı televizyonun ışığı yarım yamalak aydınlatıyordu.

"Rica ediyorum haberlere bakma," dedi Zehra Hanım. "Hep yalan yanlış şeyler yazdıklarını biliyorsun, boş yere canını sıkacaksın."

"Haberlere bakmıyorum, eski fotoğrafları siliyorum. Telefonu açınca karşıma çıkmasını istemiyorum artık."

Zehra Hanım, oğlunun yanına gidip "Zavallı bebeğim," diye boynuna sarılmak istese de kendisini tuttu çünkü Cem bu tür sevgi gösterilerinden hoşlanmazdı. Belki sağduyulu bir anne olarak, hepsini silme, birkaç anı saklamazsan ileride pişman olursun, demesi gerekirdi fakat ne yazık ki o da hiç içinden gelmedi. Kızın hayatlarından silinmesi –bu şartlar altında sevinilecek bir tarafı olmasa da– beklediği bir şeydi.

Zehra Hanım, modern tasarımlı deri kanepeye oturdu, eteğini düzeltti, yastıkları düzeltti, ellerini nereye koyacağını bilemedi ve sıkıntıyla bacak bacak üstüne attı. Cem'in katında küçük bir mutfakla kendi özel banyosu dışında üç oda vardı ama zamanının çoğunu hem oyun odası hem çalışma odası işlevi gören bu geniş salonda geçiriyordu. Duvardaki dev ekran televizyon, seyreden kimse olmadığında bile gece gündüz açık kalırdı ancak sesi çok nadir duyulurdu. Bilgisayarlara ve çizim masasına Cem dışında herhangi birinin el sürmesi yasaktı. Toz almak bile yasaktı. Evlendiğinde karısı nasıl tahammül edecek, diye düşündü Zehra Hanım. Eğer evlenebilirse tabii. Neden evlenemesin, diye kızdı kendisine, evet biraz huysuzdu ama eli yüzü düzgündü. Her anneye oğlu güzel görünürdü ancak Cem gerçekten düzgün bir fiziğe sahipti. Moda dergilerindeki ince yapılı modelleri andırıyordu. İnce olmasına rağmen omuzları kaslıydı ve bedeninde fazladan bir gram yağ yoktu. Zehra Hanım'ın tüm itirazlarına rağmen kolları dövmelerle doluydu. Genç kadınlar bayılıyordu o dövmelere. Eh, para da olduğuna göre evlenmek isteyen birisi bulunurdu mutlaka...

"Cemcim biraz ara versen de konuşsak."

"Özel bir konu mu var? Yoksa havadan sudan sohbet etmeye mi geldin?"

"Seni böyle mutsuz görünce endişeleniyorum."

"Aslında rahatlamış olman gerekir. Artık endişelenmene gerek kalmadı."

"Benim ne düşündüğüm mühim değil. Sen o kızı seviyordun, mühim olan o."

Cem sandalyesini annesine doğru çevirdi. "Bunu iş işten geçtikten sonra kabul etmen çok acıklı."

"Ayrıca üzüntünü gizlemek zorunda değilsin. Hepimiz yas tutuyoruz."

"Ne yapmamı istiyorsun anne, sandalyemin tekerleklerine siyah kurdeleler mi takayım? İnsanlar halime acısın diye kameraların karşısına geçip ağlayayım mı?"

"İçinden ne geliyorsa onu yap ama... partilere gitmek için biraz erken."

"Yine mi beni takip ettiriyorsun?"

Oğlunun önceki gece Yenikent'in yeni zenginlerinden birinin evindeki partiye gittiğini öğrenmek için takip ettirmesine gerek yoktu. Duyduğuna göre insanlar Cem'i görünce ne yapacağını şaşırmış, ev sahibi ayıp olmasın diye müziğin sesini kısmıştı. Ne var ki Cem zorla sesi açtırmış ve herkesi dans etmeye zorlamıştı.

"Belki dışarıya karşı bir parça üzgün görünmeye gayret edebilirsin."

"Dışarıya derken tam olarak kimden bahsediyorsun? Polise mi seçmenlerine mi?"

Zehra Hanım çaresizce başını iki yana salladı.

"Eğer bu güzel sohbetimiz sona erdiyse ben biraz kafa dinleyeceğim," dedi Cem.

"Dün gelen polis, abinin arkadaşı olan... Ne sordu sana? Ne anlattın?"

"Yorma beni anne. Başsavcına talimat ver, özet çıkarıp masana bıraksın."

"Bütün gün evden çıkmadığını söyledin herhalde. Aslında söylemene bile gerek yok, herkes burada olduğunu biliyordu. Kavgalı olduğunuzu söylemedin değil mi?"

"Kavgalı değildik ki. İstihbarat birimlerin iyi çalışmamış."

"Her şeyi çarpıtma Cem!" Zehra Hanım sesini yükselttiğine pişman oldu ama o kadar gergindi ki elinde değildi. Bir an geliyordu ve tüm gayretlerine rağmen kontrolünü kaybediyordu.

"İzin verirsen işime bakmak istiyorum."

Zehra Hanım ayağa kalktı. "Pekâlâ. Ben ofise gidiyo-

rum ama bir şeye ihtiyacın olursa haber ver, hemen atlar gelirim."

Odadan çıkana kadar kendini tuttu ve kapıyı kapattıktan sonra dişlerinin arasından, "Bok yiyesice!" diye fısıldadı. Onun sözlüğündeki en ağır küfürdü bu. Kime küfrettiğini bilmiyordu –Cem'e olmadığına emindi, ona asla böyle bir şey demezdi, geri kalan herkes olabilirdi– kim olduğunun çok da önemi yoktu aslında, sadece küfretme ihtiyacı duymuştu. Engel olamadığı bir hıçkırık gibi.

Çantasını almak için çalışma odasına çıktı. Bilgisayarını şarjdan çıkarmadan önce internet tarayıcısını açıp cinayetle ilgili yeni bir haber var mı diye kontrol etti. Mert Bindere'nin gözaltına alınması ortalığı epeyce karıştıracaktı. Zehra Hanım, yüksek arkalıklı büro koltuğunun yaylarını gıcırdatarak geriye kaykıldı ve gözlerini tavana dikti. Her işte bir hayır vardır derlerdi, kocakarı laflarına inanmasa da bu defa hak veriyordu. Mert Bindere, aktif siyaset yapmadığını iddia etse de pratikte muhalefet partisinden daha güçlü muhalefet yapan bir isimdi ve bu aileye eziyet etmekten adeta keyif alıyordu.

Bu ukala adam, Yenikent'teki işçilerin gözünde kahramandı – soyadı dışında ne meziyeti vardı, ne yapmıştı da kahraman olmuştu, orası da meçhuldü. Popüler olduğuna şüphe yoktu, o da sırf televizyona çıkıp ekonomiyi en cahil vatandaşın bile anlayabileceği bir dille anlatması sayesindeydi. Bir zamanlar babasının işçi lideri olması üzerinden hâlâ prim yapmasına akıl sır erdiremiyordu. "Hiçbir şey üretmiyor, sadece bok atıyor," diye söylendi Zehra Hanım.

Seçime günler kala Mert Bindere'nin sahneden çekilmesi, hem de böyle bir sebeple çekilmesi –indirilmesi demek daha doğru olurdu herhalde– en çok Zehra Hanım'ın hayatını kolaylaştıracaktı. Ağzından çıkan her

lafı eleştiren, her vaadini çürütmek için kameraların karşısına geçmekten keyif alan bu züppeden kurtulmak büyük nimetti. Hele şu grev söylentisi doğruysa... Felaketin kıyısından dönmüşlerdi.

Bir de Cem'le uğraşmak zorunda kalmasa.

Aslında öyle demek istemiyordu. Bir de Cem bu kadar mutsuz olmasa.

Arabasına inmeden önce İskender'in numarasını çevirdi. Daha çalar çalmaz açıldı telefon. "Buyurun Zehra Hanım."

"Şu anda sana her zamankinden daha çok ihtiyacı var. Saçma sapan şeyler yapmaya kalkarsa derhal bana haber vereceksin. Bir an için gözünü üzerinden ayırmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

3.

"Beni sormuşsunuz Akın Bey, meşgulseniz daha sonra geleyim."

"Gel Ezgi, kapıyı da kapat sana zahmet. İzin ver, şu cümlemi bitireyim."

Ezgi, çalışma masasının karşısındaki iki sandalyeden birine otururken adamın F klavye kullandığı gözüne çarptı. Eski toprak, dedi içinden. Büyük olasılıkla bilgisayar yerine daktilo kullanmaya devam etmek isterdi ama mecburen çağa ayak uydurmuştu. Ve büyük olasılıkla son daktilosu evde kütüphanenin tepesinde kutsal bir emanet gibi duruyordu. Akın Bey'in parmakları kendisinin asla yetişemeyeceği bir süratle tuşların üzerinde hareket ediyor, gözbebekleri monitöre kilitlenmiş bir halde sağa sola oynuyordu. Gömleğinin kolunda bordo bir reçel lekesi vardı, herhalde karısının gözünden kaçmıştı, yoksa onu asla bu halde ofise göndermezdi.

"Üşüyorsan pencereyi kapatayım."

"Yok Akın Bey üşümüyorum. Buyurun sizi dinliyorum."

Adam gözlüğünü çıkarıp yorgun gözlerini ovuşturdu. "Dün akşam Başkomiser Orhan'la yemekte olduğuna göre havadisi duymuşsundur. Öyle şaşkın şaşkın bakma, küçük şehir burası. Arkadaş olduğunuzu söylememiştin."

"Liseden sınıf arkadaşım," dedi Ezgi.

"Öyleyse Mert Bindere de sınıf arkadaşın. Tam da zamanında Yenikent'e geldin doğrusu, artık talih mi dersin, talihsizlik mi bilemem. Mert Bindere hakkında bir yazı istiyorum senden."

Ezgi, sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Mert'le arkadaşlıktan öte bir ilişkisinin olduğu duyulmuş muydu acaba? Adamın bakışlarında öyle bir ima var mıydı yoksa Ezgi kuruntu mu yapıyordu?

"Eğer cinayetle ilgili bir yazı diyorsanız, henüz ortada ispatlanmış bir suç yok," dedi. "Bildiğim kadarıyla ifadesi bu sabah alınacak. Sonrasında salınacağını tahmin ediyorum."

"Neden böyle bir tahminde bulundun?"

"Çünkü mantıksız. Benim tanıdığım Mert asla öyle bir şey yapmaz, imkânsız."

Akın Bey düşünceli bir şekilde önüne baktı. "Boş yere gözaltına alındığını sanmıyorum. Hem en son ne zaman gördün arkadaşını? Lisede mi? O günden bugüne değişmediği ne malum? Her halükârda Yenikent için önemli bir isim ve gözaltına alındığı duyulduğu anda yer yerinden oynayacak."

"Dedikodu yazacağımıza seçim öncesi Yenikent'teki politik gündeme yoğunlaşmak daha iyi olmaz mı?"

Akın Bey onun bu çıkışı üzerine kaşlarını çattı. "Dedikodu değil, cinayet. Ayrıca politik gündemle doğrundan bağlantısı var. Senin için zor olacağını tahmin ediyorum

ama bunca yıllık tecrüben var. Artık hislerinle mesleğini birbirinden ayırmayı öğrenmişsindir. Sana güveniyorum."

"Bilgi toplamak için biraz zamana ihtiyacım var."

"Saat yediye kadar zamanın var. Yedide yollarsan baskıya yetiştiririz, daha geç olmaz."

Ezgi tam ayaklanacakken Sabri kapıyı açıp kafasını içeri uzattı. "Zehra Gören'in ofisinden aradılar. Mert Bindere'nin tutuklanmasıyla ilgili neden hâlâ haber girmediğimizi soruyorlar."

Ezgi, Akın Bey'e döndü. "Ne yazıp ne yazmadığımıza dair Zehra Gören'e hesap mı veriyoruz?"

"Açsınlar baksınlar internete, haber yayımlandı," diye homurdandı Akın Bey.

"Gözaltına alındığına dair iki satır var. Daha detaylı bir şey görmeyi bekliyorlardı galiba," dedi Sabri.

"Akşama kadar bekleyecekler."

"Emin misin abi?"

"Eminim."

Ezgi masasına döndüğünde burnundan soluyordu. En başta kendisine kızgındı; söz konusu kişi Mert değil de başka birisi olsa çoktan gelmişini geçmişini en ufak ayrıntısına kadar didik didik etmişti. Şimdiyse didik didik etmeye kalkarsa neler bulacağından korkuyordu.

Öte yandan Akın Bey'in bu ısrarlı tutumu da can sıkıcıydı. Adamın nerede durduğunu henüz çözememişti ama gazetenin üzerinde politik baskı olduğu ortadaydı. İş teklifini kabul etmeden önce *Yeni Haber*'in ortaklık yapısını incelemişti. Gazete, Yenikent'te Gören'lerle doğrudan ya da dolaylı bağı olmayan az sayıdaki şirketlerden birisiydi. 1970'lerde İzmir'den gelen bir aile tarafından kurulmuş, tüm hisseleri biri Yenikent'te diğeri New York'ta yaşayan iki kardeşe kalmıştı. Yönetim kurulu başkanı ve gazetenin tepe yöneticisi kardeş, 10 Kasım ve 29 Ekim gibi özel günlerde mesaj yayımlamak dışında

hiç ortalıkta görünmeyen bir kadındı. Ezgi, onunla henüz tanışmamıştı; bu binada bir ofisi olup olmadığını bile bilmiyordu.

"Ne oldu, kim kızdırdı seni böyle?" diye sordu Sumru. Elinde kahvesiyle iskemlesini kaydırarak yanına gelmişti.

"Uykusuzum ve herkese kızgınım," dedi Ezgi. "İnsanın arkadaşının cinayetle suçlanması berbat bir his. Üstüne bir de haberini yazmam gerekiyor."

"Senin yerinde olmak istemezdim. Nasıl yazacaksın?"

"Her zamanki gibi. Bilgi toplayacağım ve hoşuma gitse de gitmese de gerçekleri yazacağım."

"Benim yapabileceğim bir şey var mı? Bilgisayarımdaki fotoğrafları ayıklamak dışında işim gücüm yok, boş boş oturuyorum."

Sumru'nun inisiyatif alıp yardım teklif etmesi Ezgi'nin hoşuna gitmişti. "İnterneti tarayarak başlayabilirsin. Mert Bindere hakkında ne varsa hepsini toparlayalım, elimizin altında bulunsun. Ben de üniversiteye gideyim, oradakilerden bir şey öğrenebilecek miyim bakalım."

4.

Ezgi kampüsteki misafir otoparkında boş bir yer bulup Mini'yi park ettikten sonra ağaçların arasındaki beton merdivenlerden indi. Üniversitenin ana binası en az kırk yıl önce yapılmış olmasına rağmen hâlâ Yenikent'in en yenilikçi mimarisine sahipti. Giriş katındaki geniş holü ve asma kata doğru yükselen spiral merdivenleri, Ezgi'ye ilk gördüğü günkü kadar etkileyici geldi. Fakat kampüs beklediğinden çok daha tenhaydı. Geçenlerde okuduğu bir makaleye göre şehrin nüfusu dikkat çekici bir şekilde azalırken üniversitedeki öğrenci sayısı paralel

bir yön izlemişti. Yenikent Üniversitesi, eskisi kadar popüler değildi artık.

Eğer hayatına aniden farklı bir yön vermeseydi, Ezgi de Yenikent'te kalacak ve büyük olasılıkla bu üniversiteden mezun olacaktı. O senaryonun devamını şimdi hayal bile edemiyordu.

Ekonomi fakültesinin yerini sorup öğrendikten sonra üçüncü kattaki koridorda, kapıların üzerindeki isim yazılı tabelalara baka baka ilerledi. "Öğretim asistanları" yazan kapıyı tıklatıp başını içeriye uzattı. Yuvarlak bir toplantı masasının etrafında üç kişi, önlerinde dizüstü bilgisayarları, kulaklarında kulaklıklar, sessizce çalışmaktaydı. İçlerinden biri, Ezgi'yi fark edince kulaklığının tekini çıkardı.

"Kimi aramıştınız?"

"Mert Bindere'nin asistanıyla görüşmek istiyorum."

"Benim," dedi genç adam. "Gazeteciyseniz..."

"Mert'in arkadaşıyım," diye atıldı Ezgi. "Aynı zamanda gazeteciyim."

Adam bilgisayarının kapağını kapatıp kalktı. "Dışarıda konuşalım," dedi arkadaşlarını rahatsız etmemek için alçak bir sesle. Koridora çıkıp yürümeye başladılar. "Doğrusunu isterseniz Mert Hoca'yla ilgili ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Haberi okuyunca inanamadım, sabahtan beri şoktayım."

"Çok iyi anlıyorum çünkü ben de aynı durumdayım. Mert çocukluk arkadaşım ve dürüst olmak gerekirse haber yazmaktan çok ona yardımcı olabilecek bir şeyler öğrenebilmek derdindeyim."

"Ne gibi şeyler?"

"Açıkçası bilmiyorum. Adım, Ezgi Sezgin bu arada."

"Yusuf Seyir."

"Oturabileceğimiz bir yer var mı Yusuf Bey?"

"İleride bir kahve makinesi var. Oraya kadar yürüyelim, çok zamanım yok çünkü..."

"Mert'in asistanısınız."

"Evet, iki yıldır. Aynı zamanda tez hocam, dış ticaret ve kalkınma modelleri üzerine çalışıyoruz. Bazı derslerine ben giriyorum, şimdi ne olacak bilmiyorum. Ne zaman döneceğini söylediler mi size?"

"Henüz belli değil ama akşama doğru serbest bırakılacağını tahmin ediyorum. Mert'in öğrencilerle arası nasıldır?"

"Bizim bölümün en popüler hocasıdır, orası kesin. Otuz öğrenciye kontenjan açıyoruz, en az yüz öğrenci adını yazdırıyor."

"Neden bu kadar popüler?"

"En başta çok güzel ders anlatır, resmen şov yapar. Amfinin önünden geçerken iki dakika durup dinleseniz bırakıp gidemezsiniz, hocanın öyle doğal bir yeteneği var."

"Biraz da tipten kazanıyor değil mi? Eminim sırf o yüzden derse gelen kız öğrenciler vardır," diye gülümsedi Ezgi.

"Var tabii, kız, erkek fark etmiyor. Her dönem öyle birkaç kişi çıkar. Şahsen başkalarının hakkını çaldıkları için kızıyorum ama engellemek imkânsız."

"Mert Hoca'nın bazı öğrencilere özel ilgi gösterdiğine hiç tanık oldunuz mu?"

Boş koridorda ayak sesi duyunca Yusuf Seyir bir süre durup bekledi. Beyaz saçları ensesinde örgülü, atmış yaşlarında bir kadın, başıyla selam vererek yanlarından geçti. Yusuf, "İyi günler hocam," diye karşılık verdi. Lafa kaldığı yerden devam ettiğinde, kadının adımlarını yavaşlatıp kulak kabartması Ezgi'nin dikkatini çekti. Anahtarıyla hangi odanın kapısını açtığını aklının bir köşesine not etti.

"Hayır, kimseye özel ilgi göstermez," dedi Yusuf. "Zaten zamanı yok. Beş dakika boş yakalayabilsem tezimi konuşurdum. Arada sırada dedikodular çıkar fakat

hepsi yalan. Zaten çok sıkı kuralları vardır, ofis saatlerinde ben odada olmadan kimseyle görüşmez. Görüşecekse de mutlaka kapısını açık bırakır. Bu konularda çok dikkatlidir."

Ezgi, asıl sormak istediği soruyu nasıl soracağına bir türlü karar veremiyordu. Zaman kısıtlı olduğuna göre lafı dolandırmanın faydası yok diye düşündü. "Sedef Yılmaz'ı tanıyor muydunuz?"

"Öldürülen kişi değil mi? Hayır, tanımıyordum. Yoklamalar, sınav sonuçları filan hep ben ilgilendiğimden öğrencilerin isimleri genellikle aklımda kalır. O isimde bir öğrenci Mert Hoca'nın dersini almadı. Yine de polis sorunca emin olmak için bir defa daha kontrol ettim."

"Ders dışında ikisini konuşurken görmüş olabilir misiniz?"

"Bilmiyorum. Görsem de tanımazdım zaten. Bakın, polise de aynısını söyledim. Mert Hoca son bir-iki yıldır zamanının büyük kısmını üniversite dışındaki işlere ayırıyor. Hatta bu yüzden sürekli arkasından konuşuyorlar ama neyse, onun konuyla alakası yok. Demek istediğim, zaten bir koşu gelip dersini veriyor ve bazen odasına bile uğramadan çıkıp gidiyor. Yani bana çok saçma geliyor, anlatabiliyor muyum?"

"Bir öğrenciyle ilişkisi olsa görürdük diyorsunuz."

"En azından duyardık. Baş başa bir kahve içse bile duyardık. Burada herkes birbirinin arkasından konuşur."

Belki de o yüzden herkesten gizliyorlardı, diye düşündü Ezgi.

5.

Papağan Bar'ın arkasındaki çıkmaz sokakta en az yarım saattir bekleyen Hasan Yılmaz çöp kokusuna alışmıştı ve fark etmiyordu artık. Fakat gözlerini bidonlara

sığmayıp taşan çöplerden ayıramıyordu. Ellerinde havalı kahvelerle çarşıda salınan, deniz kıyısındaki banklarda yanak yanağa oturan, herkesin gözü önünde yiyişip koklaşan kansızların çöpleri. Çömeldi ve bacağına dolanan leş gibi gri bir kedinin ensesini okşadı. Ânında mest olan piç kurusunun hırıltısı caddeden gelen neşeli müziğe karıştı. Arka cepheleri çöplerin içinde yüzen bu binaların önlerindeki barlar ve restoranlar yaz kış üniversite piçleriyle doluydu. Babalarından aldıkları harçlıkları kız arkadaşlarına caka satmak için bir günde bitiren, telefon açıp daha fazla para isteyen piçler.

Biliyordu, İskender onu yine Cem'in yanına yaklaştırmayacaktı. Yine konuşmasına izin vermeyecekti. Cüzzamlıyız sanki, diye söylendi dişlerinin arasından. Sen kim oluyorsun da bana tepeden bakıyorsun? Kim oluyorsun da köpek çekiyorsun? Hasan istese bu İskender ayısını bir yumrukla devirebilirdi. Devirebilirdi herhalde. En azından bir-iki dişini kırar, o da olmadı gözünü morartırdı. Diyelim ki morarttı, Cem'in gözünde itibar mı kazanırdı, yoksa o şımarık piçi kendisine düşman mı ederdi, işte ona bir türlü karar veremiyordu. Karar veremediği için de temkinli oynuyor ve İskender'in ağız kokusunu çekmeye devam ediyordu.

İşin gerçeği, esas göt Cem'di. İskender, nereden baksan ezik bir emir kuluydu.

Bu kendini beğenmiş Cem pisliği, pis işleri için Hasan'ı kullanmakta sakınca görmese de oturup iki lafın belini kırmaya hiç yanaşmıyordu. Sedef'in ölümüyle işler iyice boka sarmıştı. Aralarındaki aile bağı zayıfladığına göre artık Hasan'ın tek kozu, cebindeki şu minicik şeffaf poşetti. Sekiz adet hap. Sadece sekiz adet. Aslında bir seferde 80 adet de getirirdi ama salak değildi. Bu kadar veriyorlar, diyordu, bu kadarı için bile kendimi riske atıyorum zaten, şüphe çekmeye gerek yok. Haftaya yine

getiririm. Cem rahat olsun. Para mühim değil, akrabayız şunun şurasında.

Kedinin yumuşacık karnını okşarken kendi kendine konuşmaya dalan Hasan, İskender'in geldiğini son anda fark etti. Herif siyah Vito'yu sokağın başına bırakmış, cüssesinden beklenmeyecek kadar sessizce Hasan'ın yanına yürümüştü. Bu dallamaya boşuna "ayı" demiyorlardı, Yenikent'in badi salonlarında 150 kilo bastığı konuşulurdu. Züppe bebelerin gittiği o yeni açılan yerde değil, harbi badi salonlarında. Şimdi de kapı gibi dikilmişti tepesine. Hasan, kediyi sert bir tekmeyle kovup doğruldu.

Kendinden emin pozlarda, "Cem'le konuşmak istiyorum. Acil bir durum var," demeye çalıştı fakat sesindeki eziklik, kendi kulağına bile mide bulandırıcı geldi.

"Cem Bey seninle konuşmak istemiyor."

"Acil bir durum var dersen belki."

"Neymiş bu acil durum, sen bana söyle."

Hasan kendisine bir yol açabilmek için diyeceklerini önceden hesaplamıştı. "Şirin. Rahmetli Sedef'in kankası var ya."

Şirin'in adı geçince İskender'in merakı kabarıverdi. "Ne olmuş Şirin'e?"

"Gazetecilere konuşuyor. Ne anlatıyor bilmiyorum ama o kıza güven olmaz. Sedef'e de demiştim ama beni dinlemedi. Ağzından bir şey kaçırırsa hepimiz yanarız."

"Ben hallederim," dedi İskender. "Siparişi ver ve kaybol."

Hasan cebinden çıkardığı paketi uzatmadan önce son bir kez şansını denedi. "Kendim versem daha iyi olur. İki lafın belini kırarız Cem'le."

İskender gözlerini Hasan'ın suratına dikip dibine kadar sokuldu. Keskin bir limon kolonyası kokusu Hasan'ın burnunu karıncalandırdı. "Cem Bey seninle iki

lafın belini kırmak istemiyor. Nişanlısı öldü, yas tutuyor." Cebinden bir tomar para çıkarıp içinden birkaç 100'lük ayırdı, berber çırağına bahşiş verir gibi Hasan'ın gömlek cebine sokuşturdu. Eyvallah bile demeden sırtını dönüp Vito'ya geri yürüdüğünde Hasan öfkesiyle kalakaldı. İstese bir yumrukta devirebilirdi ama işte... Aptallık ederse elindekileri de kaybedebilirdi, sürekli bunu düşünerek kendisini sakinleştirmeye çalışıyordu. Çoğunlukla beceremese de çalışıyordu.

Anacaddenin aydınlığına çıkıp önünden geçen ilk minibüse atladı. Şantiyenin köşesinde indiğinde yine erken geldiğini, vardiyanın başlamasına daha bir saat olduğunu gördü. Bu civarda gidip zaman öldürebileceği bir kahve yoktu, mekânların hepsi zenginlere çalışıyordu. Şantiyenin önündeki tahta perdeyi boydan boya kaplayan posterde Gören Şirketler Grubu'nun adını görünce gözünde Cem'in solgun suratı belirdi. Ailenin yüz karası. Tümörü. Diğerlerine o kadar gıcık olmuyordu açıkçası, hatta Zehra Hanım'la Cüneyt Bey'e hafiften hayranlık duyduğu bile söylenebilirdi. Bilhassa Zehra Hanım'a. Kim ne derse desin, şehir o kadın sayesinde ayakta duruyordu. Bunu bir türlü anlamayan geri zekâlılara, "Hadi yallah, beğenmiyorsanız başka şehre gidin," demek geliyordu içinden.

Şantiyenin ön tarafındaki düzlüğe kurulu üç barakadan biri, işçilerin yemek yemesine ve molalarda pinekle-mesine ayrılmıştı. Hasan kapıyı iterken, inşallah kimse yoktur diye içinden geçirdi ancak bugüne kadar hangi dileği tutmuştu ki?

Vardiyası devam eden güvenlik görevlisiyle birkaç usta çaylarını yudumlayarak sohbet etmekteydi. Onu gördüklerinde oturuşlarındaki ince değişimi, seslerini alçaltmalarını ve leş gibi ter kokan havaya bir anda yayılan düşmanlığı sezmemek için salak olmak gerekirdi. Hasan,

bu çapsız geri zekâlıların onu patronların gözüne girmeye çalışan bir fırsatçı olarak gördüğünü biliyordu.

Ustalardan birinin kaşınacağı tuttu. Hasan'ın rahatlıkla duyabileceği bir sesle, "Şuna bak, kız kardeşi öldürüldü ama hâlâ şebek gibi sırıtıyor," diye mırıldandı yanındakilere. Hasan sırıttığının farkında değildi. Sırıtmıyordu zaten, neden sırıtsın ki? Sinirden yüzü gözü çarpılmıştı belki.

"Artık zenginlerle akraba olmadığı için götü tutuşmuştur," dedi bir diğeri.

"Sana öyle geliyor," dedi Hasan. Çantasından üniformasının montunu çıkarıp üzerine geçirdi. Kimseye itiraf etmese de bu üniformayı giydiğinde kendisini daha güçlü ve güvende hissediyordu.

Hasan'a sataşmaktan sıkılan ustalar muhabbetlerine geri döndüler: "Sen beni dinle. Değişen hiçbir şey yok, o toplantı yapılacak. Grevse grev."

"Aynı şey değil."

"Başka yolu var mı? Düşmanın sana pusu kurmuş, ne yapacaksın? Seçimden önce o toplantı yapılacak ve karar çıkacak."

Hasan gözucuyla adamlara baktı. İkisi de yakasına sendikanın beyaz rozetini takan şerefsizlerdendi, güvenlikçinin o taraklarda bezi yoktu, ne demeye dinliyordu ki bunları. Üçünün de duyabileceği bir sesle söylendi. "Yazıklar olsun. İki kuruş için katili bile korur bu şerefsizler."

"Kimden bahsediyorsun sen?"

"Sendikanızın da ırz düşmanı adamınızın da Allah belasını versin," diye devam etti Hasan kendi kendine konuşur gibi.

"Doğru konuş," diye diklendi ustalardan biri. "Sen kime şerefsiz diyorsun?"

"Konuşmazsam ne olur?"

İki usta aynı anda ayağa fırladığında güvenlikçi önle-

rini kesip adamları sakinleştirmeye çalıştı. Hasan'a dönüp, "Anladık acın var," dedi, "ama ağzından çıkana dikkat et. İftira edeni Allah Teâlâ cehenneme sokar demiş peygamber efendimiz."

Hasan arkasına bakmadan kapıyı vurup çıktı.

6.

Biraz önce yanlarından geçen örgülü beyaz saçlı hocanın kapısının önünde oyalanan Ezgi, nasıl bir yazı yazacağını şimdiden düşünmeye başlamıştı. Bir cinayet soruşturmasının ortasındayken şüpheli konumundaki sevgilisi –artık *eski* sevgilisi olsa da– hakkında yazı yazmak, zaten meslek ahlakına sığmıyordu. Üstüne bir de söz konusu kişiye yönelik öfke ve koruma dürtüsü gibi iki yoğun duygu arasında sıkışıp kalınca... Mert'in asistanı Yusuf Seyir'in anlattıklarını olduğu gibi yazsa taraf tuttuğunu, gerçekleri çarpıttığını düşünenler çıkacaktı. En başta da Akın Bey.

Kapıyı tıklatıp içeri girdiğinde kadın, geleceğini tahmin etmiş gibi gülümsedi. Ezgi kendisini tanıtıp ziyaretinin sebebini açıklarken huzursuzluğunu gizlemeye çalıştı. "Üniversitede onu tanıyan, beraber çalıştığı kişilerin görüşünü almak istedim," dedi. Kanunlar önünde suçsuzluğu tespit edilse bile üzerindeki bu lekeyi temizleyebilmek için meslektaşlarının desteğine ihtiyacı olacaktı çünkü. Bunu açık açık söylemesine gerek yoktu herhalde.

"Tahmin ettim. Daha doğrusu Yusuf'un size anlattıklarına kulak misafiri oldum. Mert'in hakkını vermek lazım, gençler üzerinde olağanüstü etkisi vardır. Pop yıldızlarının çevresini saran hayranlar gibi onun da bir hayran grubu var."

Kapısındaki tabelaya göre Profesör Hande Şehzade, Ekonomi bölüm başkanıydı.

"Mert'le yedi yıldır birlikte çalışıyoruz," diye devam etti. "Odalarımız yarı yana, kapı komşusuyuz."

"Eğer sakıncası yoksa konuşmamızı kaydedebilir miyim?" diye sordu Ezgi. Telefonuna güvenmesine rağmen defterini ve kalemini eline almadan soru sormaya başlayamıyor, onlar olmadığında kendisini çıplak gibi hissediyordu. Dahası, karşısındaki kişiyi dinlerken onun hakkındaki gözlemlerini ya da aklına takılan detayları not etmek daha sonra çok işine yarıyordu.

Mert'i sevmediğini saklamak için hiç çaba harcamıyor, diye not düştü Ezgi. *Rekabet? Akademik sürtüşme?*

"Mert Hoca'nın hayranları var dediniz, sizce neden bu kadar çok –nasıl demeli– ilgi çekiyor?"

"Her şeyden önce karizmatik bir adam. Seyircisini avucunun içine almayı iyi biliyor. Eminim televizyonda izlemişsinizdir, ne demek istediğimi biliyorsunuz. Doğruya doğru, iki saat aralıksız ders anlatıp gençleri uyanık tutmak hiç kolay değildir."

"Akademik açıdan değerlendirecek olursanız?"

"Bence üniversitede kalmasının tek sebebi itibar. Yoksa araştırma yapmak, öğrenci yetiştirmek filan, öyle şeyler pek umurunda değildir. Kötülemek istemem ama madem sordunuz söyleyeyim. İlgiden hoşlandığı için, biraz da elini güçlü tutmak için bu oyunu sürdürüyor."

Asistan Yusuf Seyir'le konuşurken Mert'le ilgili olumlu düşünceleri doğrulanmış gibi rahatlamıştı. Meslektaşlarından kötü bir şey duyacağı aklının ucundan bile geçmemişti. Gerginliğini gizlemek için duvardaki fotoğraflara göz gezdirdi, içlerinden birinde Handan Hanım, Zehra Gören'le tokalaşırken görünüyordu. Tamam işte, tarafsız değil, diye düşündü refleks olarak.

Böyle düşündüğü için kendisine kızdı. Tarafsız olmayan kendisiydi. Kaleminin altındaki beyaz sayfa ona kim olduğunu, ne iş yaptığını hatırlatmalıydı.

"Oyun derken ne kastettiğinizi sorabilir miyim?"

"Evet, onun için bir oyun. Sırf akademiyi değil, bence siyaseti de öyle görüyor. Bu konuda aramızda çok tartıştık. Eğer gerçekten bir şeyleri değiştirebileceğine inanıyorsan tüm zamanını ayırıp bu işi profesyonel olarak yapmalısın, dedim. Aktif siyasette onun gibi birisine çok ihtiyaç var. Eleştirdiğim yönlerine rağmen bunu söylüyorum. Fakat elini taşın altına koymak istemiyor. Sadece taş hakkında konuşmak istiyor."

"Sorumluluktan kaçtığını düşünüyorsunuz."

"Sorumluluk almak için hayatta bazı şeylerden vazgeçmesi gerekir. Ayrıca bir suç işlediyse bunun hesabını vermesi gerekir."

"Sedef Yılmaz'ı mı kastediyorsunuz?"

Handan Hoca üzüntüyle başını salladı. "Onu ve daha öncekileri."

"Biraz açabilir misiniz?"

"Bir adam hakkında daha önce bu tip suçlamalar varsa doğal olarak şüpheleniyorsunuz. Çevresinde Mert'i koruyan bir ordusu var. En başta da asistanı geliyor. Onlara kalırsa sütten çıkmış ak kaşık. Ancak ortada birtakım gerçekler var. Bir yıl önce hakkında bir soruşturma açıldı. Tek bir şikâyet belki daha kolay atlatılırdı ama iki şikâyet peş peşe gelince araya kimi sokarsanız sokun soruşturmaya engel olamazsınız."

Ezgi'nin avuçları terlemişti. "Suçlamalar neydi acaba?"

"Taciz. Uygunsuz yakınlaşma ve duygusal şiddete varan rahatsız edici yorumlar."

"Bir yıl önce dediğinize göre soruşturma sonuçlanmış olmalı."

"Evet. İki öğrencimiz de şikâyetini geri çekti. Ancak yine de soruşturmaya devam edildi."

"Ne sonuca varıldı?"

"Mert Bindere suçsuz bulundu."

"Bu iki kişiden biri Sedef Yılmaz mıydı?"

"Bunu açıklamam doğru mu bilmiyorum ama eminim biraz araştırırsanız öğreneceksiniz. Hayır, başka iki kişiden söz ediyorum."

"Suçsuz bulunmuş ancak sanki siz ikna olmamışsınız."

"Egosu balon gibi şişmiş bir erkeğe mi yoksa tacize uğradığını söyleyen iki genç kadına mı inanmamı bekliyorsunuz?"

Ezgi gözlerini defterin boşluğuna dikti.

"Bu durumda soruşturmayı yürüten komiteyi de taraf tutmakla suçluyorsunuz."

"Komitede ben de vardım. Oylama yapıldı. Beşe karşı dört oyla suçsuz bulundu. Dokuz kişiden dördü kadındı. Yorumu size bırakıyorum."

7.

Üniversiteden gazeteye doğru yola çıktığı sırada arayan Mercan'ın sesi o kadar sıkıntılı geliyordu ki Ezgi bir an için kendi sıkıntısını unuttu ve öğle yemeğini bilgisayarının başında tost yiyerek geçiştirmek planından vazgeçip arkadaşının teklifini kabul etti. İşin doğrusu, canı hiç ofise dönmek ve akşama yetiştirmesi gereken yazıya başlamak istemiyordu.

Sizler dışarıda bu aşırı güzel havanın tadını çıkarırken ben Timuçin Te, sizin için gündemi takip etmeye devam ediyorum sevgili Ye-Kent FM 99.1 dinleyicilerim. Bugünkü başlıklarımızın arasında tabii ki Sedef Yılmaz cinayeti ve dün akşam şüpheli olarak gözaltına alınan Yenikent'in meşhur simalarından Mert Bindere yer alıyor. Ekonomist Mert Bindere'yle Sedef Yılmaz'ın arasında ne gibi bir ilişki olduğunu ben de sizin gibi

merak ediyorum. Bazı kaynaklar tarafından aylar önce Cem Gören'le nişanlandığı doğrulanan...

"Bazı kaynaklar tarafından doğrulanan ne demek," diye homurdandı Ezgi.

...cinayet haberi alındığından beri Cem Gören medyadan uzak duruyor ancak biliyorsunuz, annesi Zehra Gören tüm aile adına kısa bir basın açıklaması yaptı. Onun dışında bazı internet sitelerinde dolanan dedikodular bizim de kulağımıza geliyor, hani şu yasak aşk dedikoduları, ama her zaman söylediğim gibi FM 99.1'de asılsız dedikodulara asla yer vermiyoruz. Sırada, son günlerin en sevilen parçalarından...

Ezgi, Sumru'ya mesaj atıp şu dedikodu sitelerinde neler yazdığına bakmasını rica etti. Mercan'ın onu nereye davet ettiğini o kafayla doğru dürüst duyup anlayamadığı için telefonuna yolladığı konuma göre haritayı takip etmeye başladı. Zafer Caddesi'nin paralelinde, daha sakin ve ağaçlık bir caddeye saptı. Tahta perdeyle çevrili yüksek bir inşaatın önünde durduğunda yanlış yere geldiğini düşündü. Büyük olasılıkla Mercan onu yakınlardaki restoranlardan birine çağırmıştı fakat uygulama nedense bu noktayı işaret etmekteydi. Tam arkadaşının numarasını tuşlayacakken birisi cama yüzüğüyle çıt çıt vurdu.

"Arabanı şu sokağa park et," dedi Mercan alçalan cama doğru eğilerek. "Benimkinin arkasında yer var."

Beş dakika sonra, kafalarında sarı baretler ve yanlarında suratsız bir güvenlik görevlisiyle çelik kafesli inşaat asansörüne doğru ilerlemektelerdi.

"Normalde şantiyeye yabancıların girmesi yasaktır," dedi görevli. Siyah saçlı, siyah kaşlı, kısacık boylu ve gergin bir tipti.

"Eminim öyledir ama ben normal birisi değilim," diye cevap verdi Mercan. "12. kata çıkacağız."

Asansörün kapısı gıcırdayarak kapandı. Motor, yürek hoplatan bir sarsıntıyla çalışmaya başladığında Ezgi, yükseklik korkusunu zihninden uzak tutmak için dikkatini Mercan'ın kıyafetine verdi. Yine içinde bulunduğu ortamla tezat oluşturacak kadar şık bir elbise, topuklu ayakkabılar ve keskin bir parfümle davete gider gibi hazırlanmıştı. "Artık mülk sahiplerini öğrenmiş olmanız lazım," diye söylendi güvenlik görevlisine. "Sıkıntı olacaksa bir kere de Cüneyt Bey'le konuşalım, o söylesin."

"Gerek yok."

"Zaten sorumlu mühendisin bize eşlik etmesi gerekmiyor mu, neden sizi yanımıza taktılar ki?"

"İşi varmış," dedi adam ikisinin de yüzüne bile bakmadan.

Mercan, insanlara hiç böyle kaba davranmaz, haklı olduğu durumlarda bile ters konuşmazdı. Güvenlik görevlisinin neden bu kadar üzerine gittiğini merak etti Ezgi. Bu sırada asansör onu hayatından bezdirecek kadar yavaş hareket ediyor ve yükseldikçe korkusu katlanarak büyüyordu. Yedinci ya da sekizinci kattan sonra çelik kafesin içinden geçen rüzgâr saçlarını uçuşturmaya ve kulaklarında tiz bir sesle uğuldamaya başladı. Ellerinin titrediği belli olmasın diye kollarını göğsünde kavuşturup bekledi. 12. katta kapı açılıp beton zemine ayak basınca biraz olsun rahatladı. Bunun bir de inişi vardı ama şimdilik onu düşünmek istemiyordu.

"Bizim işimiz uzun sürecek, başımızda beklemenize gerek yok," dedi Mercan adama. Emin adımlarla yürürken çoğunu ismen tanıdığı işçilere selam verdi. "Kolay gelsin beyler. Şahin Usta, sana söylediğim duvara bakabildin mi? Tamam, işini bitir sonra konuşalım."

Ezgi arkadaşını takip ederken etrafa göz gezdirdi.

İnşaatta yapılacak daha çok iş olduğunu anlamak için mühendis olmaya gerek yoktu. Duvarların bir kısmı örülmüş ama henüz sıvanmamıştı. Bazılarıysa daha yeni örülüyordu. Pencere doğramaları ve kapılar monte edilmemişti. Tavandaki borular ve elektrik kabloları çırılçıplak meydandaydı. Islak çimento kokusundan oldum olası nefret eden Ezgi, kum torbalarının çevresinden dolandı, turuncu kıvılcımlar saçarak kaynak yapan bir ustanın yanından hızlıca geçti ve Mercan'a yetişti.

"Her katta dört daire olacak," dedi Mercan müşteri gezdiren bir emlak danışmanı edasıyla. "Bizimki bu tarafta. Martin salondan güneşin batışını görmek istiyor diye bunu seçtik... Burası salon. Önde boydan boya balkon var. Biraz dar ama şuraya dört kişilik masa çok rahat sığar, değil mi? Şu yanda mutfak var, balkona oradan da çıkılıyor. N'olur şu manzaraya bakar mısın?"

Balkonun korkulukları takılmamış olduğundan Ezgi bir metre geride durdu ve bakışlarını aşağıya hiç çevirmemeye dikkat ederek gözlerini ufka dikti. Yenikent'i ilk defa böyle tepeden görüyordu ve manzara gerçekten etkileyiciydi. Bu bina ve yanındaki ikizi haricinde şehirde bu kadar yüksek başka bir yapı yoktu. Ufukta, tepesindeki kırmızı ikaz ışığıyla dikilen fabrika bacası vardı ama o sayılmaz, dedi içinden. Denizdeki irili ufaklı tekneler, limanda demirlemiş bir yük gemisi, Zafer Meydanı, valilik binası ve çevresindeki park, saat kulesi... hepsi Batu'nun Lego'yla yaptığı şehirler gibi önünde dümdüz uzanıyordu.

"Bilseydim nazar boncuğu getirirdim," dedi Ezgi.

"Bir dahaki sefere," diye gülümsedi Mercan. "Demin asansördeki kimdi biliyorsun değil mi? Sedef Yılmaz'ın abisi Hasan Yılmaz denen odun."

"Sen nasıl böyle herkesi tanıyorsun Mercan?"

"Zaten kaç kişiyiz şunun şurasında? Nişandan sonra Hasan'a güvenlik şirketinde iş ayarladılar. Fabrikada gö-

revli sanıyordum fakat buraya da aynı şirket servis veriyor demek ki."

"Öyleyse bu inşaat da..."

"...elbette ki Gören ailesinin. Başka ortaklar da var, kim diye sorma vallahi bilmiyorum. Ankara'da çok önemli insanların sevip kollâdığı birileri işte."

Yarım kalmış bir labirenti andıran çıplak duvarların arasında dolanan Mercan, "Burası ebeveyn yatak odası," diye anlatmaya devam etti. Ebeveyn derken bir an duraklaması Ezgi'nin dikkatinden kaçmadı, bunu sezen Mercan gülümsedi. "Dur bakalım hâlâ zaman var. Kısmet..." Eliyle işaret ederek, "Küçük oda, diğer küçük oda, banyo ve banyo," diye saydı. Küçük dediği odalar neredeyse Ezgi'nin salonu kadardı. "Müstakil ev de düşündük bir ara, Cüneyt'in yeni evi gibi, havuzlu filan. Görsen, Mert çok meraklı, sürekli arkadaşına yüzmeye gidiyor. Güzel tabii ama leş gibi klor kokuyor. Zaten tek başıma o kadar büyük evi ne yapayım?"

"Tek başına değilsin ki."

Mercan omuz silkip arkasını döndü. Parmakları taze sıvanmış bir duvarın üzerinde gezinirken, "Mert'in cinayet işlediğine inanıyor musun?" diye aniden konuyu değiştirdi.

"Hayır. Kesinlikle hayır," dedi Ezgi. Ardından ağzından çıkan sözcüğe kendi de inanamadı: "Bilmiyorum."

"Mert'in karakterini sen benden daha iyi bilirsin ama o kızla bir ilişkisi olduğuna inanmıyorum. Hiç ona göre değil."

"Neden öyle dedin? Neden Mert'in karakterini ben daha iyi bileyim?"

"Lisede hepimizden daha çok samimiydin."

"En yakın arkadaşı Cüneyt'ti. Hâlâ öyle değil mi?"

Mercan duvarı incelemeyi bırakıp parmaklarını birbirine sürterek temizledi ve gözlerini Ezgi'ye çevirdi.

"Şimdi öyle olabilir ama eskiden Mert sana açılırdı. Herkesten sakladığı sırlarını sana anlatmaz mıydı?"

Ezgi, "Siz de benden sonra yıllarca görüştünüz," diye pek bir şey ifade etmeyen, kaçamak bir cevap verdi. Ağzı arandığı için refleksle savunmaya geçtiğini fark edince rahatsız oldu. Üniversitede duyduklarını Mercan'a anlatmaya aslında hiç niyeti yoktu fakat konuyu başka bir yöne çekmek iyi olacaktı. "Geçen yıl iki öğrencinin Mert'ten şikâyetçi olduğundan haberin var mı? Taciz yüzünden."

"Sen kimden duydun? Ne fark eder... Haberimiz olmaz mı, var tabii. Basına yansımasın diye çok uğraştılar. Parti üyeliğinden istifa etmek zorunda kaldı. Skandal patlamadı ama karşı taraf emeline ulaştı."

"Siyasi kumpas mı diyorsun?"

"Ben demiyorum, Zehra Hanım'ı tanıyanlar diyor. Martin bile bu işte bir bokluk var dedi ki o pek sever patronunu."

"Mert'in siyasete girmek istediğini bilmiyordum."

"Belediye başkanı adayı olacaktı."

Ezgi ne kadar şaşırdığını belli etmek istemedi. Şaşkınlıktan öte, ihanete uğramış gibi hissetmişti. Defalarca görüştüğü, konuştuğu, seviştiği adam ona bu kadar önemli bir şeyi nasıl anlatmazdı?

"Tam bir gazetecisin," diye sitem etti Mercan. "Hep soru soruyorsun, kendin hiçbir şey anlatmıyorsun. Ne saklıyorsun, Ezgi? Seni Yenikent'e ne getirdi?"

"Anlattım ya. İş arıyordum ve önüme çıkan en iyi fırsat buradaydı."

"Eğer öyle diyorsan öyledir. Ama konuşmak istersen bana içini dökebilirsin. Ne hakkında olursa olsun. Biliyorsun değil mi?"

"Bilmez olur muyum, biliyorum elbette," diye bir şeyler geveleyen Ezgi gözlerini kaçırdı.

"Ben yine de hatırlatayım dedim." Mercan'ın soğuk

tavrı, başladığı gibi bir anda kayboldu. "Peki, nasıl çözeceksin bu cinayeti?"

Tam o sırada Ezgi'nin telefonu çalmaya başladı. Ekranda bilmediği bir numara çıkınca oralı olmadı. "Cinayeti çözmek Orhan'ın işi, benim değil."

"Orhan'ın eli kolu bağlı. Üzerinde nasıl bir baskı olduğunu eminim sen de fark etmişsindir. Eli kolu bağlı ve şu anda ona sadece sen yardım edebilirsin."

Telefon ikinci kez çalınca Ezgi böyle ısrarla arayanın kim olduğunu merak etti. Batu'nun okulundan aradığını söyleyen tiz sesli, telaşlı bir kadın, "Rahatsız ediyorum ancak müdürümüz en kısa zamanda sizinle görüşmek istiyor," dedi. "Mümkünse hemen bugün."

8.

Batu, okuldan dönüşte otobüsten bir durak erken indi ve ara sokaklardan eve yürürken üç katlı bir apartmanın altında, eczane ile bakkalın arasında bir berber buldu. Dükkânın boş olduğunu ve beyaz saçlı, kırmızı yanaklı berberin iki müşteri koltuğunun cama yakın olanına oturmuş gazete okuduğunu görünce cesaretini toplayıp içeri girdi.

Adam, kalkıp aynı koltuğa onu oturttu, boynuna önlüğü bağladı ve makası alıp saçlarını kesmeye başladı. Nasıl olsun diye sormaya gerek bile duymamıştı. Birkaç dakika geçmeden Batu huzursuz oldu ve, "Çok kısa olmasın lütfen," dedi.

"Merak etme delikanlı. Okul tıraşı yapıyorum."

Daha önce okul tıraşı diye bir şey duymayan Batu sesini çıkarmadı.

"Lise son mu?"

"Nasıl bildiniz?"

"Benim büyük oğlan da son sınıfta ama onun boyu

senden daha kısa. İstanbul'dan mı geldiniz Ankara'dan mı?"

"İstanbul," dedi Batu. "Annemin yeni işi burada. Babam hâlâ İstanbul'da yaşıyor çünkü onun işi İstanbul'da." Böyle bir açıklamaya neden gerek duyduğunu bilmiyordu ama berber anladım der gibi başını sallayınca üzerinde durmadı.

Birkaç saat önce Ezgi'yle yan yana okul müdürünün karşısında oturduğunda, Cumhur Bey'in söyleyeceklerinden çok çantasının sapını sinirle büküp duran annesinin vereceği tepkiden endişelenmişti. Zaten bir sorun varsa kendi başına çözebilirdi, Ezgi'yi neden okula çağırmışlardı ki? Sorunları o çözmeye kalktığında bazen kafasına aşırı derecede takıyor, hem kendi hayatını hem de Batu'nunkini zorlaştırıyordu.

Cumhur Bey lafı uzatmadan esas konuya girmişti. "Enteresan bir durumla karşı karşıyayız. Daha öğretim yılının ilk haftası bitmeden Batu'nun öğretmenlerinden bazıları bana şikâyetlerini ilettiler."

"Şikâyetler neymiş, öğrenebilir miyim?" diye sordu Ezgi.

"Genel olarak laubalilik."

"Beyefendi anlayamadım, bütün öğretmenler mi şikâyetçi?"

"Hayır hayır, bir veya iki kişi diyelim. O kısma fazla takılmayalım isterseniz. Sizi beklerken Batu'yla biraz sohbet ediyorduk, bana laubalilik nedir diye sordu. Ben de dilim döndüğünce anlatmaya çalıştım. Örneğin öğretmenlerin karşısında eller cepte durmak. Sonra bu saçlar..."

"Saçlarının nesi varmış?"

"Biliyorum, daha yeni taşındınız. Batu gelir gelmez tıraş olacak zaman bulamamıştır. Belki bu hafta sonu baba oğul giderler – hem yeni berberlerini seçerler. Önemli bir şeydir berber seçmek, öyle değil mi?"

Berber makineyle ensesini alırken Batu aynadan

dükkânı inceledi. Nasıl berber seçildiğini ve bunun nesinin önemli olduğunu doğrusu bilmiyordu. Burası biraz daha küçük olmasına rağmen babasıyla İstanbul'da gittikleri berbere benziyordu. Adamın arkasındaki duvarda kedili bir takvim ve Atatürk'ün salıncakta sallanırken gülümsediği fotoğraf asılıydı. Antenli radyoda Ye-Kent FM diye bir kanal açıktı ve çok hızlı konuşan bir adam pazar günkü cinayetle ilgili bir şeyler anlatıyordu. Batu saç kesim ücretini sormayı unutmuştu fakat cebindeki paranın yeteceğini umuyordu.

Okulda müdür konuşurken Ezgi'nin öfkeden kıpkırmızı olduğunu görmüş ve kafasında alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Hücuma geçmeden onu durdurabilse iyi olacaktı ama ne yazık ki geç kalmıştı.

"Şimdi Cumhur Bey, birincisi burasının askerî okul olduğunu bilmiyorduk," diye lafı almıştı annesi, "bilseydik seçimimizi ona göre yapardık. İkincisi, size 21. yüzyılda olduğumuzu hatırlatmak isterim. Çocukların saçına başına değil ruhsal gelişimine dikkat etmemiz gerektiğini çoktan çözdük sanıyorum. Anlaşılan daha epey bir yolumuz var. Üçüncüsü, oğlumun berbere babasıyla mı gideceği ne sizi ne de bir başkasını ilgilendirir."

Batu, başka çaresi olmadığını fark edince, "Öğretmenlere saygısızlık kısmına gelebilir miyiz... hocam," diye araya girdi. Uzanıp Ezgi'nin elini tuttu ve sakinleş der gibi sıktı.

"Evet lütfen, ben de çok merak ediyorum," dedi Ezgi. Sesinin tonundan öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştığını sezen Batu biraz rahatladı.

Müdür kaleminin arkasındaki düğmeyle oynamaya başladı. "Şiddet, hırsızlık, kopya... bana göre bunlar göz yumulmaması gereken problemler. Soru sormak hiç problem değil. Üzülerek söylüyorum, bazı öğretmenlerimiz, öğrencilerin ders kitaplarında yazanları sorgula-

masını hoş karşılamıyor. Oysa çocuklarımızı susmaya değil soru sormaya teşvik etmeliyiz diyorum ve bunu sık sık gündeme getiriyorum. Benim gibi düşünmeyen öğretmenlerimizden biri, Batu'nun biraz fazla soru sorarak ders akışını engellediğini dile getirdi."

Bu işi daha fazla uzatmadan çözüp eve dönmek isteyen Batu, annesinin konuşmasına fırsat vermedi. "Bir derste en fazla kaç tane soru sorabilirim hocam?"

Doğrusu komik bir soru sorduğunu düşünmüyordu, adamın kahkaha atmasına anlam veremedi. "Sayısını kafaya takmana gerek yok," dedi Cumhur Bey gülmesi bitince. "Bana kalırsa dikkat etmen gereken tek şey, öğretmenin kendisine güvenini fazla zedelememek. Anlatabildim mi?"

Batu başını sallasa da doğrusu tam olarak anlayamamıştı ve bu konuyu daha sonra düşünmek üzere aklının bir kenarına not etmişti.

"Yeni bir şehre, yeni bir okula alışmak kolay değildir," diye devam etti müdür. "Batu okulumuza alışırken bizler de ona alışmaya gayret edeceğiz. Bu süreci en rahat şekilde geçirmemiz için elimden geleni yapacağım. Kapım hem ona hem size her zaman açıktır. Aklınıza takılan bir konu olursa lütfen gelin konuşalım, birlikte çözmeye çalışalım."

"Peki saçlar?" diye sorduğunda Ezgi'nin sesi epeyce yumuşamıştı.

"Belki bir lastikle toplamayı düşünebilir. Alışma sürecinde daha az dikkat çeker diyelim... bugün Batu'yu biraz tanıma fırsatı buldum. Son derece akıllı ve iyi kalpli bir öğrencimiz olduğunu gördüm. Böyle ufak tefek pürüzleri hızlıca aşabiliriz."

"Madem ufak tefek pürüz, neden apar topar okula çağırmışlar," diye söylenmişti Ezgi müdürün yanından çıktıktan sonra. "Kötü bir şey oldu sandım, yüreğim ağzı-

ma geldi."

Babası, doğaya uyum sağlama yetenekleri sayesinde hayvanların insanlardan daha üstün ve daha dayanıklı konuma getirdiğini söylerdi. Batu bu görüşe tam olarak katılmasa da ne demek istediğini anlayabiliyordu. Ezgi ise insanların haksızlıkları görmezden gelmeyip tüm gücüyle savaşması gerektiğini söylerdi. Onu da anlayabiliyordu. Okuldan çıkış zili çaldığında düşünmüş ve takıma girmek istiyorsa saçını kestirmenin işini kolaylaştıracağına karar vermişti. Ezgi bunu haksızlıklarla savaşmaktan kaçmak sayacak mıydı, onu bilmiyordu. Batu'ya göre bir haksızlık yoktu. Saçlarını uzatmak bir ara hoşuna gitmişti. Şimdi umurunda bile değildi.

Ezgi okuldan ayrılmadan önce koridorda Batu'yu kenara çekmiş ve, "Arkadaşların sana zorbalık yapmıyor değil mi?" diye sormuştu endişeli bir suratla.

"Daha üç gün oldu, henüz arkadaşım yok."

"Tamam, arkadaş değil de diğer çocuklar diyelim. Eğer öyle bir şey olursa lütfen bana söyle. Bu tek başına çözmen gereken bir şey değil. Tek başına çözebileceğin bir şey de değil. Bana söylersen ikimiz birlikte başa çıkarız. Müdür çok da kötü bir adama benzemiyor sanki."

Berber önlüğü çıkarıp ensesini yumuşak bir fırçayla temizledi. "Nasıl, beğendin mi?" diye sordu çok iyi bir iş çıkarmış gibi gururla. "Yüzün gözün açıldı, adama benzedin."

"Bilmem." Batu aynada kısacık saçlı yeni görüntüsünü inceledi. "Alışmam biraz zaman alacak ama alışabilirim sanıyorum. Ücret ne kadardı?"

19 Eylül Perşembe
Parçalı bulutlu, 16°

9.

Liman Kafe, perşembe saat dokuz buçukta önceki sabaha kıyasla daha kalabalıktı ama Ezgi şans eseri pencere kenarındaki sevdiği köşe masayı boş buldu. Orhan'ı beklerken anacaddenin kalabalığını izlemeye daldı. Kalabalık lafı komik geliyordu aslında. Yenikent ölçülerine göre kalabalık saydığı şu yaya trafiği İstanbul'da olsa, bu sabah ortalık tenha derdi. Bu şehre taşındığından beri yollarda korna ve küfür duymadığını düşündü. Taksi şoförleri, kendilerini dünyanın en zor mesleğini yapmaya mahkûm edilmiş kader kurbanları olarak görmüyordu. Sokakta birisi yanından geçerken yanlışlıkla çarparsa özür diliyordu. Ve nedense tüm bu insanlar, buradan kaçıp pis ve acımasız bir şehirde yaşama hayalleri kurmaktaydı.

Telefonu masanın üzerinde sessizce titredi. Sumru'dan telaşlı bir mesaj daha gelmişti: "Akın Bey seni soruyor, ne diyeyim?" Ezgi sıkıntıyla oflayarak telefonu ters çevirdi. Sonsuza kadar kaçamayacak, birazdan ofise gidip patronuyla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Ona ve-

rilen görevi neden yerine getirmediğini izah edecek geçerli bir mazereti yoktu. Altı üstü 1.500 vuruşluk yazıyı, kafasını toplayabilse en fazla bir saatte yazıp gönderebilirdi. İçimden gelmedi diyemeyeceği için önceki gece Akın Bey'e iki satırlık bir e-posta yollamış, elindeki bilgilerle tatmin edici bir iş çıkaramadığını ve 24 saat ek süreye ihtiyacı olduğunu belirtmiş, cevap beklemeden bilgisayarını kapatmıştı.

İşin gerçeği, Mert Bindere hakkında ne yazacağını bilmiyordu. Akşamdan beri aynı soru beynini kemirip durmaktaydı: Bir insanı ne kadar tanıyabilirsin? En yakınındaki insanı bile, örneğin 20 yıllık komşunu, çocukluk arkadaşını, nikâhlı eşini ya da aşktan gözünü kör eden sevgilini. Birkaç gün öncesine kadar yanındayken kendisini güvende hissettiği Mert, şimdi ona yabancı bir adam gibi geliyordu. Kadınları taciz eden bir adam... olabilir miydi gerçekten? Bunca zaman farkına varmaz mıydı? En azından tehlike sinyallerini görmez miydi? Aşk –ya da tutku çünkü hissettiği o yoğun duyguya ne diyeceğini artık bilmiyordu– gözünü o kadar mı kör etmişti?

İkiyüzlülük yaptığının farkındaydı. Hakkında taciz suçlamaları olan ve cinayet şüphesiyle gözaltına alınan Mert değil de başka bir adam olsaydı Ezgi tüm iddiaları didik didik etmiş ve 1.500 değil 5.000 vuruşluk zehir zemberek bir yazı yazmıştı. Ancak Mert söz konusu olduğunda içgüdüleri ona dur demişti. Biraz yavaşla. Bu meslekte zaman zaman zekâsından ve cesaretinden şüpheye düştüğü olmuştu fakat içgüdüleri bugüne kadar onu hiç yarı yolda bırakmamıştı.

Kulağına tanıdık isimler çalınınca dikkat kesildi. Yan masada oturan orta yaşlarda iki kadın –insan kaynakları diye tahmin etti Ezgi– en sevdikleri dizinin son bölümünü tartışır gibi büyük bir iştahla Sedef Yılmaz cinayetini konuşmaktaydı.

"Bak görürsün nasıl örtbas edecekler. İki güne herkes unutacak."

"Ben istesem de unutamıyorum ki! Yemin ederim iki gecedir rüyama giriyor."

"Sabah internette gördüm, katil üniversitede kızın hocasıymış bir de. Allah belasını versin!"

Ezgi kahvesinden büyük bir yudum alıp dilini haşladı. Sumru "Çapraz Ateş" diye bir internet sitesinde Mert hakkında çıkan yazıyı göndermişti. Tamamen dedikodularla dolu felaket bir karalama yazısıydı. Kadının internette gördüm dediği yazı oydu büyük olasılıkla.

"Kızcağızı sıkıştırıp duruyormuş. Telefonuna mesajlar yolluyormuş. Evlenmeyeceksin o çocukla diye tehdit ediyormuş."

Çocuk dedikleri de Cem Gören'di işin garibi.

"Çocuğa da yazık. Nasıl bir talihsizliktir Yarabbi, bir türlü yüzü gülmedi."

"Aman bırak o züppeyi!"

Kadınlara dönüp internette okudukları her şeye inanmamaları gerektiğine dair şöyle sağlam bir ders vermemek için kendisini zor tutan Ezgi, bakışlarını tekrar caddedeki insanlara çevirdi. Açıkçası kendi gazetesinde Sabri Yanmazgil imzasıyla çıkan yazının da aşağı kalır yanı yoktu. Sadece üslubu Çapraz Ateş'inki kadar belden aşağı ve mide bulandırıcı değildi, o kadar. Ne hakla kadınlara ders vermeye kalkıyordu ki?

Orhan'ın saatine bakarak Emniyet'in kapısından çıktığını görünce onu izlemeye başladı. Yine üzerine kalıp gibi oturan koyu renk bir takım giymiş ve kravat takmıştı. Sırf basın toplantısı için değilmiş diye düşündü Ezgi, bizimkinin tarzı buymuş. Yakışıyordu doğrusu fakat teşkilatta epeyce dalga geçiyorlardır diye tahmin etti. Demek ki aldırmıyordu, aldırıyorsa da geri adım atmıyordu. Helal olsun, dedi içinden.

Orhan karşıdan karşıya geçti, kafenin camından içeriye baktı ve Ezgi'yi görünce kapıya yöneldi.

"Fazla zamanım yok," dedi etraftaki masalara göz gezdirirken. "En fazla 15 dakika. Arka tarafa geçelim mi?"

"Benimle görünmek istemiyorsun galiba."

"Orası daha sessizdir diye dedim."

Ezgi kahvesini alıp ayaklandı. "Olur, nasıl istersen."

Orhan, kuytu bir masaya oturur oturmaz sıkıntıyla başını salladı. "Tamam, haklısın. Bir gazeteciyle böyle samimi görünmek hoşuma gitmiyor."

"En yakın arkadaşlarından birini hapse tıkmak hoşuna gidiyor mu?" diye karşılık verdi Ezgi. Ağzından bu kadar ters bir laf çıkmasına Orhan kadar kendisi de şaşırmıştı. Sakin ol, dedi içinden.

"Bir kere ben tıkmadım," diye savunmaya geçti Orhan. "İkincisi deliller var. Üçüncüsü ne hakla bana hesap soruyorsun?"

"Canım çok sıkkın, sana saldırmak istemedim. Nedir bu deliller?"

"Açıklayamayacağımı biliyorsun. Benim de canım sıkkın ama elimden bir şey gelmiyor. Evet, seni dinliyorum. Ne konuşmak istiyordun?"

Ezgi lafa nasıl gireceğini planlamamıştı, bir an durdu ve düşüncelerini toplamaya çalıştı. "Dünden beri bu olayın politik kumpas olup olmadığını düşünüyorum. Seçimlere birkaç gün kala Mert'i susturmak en çok kimin işine yarar diye sorup duruyorum kendime."

Orhan kaşlarını çattı. "Politik kumpas değil, komplo teorisi bu."

"Belki öyle, belki de değil. Dün gazeteyi kim aradı biliyor musun? Zehra Gören'in halka ilişkiler görevlisi."

"Cüneyt mi yani?"

"Hayır başka birisi. Mert Bindere hakkında yazacağımız haberleri önden bildirmemizi istiyorlar."

"Ne var bunda? Halkla ilişkiler ekibinin işi bu değil mi zaten?"

"Saçmalama Orhan! Önden bildirmek ne demek? Sadece o kadar da değil, onların istedikleri kıvamda şeyler yazılmasını talep ediyorlar anladığım kadarıyla."

"Bu işe patronun ne diyor?"

"Açıkçası emin değilim. Sanırım şimdilik top çeviriyor fakat biraz bastırırlarsa boyun eğecek gibi duruyor. Daha dün bir bugün iki, adamı doğru düzgün tanımıyorum. Sabri diye bir herif var, esas yalaka o."

"Biliyorum," dedi Orhan. "Gazetecilerle samimi görünmek istememem bu yüzden işte."

"Politik kumpas diye düşünmemin bir sebebi de..." Ezgi, önceki gün üniversitede Hande Hoca'nın söylediklerini kısaca aktardı. "Mert belediye başkanı adaylığından vazgeçince şikâyetlerin ikisi birden geri çekilmiş. Yine de üniversitede soruşturma açılmış ve suçsuz bulunmuş. Bunlar taciz iddialarının aslı olmadığı anlamına gelmez fakat Mert'i sen de tanıyorsun."

Orhan'ın hiç de duyduklarına şaşırmış gibi bir hali yoktu. Sıkıntıyla başını salladı. "Yenikent'in iflah olmaz çapkını... Ama evet ne demek istediğini anlıyorum. Taciz başka bir şey. Sana sadece şu kadarını söyleyebilirim: Öyle ya da böyle, Mert'in Sedef Yılmaz'la bir ilişkisi olduğuna dair elimizde kanıt var. Nasıl bir ilişki bilmiyorum. Ama herif ısrarla yalan söylüyor. Öyle birisini tanımıyorum diyor."

"Elimizde kanıt var diyorsun, neden inkâr ettiğini kendisine sordun mu?"

"Elbette sordum. Benimle konuşmuyor, daha doğrusu hiç kimseyle konuşmuyor. Ağzından tek bir cümle bile alamadık."

"Bir kere de ben denesem?"

Orhan, dalga mı geçiyorsun der gibi güldü. "Seninle niye konuşsun?"

"Çünkü birisi cinayeti onun üzerine yıkmak istiyorsa, gerçekleri ancak benim gibi tarafsız bir gazeteci aydınlatabilir." Ezgi, kısmen de olsa yalan söylediği anlaşılmasın diye gözlerini kaçırdı. Mert'le konuşmak istemesinin son derece kişisel bir sebebi olduğunu açıklamaya henüz hiç hazır değildi.

"Cinayet çözmek gazetecilerin değil polisin işi."

"Ama hiçbir şey yapmıyorsun!" Orhan'ın suratının bir anda değiştiğini gören Ezgi, sonunda arkadaşının tepesini attırmayı başardığını anladı. "Öyle demek istemedim, özür dilerim. Bana bir şans ver lütfen. Mert belki benimle konuşur."

"Diyelim ki ben verdim, savcı izin vermez ki Ezgi. Şu anda sadece avukatıyla görüşmesine izin var ama herif onunla bile konuşmak istemiyor."

"Avukatıyla konuşmuyor mu? Neden böyle bir şey yapıyor?"

"Keşke bilsem. Ya aklını kaçırdı ya da inadı tuttu. Eğer inatsa, yalnızca kendisine zarar veriyor salak."

10.

Orhan, iki yıl önce cinayet masasında başkomiser rütbesine yükselmesine rağmen kendisini hiçbir zaman romanlardaki o müthiş zeki dedektifler gibi görmemişti. Onlar insanları eğlendirmek için uydurulmuş gerçeküstü kahramanlardı. Gerçek bir komiserin zamanı büyük ölçüde bürokrasiyle boğuşmakla geçiyordu. Yani dosyalar dolusu evrakla ve saygıda kusur etmemesi gereken odun kafalı amirlerle.

Bütün bunları bilmesine rağmen hayatında kendisini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

İlk zamanlar emniyet müdürünü aklı başında, mesleğe saygısı olan, prensip sahibi bir adam sanmış ve gö-

zünde büyütmüştü. Çok geçmeden müthiş bir hayal kırıklığına uğramıştı. Müdür bey, sorumluk almaktan korkan ve en ufak bir kriz patlak verdiğinde ortadan kaybolan birisi çıkmıştı. Başsavcının karşısında ezik, omurgasız bir memura dönüşüyor, adeta kaçacak delik arıyordu.

Orhan'ın koskoca teşkilatta danışabileceği, fikir alabileceği ve gerektiğinde yardım isteyebileceği hiç kimse yoktu. Ezgi'yi Liman Kafe'de bırakıp Emniyet'e dönerken yolda bunu düşünüyordu. Sadece özel hayatında değil, işinde de ne kadar yalnız olduğunu. Genellikle yalnızlıktan şikâyet etmezdi; hoşlanmadığı kişilerle zoraki sosyal ilişkiler içine girmektense zamanını tek başına geçirmeyi tercih ederdi. Ekibinde güvendiği iki-üç eleman vardı ve onlarla da –bazen soğuk ve antipatik görünmek pahasına– mesafeyi korumaya hep dikkat ederdi. Fakat şimdi rahatça konuşabileceği birisine ihtiyaç duyuyordu. Ezgi'nin tüm suçlayıcı tavırlarına rağmen, belki biraz da suçlayıcı tavırları yüzünden ona içini dökmek istemişti. Çünkü Mert Bindere dosyadaki ya da gazetedeki herhangi bir isim değildi, ikisinin de yakın arkadaşıydı ve bunun nasıl bir ağırlık olduğunu ancak Ezgi anlayabilirdi. Kendi çaresizliğini onda da görebiliyordu. Hatta daha fazlasını.

Emniyet binasına girdiğinde odasına çıkacağına doğrudan bodrum katındaki sorgu odalarına yöneldi. Başsavcı Enver Nezih'in emri üzerine Mert'i saat 11.00'de ifade için getirmeleri talimatını vermişti. Normalde başsavcıya eşlik etmesi beklenen emniyet müdürünün yine saçma sapan bir mazeret uydurup ortadan kaybolduğuna adı gibi emindi. Orhan, bugün de Enver Paşa'yla baş başa kalacaktı.

Kartını okutup bodrum katındaki ek güvenlikten geçti ve sorgu odalarının bulunduğu koridorun ucuna doğru yürüdü. Başsavcı, tam da tahmin ettiği gibi volta atarak onu beklemekteydi.

Enver Nezih, ince fiziği ve solgun teniyle eski Türk filmlerindeki verem hastalarına benzeyen fakat fındık faresi gibi hareketli ve tez canlı bir adamdı. Veremli gibi öksürmese de elinden bırakmadığı mendiliyle ikide bir dudaklarını kurulaması ve sürekli midesi bulanıyormuş gibi bir yüz ifadesiyle dolaşması Orhan'a çok itici geliyordu. Üç parçalı takım elbiseleri de. Victor Hugo hayranı olduğunu her fırsatta dile getirir ve bilhassa *Sefiller* romanından alıntılar yapardı. Orhan, bu alıntıların çoğunu adamın kıçından uydurduğunu düşünüyordu.

"Geç kaldınız," diye söylendi kulak tırmalayan tiz sesiyle.

Orhan saatine baktı. Geç kalmamış, aksine beş dakika erken gelmişti.

"Şüpheli içeride," diye devam etti Enver Nezih. "Bu defa dışarıdan izleyeceğim. Bakalım, belki sizinle baş başa kalırsa daha rahat konuşur. En yakın arkadaşınızdı bu şahıs, öyle değil mi?"

Orhan, "En yakın arkadaşlarımdan birisi," diye itiraz etti ama boş yere çenesini yorduğunun farkındaydı. Böyle gereksiz açıklamalarla adamın önyargılarını değiştirmesi imkânsızdı. Onun kafasında Mert'in arkadaşıydı ve bu yüzden suçunu örtbas etmeye çalışıyor, daha da kötüsü başsavcıyı enayi yerine koyup gözünü boyamaya yelteniyordu. Sadece Mert değil kendisi de şüpheliydi adeta. "Bilhassa üzerinde durmamı istediğiniz bir detay var mı sayın başsavcım?"

"Görevinizi adam gibi yapın kâfi."

Orhan sorgu odasına girdiğinde içine düştüğü bu duruma lanet ediyordu. Polis olduğu için arkadaşları, Mert'in arkadaşı olduğu içinse başsavcı ona cephe almıştı. Şimdi de Mert, sanki Orhan ona tuzak kurup hainlik yapacakmış gibi buz gibi bir ifadeyle suratına bakıp meydan okuyordu.

Karşısındaki iskemleye oturup dosyayı masaya bıraktı.

"Nasılsın?"

"Ben iyiyim. Asıl seni sormalı Orhan, sen nasılsın? Bu sabah yalnızsın bakıyorum."

Doğrusu Mert hiç de iyi görünmüyordu. Uykusuzluktan yüzü çökmüş, gözlerinin altı morarmıştı. Her zamanki muzip bakışlarının ve Orhan'ın kıskandığı o kendinden emin, rahat tavırlarının doğallığı kaybolmuştu. Burada olmak hiç umurumda değil rolü yapıyordu.

Orhan odadaki fısıltıların bile kaydedildiğini bilmesine rağmen sesini alçalttı. "İnan sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum ama sen de bana biraz yardım etmelisin."

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa ikimiz de daha fazla zaman kaybederiz."

Mert gözlerini arkadaşının gözlerine dikti. "Tabii ki sana yardım etmek isterim ama benden ne beklediğini bilmiyorum."

"Sorularıma cevap vermeni bekliyorum."

"Konuşursam bu saçmalık bitecek ve hayatıma devam edeceğim öyle mi?"

"Eğer senin suçsuz olduğunu ispat edersem gerçek suçlunun peşine düşebileceğim. Neden böyle davrandığını bilmiyorum ama senin bu inadın yüzünden..."

"İnat mı?" diye gülümsedi Mert. "Ne inadından söz ediyorsun?"

Dosyayı açan Orhan, "Sedef Yılmaz'ı tanımıyorum demiştin, oradan başlayalım," dedi. "İfadeni değiştirmek ister misin?"

"Sedef Yılmaz adında birisini tanımıyorum. Kim olduğunu bile bilmiyorum. Eğer öğrencilerimden biriyse ismini hatırlamıyorum, zaten hiçbir öğrencinin ismini aklımda tutamam."

"Birlikte çekilmiş fotoğraflarınız var." Orhan dosyadan iki tane fotoğraf çıkarıp Mert'in önüne dizdi.

"Fotoğraftaki kişiyi tanımıyorum ve kim olduğunu bilmiyorum. Bana bunları soracağına şu fotoğrafları kimin çektiğini, polise kimin gönderdiğini neden tepedekilere sormuyorsun?" diyen Mert, bakışlarını tek taraflı aynaya çevirdi. Kendi yansımasıyla karşılıklı konuşur gibi devam etti. "Alınma gücenme ama sen de benim gibi kafesin içindesin."

Orhan, aynanın öteki tarafında onları dinleyen Başsavcı Enver Nezih'in yüzündeki ifadeyi tahmin etmekte hiç zorlanmadı.

"İnat sandığın şey aslında inat değil," dedi Mert. "İlke diyelim. Şu anda sen ve ben, ikimizle de ilgisi olmayan bir oyunda piyonuz. Sana ne anlatırsam anlatayım bu oyun bitmeyecek. Piyon olmayı reddetmek dışında elimden hiçbir şey gelmiyor."

Orhan dosyadan küçük bir delil zarfı alıp açtı, ters çevirip içindeki nesneyi avucuna düşürdü. Üzerinde parmak izi olmadığı kesinleştiği için ellemekten, hatta böyle avucuna alıp oynamaktan çekinmiyordu.

"Bunu daha önce gördün mü peki?"

Mert öne eğilip Orhan'ın gösterdiği nesneye yakından baktı.

"Siyah bir düğme. Bunun gibi yüzlerce düğme gördüm fakat bu düğmeyi görüp görmediğimi soruyorsan cevabım yok. Nereden bileyim?"

Orhan'ın gömleği terden sırtına yapışmıştı. Ceketini çıkarmadığına şükretti çünkü ne kadar gergin olduğunu başsavcının görmesini istemiyordu. Mert'e başka bir şey söylemeden düğmeyi zarfa, zarfı da fotoğraflarla birlikte dosyaya geri yerleştirdi.

Sorgu odasından çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Koridorda bekleyen memura, "Şüpheli su istiyor muy-

muş bir sor, sonra da yanında bekle," dedi. Sorgu odasının bitişiğindeki kayıt odasına girmeden önce birkaç defa yumruklarını sıkıp açtı ve omuz kaslarını hareket ettirerek gevşetmeye çalıştı.

Kayıt sisteminin başında oturan Enver Nezih gözünü önündeki kâğıtlardan ayırmadan, "Bravo, müthiş bir iş çıkardınız," dedi. "Gözaltı süresi dolduğuna göre..."

"...adli kontrolle salınması..." diye adamın sözünü tamamlamaya çalışırken başsavcı elini kaldırarak onu susturdu.

"...tutuklama talebini sulh ceza hâkimine ileteceğim. Avukatına haber verin, hazır bulunsun."

"Anlamadım başsavcım."

"Bence gayet iyi anladınız. Tutuklama kararı için yeterli delil var."

"Fotoğrafları kastediyorsanız, kendisine tuzak kurulduğunu iddia ediyor. Biz de fotoğrafları kimin çektiğini ve savcılığa gönderdiğini tespit edemedik. Doğrudan savcılığa gönderilmesi bile acayip değil mi?"

"Eğer bir şey ima etmeye çalışıyorsanız açık konuşun da anlayalım."

"Bir şey ima etmeye çalışmıyorum başsavcım."

Başsavcı Enver Nezih beyaz mendiliyle dudaklarını kuruladıktan sonra, "Size bir tavsiyem var," dedi ve ayağa kalkıp Orhan'a sokuldu. Ağzını kulağına değecek kadar yaklaştırdıktan sonra sıcak, nemli bir nefesle devam etti. "Abi tavsiyesi gibi düşünün. Henüz gençsiniz, buna rağmen mevki sahibi oldunuz. Hırslısınız, belli ölçüde kafanız da çalışıyor. Kendinize yazık etmeyin derim."

11.

Havanın iyi olmasını fırsat bilip basın toplantısını parti binasının ortasındaki avluya almışlar ve podyumu avlunun çimenlik kısmına yerleştirmişlerdi. Ancak toprak yumuşak olduğundan toplantı başlamadan önce Zehra Hanım'ın sivri topuklu pabuçları kirlenmiş, ufak çapta bir kriz yaşanmıştı. Genç asistanın koşa koşa temiz bir çift ayakkabı getirmesini, ıslak toprağa diz çökmesini ve omuzuna tutunan Zehra Hanım'a yeni ayakkabıları giydirmesini Ezgi şaşkınlıkla izlemişti. Bu küçük kargaşa sırasında, Cüneyt annesinin kulağına eğilmiş, uzaklara bakarak bir şeyler anlatmaktaydı. Bir an Ezgi'yle göz göze gelince gülümseyerek el salladı ve toplantıdan sonra yanına geleceğini işaretlerle anlattı.

Sumru, "Ben ön tarafa geçiyorum," dedi. "Zehra Hanım'ın yeni pabuçlarını bir de yakından çekeyim. Sonra birkaç kare de geniş açıdan kalabalığı alırım."

"Uzman sensin, kafana göre takıl," dedi Ezgi.

Genel Yayın Yönetmeni Akın Bey'le hâlâ yüzleşmemişti ve adamın ne kadar sert bir tepki vereceğini kestiremediğinden kendisini en kötüsüne hazırlamıştı. Nedense Sumru ondan daha gergindi ve onun bu gerginliği öğlene doğru Ezgi'yi de endişelendirmeye başlamıştı. Aslında "en kötü" dediğinin daha kötüsü vardı, yani işten atılmak, ancak o kadarını beklemiyordu. Yoksa yumuşak huylu görünen Akın Bey'i hafife mi almıştı?

Pazartesi evinin önünde okuduğu kısa bir açıklama haricinde üç gündür ortalıkta görünmeyen Zehra Gören'in ilk basın toplantısı olması sebebiyle yerel basınla birlikte ulusal basından da gelenler vardı. Başkan adayı kürsüde yerini alınca avluyu dolduran kalabalık sustu ve geriye sadece binanın çatısında toplanmış martıların ciyaklaması kaldı.

"Martı milleti kara tarafında bağırırsa bileceksin ki felaket bir fırtına yaklaşıyordur," derdi rahmetli annesi. Ezgi, çocukluğunda onun her sözüne sorgusuz sualsiz inanırdı.

Zehra Gören, keskin bir mikrofon cızırtısının ardından konuşmaya başladı. "Öncelikle aileme minnet duyduğumu söylemek istiyorum. Bir kadın ve bir anne olarak, aile kurumunun önemini böyle zor zamanlarda çok daha iyi anlıyorum. Sevgili kızımız Sedef Yılmaz'a bir kez daha Allah'tan rahmet, ailesine ve yakınlarına baş sağlığı diliyorum. Emniyet güçlerimizin bu korkunç olayın sorumlusunu en kısa süre içerisinde adalete teslim edeceğine yürekten inanıyorum."

Aile değerleri, annelik, kadınlık vs... Sedef'in aileden olmadığına, başka bir ailesi olduğuna vurgu, diye defterine not aldı Ezgi.

"Hepiniz biliyorsunuz ki Yenikent halkı benim ikinci ailemdir. Hayatımı bu şehre hizmet etmeye adadım. Şimdi de Yenikent için yeni yarınlar diyerek yola çıktık. Bundan sonra da hep birlikte daha parlak bir gelecek inşa edeceğimize yürekten inanıyorum," diye devam etti Zehra Gören. Bir süre Yenikent'in yeni bir ivmeye muhtaç olduğunu, aksi takdirde işsizlik ve göç sebebiyle çürüyüp yok olacağını anlattı.

Göç derken kimleri kastediyor? Nüfus Müdürlüğü'ne sor, varsa verileri kontrol et, diye not düşen Ezgi, kadının konuşmasını genel olarak heyecandan yoksun buldu. Cüneyt'e bakıp onun ne düşündüğünü tahmin etmeye çalıştı fakat arkadaşı dalgın dalgın cep telefonunu karıştırmaktaydı. Çok sıkılmış ve bir an önce kaçıp uzaklaşmak istiyormuş gibi bir hali vardı.

Neyse ki Zehra Gören, konuşmasını Ezgi'nin tahmin ettiğinden daha kısa tuttu. Sonlara doğru dinleyicilerin ilgisinin azalmaya başladığını sezip sesini yükseltti,

podyumda biraz daha dik durarak gülümsedi ve, "Önümüzdeki hafta çok önemli bir proje açıklayacağız," dedi. "Yenikent'in çehresini değiştirecek dev bir proje. Sizi temin ederim ki bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak! Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

Hemen ön sıralardan bir gazetecinin eli kalktı. "Bu projeyle ilgili biraz ipucu verebilir misiniz?"

"Verirsem sürprizi bozarım."

Basın toplantısının sorulara açıldığını anlayan Ezgi elini kaldırdı. "Madem bu projeyi duymak için birkaç gün bekleyeceğiz ben Yenikent'teki sendikalaşma görüşmeleri hakkındaki düşüncelerinizi öğrenmek istiyorum. Özellikle bu süreçte kilit bir rolü olan Mert Bindere'nin gözaltında tutulması acaba dengeleri sizin lehinize değiştirecek mi?"

Sorusunu sorarken Ezgi'nin gözleri bir an için Cüneyt'e kaymış ve onun telefonunu cebine sokup adeta tarafsız bir merakla annesine doğru döndüğünü görmüştü.

Zehra Hanım'ın yüzündeki sıcak, sevecen ifade kayboldu. "Hukuki süreç devam ederken o şahıs hakkında yorum yapmam doğru olmaz. Ancak korkunç bir cinayeti böyle bir konuya malzeme etmenizi son derece uygunsuz bulduğumu söylemek zorundayım. İsminizi duyamadım, hangi gazetedensiniz?"

"Ezgi Sezgin, *Yeni Haber*. Cinayetle ilgili bir soru sormadım Zehra Hanım. Yenikent'in en büyük işvereni olarak sendikalarla ilgili duruşunuzu sordum."

"Açıkçası *Yeni Haber* gibi köklü bir gazeteden daha tarafsız sorular beklerdim. İşveren olarak değil, belediye başkanı adayı olarak burada bulunuyorum..."

"Öyleyse başka türlü ifade etmeme izin verin," diye kadının sözünü kesti Ezgi. Avluda şimdi martılardan bile ses çıkmıyor, sadece rüzgârda salınan dalgalanan bayraklarının sesi duyuluyordu. "Belediye başkanı adayı

olarak işçilerin sendikal hakları konusundaki duruşunuz nedir?"

"Yenikent'teki tüm emekçilerimizin haklarını korumaya ve refahını sağlamaya sonuna kadar kararlıyız."

"Yani sendikalaşma çalışmalarını destekliyorsunuz."

"Öyle bir şey söylemedim. Emekçilerimizin seslerini duyurmaları için sendikalardan başka alternatifler de mevcut."

Ezgi'nin sorularına sinirlendiğini gizlemeye çalışan Zehra Gören sahte bir gülümsemeyle kafasını çevirdi ve başka bir gazeteciye söz verdi. Basın toplantısının devamı son derece sönük geçti. Bir-iki soruya hızlı hızlı cevap verdikten sonra kürsüden ayrılıp asistanıyla birlikte parti binasına yöneldi. O sırada Cüneyt de kalabalığın arasından sıyrılıp Ezgi'nin yanına geldi.

"Nasıl buldun?"

"Sanırım annen artık benden nefret ediyor."

"Böyle bir sorunun geleceğini tahmin edip hazırlanmıştık oysa. Daha iyi idare etmesi gerekirdi. Boş ver iyi oldu, sayende eksiklerimizi gördük. Mert'ten haber var mı? Orhan'la konuştun mu?"

"Gözaltı süresi doldu, öğleden sonra salınır herhalde. Buraya gelirken Orhan'ı aradım ama telefonu kapalıydı."

"Benim mesajlarıma da cevap yazmadı. Sen nasılsın peki? Yeni evine yerleştin mi?"

"Bence o konuyu hiç açmayalım. Ancak yaza biter benim yerleşmem. Bugün nedense çok gerginim Cüneyt, gezegenler mi çarpıştı, retroda mı kaldık, ne oldu anlamadım. Her şey ters gidiyor sanki." Ezgi saatine baktı. "Akşamüstü Batu'nun takım seçmeleri var, bari o yolunda gitse."

"Basketbol seçmeleri mi?"

"Evet, önemli değil diyor ama çok istiyor biliyorum. Yeni okul, yeni ortam..."

"Kolay değil," dedi Cüneyt. "O yaşta çocukların ne kadar gaddar olabildiğini bilirim."

"Sadece çocuklar değil, bir-iki ruh hastası öğretmen de var anladığım kadarıyla."

Cüneyt'in kaşları çatıldı. "Ne oldu, anlatsana?"

Ezgi tam lise müdürüyle görüşmesini anlatacakken az ileride Sumru'nun kaş göz işaretleriyle ona bir şey söylemeye çalıştığını fark etti. Aniden kulağının dibinde tanıdık bir ses duyunca kızcağızın derdini anladı.

"Bakıyorum gelir gelmez sansasyon haberciliğine başladın Ezgi. Dikkat çekmek için mi bu çabalar?" Etraftakiler duysun diye normalden daha yüksek sesle konuşan Sabri, belli ki toplantının sonuna yetişmiş ve Zehra Gören'le Ezgi arasındaki gerginliğe tanık olmuştu. Şimdi de durumu toparlamak ve Gören'lerin gözüne girmek için Cüneyt'in önünde şov yapmaya niyetlenmişti. Ezgi'nin böyle ucuz oyunlarla uğraşmaya hiç enerjisi yoktu ancak adamı başından çabucak nasıl savacağını bilmiyordu.

Cüneyt imdadına yetişti. "Sabri Yanmazgil, değil mi?"

Sabri sevinçle elini uzattı. "Evet, tanışmıştık Cüneyt Bey."

"Hazır sizi yakalamışken bir şey söylemek istiyorum. Dünkü yazınızı okudum."

Adamın mutluluğu gözlerinden okunuyordu. "Mert Bindere hakkında olanı mı?"

"Evet maalesef. Altında imzanız olmasa başka birisi yazdı derdim ama tecrübesiz bir stajyer bile bu kadar seviyesiz bir yazı yazamaz. Kaynak göstermeden ipe sapa gelmez iddialarda bulunmuşsunuz. Mert'in yerinde olsam hakaret davası açardım. Ama adamın başında bin tane bela var, sizinle uğraşacak zamanı yok. Belki de onun adına benim avukatlarım açmalı, bilmiyorum... Sen ne dersin Ezgi?"

12.

Spor salonunun camlarını koruyan tel kafesleri delip geçen akşam güneşi parke zemine nokta nokta vurmaktaydı. Potalara çarpıp seken topun yankısı, seçmeleri izlemeye gelen bir grup kız öğrencinin heyecanlı seslerine karışıyordu. Batu biraz soluklanmak için ellerini dizlerine dayayıp durdu. Alnından süzülen ter damlaları gözlerini yakıyor, turuncu ışıkta parıldayan toz zerrecikleri burnunu kaşındırıyordu.

Doğada hayvanların tehlike ânında kaçmasını ya da kalıp savaşmasını anlatan belgesellerden kanlı sahneler gözünün önünde canlandı. Adrenalin, dedi içinden. Şu anda hissettikleri tamamen bedeninin salgıladığı kimyasallarla alakalıydı. Örneğin sırt çantasını kaptığı gibi arkasına bile bakmadan kaçma arzusu, sadece beynindeki kimyasal bir reaksiyondu. Böyle bir durumda dikkatini toplayıp mücadeleye odaklanması gerektiğini biliyordu ancak sahadaki herkes ona düşman gibi bakarken kendisini her zamankinden daha yalnız ve güçsüz hissetmekteydi.

Salonun sol tarafındaki iki katlı tahta tribüne yayılmış kızların arasında Damla'yı görmek Batu'nun heyecanını ikiye katlamıştı. Seçmelerin ilk turundaki serbest atışlar sırasında kızlar ayağa fırlayıp tezahürat yapmışlar, Batu en çok sayıyla birinci gelince onu da coşkuyla alkışlamışlardı. Batu şaşırmıştı, hiç kimseden alkış beklemiyordu. Damladan bile. Diğer oğlanların da en az Batu kadar şaşırdığı, şaşırmaktan öte bu duruma öfkelendiği yüzlerinden okunuyordu. İçlerinden birisi yanından geçerken omuzuna sertçe çarpıp itmiş, bir diğeri de resmen çelme takıp tökezletmişti. Bedri Hoca ikisini de görmüş ancak ağzını açıp tek bir söz söylememişti.

Seçmelerin ikinci turunda çift pota deneme maçı

yapılmıştı. Üç dakikada bir oyuncular değişiyordu; yani oyuna alınan her aday, üç dakika içinde tüm becerilerini göstermek zorundaydı. Batu, sıra ona geldiğinde Bedri Hoca'nın sahadaki diğer oyunculara, "Oynatmayın," dediğini gayet net bir şekilde duymuştu. Talimatı alan oğlanlar Batu'yu ezmek için ne gerekiyorsa yaptı. Üç dakika o kadar hızlı geçti ki düdük öttüğünde Batu yarım yamalak hatırladığı bir kâbustan uyanmış gibiydi. Top eline değmemişti bile; buna rağmen suratına arka arkaya sert darbeler alıp serseme dönmüştü. Elindeki tabloya adayların puanlarını işleyen Bedri Hoca'nın suratı duvar gibiydi. Batu, bu turda hiç şansı olmadığını anladı. Aslında bunu daha seçmeler başlamadan anlaması gerekirdi ama elinden geleni yaparsa az da olsa bir şansı olduğunu sanmıştı.

Zaten Damla ve diğer kızlar onun için değil, Orkun'a ve arkadaşlarına tezahürat yapmaya gelmişlerdi. Daha ne kadar kendini kandıracaktı? Bu saçmalığın sonuna kadar kalıp biraz daha küçük düşürülmeye katlanmaktansa evine dönmesi daha mantıklı değil miydi? Kafasında hesaplar dönüyordu: Serbest atışlarda bir puan, maçtan sıfır puan aldığını tahmin ediyordu. Son turda da bir puan alırsa, üç üzerinden ikiyle takıma girme hakkını kazanırdı.

Batu düşüncelerle boğuşurken spor salonunun kapısı açıldı ve içeriye iki kişi girdi. Kızlar yetmezmiş gibi şimdi bir de öğretmenler rezil olmamı izlemeye geldi, diye geçirdi içinden. Ancak yanılmıştı, gelenlerden biri öğretmen değil müdür Cumhur Bey'di. Diğer adamı Batu daha önce hiç görmemişti. Bedri Hoca salonun öteki ucundan gelip elini sıktığına göre önemli birisiydi.

En mantıklı karar eve dönmek olsa da her şeye rağmen kalıp başladığı işi bitirmek istiyordu. Seçmelerin ortasında kaçarsa kendini daha beter küçük düşürecekti. En başta kendi gözünde. Zaten son tura gelmişlerdi,

bundan sonra sadece salonun bir ucundan diğer ucuna sprint atacaktı ve bu kâbus sona erecekti. Bacak kasları yorgunluktan alev alev yanıyordu ama sırasını beklerken biraz dinlenebilirdi.

Cesaretini toplayıp Damla'nın oturduğu tarafa bakacakken gözü müdüre takıldı. Cumhur Bey, koçun elinden tabloyu almış yanındaki adamla birlikte incelemekteydi. Bedri Hoca onlara arkasını dönmüş kronometresini ayarlıyordu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa işine karışılması hiç hoşuna gitmemişti.

"Toplanın," diye sahadakilere seslendi. "Madem konuklarımız var, tempoyu yükseltip seçmelere heyecan katalım. Son turda ikişerli 50 metre yarışı yapıyoruz. Komutumla şu çizgiden başlayacaksınız, karşı duvara dokunup geri döneceksiniz. Her çiftten birinci gelen puanı alır. Diğeri ne alır söylememe gerek var mı?"

Oğlanlar bu anlamsız espriye gülünce Batu da onlara uymak zorunda hissetti ve yalandan sırıttı.

"Soyisimlere göre sıraya girin. Hadi fırla, buraya pikniğe gelmedik!"

Oğlanlar potanın altına koşup sıraya girerken peşlerinden gelen Bedri Hoca, Orkun'la Batu'yu kollarından yakalayıp çekti. "Siz ikiniz en arkaya geçiyorsunuz."

Batu, Orkun'un lisenin en hızlı koşucusu olduğunu duymuştu ancak ne kadar hızlı olduğunu bilmiyordu.

"Ne bakıyorsun," diye tersledi Orkun. "Bir sıkıntı mı var?"

Cevap vermemeyi tercih eden Batu önüne döndü ve bacaklarını esnetmeye başladı. Orkun yarışı kazansa da kaybetse de takıma girmesi garantiydi. Fakat Batu kaybederse, seçmeleri bir puanla tamamlayıp başarısız sayılacaktı. Ne önemi vardı ki? Sırf Ezgi'nin içi rahat etsin ve onu da rahat bıraksın diye gelmemiş miydi?

Belki de tam öyle değildi.

Sıra göz açıp kapayana kadar onlara geldiğinde tribündeki kızlar heyecanla ayağa kaktı. Batu start çizgisinde yerini aldı, nefesini ayarladı, salonun zemininde gıcırdayan ayakkabı seslerini kulağından sildi ve sakinleşmek için momentum hesapları yaparak karşı duvarı gözünde sabitledi. Yanında gergin bir suratla bekleyen Orkun'a bakmamaya gayret ediyordu. Son anda, "Bakalım nefesin yetecek mi süslü İstanbul bebesi," diye sataşmasaydı bunu başaracaktı da. Dikkatini yeniden toplamasına fırsat bulamadan düdüğün tiz sesi kulaklarında çınladı.

Bir anda kafasının içi tamamen sessizliğe gömüldü. Koşmayı bu yüzden seviyordu Batu. Bacakları ondan komut beklemeden hareket ediyor ve soluklarının düzenli ritmi dışında hiçbir şey duymuyordu. Tarif etmek imkânsızdı ama zaman aynı anda hem delice hızlanıyor hem de tamamen duruyordu. Orkun'la aynı anda adım attıklarını, ayaklarının aynı anda yere değdiğini hissedebiliyordu.

Orta çizgiyi aynı anda geçtiler. Duvara dokunacaklardı, Batu görmese de biliyordu. Çok az kalmıştı. Birkaç adım sonra ikisi de kollarını ileriye doğru uzatacak...

Aniden sessizliği bıçak gibi kesen bir gıcırtıyla Batu irkildi. Daha bacakları tepki veremeden refleksle başını sesin geldiği yöne çevirdi. Orkun'un ayağının kayışını, dengesini kaybedip havalanışını, ileriye doğru uçuşunu ve korkunç bir eğimle yüzüstü yere çakılmasını ağır çekimde izler gibi izledi. Batu'nun kolu havadaydı, eliyle duvar arasında sadece bir karış mesafe vardı ve Orkun'un bedeni zemine çarptığında çıkan korkunç sesle kanı dondu.

Hızını alamayıp duvara tosladı ve ancak öyle durabildi. Dönüp Orkun'un yanına varana kadar kafası hâlâ gömüldüğü sessizlikten çıkmamıştı, kendi bedeni dışında her şey zamanda donmuş gibi kaskatı duruyordu.

Sonra bir balon patlamış ve günlerdir tıkalı kalan kulakları açılmış gibi tüm sesler kafasına hücum etti.

Orkun kayıp düştüğünde şans eseri kafasını değil omzunu çarpmıştı. "Bir şeyim yok," diye söylenerek ayağa kalktı. Arkadaşları Bedri Hoca'nın etrafını sarıp yarışın tekrar yapılmasını talep ederken nefes nefese Batu'nun yanından uzaklaştı ve öfkeyle potanın demirlerine tekme attı.

Bedri Hoca elini kaldırıp salondaki herkesi susturdu. "Öyle her işi tekrarlarsak sabaha kadar buradan çıkamayız. İkisi de finişi geçemediğine göre ikisi de bu turda sıfır puan almıştır. Önceki puanlarına bakıp ona göre karar vereceğiz. Evet arkadaşlar, seçmeler sona erdi, dağılabilirsiniz. Sonuçları yarın öğlen panoya asacağım. Sakın daha önce gelip sormaya kalkmayın yoksa..."

Müdür nazikçe Bedri Hoca'nın omzuna dokundu. "Hocam, bir saniye lütfen. Kararınız elbette çok mantıklı ama benim hatırım için bu defalık bir değişiklik yapabilir miyiz? Sporda finişi geçmek kadar centilmenlik de önemlidir ve bu iki genç arkadaşımız, sırf centilmenlik adına sıfır değil birer puan almayı hak etti. Ne dersiniz Cüneyt Bey, yanılıyor muyum?"

Müdür soruyu yanındaki adama dönerek sormuştu.

"Kesinlikle aynı fikirdeyim," diye onayladı adam. "Öteki türlü takım eksik kalır."

Batu'ya döndü ve kimseye çaktırmadan gülümseyerek göz kırptı.

13.

"İşten kaçta çıkıyorsun? Sana bir kahve ısmarlayabilir miyim?"

"Bir şey mi oldu Orhan?"

"Bir şey olmadı..." Sessizlik uzayınca Ezgi telefonun kapandığını sandı. Orhan'ın sesi hiç iyi gelmiyordu; ya etrafta birileri vardı ve çekinerek konuşuyordu ya da canı çok sıkkındı.

"Altı buçuk uyar mı sana?" diye sordu Ezgi.

Basın toplantısından döndüğünden beri bir yandan çalışıyor bir yandan da Mert'le ilgili bir gelişme var mı diye gözucuyla interneti takip ediyordu. Toplantıda aldığı notları derleyip toparlayıp kısa bir haber haline getirdi ve Akın Bey'e yolladı. Ondan gelen bir-iki düzeltmenin üzerinden geçti. Aralarında başka herhangi bir konuşma geçmemiş, görünüşe bakılırsa diğer konu kendiliğinden kapanmıştı. Büyük olasılıkla bunda Sabri'nin Cüneyt'ten azar işitmesinin payı vardı. Ezgi bir ara Akın Bey'in yanına gidip gazetecilik hakkında iki çift laf etmeyi düşünmüş ancak sonra bu meseleyi uzatmamaya karar vermişti.

İşlerini bitirdiğinde saat yediye çeyrek vardı. Eşyalarını toplayıp koşa koşa Liman Kafe'ye indi ve Orhan'ı cam kenarındaki masalardan birinde poğaça yerken buldu. Stresini yemek yiyerek bastırmaya çalışanların dalgın ve kararlı bakışları vardı gözlerinde.

"O kadar acıkmışım ki seni beklemeden başladım," dedi Orhan. İkinci tabağı önüne doğru itti. "Bunu sana aldım. Ama kahven biraz soğudu."

"Sorun değil. Önce ne oldu anlat, meraktan çatlayacağım. Mert ne zaman çıkacak? Çıktı mı yoksa?"

"Başsavcımız tutuklama kararı istedi. Hâlâ gazeteye sızdırmadılar mı? Senin haberin var sanıyordum."

"Tutuklama mı? Delirdiniz mi Orhan?"

"Delil karartma ve kaçma riski varmış."

Ezgi bir yudum alıp tadına baktığı kahveyi içmek istemediğine karar verdi. Bir anda midesi ekşimiş ve kafeyi dolduran kalabalığın uğultusu fondaki neşeli müzikle birleşince aşırı derecede boğucu gelmişti. "Nasıl olur böyle bir şey? Senin aklın almıyor mu?"

"Bu sabahki ifadesinde yine hiçbir soruya cevap vermeyince... Ne yapmaya çalışıyor gerçekten anlamıyorum. Herif keçi gibi inatçı, adeta tutuklanmak istiyor.

Belki de hâkimin karşısına çıkıp şov yapmayı planlıyor bu salak."

"Saçmalama. Mert öyle kolay kolay özgürlüğünden vazgeçmez. Hem neyin şovunu yapacak?"

"Sabah söylediklerine komplo teorisi diye gülüp geçmiştim ya. Sonra sayın başsavcımızın küstah tavrını görünce kendimden şüpheye düştüm." Orhan ağzını sildiği peçeteyi öfkeyle buruşturup boş tabağa attı ve sustu. Bir gazeteciye bunları anlatarak prensiplerine ihanet ettiğini ve konuşmakla konuşmamak arasında kararsız kaldığını tahmin edebiliyordu Ezgi. Ben senin arkadaşınım, demek ve onu rahatlatmak istedi fakat sözcükler ağzından bir türlü çıkamadı. Evet hesapta arkadaşıydı ama yıllardır görüşmemiş, telefonda iki çift laflamamış, bayramlarda birbirlerine mesaj bile yollamamışlardı. Artık ikisi de lise sondaki insan değildi ve işin gerçeği birbirlerini o kadar az tanıyorlardı ki.

"Başsavcı Enver Nezih," dedi Orhan sonunda. "Henüz tanımıyorsun. Eski kafalı, sabitfikirli, kibirli bir adam. Yenikent'te böyle cinayet olayları sık olmaz, oldu mu insanlar fazlasıyla gerilir. O yüzden dosya bir an önce kapansın diye bastırması bana çok acayip gelmiyordu açıkçası. Fakat iş bu noktaya gelince benim de içime kurt düştü." Başını kaldırıp gözlerini Ezgi'nin gözlerine dikti. "Bana kazık atmayacağına söz verir misin?"

"Elbette söz veririm."

"Yalan dolan yok, çelme takmak yok. Anlaştık mı?"

"Anlaştık. Ama aynısı senin için de geçerli."

"Kabul. Öyleyse önce sana bir sorum var. Mert'le aranızda bir şeyler var değil mi? Ne yaptınız, âşık mı oldunuz?"

Ezgi tam hayır diyecekken kendisini tuttu. Yenikent'e taşındığından beri bu soruyu bekliyordu aslında, sadece ilk kimden geleceğini tahmin edemiyordu. İşin

komiği, Orhan olabilecek son kişiydi. Neden onu küçümsemişti ki sanki? Başkalarının işine burnunu sokan dedikoducu bir karakter olmadığı için büyük olasılıkla.

"Nereden anladın?" diye sordu gülümsemeye çalışarak.

"Benden bir şey mi saklıyorsun diye sormuştum ya. Dünyanın en zeki adamı olmayabilirim ama yalan söyleyeni anlarım. Eşinden ayrılman, buraya taşınman filan, Mert yüzünden mi?"

"Kısmen," dedi Ezgi. Bu cevabın Orhan'ı tatmin etmediğini görünce devam etti. "Taşınacağımdan Mert'in de haberi yoktu. Öyle aklımı kaçırmışım gibi bakma çok rica ederim. Aramızda ne olduğunu ben de bilmiyorum. Aşk filan değil. İkimiz farklı şeyler istiyormuşuz, onu biliyorum sadece."

"Bu kadar mı anlatacaksın?"

"Başka ne merak ediyorsun Orhan? Kaç defa seks yaptığımızı mı? Kocamı ne zaman aldatmaya başladığımı mı?"

Orhan, ne alakası var der gibi suratını buruşturdu. "Neden herkesten sakladığını merak ediyorum mesela."

"Saklamadım ki. Anlatmadım çünkü kimseye hesap vermek zorunda değilim."

Orhan utanınca yanakları kızardı. "Özür dilerim. Niyetim hesap sormak değildi."

Ezgi omuz silkti. "Ayrıca saklanacak bir ilişki yok artık. Mert'in hayatında başka kadınlar varmış."

"Sedef Yılmaz'ı mı kastediyorsun?"

"Onunla ilgili hiçbir şeyden haberim yok, sana yemin ederim. Kim olduğunu bilmediğim başka kadınları kastediyorum diyelim."

"Mert ya..." diye homurdandı Orhan.

"Evet, Mert ya..."

"Şunu yemeyeceksen alabilir miyim?" diye sordu Or-

han masadaki ikinci tabağa uzanırken. "Cüneyt'le Mercan'a söyleyecek misin?"

"Şu sırada değil."

Orhan, ağzı dolu olduğundan tamam der gibi başını sallamakla yetindi.

"Ne olursa olsun, Mert'in cinayet işlediğine inanmıyorum," dedi Ezgi. "Biliyorum, sen de inanmıyorsun yoksa gelip bunları benimle konuşmazdın. İzin ver, sana yardım edeyim. İşine burnumu sokmayacağıma söz veriyorum. Yazma dediğin hiçbir şeyi yazmayacağım ve bir şey öğrenirsem ilk sana haber vereceğim. Çok rica ederim bunu işinle ilgili gurur meselesi yapma."

"Gurur meselesi yapmıyorum."

Orhan poğaçanın son lokmasını ağzına tıkıştırdıktan sonra masanın üzerinde ne var ne yoksa kenara itip ortalarında yer açtı. Sandalyenin sırtına asılı ceketine uzanıp cebinden büyükçe bir zarf aldı.

Renkli bilgisayar çıktılarını Ezgi'ye doğru çevirerek teker teker önüne dizmeye başladı. "Bunlar cinayetten bir gün sonra elimize ulaştı. Mert'le Sedef Yılmaz'ın birlikte fotoğrafları. Kim çekmiş bilmiyoruz. Cep telefonuyla çekilmiş, binlerce kişide olan eski model. Savcılığa kim yolladı onu da bilmiyoruz."

Ezgi, uzaktan çekildiği ve büyütüldüğü için çok net olmayan fotoğrafları incelemek için çıktıları eline aldı. Mekân çok tanıdıktı, daha birkaç saat önce misafir otoparkına çıkarken oradan geçmişti. "Burası üniversitenin otoparkı... Personele ve öğretim görevlilerine ayrılmış kısım."

Fotoğraflarda Mert'in otomobilinin kapısı açıktı. Ya yeni inmiş ya da binmek üzere, diye düşündü Ezgi. Sedef Yılmaz karşısında duruyordu. Park etmiş diğer otomobiller yüzünden ikisi de kısmen görünüyordu fakat kim oldukları kolayca anlaşılıyordu. Mert'in suratındaki

ifade her anlama çekilebilirdi ancak Sedef Yılmaz'la konuştuğunun şüphe götürür bir tarafı yoktu.

"Bütün delil bu mu? Yanından geçerken saati sormuş bile olabilir," dedi Ezgi.

"İkinciye bak."

İkinci karede Mert, Sedef Yılmaz'ın yüzüne tokat atmak üzere elini kaldırmış, genç kadınsa kendisini korumak için kolunu öne doğru uzatmıştı. Çok rahatsız edici bir görüntüydü. Birkaç saniye önce konuşurken bir anda nasıl bu noktaya geldiklerini anlamak çok zordu.

"Mert sana gerçekten hiçbir şey anlatmadı mı?" diye sordu Orhan.

"Anlatsa söylemez miydim Orhan, delirdin mi? Bunları gösterdiğinde sana ne dedi?"

"Hiçbir şey. Belki senden bir şey öğrenirim diye umuyordum doğrusunu istersen."

İnsanlar evlerine dönmeye ve masalar birer birer boşalmaya başlamıştı fakat kafenin uğultusu hâlâ Ezgi'nin şakaklarında zonkluyordu. "Başka neler var elinizde?"

"Mert'in cinayet saatinde evinde olduğunu teyit edecek görgü tanığının olmaması. Telefonu da kapalıymış. Ve tabii Sedef Yıldız'ın abisi Hasan'la nişanlısı Cem'in ifadeleri. İkisi de Mert'in Sedef'i bir süredir rahatsız ettiğini iddia etti. Bizzat şahit olmamışlar, Sedef söylemiş. Mert'in telefonunda ne Sedef'in numarası kayıtlı ne de mesaj var. HTS kayıtlarını bekliyoruz, dökümleri alınca arama yapılmış mı, mesaj yollanıp sonra silinmiş mi göreceğiz..Başsavcı ben halledeceğim demesine rağmen iki gündür ayak sürüyor."

"Konuştuğum herkes Sedef'in abisiyle arasının iyisi olmadığını anlattı. Ona böyle bir şey anlatması bana mantıksız geliyor. Ayrıca Hasan'ın veya Cem'in her dediğine inanacak mıyız? Biri kız kardeşini sömüren ipe sapa gelmez bir herif, diğeri de kıskançlığından restoranda masaları devirmiş."

"Başsavcımız seninle aynı görüşte değil. Zaten adam Mert dışında bir şüpheli var mı diye konuşmaya bile yanaşmıyor. Zaman kaybıymış. Beni de arkadaşımı kollamakla itham ediyor. Her hareketim şüphe çekiyor. Dosyayı benden alıp kendi adamlarından birisine verirse işte o zaman sıçtık!"

"Savcıyı ikna etmenin bir yolu olmalı."

"Bir tek bu var," dedi Orhan yeni bir bilgisayar çıkıntısını Ezgi'nin önüne bırakırken.

Ezgi, meslek hayatında sayısız ceset fotoğrafı görmüş ve zamanla duygusal tepkilerini beyninin arkasına itip analitik gözle bakmaya kendisini alıştırmıştı. Yine de Sedef Yılmaz'ın mum gibi beyaz yüzünü görür görmez elinin titremesine engel olamadı.

Kafedeki insanlar neşeyle muhabbet ediyor, kahvelerini içiyor ve sanki sonsuza kadar yaşayacaklarmış gibi, en azından daha önlerinde çok uzun yıllar varmış gibi birkaç saat sonra hatırlamayacakları şeyler anlatıyorlardı birbirlerine. Belki birkaç gün önce Sedef de böyle bir yerde oturmuş, başına geleceklerden habersiz çayını kahvesini yudumlamıştı. Şimdiyse aceleyle ikiye katlanmış bir A4 fotokopi kâğıdında, alelade bir yazıcının ucuz mürekkeple bastığı düşük çözünürlüklü silik bir görüntü kalmıştı ondan geriye. Orhan'ın daha önce sözünü ettiği muşamba, beyaz bir kefen gibi açılmıştı ve Sedef üzerinde sırtüstü yatıyordu. Gözleri kapalıydı. Giysilerini henüz çıkarmamışlardı, tüy dolgulu mavi mont, dar kesimli kot pantolon ve çok giyildiği her halinden belli bir çift kirli spor ayakkabı vardı üzerinde. Dalgalı kumral saçları, zeminde yelpaze gibi açılmış ve yüzünün ne kadar beyaz olduğunu iyice belirgin bir hale getirmişti. Ankara'da otopsiye gittiğinde üzerinde bu dünyaya ait hiçbir şey kalmayacak ve bedeni boydan boya kesilip içi boşaltılacaktı.

Orhan, tükenmezkaleminin ucuyla Sedef Yılmaz'ın

sol kolunu işaret etti. Montun kolu sıyrılmıştı ve genç kadının bileğindeki saat ortaya çıkmıştı. "Tam 14.32'de durmuş," dedi. "Katille mücadele ederken darbe aldığını düşünüyoruz ama ceset arabanın bagajına yerleştirildiği sırada çarpmış da olabilir. Muşambaya sarılmış ancak sonra gevşemiş herhalde ve bir kol açıkta kalmış. Görmeni istediğim asıl başka bir şey var. Diğer avucunda bunu bulduk."

Ezgi, bir sonraki fotoğrafta beyaz fonun üzerine yerleştirilmiş, dört delikli, siyah, sıradan bir düğmeye bakarken Orhan devam etti. "Paltodan veya ceketten koptuğunu tahmin ediyorum. Yine mücadele ederken koparmış olmalı. Katil farkına varmadı ve Sedef Yılmaz adeta onu kimin öldürdüğü bulunsun diye avucunda sımsıkı tutup... Ezgi iyi misin?"

"Önemli değil. Gözümde canlandırınca öyle bir an..."

"Mert'in üzerindeki ve evindeki tüm giysileri inceledik. Ne düğmesi kopuk bir giysi bulabildik ne de bu düğmenin eşini. Yenikent'teki bütün kuru temizlemecilere gittik. Merak ediyorsan söyleyeyim, dokuz tane varmış. Dokuzunda da kopuk düğmeli bir giysi bulamadık. İyi olduğuna emin misin? Su alayım mı, ister misin?"

"Burası biraz havasız geldi." Ezgi masadaki kâğıtları topladı. "Bunlar bu gece bende kalabilir mi? Sakin kafayla tekrar bakayım. Senin gözünden kaçan bir şey olduğunu sanmıyorum ama yine de. Merak etme, gazetedekiler görmeyecek."

Orhan bir an duraklasa da, "Tamam," dedi.

"Benim kaçmam lazım yoksa Batu kapıda kalacak."

Telefonunun ekranındaki saate bakarken, yalvarırım Batu'nun anahtarı yok mu diye sorma, dedi içinden. Aklına daha iyi bir yalan gelmemişti ve Orhan biraz daha üzerine gelecek, niye böyle paniğe kapıldığını soracak diye ödü kopuyordu. Titrediği belli olmasın diye ellerini

bacaklarının arasına sıkıştırdığını fark etmiş miydi? Ayağa kalktığında soğuk soğuk terlediğini görecek miydi?

"Sen daha oturacak mısın?" diye sordu. Sesi normal çıkmış mıydı?

"Ben de kalkayım," dedi Orhan. "Eşyalarımı ofiste bıraktım. Seninle arabana kadar yürüyeyim mi? Çok iyi görünmüyorsun."

"Temiz havaya çıkınca kendime gelirim," diyen Ezgi arkadaşıyla hızlıca vedalaştı ve yanan bir binadan kaçar gibi dışarıya attı kendisini. Kesik soluklarının arasında, hayır, hayır, hayır, diye mırıldanırken koşmamak için kendisini zor tutuyordu. Kaldırımda herkes dönüp ona mı bakıyordu? Hayır, dedi içinden, neden baksınlar? Başını öne eğip hızlı hızlı yürümeye devam etti. Binanın girişindeki güvenlik görevlisine selam verdi, kartını okutarak turnikeden geçtikten sonra...

Yapma Ezgi, dur da iki dakika konuşalım.
Konuşacak bir şey varmış gibi...

...asansörün düğmesine dört-beş kez bastı. Bodrum katındaki otoparka indiğinde bir an için yönünü şaşırdı, kendi etrafında bir tur dönüp bakındı ve floresanların ışığında Mini'yi buldu. Etrafta hiçkimse yoktu, çantasının askısını kavrayıp koşmaya başladı. Ayak sesleri beton duvarlarda boğuk bir sesle yankılandı.

Islanıyorsun, bari şunu al.
Bırak beni. İstemiyorum.

Arabanın kapısını açıp arka koltuğa uzandı. Mert'in ceketi yerde duruyordu. Günlerdir oradan alıp başka bir yere koymak aklına gelmemişti çünkü gözüne ilişmemişti. İliştiyse bile görmek istememişti.

O geceki yağmurda sırılsıklam olunca ıslak yün kokan ceket çoktan kurumuştu ve şimdi Mert'in tıraş losyonu gibi kokuyordu. Zencefil ve bergamot. Sağ kolunda süs için dikilmiş işlevsiz düğme yerli yerindeydi. Sol kolundaysa, tıpkı o gece öfkeyle sırtından çıkarıp arka koltuğa fırlatırken fark ettiği gibi düğme yoktu. Hayır, hayır, hayır, diye mırıldandı Ezgi. Düğmenin olması gereken yerde, uçları kumaşa dikili iki siyah iplik parçası kalmıştı, o kadar.

Üçüncü Bölüm

Üçüncü Bölüm

İstanbul Uluslararası Kongre Merkezi, 16. Küresel Yatırımcı Konferansı. Takım elbiseli adamlar ve tayyörlü kadınlar 20 dakikalık molada sigara içmek için kapılara koşuyor. Mini etekli hostesler tuvaletlerin yerini soran misafirlere yardımcı oluyor. Kalabalık bir masanın ucuna ilişen Ezgi, kimsenin koluna çarpmadan karton bardağına uzanmaya çalışırken tam arkasındaki adam, "Yoksa sen de mi küresel yatırımcı oldun?" diye soruyor. Şakacı, tanıdık bir ses. Sorunun kendisine yöneltildiğini anlayıp kafasını çevirince onunla burun buruna geliyor. Karşılıklı gülmeye başlıyorlar.

"Konuşmacılar arasında isminiz yok Sayın Mert Bindere, olsa gözümden kaçmazdı."

"Sorma. Birisi hastalanmış, yerine kimseyi bulamamışlar. Son anda davet edildim."

"İkinci tercih olmak sana hiç yakışıyor mu?"

"Boş ver şimdi, nasılsın? Dur cevap verme! Tam iki saat 20 dakika boşum. Ya başka ekonomistlerin yıl sonu kur tahminlerini dinleyeceğim ya da görüşmeyeli senin neler yaptığını. Öğle yemeği de yeriz istersen."

Gözlerini dikip tatlı tatlı bakıyor. "Hadi bırak o kahveyi, bulaşık suyuna benziyor."

Kongre merkezinin en üst katındaki kolalı beyaz örtülü, şık ve ruhsuz restoranda bir şişe kırmızı şarabın son damlaları. Kadehten süzülen güneş ışığı beyaz örtüde dalgalı desenler çiziyor. Ezgi görüşmeyeli neler yaptığını anlatmaya fırsat bulamıyor; eski günlerden konuşurlarken (Otogara beni geçirmeye bir tek sen gelmiştin ve uyduruk bir aşk romanıyla Edip Cansever'in bir kitabını armağan etmiştin. Yolda sıkılma diye aldım, demiştin. Hâlâ saklıyorum biliyor musun?) iki saat doluyor ve son 20 dakikaya giriyorlar.

Mert eskiden böyle değildi – hayır, aslında hep böyleydi, baştan çıkarmak istediklerine karşı hep böyle heyecanlı, tatlı dilli ve şakacıydı. Sadece en yakın arkadaşlarının yanında öteki kimliğini (gergin, öfkeli, kafası karışık) ortaya salmaya cesaret ederdi. Eskiden o en yakın arkadaşlardan birisiydi Ezgi, şimdiyse...

"Otelde mi kalıyorsun?" Masum bir soru aslında. Uçakla mı geldin diye sormaktan farkı yok.

"Bak şu karşıda, ağaçların arkasındaki otel. 47 numaralı oda." Masum bir cevap sayılabilir.

"Sık sık geliyor musun İstanbul'a?"

"Bu aralar evet. Muhalefet partisi benimle dört aylık bir eğitim programı için anlaştı. Üst kademelere ekonomi öğretiyorum."

Hesabı kim ödeyecek çekişmesi kısa sürüyor, ikiye bölmeye karar veriyorlar. Ezgi konferans salonunun kapısına kadar onunla yürüyor. Hatta bir koşu erkekler tuvaletine gittiğinde çantasını ve ceketini tutup bekliyor. Ceketini kokluyor. Zencefil ve portakal – hayır portakal değil, bergamot olabilir. Parfümün markasını ilerleyen günlerde öğrenecek. Bir kez daha kokluyor. Yüreğinde uzun zamandır hissetmediği bir kıpırtı, tıpkı

beyaz örtünün üzerinde dans eden kızıl desenler gibi dalga dalga yayılan bir titreşim. Mert döndüğünde parmaklarının ucunda uzanıyor ve gömleğinin yakasını düzeltiyor. Kısa bir vedalaşma: "Arayacak mısın?"

"Arayacağım."

Kapıdaki hostese üzerinde ismi yazan konuşmacı kartını göstermesini izliyor. Podyuma doğru yürürken arkasından bakıyor. Diğer hostes salonun kapılarını kapatıyor. Otopark dört kat aşağıda, yürüyen merdiven boş, lobide kimse kalmamış. Aylardır, daha doğrusu tam iki yıldır yüreği o kadar durgun ki. Evdeki mutlak sessizliğe "pasif direniş" adını takmış. Kim neye direniyor belli değil.

Arzu denen acayip şeyin karşı konulmaz heyecanını hatırlıyor. Yıllar sonra sigaraya yeniden başlamak gibi bir baş dönmesi. Tenin teni çekmesi. Yandaki yürüyen merdivene geçip gerisin geri yukarı çıkıyor. Telefonundan gazeteye mesaj yolluyor: Öğleden sonraki konuşmalara da kalacağım. Buradan doğru eve dönerim herhalde.

20 Eylül Cuma
Bulutlu, 16°

1.

Cuma sabahı başucundaki alarmın çalmasına iki saat kala sıkıntıyla yorganı üzerinden atan Ezgi yatakta doğrulup oturdu. Rahmetli annesi ne zaman kendisini huzursuz hissetse, "Kafamın içinde tilkiler tepişiyor," derdi. Tilkilerin tepişmesinin ne demek olduğunu Ezgi belki de ilk kez o gece tam olarak anlamıştı.

Mert'in ceketini Mini'nin bagajındaki ıvır zıvırın gerisine sokuşturup saklamış, görmezsem unuturum diye kendisini kandırmaya çalışmıştı. Değil unutmak, aklından bir saniye bile çıkaramıyordu. Ceketi temiz bir naylon torbaya koyup öyle saklamıştı, ne de olsa delildi. Günlerdir otomobilin arkasında yerlerde süründükten sonra şimdi titizliğin ne anlamı vardı bilmiyordu ama yine de çabalamıştı. Bu delil gerçekçi olmak gerekirse Mert hakkındaki tüm iddiaları doğruluyordu. Ne var ki Ezgi gerçekçi olmak istemiyordu. Bazı durumlarda gerçeklerin göründüğü gibi olmadığına inanmayı tercih ediyordu.

Orhan'a söz vermişti, ilk iş onu araması gerekirdi fakat eli bir türlü telefona gitmemişti. Orhan mühendis kafalıydı, bir artı bir eşittir iki derdi. Oysa Ezgi'nin içgüdüleri bu hesaba itiraz ediyordu. Denklemde eksik parçalar vardı, soru bir artı birden ibaret olamazdı, olsa da hesap tutmuyordu. Kim ne derse desin tutmuyordu.

Karanlıkta terliğinin tekini aradı, bulup ayağına geçirdi. Batu'nun kapısı kapalıydı. Sessizce dişlerini fırçaladı, yüzünü yıkadı ve önceki günkü giysilerini üzerine geçirdi. Bütün gün uykusuzluktan çökmüş bir suratla dolaşmamak için hafif bir makyaj yaptı. Dünya yıkılsa da hoş görünmek zorundasın Ezgi, dedi içinden, yoksa arkandan demediklerini bırakmazlar.

Orhan, Ezgi'nin içgüdülerine inanmazdı, neden inansın ki? Âşık olduğun adamı korumak istiyorsun derdi. Ezgi bunun aşkla ilgisi olmadığını nasıl açıklayacağını, onu nasıl ikna edebileceğini bilmiyordu ve bu yüzden ceketi bir süre kendine saklamaya karar vermişti. Eksik parçaları toplayana kadar. Bir artı birin neden iki etmediğini açıklayabilecek noktaya gelene kadar.

Bir kâğıda, "Cankuşum beni merak etme ve sakın kahvaltı etmeden evden çıkma," yazıp buzdolabının kapağına iliştirdi. Aksini iddia etse de Batu'nun bu "cankuşum" lafına o kadar da gıcık olmadığını biliyordu. Arada sırada kendisini tutamayıp gülmesi onu ele veriyordu. Oğlunun gülen yüzü zihninde belirince korkunç bir düşünce midesine yumruk gibi indi: Batu, annesinin bir katile âşık olduğunu duyduğunda kim bilir ne düşünecekti.

Arabaya binip kontağı çevirene kadar içinden defalarca Mert katil olamaz, diye tekrarlamasına rağmen karnın boşluğundaki hareketlenme gitgide daha rahatsız edici bir hal alıyordu. En stresli dönemlerinde tetiklenen hastalığının geri gelmesinden korkuyordu, korktukça korktuğu şeye davetiye çıkardığını da biliyordu ancak

kendisine engel olamıyordu. Uzun bir süredir hayatını cehenneme çevirmemişti karnındaki o korkunç sancılar, bağırsaklarındaki kramplar, günde belki 50 kez tuvalete koşma ihtiyacı, çaresizlik hissi ve en kötüsü, utanç. Ciddi hastalık bile sayılmayan bir utanç. Radyoyu açmasıyla kapaması bir oldu, haberler henüz başlamamıştı ve bu sabah neşeli şarkılara hiç tahammülü yoktu.

Birazdan doğacak güneşin ilk ışığıyla gölgelere bürünmüş ofiste yerine oturdu ve lambasını açtı. Masanın üzerindeki bisküvi kırıntılarını temizledi. Tükürüklediği kâğıt mendille monitördeki parmak lekelerini silmeye kalktı, daha beter pisletince vazgeçip internet tarayıcısında haberlere girdi. Aşırı sağcı partilerden birisi, üç büyük ilde iktidar partisinin adayını desteklemek üzere bu hafta sonu masaya oturacakmış. Günlerdir oturamadılar, diye düşündü Ezgi, kapalı kapılar arkasında kim bilir yine ne pazarlıklar dönmüştü. Karadeniz'de yoğun yağışlar nedeniyle sel felaketi, ilk belirlemelere göre 12 can kaybı. Hindistan'da düşen yolcu uçağından kurtulan olmamış. Aşağıya kayarken "Yenikent" sözcüğünü görünce durdu.

Yenikent'i çalkalayan son gelişmelerin odak noktası Mert Bindere hakkında basına sızdırılan dedikoduları bir yana bırakalım ve gerçeklere odaklanalım. Mert Bindere, sadece Yenikent sınırları içinde değil, ülke sathında tanınan kıymetli bir akademisyendir. Rayından çıkan ekonomik politikalar hakkında uyarıları şüphesiz dikkate değerdir. Daha da mühimi, Yenikent patronlarının karşısında dimdik durması ve emekçilerin hakkını korumasıdır. Şehrin kaderini çizecek seçime birkaç gün kala bu denli kuvvetli bir muhalif sesin susturulması, halkın çıkarıyla bağdaşmadığına göre kimin çıkarına hizmet etmektedir? Unutmayınız; adalet denilen hassas yapı, kulaktan dolma dedikoduların değil, somut gerçeklerin üzerine inşa edilirse ayakta durabilir.

Muhalefet partisinin kemikleşmiş seçmenlerinin çok sevdiği, yaşlı ve saygın bir köşe yazarı yazmıştı bunları. Ben yazsam farklı bir şey söylemezdim, diye düşündü Ezgi. Ancak hiç kimse, onun bildiği ufak bir detayı henüz bilmiyordu.

Okumaya o kadar dalmıştı ki iş arkadaşlarının gelip günün ilk çaylarını yudumlamaya başladığının farkına vardığında uykudan uyanmış gibi silkindi. Akın Bey, ekibi sabah toplantısına çağırınca isteksizce yerinden kalktı ve toplantı odasına geçip masanın en uzak köşesine oturdu. Tam ortada duran kesekâğıdından süzülen sıcak poğaça kokusu, önceki öğlen atıştırdığı tosttan sonra ağzına hiçbir şey koymadığını anımsattı.

"Cinayetle ilgili bir gelişme var mı?" diye sordu Akın Bey. Gözlük camlarını silmek için poğaçalarla birlikte gelen ince peçetelere uzandı.

"Tutuklama kararı çıktığına göre artık herhalde bizim de Mert Bindere manşeti yapmamız gerekir," dedi Sabri.

"Yaptık diyelim..." diye söylendi Akın Bey. Ezgi'yle göz göze gelmemeye çalışıyordu. Ya kızgınlığı hâlâ geçmemişti ya da yine Sabri'yle didişecekler diye gergindi. "Ne yazacağız manşete?"

"Resminin altına dev puntoyla 'Katil ekonomist mi?' yazsak yeter aslında. Sumru arşivden psikopat bakışlı bir fotoğrafını bulur." Sabri kendi kendine güldü.

Akın Bey bu tarz şakaları onaylamadığını ispat etmek istercesine Sabri'yi terslerken gözucuyla Ezgi'ye baktı. "Sululuğun sırası değil. Hem bunun ekonomiyle ne alakası var Allah aşkına?"

Ezgi çenesini tutmaya karar vermişti ama duramadı. "Ayrıca katilin o olduğu ne malum? Tutuklanması suçlu olduğu anlamına gelmez ki. İnsanları kafanıza göre yargılıyorsunuz, oldu olacak cezasını da verin."

Sabri savunmaya geçti. "Kimseyi yargıladığımız yok. Düz mantık yürütüyorum. Dosyadaki tek şüpheli bu arkadaş olduğuna göre..."

"Bravo! Aynen böyle devam edin, belki Zehra Gören'den aferin alırsınız, başınızı okşar."

Akın Bey sonunda peçeteyi özenle katlayıp cebine koyduktan sonra gözlüğünü taktı. "Rica ediyorum, hadiseleri kişiselleştirmeyelim. Seçim arifesi, hepimiz çok gerginiz. Bu gazetede hiç kimse hiç kimseyi suçlamayacak, bizim işimiz tarafsız olmak ve doğru haberleri yazmak. Beğenmeyen varsa kendisine başka bir iş bulur. Anlaşıldı mı?"

Toplantıdan sonra Sumru yanına gelip, "Akın Abi Sabri Abi'nin ağzının payını ne güzel verdi, değil mi?" diyene kadar o sözleri üzerine alınan Ezgi, toplantının devamında tırnağının kenarını koparıp durmuş, yerinde zor oturmuştu. Çıktığında yazıcının durduğu sehpaya sert bir tekme atmış, ofistekilerin bakışlarını sırtında hissettiğinde, "Kâğıt sıkıştı," demişti başını çevirmeden. Masasına döner dönmez istifa mektubunu yazmak üzere bir dosya açmış, boş ekrana bakıp ne yapacağına karar vermeye çalışırken Sumru yanında bitivermişti.

"Acayip iyi verdi, helal olsun," diye devam etti arkadaşı. "Bu kadar da yavşaklık olmaz ki."

"Sigaran var mı?"

"Sen sigara içiyor muydun?"

"Normalde hayır ama şimdi bir tane canım çekti."

Ezgi işe başladığı ilk gün basamaklardaki izmarit dolu karton bardakları gördüğünde merdivenlerin gayriresmî bir şekilde sigara odası olarak kullanıldığını anlamıştı. Yaylı ağır kapı üzerlerine kapanırken Sumru'nun çakmağına uzandı. İlk nefeste bacakları karıncalandı ve başı döndü.

"Kafam o kadar bozuk ki hemen şimdi çekip gidesim var," diye dumanı üfledi.

"Dur daha, yeni geldin. Nereye gidiyorsun?"

"Hiçbir yere gidemem zaten. Yeni ev, iş ve okul arayacak gücüm kalmadı. Mert Bindere'nin arkadaşım olduğunu söylemiş miydim?"

"İma ettin, detayını dün araştırma yaparken öğrendim. Aynı sınıftaymışsınız."

"Hem de çok yakın arkadaşım. Belki yarın öbür gün bunları söylediğime çok pişman olacağım ama ben o adamın cinayet işlediğine inanmıyorum. Tarafsız bakamıyorsun diyeceksin, evet gerçekten tarafsız bakamıyorum ama birtakım salaklar 'katil' diye manşet atarken hiçbir şey yapmadan duramam. Pişman olacaksam da olayım."

Sumru cevap vermeden önce dumandan yanan gözlerini kısarak düşündü. "Senin yerinde olsam ben de duramazdım sanırım."

Bunu duymak Ezgi'yi hiç rahatlatmadı. "Başka neler öğrendin Mert hakkında?"

"Yolda anlatırım."

"Hayrola, nereye gidiyoruz?"

"Bilmiyorum ama ofiste kalıp dolapları tekmelemen toplum sağlığı açısından hiç iyi olmayacak. Hadi kalk, arabada karar veririz."

2.

Belediye otobüsünden inip fabrikanın kapısına doğru yürüdüğü sırada Hasan Yılmaz'ın ayakları yine geri geri gidiyordu. Birkaç hafta önce güvenlik şirketindeki şefine, "Bana fabrikada mesai yazmayın, hep şantiyede kalayım," demişti – daha doğrusu demeye çalışmıştı ama geri zekâlı herif lafı ağzına tıkmıştı. Beyimizin paşa keyfi için şirketin düzenini mi bozsunlarmış? Onun diğer elemanlardan ne farkı varmış?

Farkı vardı, hem de önemli bir farkı vardı. "Cem Gören benimle böyle konuştuğunu duyarsa cami kapısında dilencilik bile yapamazsın puşt!" diye herife haddini bildirecekken kendisini tutmuştu. Bir süre daha dişini sıkmak zorundaydı çünkü Cem Bey –"bey" olacak bir tarafı yoktu ya, hadi neyse– şu anda onu dinleyecek durumda değildi. Zaten dinleyecek durumda olsa bile İskender denen öteki puşt fırsat vermiyordu.

Sonuçta, tüm çabalarına rağmen şantiyede üç, fabrikada üç gün vardiya yazmışlardı. Geri zekâlı şefi insan yerine koyup rica etmesine rağmen.

Ayakları geri geri gidiyordu çünkü fabrikada çok düşmanı vardı. Bu beyaz rozetli, kanı bozuk, sendikacı şerefsizlerden şantiyede de vardı ama bu kadar kalabalık değillerdi. Esas fabrikada yuvalanmışlardı ve Hasan gibi işinde gücünde insanlara rahat vermiyorlardı.

Gökyüzü kapkara bulutlarla doluydu ve her an yağmur başlayacak gibiydi. Yemekhanenin kapısındaki ilan tahtasının başında toplanmış çene çalan işçilere gözü takıldı. Garanti benim hakkımda konuşuyorlar, diye düşündü. Habire arkasından konuşmaları yetmezmiş gibi bazısı yüzüne karşı bile konuşuyordu. Kim olduğunu bilmeyen yoktu ve hepsi kıskançlıktan kuduruyordu. Kudursunlar. Doğruya doğru, kıskanılmak Hasan'ın hoşuna gidiyordu ancak son zamanlarda kendisini güvende hissetmiyordu. Hele şu beyaz rozetliler, esas bela onlardı.

Soyunma odasına doğru ilerleyen Hasan, işçilerden uzak durmak için yolunu değiştirmeyi düşündü ama adrenalin mi diyorlar, ne boksa işte, bir kere kana karışmıştı ve Hasan ne yaparsa yapsın bu heyecana karşı koyamıyordu. Tam yanlarından geçerken yere okkalı bir balgam savurdu ve dişlerinin arasından, "Sendikanızı da sülalenizi de..." diye homurdandı.

Fakat hiç kimse onunla ilgilenmedi. İşçiler kendi aralarında öyle hararetli bir muhabbete dalmışlardı ki merakı kabaran Hasan ne konuştuklarını duymak için yanlarına sokuldu. Anlaşılan o gün öğlen tatilinde yemekhanede yapılması planlanan işçi forumu iptal edilmişti. Forumda sendikanın faydaları hakkında bir saat boyunca kafa ütüleyecekler ve kararsız işçileri ikna etmeye çalışacaklardı hesapta. Baş konuşmacı olarak davet edilen Mert Bindere puştu tutuklandığına göre iptal edilmesinde enteresan bir durum yoktu ancak bu hıyarlar hâlâ salak salak fikir yürütüyordu.

"O gelmiyorsa başkası gelir konuşsun," dedi beyaz rozetlilerden biri. "İptal etmenin mantığı neymiş?"

"Niye mantık arıyorsun ki?" diye sordu arkadaşı. "Maksat buydu, istedikleri oldu işte."

Hasan her zamanki gibi safa yattı. "Kimin istediği oldu?"

Kırmızı yanaklı, kısa boylu ve şişko bir rozet, salak gibi anlatmaya başladı. Kanuna göre fabrikaya sendikanın girmesi için belirli sayıda üye gerekmekteydi. Şimdilik o sayıyı tutturamamışlardı ve bu sebeple karasızları ikna edecek birisinin çıkıp doğruyu yanlışı anlatması lazımdı. Sermaye sahipleri buna engel olmaya çalışıyordu.

"Tamam arkadaşım da aceleniz ne? Ne demeye herkesin iki ayağını bir pabuca sokuyorsunuz?"

Kırmızı yanaklı saftirik, Hasan'ın makara yaptığını hâlâ çakmamıştı. "Seçimden önce imzalar atılsın bitsin bu iş. Bizden oy isteyenlere karşı elimiz güçlü olur, sesimiz daha yüksek çıkar, fena mı?"

Anlatmaya devam edecekti ki başına yün bere geçirip gözlerine kadar çekmiş, terörist kılıklı arkadaşı omuzunu tutup onu susturdu. "Bırak kardeş, ne anlatıyorsun bu uğursuza? Kim olduğunu bilmiyor musun?"

Bütün gözler üzerine çevrilince Hasan yine hafiften

gerildi. Ne güzel dalgasını geçmeye başlamışken hevesi kursağında kalmıştı. "Bir derdin varsa açık açık söyle arkadaşım. Kimmiş uğursuz?"

İşçi beresini öfkeyle kafasından çekip avucunda sıktı. "Ben senin arkadaşın değilim. Patron götü yalayan bir lağım faresiyle..."

Hasan, adamın üzerine yürüdü. Tam yakasına yapışıp yere devirecekken iki kişi önünü kesip durdurdu. Başka birisi yün bereliyi kenara çekip sakinleşsin diye eline bir sigara tutuşturdu.

Bu sırada rozetli birkaç işçi daha yanlarına gelmişti. Hasan, önünde dikilen ayıların onunla ilgilenmeyi bırakıp yeni gelen arkadaşlarına kulak kabarttığını görünce rahat bir nefes aldı.

"Mert Bindere yerine büyük patron konuşacakmış."

"Yok artık!"

"Çüş!"

"Bizimle alay mı ediyor bunlar?"

"Zehra Gören mi konuşacakmış?"

"Ulan hiç mi utanma olmaz insanda? Sendika toplantısını seçim kampanyasına çevirdiler."

Havadaki gerilimi bir kilometre öteden sezebilen saha formeni Şeref Cengiz, sesler yükselmeye başlar başlamaz kapıda belirdi. İri cüssesi ve kütük kadar kalın sesiyle yanlarına doğru yürümeye başlayınca işçiler sus pus oldular. Hepsinde bir karış dil vardı ama disiplin cezası alıp yevmiyeden olmayı gözleri yemiyordu.

"Vardiyanın başlamasına on dakika kaldı arkadaşlar. Daha üstünüzü başınızı değiştirmemişsiniz. Bu sabah baret-eldiven kontrolü yapılacak, haberiniz olsun."

Hasan, bu Şeref Cengiz denen herifi seviyordu. Sağlam bir duruşu vardı ve altında çalışan bu çapsızlara nefes aldırmaması gerektiğini biliyordu. Bu büyüklükte bir fabrikayı işler durumda tutmak için böyle adamlara ihti-

yacın var, diye düşünürdü hep, arkanda bunun gibi dört-beş eleman olsa asla sırtın yere gelmezdi.

Güvenlik elemanları Şeref'e bağlı çalışmıyordu ve şimdiye kadar hiç muhabbetleri olmamıştı fakat şüphesiz o da diğerleri gibi Hasan'ın kim olduğunu biliyordu. İşçiler söylene söylene soyunma odasına topukladığında Hasan'ın yanında kaldı.

"Sen üstünü değişmeyecek misin?"

"Sonra değişirim."

"Korkma, kimse bir şey yapmaz," diye sırıttı formen.

"Korkmuyorum," diye diklenen Hasan bu çapsıza da haddini bildirecekti ancak suratının değiştiğini, yılışık gülüşünün yerini ciddi ve tedirgin bir ifadenin aldığını görünce durdu. Bu ifadenin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

"Bir şöyle gelsene," dedi etrafı hızlıca kolaçan ettikten sonra. Sesini alçaltarak devam etti. "Kulağıma geldi, ağrı kesici filan buluyormuşsun. Reçetesiz yani. Kendim için değil, bizim büyük dayı var, mide kanseri."

Yalan söylediği o kadar belliydi ki bu sefer Hasan gülmeye başladı. "Ne lazımsa söyle sayın formenim, yarına hazır olur. Ödemeler nakit, ona göre."

Nar Otel, 47 numaralı oda. Metal bacaklı, fıstık yeşili tekli koltuk, duvardan duvara turuncu halı ve sararmış tül perdeler. Dekorasyona 70'lerden beri el değmediği belli. Ezgi'nin gözüne ilk günkü kadar köhne görünmüyor artık, "retro" diye tarif etmeyi tercih eder, özellikle öğleden sonra güneşinin o tatlı ışığında bakıyorsa. Hep aynı saatlerde aynı odada buluşuyorlar. Odanın aynı olması eğer tesadüf değilse resepsiyondakilerin tuhaf bir şakası. Çift kişilik yatakta sırtüstü yattığında tavanın köşesindeki sarı leke gözüne takılmıyor artık, banyodaki el sabunu cildini daha az kurutuyor. Hâlâ duşunu eve döner dönmez alıyor çünkü yoğun bir iş gününün ardından mis gibi şampuan kokarak gelirse dikkat çekeceğini düşünüyor. Kocasının değil, Batu'nun şüphelenmesi ve soru sorması onu endişelendiriyor. Oğluna yalan söylememe prensibi böyle durumlarda bile geçerli. Artık büyüdü diyor içinden, birkaç yıla üniversiteye başlayacak. Yine de.

Mert aklından geçenleri okuyor. "Kocan bir şeyler döndüğünü anlamadı mı hâlâ?"

"Boş ver benim kocamı," diye yalandan gülümsüyor Ezgi. Bu konulara hiç girmek istemiyor. "Sana niye dert oldu ki?"

"Dert olmadı. Bir an için kendimi onun yerine koydum."

Mert'in bedenindeki tüm benlerin, lekelerin ve izlerin yerini ezbere biliyor artık. Şu, çocukken duvardan düşüp kolunu kırdığı zamandan kalmış. Şu, eski bir meyhane kavgasından. Şuysa... onun hikâyesini henüz anlatmadı. "Ne yapardın kocamın yerinde olsaydın?"

Mert onu belinden yakalayıp üzerine çekiyor. "Önce seni öldürürdüm, sonra kendimi."

"Şakası bile hoş değil."

"Şaka yaptığımı nereden çıkardın? Tamam tamam, ısırma acıtıyorsun!"

"Kıskanır mıydın?"

"Seni mutlu edemediğim için kendimi suçlardım. Benim yerime başka bir adamın seni mutlu etmesini kıskanırdım."

Ezgi, bu sefer yalandan değil gerçekten gülüyor. "O başka adam sen misin yoksa? Nasıl kendinden bu kadar emin olabiliyorsun Mert?"

"Çarşaflar yalan söylemez."

Her seferinde, bu belki de son gelişim, diye kendisini hazırlıyor. Bu macera belki başladığı gibi aniden bitiverecek. Böyle düşünmek heyecanına heyecan katıyor. Biraz da melankolik bir haz. Ömrü bir gün süren kelebekler gibi.

Ezgi, kimsenin görmediği işaretleri görüp ipuçlarını toplamayı çocukluğundan beri hep iyi becerirdi. Bugünlerde kocasının bir bakışında, sesinin tonundaki hafif bir değişimde ya da gerçek duygularını itiraf etmekten çekindiği için dert edip büyüttüğü tüm o önemsiz meselelerde aradığı işaretleri görüyor. Ezgi'yi artık eskisi kadar sevmediğini, dost olarak görmediğini, bazen nefret ettiğini –evet nefret– ve ona değer vermediğini biliyor. Kocasını suçlayamıyor, çünkü kendisi de benzer hisler içerisinde.

"O senin gibi değil," diyor Mert'e. "Belki de bir çıkış kapısı bulduğu için mutlu olur."

3.

Ezgi içeriye temiz hava girsin diye Mini'nin camını birkaç parmak indirdi. Işık yeşile döndüğünde hafifçe gaza dokundu. Radyonun sesini kısıp, "Hadi bakalım anlat, seni dinliyorum," dedi.

Sumru, cep telefonundan notlarına bakarak anlatmaya başladı. "Tamer Bindere. Mert'in babası, Yenikent Kâğıt Fabrikası'nda ustabaşı. İsmini çok duydum ama itiraf ediyorum, neden bilmiyordum. Tamer Bindere, 1980 grevi sırasında çıkan olaylarda başka bir işçi tarafından tabancayla vurularak öldürülüyor. Olaylar şiddetleniyor, çatışma şehre sıçrıyor. Sonrasında sendika kapatılıyor, greve katılan işçilerin çoğu tutuklanıp hapse atılıyor. Her şey 48 saat içinde olup bitiyor fakat Tamer Bindere yıllarca unutulmuyor. Babası öldürüldüğünde Mert daha bir yaşında bile değilmiş. O günleri hatırlamıyordur."

"Babası hakkında konuşmayı hiç sevmez," dedi Ezgi.

"Ama babası sayesinde bu kadar meşhur olmadı mı? Yani eminim akademisyen olarak iyidir fakat işçiler onu Tamer Bindere'nin oğlu diye bu kadar sevip sayıyor, yanlış mı?"

"Sanırım öyle olmasını istemezdi fakat seçme şansı yoktu."

Sumru devam etti. "Annesi ev kadını, sekiz yıl önce ölmüş. Tek çocuk, kardeş yok, yakın akraba yok. Liseyi birlikte okumuşsunuz, ardından Yenikent Üniversitesi'ne Ekonomi Bölümü'ne girmiş. Mezun olunca bursla İngiltere'de yüksek öğrenim ve doktora. Dönünce Yenikent Üniversitesi'nde akademik kadroya alınıyor. Bir yandan da muhalefet partisi bünyesinde çalışmaları var, arada sırada partinin ekonomi sözcüsü gibi beyanat veriyor, televizyonda sık sık tartışma programlarına çıkıyor fakat..."

"...en çok çapkınlığı yüzünden haber oluyor," diye sözünü tamamladı Ezgi.

"İstanbul'da dizi oyuncusu sevgili. Uzun sürmüyor ancak Yenikent gibi sıkıcı bir yerde haber olmaması imkânsız. Galalardan, açılışlardan, davetlerden bol bol fotoğraf var ama gazeteleri meşgul edecek pek bir dedikodu, skandal filan yok."

"Skandal Yenikent Üniversitesi'nde patlamış," dedi Ezgi.

"Evet, son sınıftan iki öğrenci taciz suçlamasında bulunuyor. İki hafta sonra şikâyetlerini geri çekiyorlar."

"Skandal çıkmasaydı belediye başkanlığına aday olacakmış diye duydum."

"Söylentiler vardı ama partiden hiçbir açıklama gelmedi," dedi Sumru. Notlarının sonuna gelmişti, cep telefonu kapattı.

"Partiden istifa etmişti ama muhalefet için çalışmaya devam ediyordu değil mi? Buraya taşınmadan daha birkaç gün önce televizyonda gördüm, yine bir tartışma programına katılmıştı."

"Partide çalışan bir arkadaşımla konuştum. Bütün zamanını sendika hareketine ayırmıştı diyor. Babası hakkında bilgi toplayınca taşlar yerine oturdu. Bunların Sedef Yılmaz cinayetiyle bir ilgisi var mı sence?"

Ezgi sıkıntıyla içini çekti. "Bilmiyorum Sumru."

"Bu arada seni ofisten dışarı sürükledim ama nereye gideceğimiz konusunda en ufak bir fikrim yok."

"Benim var. Mert'in cumartesi günü ne yaptığının izini sürersek belki işe yarar bir şeyler öğrenebiliriz."

"Elimizde hiçbir bilgi yok diyordun, izini nasıl süreceğiz?"

"Bu şehirde sadece Sabri Beyciğimizin mi bağlantıları var sandın?" Ezgi, cep telefonunun kulaklığını takıp Başkomiser Orhan'ın numarasını tuşladı.

"O gün Mert'in telefonu kapalıymış," diye anlattı Orhan bunalmış bir sesle.

"Bütün gün mü kapalıymış?"

"Sabah on civarı Cüneyt'le konuşmuş. Sonra telefonun şarjı bitmiş, prize takmış ama kapalı bırakmış. Dediğine göre akşama doğru aklına gelmiş."

Ezgi, cumartesi Mert'i defalarca aramış ve erişememişti. Gecenin bir saatinde bu yüzden kapısına dayanmıştı zaten. Heyecanını yatıştırmak için içtiği iki kadeh beyaz şarabın da payı vardı. Yoksa Mert'in bazı günler kafası çok meşgul olduğu için telefonlara cevap vermediğini gayet iyi biliyordu.

"Tam ondan beklenecek hareket," dedi. "Peki ya otomobilin navigasyon sistemi?"

"Herifin külüstür arabasında navigasyon filan yok. Telefonu yanında olmayınca GSM üzerinden de yeri tespit edilemiyor. Ama kredi kartında bir harcama var. On iki civarında bir benzin istasyonunda ödeme yapmış, tam olarak... 11.48. Boş yere kendini yorma, benim elemanlar çoktan gidip konuştu."

"Olsun, bir de ben konuşayım. Bugün başka bir işim yok."

Kısa bir sessizliğin ardından, "Kendi başına dedektifçilik oynaman hoşuma gitmiyor," dedi Orhan. "Biliyorum, ne dersem diyeyim beni dinlemeyeceksin ve aklını koyduğunu yapacaksın."

Ezgi bir an için dikkatini yoldan ayırıp Sumru'ya döndü ve göz kırptı. "Kendi başıma dedektifçilik oynamıyorum. Yine de insanın arkadaşını bu kadar iyi tanıması ne güzel bir şey. Benzincinin konumunu yollarsın değil mi?"

Ofisten çıktıklarından beri şehir merkezinde amaçsızca turlar atan Ezgi, telefonu kapatır kapatmaz Mini'nin yönünü otoyola çevirdi. Kavşaktaki ışıkta beklerken öğrendiklerini hızlıca Sumru'ya aktardı.

Bulutlar, yine gri ve ağır bir kütle halinde toprağa yaklaşmıştı. Ufukta fabrikanın bacası hayalet kule gibi yükselmekte, dünyada olup bitenlere kayıtsızca yanıp sönen kırmızı ikaz ışığı bulutların arasında güçlükle seçilmekteydi. Şehre fazla uzak düşmemek için otoyolun başında dip dibe sıralanmış tamircilerinin, yedek parçacıların ve derme çatma dükkânların önünden hızla geçtiler. Benzinciye sapıp durdular.

Yolun karşısındaki sert toprağı kaplayan yabani otlar rüzgârda delice hışırdamaktaydı. Arada sırada hızla geçen bir otomobilin ya da tırın gürültüsü dışında etrafta hiçbir hayat belirtisi yoktu. Oto yıkama bölümünün önünde eski bir kamyonetin kaportası sökülmüş ve öylece terk edilmişti. Ezgi, fotoğraf makinesini hazırlayan Sumru'nun yanından ayrıldı ve benzincinin yayvan çatılı istasyon binasına doğru ilerledi. Hiç tanıdık gelmeyen bir dondurma markasının buzluğu yaz sonunda boşaltılıp fişten çekilmişti. Kapıyı itip içeri girdiğinde burnunda deterjan kokusu çarptı. Yeni silinmiş ve henüz kurumamış plastik yer kaplaması, floresanların ışığını yansıtıyordu. Kasanın yanındaki tozlu vantilatörün arkasından genç bir adamın suratı yükseldi. Ezgi'yi görür görmez istasyonun amblemini taşıyan şapkasını başına geçirdi.

"İki küçük su istiyorum, bir tane şu naneli sakızlardan... ve bir de sorum olacak," dedi Ezgi. Portatif radyoda son moda bir Türkçe rap parçası çalmaktaydı. "Geçen cumartesi öğleden sonra dükkânda sen mi duruyordun?"

"Ben duruyordum abla, ne oldu ki?"

Ablası olacak kadar yaşlı mı görünüyorum, diye düşündü Ezgi. Yüzünü buruşturmamak için kendisini frenledi ve Mert'in fotoğrafını uzattı. "Saat 11.48'de şu şahıs buradan benzin almış, hatırlıyor musun?"

"Sen de polis misin abla? Daha önce memur abiler gelip sordu, o yüzden."

Sinek kaydı traşlı, güler yüzlü bu gencin ne kadar muhafazakâr olduğunu tahmin edemeyen Ezgi, yakın arkadaşıyım deme riskini göze alamadı. "Avukatlık bürosundan geliyorum."

"Mert Abi'nin başı belada değil mi? Memurlar sorunca bir sıkıntı olduğunu tahmin ettim."

"Mert Bindere'yi tanıyorsun, öyle mi?"

"Mert Abi'yi tanımam mı? Benzini hep bizden alır. Acelesi yoksa havadan sudan muhabbet ederiz. Arada hisse tüyosu verir."

Ezgi'nin göğsünde bir umut kıvılcımı parlayıverdi. "O gün de muhabbet ettiniz mi?"

"Çok uzun konuşamadık, başka bir müşteri bekliyordu. Cumartesi pazar burası daha kalabalık olur. Karttan çekim yaparken sen de bir dakika ben diyeyim iki dakika, işte seçimi kim kazanacak, zamlar felan... Polis niye soruyor ki Mert Abi'yi?"

Tutuklandığını duymayanlar vardı demek. Ne kadar az duyulursa o kadar iyi, diye düşündü Ezgi. "Bir karışıklık olmuş, çok yakında çözülecek ama bilgi toplamamız gerekiyor. Nereye gidiyordu, söyledi mi?"

"Söylemedi ama o yöne saptığını gördüm." Camdan otoyolun kuzeye doğru uzanan ucunu işaret etti.

"O yönde fabrika var," diye yüksek sesle düşündü Ezgi.

"Başka da bir şey yok. Sonra ya orman yoluna saparsın ya da doğrudan tünele bağlanırsın."

"Arabasında başka birisi var mıydı?"

"Valla görmedim abla. Soracağınızı bilsem daha dikkatli bakardım."

Ezgi tezgâhın arka köşesinde dükkâna dönük duran güvenlik kamerasına çevirdi bakışlarını. "Polisler şunun kayıtlarını istediler mi senden?"

Benzincinin suratında hafiften tedirgin bir ifade be-

lirdi. "Hepsini kopyaladılar. Bilgisayarı komple söküp götüreceklerdi de patron beni diri diri keser deyince memur abiler halden anladı."

O sırada Sumru fotoğraf çekmeyi bitirip yanlarına gelmişti. Genç adama başıyla selam verdi ve, "Biz de bir kopya alabilir miyiz?" diye tatlı bir sesle sordu.

"Bilemedim şimdi, yanlış bir şey yapıp iş açmak istemiyorum."

"Bunda yanlış bir şey yok ki," dedi Ezgi. "Polis almış zaten. Sana sakın başka kimseye verme demediler, değil mi?"

Sumru çoktan çantasından taşınabilir bir sabit disk çıkarmıştı. Genç adamın itiraz etmesine fırsat vermeden tezgâhın arkasına dolandı ve diskin kablosunu bilgisayara bağladı. O işini hallederken Ezgi benzinciye teşekkür edip kapının önüne çıktı ve soğuk rüzgârdan korunmak için ceketinin düğmelerini ilikleyip yakasını kaldırdı. Mert, fabrikaya gitmemişti – gitse kapıdaki güvenlik kayıtlarında ismi olurdu. Tünelden geçip şehri terk etmediğine göre...

"Ormanda ne işin vardı Mert?" diye mırıldandı. "Sedef'le mi buluşacaktın? Neden susuyorsun?"

Sabahtan beri karnını yoklayan sıkıntı, yavaş ve ısrarlı bir şekilde sancıya dönüşmekteydi. Çantasından telefonunu çıkarıp Cüneyt'in numarasını tuşladı.

"Sana bir sorum var," diye sordu lafı hiç uzatmadan. "Mert, cumartesi sabahı en son seninle konuşmuş. Tam olarak ne konuştunuz, hatırlıyor musun?"

"Ne oldu Ezgi, neredesin?"

"Meraklanma, bir şey olmadı. Sadece parçaları birleştirmeye çalışıyorum."

Cüneyt bir-iki saniye sessiz kalıp düşüncelerini topladıktan sonra cevap verdi. "Cuma gecesi ikimiz de içkiyi fazla kaçırmıştık. O benden daha sarhoştu. Taksiyle evine bıraktım. Sabah nasıl olduğunu merak edip aradım."

"Bir yere gideceğini söyledi mi?"

"Başım çok ağrıyor, bütün gün uyuyacağım dedi. Bunları polise anlatmıştır zaten, öyle değil mi?"

"Bütün gün uyuyacağım diyen adam neden evden çıkıp benzin almaya gitmiş onu anlamaya çalışıyorum. Telefonunu da yanına almamış."

"Onda tuhaf bir şey yok. Klasik Mert, telefonunu ya bir yerde unutur ya da şarjı biter."

"Orhan da aynısını söyledi. Telefonunu şarjda bırakmış. O güne dair Mert'in ağzından alabildikleri tek bilgi bu."

"Belki koşmaya gitmiştir. Abur cubur yemekten kilo aldım, hafta sonları koşmaya başlayacağım diyordu."

"Akşamdan kalma olduğu gün, üstüne bir de hava o kadar kötüyken koşmaya başlaması sana gerçekçi geliyor mu?"

"Bilmiyorum Ezgi. Ben de ne yapacağımı şaşırdım. Bir şey öğrenirsen ne olur haber ver."

4.

Matematik öğretmeninin tahtadaki denklemi çözmek için kullandığı kalemin kimyasal kokusu uzaktan bile Batu'nun burnunu yakıyordu. Oturduğu yere bacakları sığmadığı için ikide bir kıpırdanıp rahat bir pozisyon bulmaya çalışıyor, sıranın gıcırtısı öğretmenin monoton sesini böldüğünde ön sırada oturanlar dönüp ona bakıyordu. Soru sormamak için kendisini frenlediğinden derse ilgisini kaybetmiş ve çok fena uykusu gelmişti. Gözü pencere pervazında biyoloji dersi için yetiştirilen fasulye bitkisine takıldı. Ya güneşsiz ya susuz kalmış, boynunu bükmüştü. Bakışları Damla'ya kaydı. Sadece ensesine dökülen kumral saçlarını ve sırtının kavisini görebiliyordu fakat bu kadarı bile kafasını karıştırmak için yeterliydi.

Son birkaç gündür Batu'nun kafası çok karışıktı.

Damla'ya ilgi duymaya ne zaman başladığını tam olarak bilmiyordu. İşin doğrusu, hislerini "ilgi duymak" diye tarif edebilir miydi, onu da bilmiyordu. Damla'nın arkadaşı olmak istiyordu çünkü açık ara sınıftaki en akıllı ve en ilginç insan oydu. Derste Batu'nun aklına gelen soruların bazılarını sanki beyninden geçenleri okumuş gibi o soruyordu. Okuldaki diğer herkesin aksine düşmanca bir tavır takınmıyordu. Ayrıca çok güzeldi.

Matematikçi denklemi yanlış yazdığını anlayıp silgiye uzanırken Damla, nasıl olduysa Batu'nun onu seyrettiğini sezdi ve başını bir an için arkaya çevirdi. Göz göze geldiklerinde hafifçe gülümsedi, hızlıca önüne döndü. Birkaç saniye içinde Batu'nun nabzı hızlanmış ve göğüs kafesinde bir şeyler yer değiştirmişti. Arkadaşça bir gülümse miydi bu? Başka bir anlamı mı vardı? Bir insan buna nasıl karar verebilirdi ki? Daha Orkun'la Damla'nın arasında nasıl bir arkadaşlık olduğunu çözememişti ve sorularına cevap verecek, ona yol gösterecek hiç arkadaşı yoktu bu sevimsiz okulda.

Dersin bitmesine 20 dakika kala aniden sınıfın kapısı açılınca Batu uykudan uyanmış gibi gözlerini kırpıştırıp kendine geldi. Bedri Hoca, her zamanki asık bir suratıyla içeri daldı. Öğretmenin yanına gidip kulağına bir şeyler fısıldadı. Matematikçinin kaşları çatıldı. Eliyle "buyurun" der gibi bir hareket yaptı ve kenara çekildi.

"Arkadaşlar, az önce okulumuzda son derece ciddi bir suç işlendiğini öğrendik," dedi Bedri Hoca. Çok sevilen birisinin ölüm haberini veriyormuş gibi konuşuyordu. "Yan sınıftan bir arkadaşınızın cüzdanı çalınmış. Eğer bu konuda bilgisi olan varsa hemen şimdi söylesin."

Hiç kimseden ses çıkmadı.

Batu, önceki okulunda hiç hırsızlık olayına tanık olmamıştı. Başka bir öğretmenin böyle paldır küldür sınıfa

dalıp dersi bölmesine de. Sınıftakilerin şaşkınlığına bakılırsa burada da alışıldık bir durum değildi.

"Bakın bir kere daha soruyorum. Eğer bir şey biliyor ve susuyorsanız bu iş çok tatsız bir hal alacak."

"Belki arkadaşımız yolda düşürmüştür hocam," dedi en arkada oturan haylaz tiplerden birisi.

"Evde unutmuş olmasın?" diye atıldı arkadaşı.

"Zevzekliğin sırası değil! Eğer bir şey biliyorsanız parmak kaldırıp konuşun. Bilmiyorsanız çenenizi kapayın," diye bağırdı Bedri Hoca. Bütün sınıf korkuyla sininca daha yumuşak bir sesle devam etti. "Arkadaşlar bakın tek tek üstünüzü başınızı aramak, dolaplarınızı kontrol etmek zorunda kalacağız. Hem bana hem öğretmeninize zaman kaybı..."

Cüzdan çalan kişi bu kadar insanın ortasında ayağa kalkıp suçunu itiraf etmez ki, diye düşündü Batu. Bir gören varsa o da herkesin önünde arkadaşını ispiyonlamazdı. Bu kadar basit bir şeyi bile anlayamadığına göre belli ki Bedri Hocanın kafası pek çalışmıyordu. Kafası çalışmadığı için de ikide bir bağırıp korku saçıyordu. Okulun idari işleri için daha akıllı ve soğuk kanlı birisini seçmesi gerekirdi.

Sınıfta çıt çıkmadığını gören Bedri Hoca, "Öyleyse, herkes tek sıra halinde dışarı çıksın ve dolabının önünde beni beklesin," dedi. "Kendi aranızda konuşmayacaksınız. Bütün sınıflar derste, dışarıda fısıltı bile duymak istemiyorum."

Batu sınıftakilerle birlikte koridorda sırasını beklerken canı sıkılınca iki dolap ötedeki Damla'yı izlemeye devam etti. Hocanın uyarısına rağmen kızlar kendi aralarında çene çalıp kimin cüzdanının çalınmış olabileceği hakkında tahmin yürütüyorlardı. Orkun'un adı geçince Damla itiraz etti. "Saçmalayın, Orkun cüzdanını çantasında bırakmaz ki, hep cebinde taşır," dedi kendinden

gayet emin bir tavırla. Bu kadar yakından tanıdığına göre belki de aralarındaki sıradan bir arkadaşlık değildi – bazı insanların aksine, Batu böyle şeyleri çok kolay anlayamıyordu. Eski okulunda olsa arkadaşları güler, "Onların çıktığını bilmeyen yok, bir tek sen uyuyorsun," diye takılırlardı. O da çoğu zaman, çıkarlarsa çıksınlar bana ne, diye içinden geçirirdi fakat işin gerçeği bu defa merak ediyordu. Damla niye böyle birisiyle çıksın ki, diye düşündü. Orkun zeki olmadığına göre yakışıklı mı buluyordu acaba? Batu, kızların kimi yakışıklı bulduğunu anlamakta da epeyce zorlanıyordu.

Bedri Hoca'nın nefesini ensesinde hissedince daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

"Evet Batu Bey, aç bakalım dolabını, neler saklamışsın görelim."

Batu, şaşkınlık içerisinde adama baktı. "Niye bir şey sakladığımı düşünüyorsunuz?"

"Lafın gelişi! Oyalanma, bak daha kaç kişi bekliyor."

Eski okulda herkes dolabına kendi asmalı kilidini takardı, buradaysa dolapların kapakları şifreliydi. Batu, pi sayısının virgülden sonraki ikinci dört hanesini şifre olarak seçmişti. 9265. Kilit açılır açılmaz Bedri Hoca onu kenara itip dolabı boşaltmaya başladı. Önce annesinin buraya taşınmadan önce satın aldığı yeni montu çıkardı ve tek tek ceplerini kontrol ettikten sonra tutması için Batu'ya verdi. Ardından öğleden sonraki derslerin kitapları, eşofman, spor ayakkabıları... Gerilerde bir şeye uzandı ve şüpheyle durakladı. Batu'ya doğru döndüğünde elinde kahverengi bir cüzdan tutuyordu. Açıp içindeki öğrenci kimliğini kontrol etti.

Batu bu cüzdanı hayatında ilk defa görüyordu ve neden dolabından çıktığını bilmiyordu. Kendisini rüyada gibi hissediyor, düşünmeye çalışıyor ama düşünemiyordu. Kimlikte Orkun'un fotoğrafını görünce beyni karın-

calanmaya başladı. Nefesi kesildi. Bir yanlışlık var, diye düşündü. Aynısını yüksek sesle söylemeye çalıştı ama dudakları birbirine yapışmıştı.

Bedri Hoca gözlerini Batu'dan ayırmadan cüzdanı havaya kaldırdı. Adeta aradığı suçluyu bulduğunu koridorda onu izleyen herkesin görmesini istiyordu.

Kollarının erimeye başladığını hisseden Batu kucağındaki eşyaları bırakacak bir yer aradı, sağına soluna bakındı, bulamadı. Kulakları tıkanmış, kafasının içi uğultuyla dolmuştu. Çevresini saran herkes aynı anda konuşuyor gibiydi fakat söylenenleri duyamıyordu. Sonunda ağzını açmayı başarınca kendi sesi kulağına kilometrelerce uzaktan geldi.

"Bu benim değil, yemin ederim," dedi. Son derece mantıksız bir şey söylediğinin farkına vardı. Cüzdanın ona ait olmadığını herkes anlamıştı zaten. "Bunu benim dolabıma kimin koyduğunu bilmiyorum ama ben çalmadım," diye telaşla ekledi.

Bedri Hoca'nın ses tonu bir anda yumuşayıverdi. "Eğer suçunu itiraf edersen senin için de bizim için de daha iyi olur."

"Anlamıyorsunuz, bir yanlışlık var," diye mırıldandığında koridorda herkes gözlerini ona dikmiş bakmaktaydı. Anlamadıkları gibi onu mide bulandırıcı acayip bir yaratık gibi gördükleri gözlerinden okunmaktaydı.

"Anlaşılmayacak bir şey yok. Tamam arkadaşlar, herkes sınıfına geri dönsün." Batu'yu omuzundan sertçe yakaladı. "Sen benimle geliyorsun."

5.

Fabrikanın yemekhanesinde asma katın korkuluğuna yaslanan Cüneyt, gözlerini aşağıdaki uzun masaları dolduran işçilerin üzerinde yavaş yavaş gezdirdi. Sevi-

yordu bu insanları – tek tek tanımasa da hepsini seviyordu. Hiçbir işe yaramayan fakat her konuda fikri olan ve sürekli şikâyet eden insanlardan daha çok seviyordu en azından. Dünyaya bir defa daha gelse fabrika işçisi olmak isteyebilirdi. Bu düşüncesinin başkalarına ne kadar küstah ve şımarıkça geleceğinin farkındaydı fakat sahiden, şu andaki işinden –işlerinden, evet sayısız işlerinden– daha çok isterdi. Boş boş oturan insanları itici buluyordu Cüneyt, çalışmayı seviyordu ancak hiçbir şey üretmeden boş işlerde çalışmayı değil.

Aralarında tanıdığı birkaç kişi vardı elbette. Saha formeni Şeref örneğin; son derece çalışkan ve dürüst bir adamdı. Üretimde bir sorun çıktı mı aklını kullanır ve hızlıca çözmek için elinden gelen her şeyi yapardı. Sadece yetkisini aşan ciddi bir problem olduğunda Cüneyt'e gelirdi – tıpkı şimdi olduğu gibi.

"Cüneyt Bey, aşağıda gergin bir ortam var," dedi endişeyle. "Sabahtan beri bir şeyler dönüyor ancak ne olacağını kestiremiyorum. Yanlış anlamayın ama Zehra Hanım konuşursa..."

"Ayaklanma mı çıkar Şeref?"

Şaka yaptığını anlamamıştı Şeref. "Yok o kadar değil. Sanmıyorum. Ama biliyorsunuz, bu adamların bazısı öfkeliyken lafını sakınmaz, ağzına geleni söyler. Karşısındaki Zehra Hanım bile olsa."

"Dert etme, söylesinler. İyi bir belediye başkanı tüm eleştirilere açık olmalı, öyle değil mi?"

"Haklısınız ama..."

"Sen biraz kilo almışsın Şeref. Hiç check-up yaptırdın mı son zamanlarda?"

"Hayır Cüneyt Bey."

"İhmal etme gözünü seveyim. Hafif bir diyete başlasan hiç fena olmaz."

Lafı adamın ağzına tıkmıştı ama aslında Şeref endi-

şelenmekte haklıydı; gerçekten yemekhane bu öğlen her zamankinden daha gürültülüydü. Cüneyt, burada seçim konuşması yapmanın son derece kötü bir fikir olduğunu biliyordu ama bunu annesine bir türlü anlatamamıştı. O anlatmıştı da annesi anlamak istememişti.

"Merak etme, her şey kontrolüm altında," dedi Şeref'e.

Dünya yansa da Cüneyt sakin görünmek zorundaydı çünkü ondan beklenen buydu. Ailesinin ona biçtiği görev, her şeyi kontrol altında tutmak ve problemleri hiç kimseye sezdirmeden çözmekti.

Zehra Hanım, yemekhane şefinin bugünlük onlara tahsis ettiği odasında hazırlıklarını tamamlamaktaydı. Gözünde okuma gözlüğü, elinde dolmakalemi, konuşmasının giriş kısmını değiştirirken asistanı Leyla, etrafında dolanıp fırçayla yanaklarına pudra sürüyordu. Neyse ki makyaj uzmanını fabrikaya getirmeye kalkmamışlardı. Zehra Hanım, Cüneyt'i görünce konuşmasının yazılı olduğu kâğıdı havada salladı. "Berbat," dedi.

"Sana yeni bir metin yazarı bulmamız gerektiğini defalarca söyledim ama beni dinlemedin."

"Bana göndermeden önce hiç kontrol etmedin mi?"

"Bu düzeltilmiş hali." Cüneyt annesinin yüzündeki ifadeyi görünce tokat yemiş gibi canı acıdı. "Yazılanlara bağlı kalmadan konuştuğunda daha etkileyici oluyor. Köprünün açılış törenini hatırla, çok iyi değil miydi? O metni de hiç beğenmemiştin."

Leyla işini bitirip ikisinin arasından çekilince Zehra Hanım, oğlunun yüzüne baktı. "Ne oldu, ne bu surat? Kesin bir şey olmuş."

Cüneyt ellerini cebine soktu. "Hiçbir şey olmadı. Heyecanlı bir kalabalık var. İşçiler Mert Bindere'nin konuşmasını bekliyordu, o sebeple biraz da hayal kırıklığı var."

"Kusura bakmasınlar, benimle yetinmeleri gerekecek. Sonuçta maaşlarını hâlâ ben ödüyorum."

"Soru cevap kısmını ne kadar kısa tutarsak o kadar iyi olur. Uzarsa ben araya girer kapanışı yaparım."

"Hayrola, bana güvenmiyor musun Cüneyt?"

"Elbette güveniyorum. Sadece... boş yere canını sıkmanı istemiyorum."

Şeref Cengiz, yemekhanenin ön tarafına kurdukları küçük platforma çıkıp mikrofona, "Arkadaşlar, sessiz olalım," diye bağırırken Cüneyt kuytu bir köşeye geçti ve her zamanki gibi kendi dünyasına çekildi. Tek arzusu, bir an önce şu seçim belasının bitmesiydi. Açıkçası sonucun ne olduğu umurunda değildi, sadece gerçek işine dönmek istiyordu. Şu son iki yıldır gerçek işi neydi, onu da bilmiyordu aslında. Alman genel müdürün artık gizlemeye zahmet etmediği alkolizmi ve büyük olasılıkla doğuştan gelen tembelliği yüzünden onun görevlerini de üstlenmek zorunda kalmıştı. Zamanının çoğunu burada, işçilerin arasında geçirmeyi seviyordu ancak ona ait olmayan tüm dertlerden kaçıp kafa dinleyeceği günleri iple çekiyordu.

Annesi kadar zeki bir kadının bazen nasıl bu kadar basiretsiz davrandığını aklı almıyordu. Şu platforma çıkmış standart açılış cümlelerini söylerken karşısındaki insanların yüzündeki ifadeyi görmüyor muydu örneğin? Ne kadar öfkeli olduklarını anlamıyor muydu? İnadı bırakıp Cüneyt'in önerdiği ücret artışını kabul etseydi, işçilerin şu sendika sevdası durup dururken yeniden alevlenmeyecekti. Bir süredir grev lafı kulağına geliyordu; Zehra Hanım'a da söylemişti, seçim zamanı greve giderlerse işler karışır demişti ama duvara konuşsa daha iyiydi.

Genel müdür Alman olsun, ileride fabrikayı satarken işler kolaylaşır diye tutturan da oydu. Nasıl olsa Cüneyt arkasını toplar. Şimdi bile, "Hata ettim, bu adamın bize faydasından çok zararı var," demiyordu. Mercan da

tıpkı Zehra Hanım gibi adamın Alman pasaportuna tav olmuştu. Tabii bir de kartvizitinde "genel müdür" yazmasına. "Daha iyisini bekleyecek gücüm kalmadı," diye itiraf etmişti Cüneyt'e. Oysa beklemesine gerek yoktu ki. Yanı başındakini göremiyordu, ya da görüyor ve oyun oynuyordu. Bu tür oyunları çok severdi Mercan.

Bugün pek formda değilsiniz Zehra Hanım, dedi içinden. Kendi fabrikasında işçilerin dörtte üçü tarafından düşman bellenmek hoş değildi elbette. Kalanlar da sırf ruhlarına işlemiş bir saygıdan, daha doğrusu korkudan ses çıkarmıyordu. Yoksa Yenikent'in yeşil enerjiye geçip karbon salınımını azaltması burada hiç kimsenin umurunda değildi. Neyse ki gazetecileri ve televizyonları çağırmamışlardı.

Cüneyt soru-cevap kısmının başladığını fark edince podyuma doğru yürüdü.

İşçilerden biri söz alıp ayağa kalktı. "Yenikent'e yapılacak yatırımları dinledik, iyi güzel ama biz esas bu fabrika için, bu fabrikada çalışan işçiler için ne yapacağınızı merak ediyoruz."

Zehra Hanım cevap vermeden önce bardağından su içerek birkaç saniye zaman kazanmaya çalıştı. Bunu fırsat bilen başka bir işçi atıldı.

"Ücret artışı talep ettiğimizde, bu piyasada verilebilecek en yüksek ücreti veriyoruz, imkânımız bu kadar diyorsunuz. Daha ucuza göçmen işçi kapınıza geldiğinde alacak mısınız?"

Bir soru bitmeden yeni biri gelmeye başlayınca, bu planlanmış bir şey değil, diye düşündü Cüneyt. İşçiler birbirinden güç alıp endişelerini ve öfkelerini dile getirdikçe sesler yükseliyordu.

"Arkadaşlar bir saniye," diye araya girmeye çalıştı Zehra Hanım. "İzin verirseniz sorularınıza sırayla cevap vereyim."

Cüneyt işçilerin izin vermeye niyeti olmadığını sezip adımlarını hızlandırdı. Havadaki elektriği neredeyse teninde hissediyordu. Sorular yaylım ateşi gibi birbiri ardında gelmeye başladı. Konuşmak için ayağa kalkanlar yerlerine oturmadığı gibi diğer arkadaşları da birer ikişer ayaklanıyordu.

"Sendikaya üye olacakları caydırmak için rüşvet verildiğini duyduk, doğru mu?"

"Hem rüşvet var hem tehdit."

"Geberene kadar çalışıyoruz ama eve ekmek götüremiyoruz."

"Mert Bindere nerede? Onunla konuşmak istiyoruz, seninle değil!"

Cüneyt'in gözü podyuma en yakın masada oturanlara kaydı. İçlerinden biri, masanın altına sakladığı pazar torbasından gri karton kutular çıkarıp gizlice etraftakilere dağıtmaktaydı. Biraz dikkatli bakınca elden ele geçirilenlerin altılı yumurta paketleri olduğunu gördü. Durumun kontrolden çıkmak üzere olduğunu anlayınca durup beklemeyi, olacakları izlemeyi düşündü – doğrusu bu çok cazip bir düşünceydi ancak yapamazdı. Yükümlülüklerini hatırlayıp podyumun basamaklarını ikişer ikişer tırmandı, annesini kolundan yakaladı ve kulağına, "Burayı terk ediyoruz, hemen şimdi!" dedi.

Sorsalar bunu aşk diye tarif edemez. Başka bir sözcük ararken daha önceki aşklarını hatırlamaya çalışıyor – üniversite yıllarını saymıyor, sonrasında da sadece Vedat var işin gerçeği, evlendiği adam yani. Ona âşık olmuş muydu? Elbette, başta uzunca bir süre. O sırada hissettiklerini şimdikilerle karşılaştırmaya çalışıyor, neden böyle bir karşılaştırmaya gerek duyduğunu bilmiyor, aklı sürekli hesap kitap peşinde. Şu anda onu bu kadar çok heyecanlandıran his nedir? Mert aramadığında hayat neden duruyor? 70'lerden kalma şu otel odasının ona sunduğu zevkler seksle sınırlı değil: devamındaki sohbetler, şakalar, tartışmalar, anılar, çarşafların üzerinde yediği bayat sandviçler, içtiği ucuz kırmızı şaraplar ve bunların kâfi gelmesi, başka bir gereksinim duymaması. Eve döndüğünde içinde tatlı bir doygunlukla kafa dinlemek istemesi, tek başına. Başka birisinin hayatını idare etmek zorunda kalmadan. (Batu hariç tabii, ama o zaten büyüdü, odasına girip kapısını kapatıyor. Diğeriyse eskisinden daha çok ilgi bekliyor.) Mert'le birlikteyken kendisini başkalarına hizmet eder

gibi hissetmiyor. Derli toplu bir ilişki bu, uçağa bineceği zaman hazırladığı tekerlekli kabin bagajı gibi – ihtiyacı olan her şey içinde ve taşıması çok kolay. Kimsenin arkasını toplaması, sırtını sıvazlaması, gömleklerini katlaması, doktor randevularını alması gerekmiyor. En komiği de Vedat'ın iş gezilerinin Ezgi'yi mutsuz ettiğini sanması. Mecbur olmasam gitmezdim, meraklı değilim, diye sitemle hatırlattı bir seferinde, oysa her seferinde koşa koşa eve döneceğine oralarda birkaç gün daha geçirse hayat belki ikisi için de daha çekilebilir olacak.

Yıkanmaktan eprimiş çarşafların arasında Mert'in çıplak göğsünü arayıp başını yaslıyor. "Neden seni bu kadar geç buldum?"

6.

Ezgi, defterindeki notların üzerinden belki onuncu kez geçti:

10.30: Cüneyt'le konuştu, sonra telefonu kapalı.
11.48: Benzin aldı. Belki orman yoluna doğru devam etti. Belki Sedef'le buluştu. Belki kavga ettiler.
14.32: Sedef Yılmaz'ın kol saati durdu.

...ve alt alta soru işaretleri. Dirseklerini masaya dayayıp başını avuçlarının arasına aldı ve kendisini karnının ağrımadığına inandırmaya çalıştı. Karnı ağrımıyor, beyni onunla tatsız bir oyun oynuyordu. Aklı Mini'nin bagajında saatli bomba gibi bekleyen ceketteydi. Ofise döndüğünden beri eli defalarca telefonuna gitmiş, tam Orhan'ı arayacakken kendisini son anda tutmuştu.

Cumartesiye yetişecek yazısı, son düzeltmeleri yarım kalmış bir halde önünde beklemekteydi. Sedef Yılmaz hakkında kapsamlı bir portre hazırlamak üzere çalışmaya başlamış fakat istediği kadar iyi bir iş çıkaramamıştı. Artık portre demeye bile dili varmıyordu. Genç kadının annesiyle teyzesinin anlattıklarına geniş yer ayırsa da o

gün evlerinde hissettiklerini aktaracak sözcükleri bir türlü bulamamıştı. Sedef'in arkadaşlarından yalnızca Şirin Eseroğlu'yla konuşabilmişti, zaten teyzesinin dediği gibi başka yakın arkadaşı yok gibiydi. Haştanedekiler, onun hakkında bütün şehrin ağzına sakız olmuş dedikodular dışında hiçbir şey bilmiyordu. Mahallede soru sorduğu birkaç kişiyse, büyük olasılıkla Hasan Yılmaz üzerlerine sıçramasın diye konuşmaya yanaşmamıştı. Bu arada Hasan ne telefonunu açıyor ne mesajlara cevap veriyordu.

Hangi fotoğrafları kullanacaklarına karar vermek üzere çayını alıp Sumru'nun masasına gitti. Monitörde birkaç saat önce ziyaret ettikleri benzin istasyonunun kamera kayıtlarını görünce heyecanla boş bir sandalye çekip oturdu.

"İşe yarar bir şey göremedim ama bir de sen bak," dedi Sumru. Videoyu başa alıp oynat simgesine tıkladı. "Mert Bindere kasaya yaklaşıyor, kredi kartını çıkarıyor, bir şeyler anlatıyor, gülüyor... ve fişini alıp kapıya yöneliyor. Hepsi bu."

"Arkasında bekleyen adam?"

"Sürekli cep telefonuyla oynuyor. Kafasını kaldırıp bakmamış bile. Baksa da görecek bir şey yok doğrusu."

Ezgi, Mert'in giysilerini incelemek için fareye uzanıp videoyu bir kez daha başa aldı. Balıkçı yaka kazak, kot pantolon ve botlar. Üzerinde ceketi yoktu fakat bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Arabada bırakmış olabilirdi, benzinciden ayrıldıktan sonra giysilerini değiştirmiş olabilirdi.

"Ne oldu, neye takıldın?" diye sordu Sumru.

"Bu kılıkla ormanda koşmaya gitmiş olamaz."

"Belki yürüyüşe gitmiştir. Meteorolojinin sitesine baktım, yağmur öğleden sonra beşte başlamış."

"Elde var sıfır," diye mırıldandı Ezgi. "Hadi, Sedef'in fotoğraflarını seçelim bari."

"Şu nasıl? Birkaç ay önce çekilmiş, Facebook'ta bul-

dum. Teyzesini arayıp izin aldım, kullanabilirsiniz dedi." Sedef Yılmaz çimenlere oturmuş, kahkaha atarken kameraya yakalanmıştı. Bir eliyle ağzını kapatmıştı; sanki gülmemesi gereken bir şeye gülüyormuş gibi neşeli bir hali vardı. Gri koşu pantolonunun üzerine kadın voleybol takımının tişörtünden giymişti. Kestane rengi saçları, tepesindeki dalların arasından süzülen güneş ışığında parlıyordu.

Ezgi'nin boğazı düğümlendi. Çarşambadan beri Mert'in suçsuz olduğunu kanıtlamaya kafayı o kadar takmıştı ki şu fotoğrafta neşeyle gülen genç kadının öldürülmesine normalde vereceği tepkinin yarısını bile vermemişti. Bencilliğinden dolayı utanman lazım, dedi içinden.

Gel gör ki tuvalete gidip yüzünü yıkarken Sedef'i değil yine Mert'i düşünüyordu. Düşündükçe aklına en can acıtan sorular geliyordu. Sevdiği adamın Yenikent'in bir numaralı çapkını diye adının çıktığını bilse İstanbul'u bırakıp buraya taşınır mıydı? Kocasından boşanır mıydı? Öldürülen bir kadının avucunda ona ait bir düğmenin bulunacağını bilse –böyle bir cümleye bile itiraz ediyordu zihni– şimdi burada olur muydu?

Aynadaki görüntüsüne dik dik bakarken Mert'e mi yoksa kendine mi daha çok kızgın olduğuna karar veremedi. Sırf onun yüzünden gelmedim buraya diye defalarca tekrarlasa da ikna olamıyordu. Âşık değilim, diyordu, bizimkisi küçük bir heyecandı ve zaten bitti. Madem öyle, neden onu kaybetmekten bu denli korkuyordu? Neden polisten delil saklıyor, yalan söylemese de gerçekleri gizliyordu? Düpedüz âşıktı işte ve bir katile âşık olmadığını kanıtlamak zorundaydı.

Öte yandan Batu'ya karşı kendisini sorumlu hissediyordu, kafasında sürekli ona hesap veriyordu ve düğmesi kopuk ceket, Mini'nin bagajında durduğu müddetçe vicdanı rahat etmeyecekti. Oğlunun yüzüne utanmadan

bakamayacaktı. Delili polise teslim etmeyerek hiçbir şey elde etmediği gibi üstüne bir de suç işlemekteydi.

Masasına döndüğünde Şirin'i bir defa daha aradı. "Sana sormak istediğim başka sorular var. Bir-iki saat sonra aynı yerde buluşabilir miyiz?"

Şirin, "Şu anda müsait değilim," dedi soğukça.

"Öyleyse müsait olduğunda bu numaradan beni arar mısın?"

Şirin cevap vereceğine telefonu suratına kapattı. "Terbiyesize bak," diye söylendi Ezgi. Tam numarayı tekrar tuşluyordu ki telefonu çaldı. Arayan Batu'nun okulundan biriydi.

"Müdür bey derhal gelmenizi rica etti."

"Yok artık, yine mi?" diye itiraz etti Ezgi. "Bugün programım çok dolu hanımefendi, başka bir gün gelsem?"

"Hayır Ezgi Hanım, derhal gelseniz çok iyi olur."

7.

"Kimdi arayan?"

"Hiç kimse. Kampanya mı varmış ne..."

Hasan ani bir hareketle telefonu Şirin'in elinden kaptı. Otomatik kilit henüz devreye girmediği için rahatça son aramalar listesini açıp kontrol etti. "Ezgi Sezgin, *Yeni Haber*... İstanbul'dan gelen gazeteci kadın değil mi bu? Neden seni arıyor, yine bir işler mi çeviriyorsun?"

"Ne işi çevireceğim Hasan, manyak mısın ya?"

"Niye bana yalan attın öyleyse kampanya diye? Daha önce de konuştun bu kadınla değil mi?"

Cevap vermeyi reddeden Şirin'i korkutmak için elini sertçe masaya vurunca sigara kutusuyla çakmağı yere düştü. Eğilip toplarken Şirin boş bulunmasından faydalanıp telefonunu geri aldı. Önemi yoktu, göreceğini görmüştü zaten.

"Bundan böyle bana asla yalan söylemeyeceksin, anlaşıldı mı? Bak bir daha yakalarsam çok fena olur," diye öfkeyle devam etti.

Şirin'in hiç de korkmuş gibi bir hali yoktu işin garibi. Kollarını göğsünde kavuşturup Hasan'a baktı bir süre, sonra diklene diklene konuştu. "Sedef'i sordu. Gazeteye yazı yazacakmış. Hiçbir şey bilmiyorum dedim."

"Hiçbir şey bilmiyorum dedin, o da hemen yuttu? Beni salak mı sanıyorsun sen?"

"Aynı okula gittik dedim, arkadaşımdı dedim. O kadar."

"Hadi oradan!"

Hasan bu Şirin'e gıcık oluyordu. Bir zamanlar beğeniyordu aslında, Allah için taş gibi kızdı ama bir-iki yıldır çok fena götü kalkmıştı. Hasan buna biraz yakınlık göstermek istediğinde havalara girmiş, açık seçik olmasa da bazı tavırlarıyla basbayağı terslemişti. Aklı sıra mesafe koymuştu yani. Fakat Hasan öyle kolay kolay pes etmezdi. Bir akşam yolda önünü kesip kenara çekmiş, "Bana bak," demişti, "züppelik yapmayı bırak." Fakat kız da inatçının tekiydi. "Olmaz," demişti. "Sedef'in abisi benim de abim sayılır."

Duyan da akraba evliliği yapacaklar sanır. Hasan öyle kolay kolay bu işin peşini bırakmazdı ama Sedef duyunca bir torba laf etmişti. Kız kardeşinin atarı da pek fena olurdu, Allah rahmet....

Yine bir fena oldu. Hâlâ alışamamıştı, aklına gelince dudağının kenarı seğiriyordu böyle inceden. Pastanedekiler görmesin diye elinin tersiyle birkaç kere ağzını sildi.

Sigara içenler yüzünden dışarıdaki masalar içeridekilerden daha kalabalıktı. Hasan'ın çayı soğumuştu, garsonu bulsa yenisini söyleyecekti. Şirin hiçbir şey yiyip içmeden oturuyordu karşısında, zorla gelmişti zaten.

"Sen ağladın mı?" diye sordu aniden. Yüzünden mi anlamıştı, yoksa belli oluyor muydu?

"Manyak mısın kızım sen, ne ağlaması? Nerden çıktı şimdi?"

"İnsan kardeşi ölünce ağlamaz mı?"

"Sana ne? İster ağlarım ister ağlamam. Hesap mı vereceğim?"

Kimsenin haberi yoktu ama iki defa ağlamıştı. Neden ağladığını aslında tam olarak çözememişti, yani şimdi kalkıp kardeşini sevdiğini söylese millet kıçıyla gülerdi. Hele son zamanlarda ettikleri kavgalar... Evlenmekten vazgeçtim, nişanı bozacağım dediğinde Hasan'ın çok fena tepesi atmıştı, nasıl atmasın, onun yerinde kim olsa gözü dönerdi. Oldum olası nefret etmişti Sedef'ten ama daha önce hiç bu kadar delirmemişti.

Başka derdi yokmuş gibi bir de sürekli anasının dırdırını çekiyordu. Ne zaman evleneceksin? Tamam ulan, yarın evleniyorum dese bu sefer de kızı beğenmeyecekti. Ah o anası, ne şeytandı o! Böyle boynu bükük görünür, herkesin gözünü ne güzel boyardı. Sedef'in bulduğu kocayı bile beğenmemişti salak. "Sakat o oğlan, kafadan da sakat," diye apartmanı ayağa kaldırmıştı. Zor susturmuştu Hasan. Bir daha böyle konuştuğunu duyarsam çeker vururum seni demişti. Bunu duyan Sedef, "Anneme el kaldırdığını görürsem yemin ediyorum buralardan giderim, izimi bulamazsın. Beş parasız kalırsın ortada," diye tehdit etmişti bacak kadar boyuyla.

Sahiden, niye ağlamıştı ki arkasından? Aklını kullanmadığı için herhalde. Gözü döndüğü için, tepesi attığında kendisini tutamadığı için.

Bir de kardeşti nereden baksan.

Anası Hasan'ın işini de beğenmiyordu. Bekçi diye ikisi birlikte burun kıvırıyordu, hem anası hem de teyzesi olacak öteki şeytan. Sanki kendi seçmişti bu Allah'ın belası işi. Sanki iş bulmak çok kolaydı bu Allah'ın belası şehirde. Şimdi Sedef de geberdiğine göre –cehennemde yansın kaltak!– ne olacağı da belli değildi. Aslında Cem'le

oturup konuşsa her şeyi yoluna sokacaktı da şu İskender puştu yüzünden konuşamıyordu.

"Bana bak Şirin, senin şu İskender'le aran iyidir de mi?" diye sordu buz gibi olmuş çayının sonunu dikten sonra.

"Yok öyle bir şey, niye soruyorsun ki?" Salak kız, hemen bir doğruldu, gözbebekleri iri iri açıldı. Hassas bir noktaya dokunduğunu anladı Hasan.

"Eğer muhabbetiniz varsa arayıp hal hatır sor diyorum. Damat nasılmış, bir ihtiyaçları var mıymış? Böyle kritik zamanlarda safları boş bırakmamak lazım."

"Manyak mısın? O kadar meraklıysan kendin ara."

"Tamam be yükseltme sesini! Kırk yılda bir kibarlık yapalım dedik ama sen kibarlıktan ne anlarsın ki? Açma yer misin? Açsan diyorum?"

"İstemem, gidiyorum ben."

"Ya tamam bir dur, sakin ol. Duyan da silah dayayıp zorla getirdim sanacak. Anlıyorum bizim kızın... vefatı sana çok dokundu, dokunmaz mı? Kardeş gibiydiniz, yediğiniz içtiğiniz ayrı gitmezdi. Öfkeni benden çıkaracaksan buyur çıkar."

"Sana çok önemli bir şey söylemem lazım dedin, ben de inandım geldim. Karşıma geçmiş ruh hastası gibi sayıklıyorsun Hasan, yeter artık!"

"Bak ben ne diyorum biliyor musun? Sen şu gazeteci kadını ara, al karşına bir konuş. Öğrenelim bakalım derdi neymiş, neyi merak ediyormuş. Kesin arkasında birileri vardır bu kadının, kimmiş neymiş bir anlayalım."

"Başka bir diyeceğin yoksa kalkıyorum."

"Senin derdin ne kızım? Neden bana düşman gibi davranıyorsun? Sen çok mu masumsun sanki?"

"Ne diyorsun sen ya?"

"Kimi kandırıyorsun diyorum. Sen de masum değilsin."

Şirin'in havası bir anda değişiverdi, bu defa atarlan-

mayı bırakıp kendisi ağlamaya başladı. Neyse ki sesi çıkmıyordu ağlarken. Hasan kadınların bu yanar döner hallerini hiç anlamıyordu, tam anladığını sandığında yine tufaya geliyordu. "Tamam ya ağlama," diye uzanıp elini tutmaya çalıştı.

Şirin elini hızla çekip gözlerini sildi. "Ağlamıyorum."

"Tamam sakin ol, her şeyi çözeceğim bir şekilde. Şu anda ortalık çok karışık, biraz durulsun. Hele bir şu cenaze kalksın. Sonuçta verilmiş sözler var, hepsi unutuldu mu? Şurada hâlâ aile sayılırız, Sedef öldü diye hepsi değişecek mi? Haksızsam haksızsın de."

"Ne alakası var be? Sana mı ağlıyorum sanki? Hastasın sen." Kızın yüzündeki ifade Hasan'ın hiç hoşuna gitmedi. Arabanın altında kalıp can çekişen uyuz bir köpeğe bakar gibi bakıyordu. "Ruh hastasısın. Sedef hep söylerdi de bu kadar olduğunu anlamamıştım."

Başka zaman olsa Hasan bu kaltağa da dersini verirdi fakat böyle bir anda diklenince eli ayağına dolandı, donup kaldı. Son zamanlarda hep aynısı oluyordu, böyle acayip durumlarda kilitlenip kalıyordu – ya da tam tersi, bir halt edip daha beter işlerin sıçıyordu, isteyerek değil tabii, bir anda kontrolünü kaybediyordu, sonra da ayıkla pirincin taşını.

Şirin ağzını açmasına fırsat vermeden makineli tüfek gibi saldırıya geçti. "Sedef'i dinlemedim, abartıyorsun dedim, şımarıklık ediyorsun dedim. Oysa dayanacak gücü kalmamıştı, ne sana ne de o Cem denen psikopata. İki yandan kapana kısılmıştı, nereye kaçacağını bilmiyordu."

Hasan endişeyle sağına soluna bakındı. "Sus, bir duyan olacak."

"Korkuyorsun değil mi? Bunları gazeteciye anlatmamı ister misin Hasan? Beni rahat bırak, düş yakamdan, yoksa yemin ederim ben de senin canını yakarım. Ben Sedef'e benzemem, ona yaptıklarını bana da yapmaya kalkarsan çok fena canını yakarım, anladın mı?"

Aralık pencereden odaya giren rüzgâr sararmış tülleri da usulca dalgalanıyor. Ezgi, Mert'in boynunu öpüyor, kokusunu içine çekiyor, her özlediğinde hatırlamak için zihnine işliyor. Dudaklarını öpüyor. İkisi de o kadar yorgun ki bir süre konuşmuyorlar, yanak yanağa tavanı seyrediyorlar. Neler geçiyor o tavandan, ne hayaller, ne beklentiler – ve hepsi Ezgi'ye o kadar uzak geliyor ki. Çünkü bu odanın kapısından dışarıya çıktığında onu bekleyen başka bir hayat var, ayakta tutmak için çaba gerektiren bir düzen var, yükümlülükler var. Sevdiği ve bırakmak istemediği bir işi var. Bu oda sadece bir sığınak, yola devam etmeden önce küçük bir mola.

Ya da çok daha fazlası, bilmiyor, karar vermek zor, hem ne gerek var? Yanında yatan adamın ne düşündüğünü de bilmiyor. Belki onun için de bir sığınak, belki onun da soluklanmaya ihtiyacı var.

İşemem lazım, diyerek doğruluyor Mert. Kolunu Ezgi'nin boynunun altından çekip kurtarıyor. Tuvaletin kapısını açık bırakıyor.

Kurulu düzeni bozmak korktuğu kadar zor mu? Anahtarı mutfak masasına bırakmak ve kapıyı çekip çıkmak – ama hayır, en başta oğlu var, ondan uzak kalacağı bir hayatı düşünmektense bir avuç çakıltaşını ağzına atıp çiğnemeyi tercih eder.

21 Eylül Cumartesi
Az bulutlu, 18°

8.

Önceki gün okuldan aldığında Batu sakin görünüyordu ama yol boyunca hiç konuşmamış, kafasını arabanın yan penceresine dayayıp boş gözlerle caddeyi seyretmişti. Her sarsıntıda kafası camdan sektikçe çıkan ses Ezgi'nin yüreğini ağzına getirse de, "Canın acıyacak, düzgün otur," dememek için kendisini tutmuş, Mini'yi normalden daha yavaş sürmeye gayret etmişti. Haksız yere hırsızlıkla suçlanan ve bir hafta uzaklaştırma cezası alan bir delikanlının böyle sakin sakin oturması Ezgi'ye hiç sağlıklı gelmiyordu. Onun yerinde olsa çoktan camı çerçeveyi indirmişti fakat Batu değişik bir çocuktu; içinde fırtınalar kopsa bile belli etmezdi. Yoğun duyguları zihninin en kuytu köşesinde saklayıp soğukkanlı görünme takıntısını ne yazık ki babasından almıştı.

"Söylememe gerek yok ama yine de söyleyeyim. Dünya yıkılsa da senin hırsızlık yapmayacağını biliyorum Batu."

"Onlar bilmiyor. Benim yaptığımı düşünüyorlar," dedi Batu uzaklara bakarak.

Dişlerini sıkmaktan çenesi ağrıyan Ezgi, "Nasıl böyle bir şey olabilir, aklım almıyor!" diye söylendi.

Müdüre de aynısını söylemişti. Öfkeyle başka şeyler de söylemişti, bütün ayrıntıları hatırlamasa da adamın suratının kıpkırmızı oluşu ve cevap vermemek için kendisini tutarken çenesinin titremesi gözünün önünden gitmiyordu. Bir de laftan anlamayan donuk bakışları. "Bu olayı derhal çözmeniz gerek," diye bağırmıştı Ezgi. Kamera kayıtları var mı diye sormuştu, yoktu. Cüzdanı çalınan çocukla konuşmak istemişti, ona da izin yoktu. Sandalyeyi kaptığı gibi adamın arkasındaki pencereye doğru savurmak istemişti fakat yapmamıştı. Görüşmenin sonunda kapıyı çarpıp çıktığında karın ağrısını ve panik halinde tuvalete koşma refleksini bastırmak için yaptığı nefes egzersizleri yine hiçbir işe yaramamıştı.

"Aklım almıyor," diye bir daha söylendi.

"İsmi Orkun. Beni takımdan attırmak için cüzdanını dolabıma saklamış, sonra da gidip müdüre hırsızlık oldu diye şikâyet etmiş," diye açıkladı Batu. "Şifremi nasıl öğrenmiş bilmiyorum. Sanırım dolabımı açarken bakıp ezberledi. Tek mantıklı açıklaması bu."

Bu kadar psikopat bir çocuk olabilir mi diye düşündü Ezgi. Elbette olabilirdi, o yaşta gözünü kırpmadan cinayet işleyen psikopatlar bile vardı. Yine de inanmakta zorlanıyor, düşündükçe öfkeden şakakları zonkluyordu.

"Yeni bir ortama alışmanın kolay olmadığını kabul ediyorum," demişti Müdür Cumhur Bey. "Hırsızlık kesinlikle görmezden gelemeyeceğimiz bir suç ancak bu defalık disiplin kurulunu devreye sokmayalım diye düşündüm."

"Devreye sokun beyefendi, sokun da gerçek suçlu bulunsun."

"İnanın Batu için hayırlı olmaz. Evladımız okulumuza uyum sağlamaya çalışırken önünü tamamen kapatmayalım diye elimden geleni yapıyorum Ezgi Hanım. Ama kabul edersiniz ki hiçbir şey olmamış gibi davranamayız. Önümüzdeki bir haftayı evde geçirsin, sonra temiz bir başlangıç yaparız. Hem ona böyle bir davranışın sonuçsuz kalmayacağını iyice düşünüp taşınması için de zaman tanımış oluruz. Bu yıl tüm takım ve kulüp faaliyetlerinden men edildiğini kendisine söyledim zaten."

Cumartesi sabahı kahvaltıdan sonra, "İstanbul'a dönmek istiyorum," dedi Batu.

"Neden olmasın? Bir hafta burada pinekleyeceğine İstanbul'da gezer tozarsın. Babanı arayıp haber verelim."

"Bir hafta değil, sürekli diyorum. Eski okuluma dönmek istiyorum."

"Ama bunu daha önce konuşmuştuk cankuşum."

Mutfağa ait kolileri açıyorlardı. Ezgi tabakları ve bardakları çıkarıp yolda kırılmasın diye sarıp sarmaladıkları eski gazete kâğıtlarını ayıklıyordu, Batu'ysa uzun boyu ve "ne nerede durmalı" planlarıyla hepsini tek tek yerine yerleştiriyordu. Yıkayıp öyle yerleştirmek gerekirdi ama Ezgi işin o kısmını başka bir güne bırakmıştı. Oğlu görev adamıydı, kafasını meşgul edecek bir projesi yoksa huzursuz olurdu ve sabahın dokuzunda Ezgi'nin aklına koli boşaltmaktan daha iyi bir proje gelmemişti.

"Neden lise bitene kadar babamın yanında kalamıyorum?"

Çünkü baban rahatı kaçmasın diye seni yanında istemiyor diyemezdi. "Çünkü babanın iki haftada bir Dubai'ye gitmesi gerekiyor. Şu yeni proje tamamlanana kadar en az iki yıl böyle devam edecek. Bunları konuşmuştuk, sen de tamam demiştin, unuttun mu?"

"Karar değiştirme hakkım yok mu?"

"Eğer önümüzde iki seçenek olsaydı istediğin kadar karar değiştirebilirdin."

Zaten bir-iki gün içerisinde bu hırsızlık olayının göründüğü gibi olmadığını anlayacaklar diye ekleyecekti ama sözcükler boğazında düğümlendi. Aynısını Mert için kaç defa söylemişti ve değişen hiçbir şey yoktu. Düğmesi kopuk ceket Mini'nin bagajında, gizlediği yerde bekliyordu. Eksik parçaları bulacağım demişti ancak hiçbir şey bulamadığı gibi eksik parçalar olduğuna dair inancını da yitirmeye başlamıştı.

Kendine acımayı bırakıp Batu'nun moralini düzeltmesi gerektiğini hatırladı.

"Bu hırsızlık olayının göründüğü gibi olmadığı birkaç güne ortaya çıkacak, güven bana." Söyleyecek daha iyi bir şey bulamadığı için kendisini çaresiz hissediyordu. "Mutlaka bir gören ya da duyan vardır. Takımdan birisi örneğin... Belki şimdi çekiniyordur ama birkaç güne gidip müdüre anlatır. Sen olsan anlatmaz mıydın?"

"Sen olsan anlatır mıydın?" dedi Batu kafasını çevirmeden. "Arkadaşını korumak için susmayı tercih etmez miydin?"

9.

Çoğu insan Cem'i asık suratlı, soğuk ve içine kapanık birisi sanırdı. Onu herkesten daha iyi tanıyan İskender Mahmut ise başkanın bir gününün bir gününü tutmadığını bilirdi. Başkaları fark etmese de çok neşeli olduğu günler de vardı, hiç kimsenin tahmin edemeyeceği kadar karanlık sularda debelendiği günler de. Bu aralar ibre karanlık taraftaydı. Şu son birkaç haftada yaşadıklarını düşününce bunu normal buluyordu İskender. Onu asıl endişelendiren, başkanın ağrılarının artmasıydı. Bu ağrıların gerginlik yüzünden tetiklendi-

ğini tahmin ediyordu fakat sebep sonucu değiştirmezdi, ağrı ağrıydı.

Cumartesi öğlene doğru onu hava almaya çıkmaya zor ikna etmişti. İşin gerçeği, şehre indiklerinde önce Hasan'la buluşup alışveriş yapacaklarını söylemese ikna olmayacaktı. Giyinirken yardım istemişti. Bu önemli bir detaydı çünkü son zamanlarda İskender'i yanına sokmuyordu –Sedef yokken bile sokmuyordu– fakat bugün çağırıp, "Pantolonumu giymeme yardım et," demişti tıpkı eski günlerdeki gibi.

Vito'nun dikiz aynasından arkaya baktı. Cem, bugün garip bir şekilde cep telefonuyla bile oynamıyor, gözlerini kapamış öylece duruyordu.

"Bu sabah biraz durgunsun başkan. Çok mu ağrın var?"

Boş yere cevap beklediğini anlayınca devam etti. "İki dakika daha sık dişini, şimdi halledeceğiz."

Hasan'la işi en fazla iki dakika sürerdi, ardından Zafer Meydanı'na çıkar belki sahilde biraz tur atarlardı. Hava radyodaki tahminlerin aksine güneşliydi, inşallah bir-iki saat bozmaz diye düşündü İskender. Oksijen Cem'e iyi gelecekti fakat kalabalık konusunda çok emin değildi. Gazetede cinayetle ilgili her gün yeni bir haber çıkıyordu – haber olacak bir şey de yoktu ya, sırf milletin merakını canlı tutmak için bir şeyler yazıp duruyordu vicdansızlar. Üstüne bir de geçen akşam başkanın partide yaptıkları duyulunca... Nereye giderlerse gitsinler dedikodu meraklısı leş kargaları gözlerini dikip bakacaktı.

Aslında Cem insanların gözlerini dikip bakmasına aldırmıyordu. Ya da öyle iddia ediyordu.

Eğer İskender bir şekilde kontrol altında tutmazsa, bu hap işi ikisinin de başına bela olacaktı. Normalde idareli giderlerdi ama son zamanlarda paketler çok hızlı bitmeye başlamıştı. İskender vicdansızlık ettiğinin farkın-

daydı fakat şu ağrılar gerçek mi değil mi, ondan da biraz şüpheliydi doğrusu. Cem'e yalancı demek istemiyordu –hele yüzüne asla, düşüncesi bile rahatsız ediciydi– ama işte... Bu işlerden anlayan tanıdıklara sormuştu. O dozda öyle hemen bağımlılık yapmaz demişti biri, diğeriyse iki gün içtin mi ayvayı yedin diye korkutmuştu. Başkan inatçı keçinin tekiydi, kolaysa otur anlat. Tamam o inatçıydı da Zehra Hanım kimsenin gözünün yaşına bakmazdı, bir duyarsa hep birlikte hapı yutacaklardı. İskender, düşünüp taşınıyor ama bir türlü ne yapması gerektiğine karar veremiyordu. Cüneyt'e mi danışsaydı acaba?

Aslında yapması gereken ilk iş, Hasan'dan bir an önce kurtulmaktı. Ona kalsa çoktan kurtulurdu da başkanın canı bu kadar sıkkınken, kafası bu kadar karışıkken yangına körükle gitmenin âlemi yoktu. Nasıl olsa birkaç hafta sonra hayat eski düzenine geri dönecekti. Bu sıkıntılı dönem sona erdiğinde çaresine bakarım, diye düşündü İskender.

Oksijen iyi gelecek, diye kendi kendine mırıldandı Vito'yu Papağan Bar'ın yakınında bir sokağa park ederken.

"Radyonun sesini aç," dedi Cem. "Haberleri dinlemek istiyorum."

"Tamam başkan. İki dakikaya dönerim zaten."

Haberleri dinlemeseydi keşke. Mert Bindere'nin tutuklanmasına dair bir torba laf duymaya ne gerek vardı ki bu güzel havada? Ya da Zehra Hanım'ın rakibi o mıymıntı herifin uyurgezer beyanatlarına. Böyle sıkıntılı bir dönemde Cem için en sağlıklısı bir süre Yenikent'ten uzaklaşmak olurdu ancak Zehra Hanım ve Cüneyt kendi dertleriyle uğraşmaktan bu kadar basit bir şeyi akıl edememişti. İskender söylemeye kalksa, her işe burnunu sokuyorsun diye yine terslenirdi. Aslında Cem'i alıp götürse, gittikleri yerden arayıp merak etmeyin dese, biz iyiyiz, biraz kafa dinlemeye geldik dese ne yapabilirlerdi ki?

Onlar bir şey yapamazdı da başkanı ikna etmek zordu. Hem daha cenaze kaldırılacaktı.

Sıkışık binalar yüzünden güneş görmeyen çıkmaz sokağın ucunda Hasan onu bekliyordu. Görünürde başka hiç kimse yoktu. Bit kadar sineklerden oluşan siyah bir bulut, önceki geceden kalan çöp yığınlarının etrafını sarmıştı. İskender kusturucu kokuyu duymamak için burnundan nefes almak istemiyor ama sinek bulutunun içinden geçerken ağzını açmaya da çekiniyordu. Sağlam eliyle hem ağzını hem burnunu kapatıp Hasan'a doğru hızlı hızlı yürüdü. Nefret ediyordu bu yılışık soysuzdan. İtiraf etmek gerekirse biraz da çekiniyordu. İnsan ayağının dibinde iri bir lağım faresi görünce huylanır, suratına sıçrayıp pençelerini geçirir mi tahmin edemezdi ya, çekinmek dediği oydu aslında. Hasan'ın böyle otuz iki diş sırıttığına bakılırsa, gerçek bir lağım faresi gibi ne koku umurundaydı ne de pislik.

"Nasılsın güzel kardeşim? Parmaklar iyileşiyor mu?"

İskender elini uzattı. Salak herif, ona kırık parmaklarını gösterdiğini sanıp yakından bakmaya kalktı, sonra jetonu düştü. Cebinden çıkardığı küçük plastik poşeti İskender'in avucunda bıraktı.

"Cem Bey'in başını ağrıtmak istemiyorum ama Şirin denen kız hakkında kendisine aktarmam gereken önemli bir durum var."

"Sen şunu önce bana bir anlatsana, ne durumuymuş bu?"

Hasan çok kötü rol yapıyordu. Anlatmaya başlamadan önce yalandan bir endişeyle iç çekti. "Gazetecilerle konuşuyor. İstanbul'dan gelen kadın var ya, onunla. Ne anlattığını bilmiyoruz ama boş bırakırsak aile meseleleri çarşaf çarşaf basılır, sıkıntı olur."

"Sana ne aile meselelerinden?"

"Sonuçta benim de ailem sayılır."

"Hiçbir şeyin sayılmaz."

Hasan bu lafı duymazdan geldi. "Bu Şirin denen kız benim sözümden çıkmaz. Tatsız bir durum yaşanmasını engellemek için ne lazımsa yapmaktayım. O sebeple Cem Bey'in içi rahat etsin. Eğer iki dakikasını ayırırsa hepsini kendisine anlatacağım."

"Cem Bey'in içi son derece rahat, sen hiç kafaya takma."

"Tamam da güzel kardeşim biz de boş yapmıyoruz herhalde burada."

İskender adamın üzerine yürüyüp suratını suratına yaklaştırdı, gözlerini gözlerine dikti, kendisini zor tutuyormuş gibi dişlerini sıkıp burnundan soludu. Çürüyen balık kokusu midesini altüst etse de çaktırmadı. Hasan'ın cakası ânında uçuverdi, beti benzi attı, korkudan üstüne işeyen yavru bir sokak köpeği gibi İskender'e baktı.

İskender hiçbir şey demeden bir süre öylece durdu. Ardından hapların parasını adamın göğüs cebine sokuşturdu, aferin der gibi omuzunu okşadı ve lağım faresinin dizlerinin çözüldüğüne ikna olduktan sonra dönüp yürümeye başladı. Görevini yerine getirmiş olmanın iç huzuruyla Vito'ya doğru ilerledi.

"Parmaklar hızlıca iyileşir inşallah," diye arkasından seslendi Hasan. "Hizmetlerini aksatmazsın."

İskender sürekli cebinde taşıdığı spreyli kolonya şişesini çıkarıp dişiyle kapağını açtı iki elini de bir güzel temizledi. Kırık parmaklarını saran atele ekstradan birkaç fis sıktı. O leş gibi çöplükte Hasan'ın omuzu dışında hiçbir şeye dokunmamıştı ama olsun. Tepeden tırnağa limon kolonyası koktuğuna iyice emin olunca kapıyı açtı. Cem'e naylon poşetle birlikte küçük bir şişe su uzattı.

"Ne konuştunuz bu kadar uzun?"

İskender, Hasan'ın söylediklerini aktardı. "Ben Şirin'le

ilgilenirim, sen dert etme," diye ekledi. "Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

Cem'in herhangi bir cevap vermesine gerek yoktu. Aklından ne geçtiğini ya da ne istediğini her zaman olmasa da çoğunlukla bir bakışta anlıyordu İskender. Zehra Hanım bile oğlunun ruh halindeki inişlere ve çıkışlara İskender kadar hâkim değildi. Örneğin şimdi Cem'in keyfi yerine gelmeye başlamıştı. Birazdan canı eğlenceli bir şeyler yapmak isteyecekti. "Zafer'e çıkalım mı başkan? Hava çok güzel, hareket vardır."

"Dönerciye gidelim."

"Tamam, dönerciye gidelim," diye motoru çalıştırdı İskender. Yol vermeyen bir oduna korna çalarak geri geri çıktı ve Zafer Meydanı'na doğru saptı. Radyoda haberler bitmiş, Cem'in hiç sevmediği türden Türkçe pop parçaları çalmaya başlamıştı. Uzanıp kanal değiştirdi.

"Bu işten ne zaman çıkacağını hiç düşündün mü İskender?"

"Anlamadım başkan?" diye sordu dikiz aynasından arkaya bakarak.

"Emeklilik, diyorum. Ne zaman?"

"Bilmiyorum başkan, hiç düşünmedim. Nereden aklına geldi ki şimdi?"

Az önce attığı hapın etki etmesini beklerken Cem'in sesi hâlâ cılız çıkıyordu. "Merak ettim." Meydana doğru giden yolu bir uçtan diğer uca kaplayan seçim afişlerine bakmaktaydı. Her yer, kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini insanlara dikmiş Zehra Hanım'larla doluydu. Direklerin arasına gerilmiş parti bayraklarından gökyüzü görünmeyecekti neredeyse.

"Merak etme, her şey yoluna girecek," dedi İskender.

Yenikent'in en sevdikleri dönercisine vardıklarında kapıda bekleyen garson koşa koşa kaldırım kenarındaki kırmızı dubaları çekip Vito'ya yer açtı. Her zamanki ma-

salarında üniversiteli bir grup oturmaktaydı. Cem, dükkânın sahibi yaşlı amcanın havadan sudan sohbetine sıkıntıyla tahammül ederken İskender bir koşu gençlerin yanına gidip durumu izah etti: "Arkadaşlar, maalesef bir yanlışlık olmuş. Burası rezervasyonluydu. Sizi bir zahmet şu masaya alacağız. Rahatsız ettiğimiz için hesap bu seferlik bizden olsun." dedi. Masadaki kızlar itiraz edecek gibi olsa da oğlanlar araya girince sakinleştiler ve fazla uzatmadan yer değiştirdiler. İskender, Cem'in tekerlekli sandalyesini iterek yerine yerleştirdi ve temiz servis açması için garsona el etti.

İçeri girdiklerinden beri herkes Cem'e bakıyordu. Hiç umurunda değilmiş gibi görünse de, hatta bu durumdan tuhaf bir zevk alıyormuş gibi sırıtsa da hepsi numaraydı. Köşedeki masayı tercih etmesinin tek bir sebebi vardı aslında: Salona sırtını dönüp kimseyle göz göze gelmeden yemeğini yiyebilmek.

Görünüşe bakılırsa bugün hap da pek işe yaramamıştı.

Sedef, şu çocuğun bütün dengesini bozmuştu, İskender'in o kızı daha ilk gördüğü günden beri hiç sevmemesi boşuna değildi. Bir çözüm bulmak için çabalayıp durması boşuna değildi. Artık her şey eski düzenine dönecek, dedi içinden. Birkaç hafta geçsin, tüm bu sıkıntılar unutulacaktı. Bilemedin birkaç ay. Yavaş yavaş şu hap illetinden ve Hasan'dan da kurtulurlardı. Hasan aklına gelince ellerini sabunla uzun uzun yıkamak ihtiyacı duydu ama başkanı bu kadar insanın ortasında yapayalnız bırakamazdı. Ne olur ne olmaz.

"Nereden aklına geldi o emeklilik lafı başkan? Bir hatam mı oldu?"

"Şirin ne anlatmış gazeteciye?"

"Merak etme ben öğreneceğim," dedi İskender. "Sıkıntı yok, bizi bozacak bir şey söyleyemez."

Mert'le kaç kez buluştular bu odada? Henüz onu bulmamıştır fakat daha fazlaymış gibi geliyor. Onu daha iyi tanıdığını düşünüyor – ya da şöyle demeli: Bu odanın içindeki Mert'i daha iyi tanıyor artık. Arada sırada dış dünya hakkında konuşsalar da temas aslında bu duvarların arasında başlayıp bitiyor. Henüz (kongreyi saymazsa) hiç birlikte yemeğe gitmediler örneğin, hiç el ele tutuşup sahilde yürümediler ya da alışverişe çıkıp torbalarla eve dönmediler. Odanın içindeki temas yetiyor, fazlasını henüz arzulamıyor, belki ileride diye düşünüyor. Uzun vadeli hayaller kurmak için çok mu erken? Eskisinden daha iyi hissediyor kendisini, evde daha az öfkeleniyor, kocasıyla daha az kavga ediyor. Bu aralar Vedat'ın seyahatlerini sıklaştırmasının da bunda etkisi var mutlaka. Geçen gün Batu'ya baktığında ilk defa küçük bir oğlan çocuğu değil, genç bir delikanlı gördü.

Ancak nedense bugün üzerine bir ağırlık var. İçgüdüsü ona bir şeyler söylemeye çalışıyor. Koridorda beklerken huzursuzlanıyor. Kapı açılır açılmaz sessizce içeri

süzülüyor ve Mert'i her zamankinden daha uzun öpüyor. İçgüdüsünü dinliyor, sıkı sıkı sarılıyor ve bırakmıyor.

"Ne oldu sana böyle?" diye gülümsüyor Mert. Senin yanındayken dünya umurumda değil der gibi bakıyor. Dünyanın en güzel gözleri, dünyanın en güzel bakışı ama nedense yetmiyor, endişeyle karnı kıpır kıpır. Eteğini çıkarıp zeytin yeşili koltuğa oturduğunda, bacaklarını onun için iki yana açtığında bile aklı bambaşka bir yerde. Sanki jinekoloğa gelmiş ve doktorun başını oradan kaldırıp kötü haberi vermesini bekliyor. Doğal olarak Mert onun bu gerginliğini hissediyor. Konuşurken belki o kadar değil ama sevişirken Ezgi'nin ruh halindeki en ufak dalgalanmayı bile hissedebiliyor. Kocasına nasip olmamış doğal bir yetenek.

Ezgi'nin içgüdüleri her zamanki gibi doğru çıkıyor.

"Anlamadım. Önümüzdeki hafta gelmeyecek misin yani?"

"Benim de haberim yoktu. Bu sabah söylediler."

"Ne zaman görüşeceğiz öyleyse?"

"Bilmiyorum. Yeni bir iş çıkarsa belki yine böyle gelip gitmeye başlarım. Arada sırada sen de Yenikent'e gelirsin."

10.

Mercan saçlarını gizleyen spor şapkası ve iri güneş gözlükleriyle paparazzilerden kaçan film yıldızlarını andırıyordu. Badem sütüyle hazırlattığı kafeinsiz latte'si bir türlü soğumadığı için karton bardağın deliğinden üfleyerek küçük bir yudum aldı. "Cüneyt'e anlattın mı bunları?" diye sordu.

"İyi mi olur kötü mü olur karar veremedim," dedi Ezgi. "Araya girmesi ters tepmez mi? Bu çocuk bir hafta sonra okula dönecek sonuçta."

"İyi de resmen iftira atmışlar seninkine, yanlarına mı kalsın? Doğrudan yönetimi ilgilendiren ciddi bir durum var ortada, Cüneyt'in yerinde olsaydım neden bana haber vermedin diye kızardım."

"Önce Batu'nun iyiliğini düşünmem gerekiyor." Kıyıdaki beton yolun sonuna vardıklarında 180 derece dönüp tempoyu hiç düşürmeden aksi yöne doğru yürümeye devam ettiler. "Otobüse koyup İstanbul'a göndereyim, biraz havası değişsin istedim ama babası ne dese beğenirsin? Başka programı varmış beyefendinin. Assos'a gidecekmiş arkadaşlarıyla."

"Oğlunu da Assos'a götürsün."

"Artık hangi arkadaşıyla gidiyorsa teklif bile etmedi. Aman etmesin, Batu'ya yazık zaten, ne yapacak o içi geçmiş insanlarla Assos'ta? Burada kafasını meşgul edecek bir şey bulmam lazım. İstanbul'da olsak kolay da..."

"Taşrada zor tabii."

"Dalga geçme. Öyle demek istemediğimi biliyorsun."

"Dalga geçmiyorum. Cüneyt'i ara!"

Ezgi o kadar gergindi ki, konuşmak iyi gelir diye Mercan'ın yürüyüş teklifini hiç düşünmeden kabul etmişti. Evde oğlunu tek başına bırakacağı için sonra biraz pişman olmuştu fakat gardiyan gibi başında dikilmek de istemiyordu.

Mercan'ı görür görmez pişmanlığı geçmişti. Her buluşmalarında arayı biraz daha kapattıklarını hissediyordu ama yine de ilişkilerinde tam olarak çözemediği bir tutukluk vardı. Birkaç defa sorguya çekiliyormuş gibi bir hisse kapılmış ama onu da kendi gerginliğine ve şüpheciliğine bağlamış, Mercan'a haksızlık ettiği sonucuna varmıştı. Bazen sohbet ederken kendisini diken üzerinde buluyor, masum şakaların altında ufacık da olsa bir art niyet arıyordu. Aradığını bulsa, bak işte haklıymışım diye mutlu olur muydu onu da bilmiyordu. Artık bir hayal kırıklığıyla daha baş edecek gücü kalmamıştı, sadece onu biliyordu.

Düşünecek olursa bu şehirde Mercan gibi başka bir arkadaşı yoktu. Orhan'a ve Cüneyt'e bu derece yakınlık duymuyordu. Mert dese, zaten bambaşka bir vakaydı.

İşin gerçeği, Ezgi'nin İstanbul'da da çok yakın arkadaşı yoktu. İş hayatında sürekli insanlarla diyalog kurmak zorunda kaldığından özel hayatında kafa dinlemeyi tercih ettiğini söylerdi hep. Söyleye söyleye kendisini de inandırmıştı. Yalnızlık çektiğini Mert'e rastlayana kadar anlamamış, hayatında bir eksiklik olduğunu fark etmemişti. En çekingen insanları konuşmaya ikna edebilen, en ketum bakanların ağzından laf alabilen Ezgi Sezgin,

istese içini dökebileceği, sırlarını anlatabileceği tek bir dost bulamayacak mıydı?

"Mert'ten haber var mı?" diye sordu Mercan.

"Yok. Tutukluluk halinin kaldırılmasını talep edecek mi etmeyecek mi onu bile bilmiyoruz," diye söylendi Ezgi.

Kıyıya bağlı balıkçı tekneleri halatlarını gıcırdatarak yükselip alçalırken üçüncü tura başladılar. Denize bakan bankların altı çekirdek kabuklarıyla ve boş bira tenekeleriyle doluydu. Yolun yanındaki çimlere uzanmış insanlar, bu mevsimde az rastlanan güneşli havanın tadını çıkarmaya çalışıyordu. Çocuk parkından neşeli çığlıklar geliyordu. İlerideki Zafer Meydanı'nı kuşatan seçim bayrakları ve süsler, buradaki ağaçlara dallarına kadar uzanmıştı.

"Ne zaman sökecekler şunları," diye söylendi Mercan.

"Daha bir süre katlanman gerekecek. Bu yıl seçim yasakları geç başlayacak ya."

"Duyduğuma göre Zehra Hanım fabrikada kendi işçileri tarafından yuhalanmış. Büyük kriz varmış."

"Duymayan var mı?" dedi Ezgi. Sabri Yanmazgil, *Yeni Haber*'deki yazısında Zehra Hanım'ın konuşmasını övgüyle aktarmış ancak işçilerin tepkilerine tek bir satır bile ayırmamıştı. Birkaç gün önce olsa Ezgi sabah toplantısında ortalığı ayağa kaldırırdı ama gazetedeki krediSinin henüz buna yeterli olmadığını anlamıştı. "Umarım olayların faturası Cüneyt'e patlamamıştır."

"Hep söylüyorum. Bunların yüzünden kendi hayatını yaşayamıyorsun diyorum ama adam kulaklarını tıkamış, beni dinlemiyor ki."

"Bunlar dediğin Zehra Gören'le Cem mi?"

"Bir de benim kocam." Mercan, kocasının fabrikanın işleriyle ilgilenmektense kıçını yayıp keyif yaptığını şakayla karışık birkaç kez ima etmişti. Bu durumun onu ciddi boyutta endişelendirdiğini belli etmemeye çalışı-

yordu. Kahvesini bitirmeden çöp sepetine attı. "Zehra Hanım seçimi kaybederse işin başına döner ve bizimkini şutlar gibi geliyor bana. Zaten Cüneyt olmasa çoktan şutlanmıştı."

Ne zaman Cüneyt'ten bahsetse Mercan'ın yanakları kızarıyordu. Geçen akşam yemekteki yakınlıkları da Ezgi'nin dikkatinden kaçmamıştı. Yani olmayacak şey değildi, Cüneyt'in liseden beri Mercan'a âşık olduğunu hepsi biliyordu. Mercan'ın kocasına ne kadar sadık olduğuna bakardı bu iş.

"Ne var? Niye öyle sinsi sinsi gülüyorsun?"

"Yoksa sonunda Cüneyt'le..."

"Saçmalama Ezgi!"

"Bilmiyorum. Gözlerini senden ayıramıyor yine. Hazır kocan da ortalıkta yokken..."

"Öyle bir şey yapacak olsam kocam buradayken de yaparım," dedi Mercan son derece ciddi bir ifadeyle. "Beni boş ver, senin aşk hayatını konuşalım. Niye boşandığını hâlâ anlatmadın, farkında değilim sanma."

Ezgi hiç gerek yokken sohbeti tehlikeli sulara sürdüğüne pişman oldu. Ne Mert'le arasında geçenleri anlatmak ne de arkadaşlıkları tam düzelmişken yalan söylemek istiyordu.

"Aslında dışarıdan bakınca şikâyet edecek bir durum yoktu ama kendimi hücreye kapatılmış gibi hissediyordum. Yaşanacak bambaşka hayatlar var ben hepsini elimden kaçırıyorum gibi. Ne kadar klasik değil mi? Evliliğimizi zorla yürütüyorduk, birbirimize zor tahammül ediyorduk. Batu da büyümüştü artık. Sonra bir gün..."

"...seni aldattığını öğrendin."

"Yok hayır, yani bilmiyorum, belki aldatmıştır... Hayır, ben başka bir adama rastladım. Bir ilişki başladı. Hiç hesapta yoktu ama başladı işte."

Mercan şakadan bir dehşetle elini ağzına götürdü.

"Sormasam bunları anlatmayacaktın! Az değilsin Ezgi Sezgin!"

"Anlatacak bir şey yok ki. Birisine rastladım, heyecanlandım – tamam kabul ediyorum uzun zamandır ilk kez böyle heyecanlandım. Belli ki o da heyecanlanmış. Görüşmeye başladık. Çok sık değil. Arada sırada."

Esrarengiz sevgilisi hakkında detaya girmemek için konuyu hızlıca evlilik kulvarına çekmeye çalışan Ezgi, Mercan'ın soru sormasına fırsat vermeden devam etti. "Senin bu şapşal arkadaşın ne yaptı dersin? Hemen gidip kocasına itiraf etti."

"Çünkü aslında köprüleri yakmak istiyordun."

"Bravo, bildiniz."

"Beyaz atlı prens şimdi nerede?"

"Kendi hayatındaki birtakım sorunlarla ilgileniyor. Beni görebilecek durumda olduğunu sanmıyorum. Aslında ben de onu görebilecek durumda değilim ama..."

"...ama özlüyorsun."

"Bravo, bildiniz."

Ezgi, koşu ayakkabısının gevşeyen bağcığını bağlamak için durduğunda gözü çocuk parkına doğru ilerleyen genç bir kadına takıldı. "Şu geçen Sedef Yılmaz'ın en yakın arkadaşı," dedi konuyu bir an önce değiştirmek için. "Röportaj yaparken bir şeyler biliyor ama anlatmıyor hissine kapıldım."

Mercan da onun yanında durmuş gözlüklerinin tepesinden Şirin'e bakıyordu. "Ne biliyor olabilir?"

"Önemli bir şey olmalı. Anlatmaya korktuğu bir şey. Telefonlarıma cevap vermiyor. Resmen benden kaçıyor."

"Ne duruyorsun, bulmuşken gidip konuşsana."

"Benden nefret etmezsin değil mi?" dedi Ezgi genç kadının arkasından koşmaya hazırlanırken. "İşim biter bitmez seni arayacağım, söz."

11.

"Bak telefonumu kapattım, kayıt almıyorum. Defterimi de çıkarmadım. Sadece bir-iki soru soracağım ve sonra seni rahat bırakacağım," dedi Ezgi. "Söz veriyorum."

Şirin'e Zafer Meydanı'nda yetişmiş, nefes nefese önünü kesmiş ve epeyce dil döktükten sonra onu portakal suyu satan bir büfenin önündeki alçak hasır taburelere oturmaya razı etmişti. Şirin'in her an karar değiştirip kalkabilirmiş gibi bir hali vardı. Belli etmeden etrafa göz gezdiriyor, belli ki tanıdık birisi konuştuklarını görecek diye tetikte bekliyordu. İlk görüşmelerindeki kadar olmasa da yine pahalı görünümlü giysiler vardı üzerinde. Bu defa makyaj yapmadan çıkmıştı ve bu doğal haliyle yüzünün aslında çok güzel olduğunu düşündü Ezgi.

"Birer tost yer miyiz?" diye sordu arkadaşça.

"O kadar zamanım yok," dedi Şirin.

Duvarları seramik kaplı büfe, kızartma yağı ve sosis kokuyordu. Kasada siparişleri alan kadın, müşteriyi görünce tost makinesinin başındaki adamı –kocası olmalı diye düşündü Ezgi– azarlamayı kesti. Yan tarafta mutfak olarak kullandıkları dar girintide üçüncü bir kişi bulaşık yıkıyordu ve sadece kolu görünüyordu. Ezgi iki portakal suyu söyleyip Şirin kaçabilir endişesiyle hızla yerine döndü. Kasanın yanındaki radyonun cılız sesi oturdukları yere kadar geliyordu. İstek parçaları çalan programın spikeri, sıradaki şarkının Ajda Pekkan'dan "Uykusuz Her Gece" olduğunu söyledi. Rüzgâr esince kızartma kokusunun yerini bir an için deniz kokusu aldı.

"Geçen sefer konuştuğumuzda sana Sedef nişanlısından başka birisiyle görüşüyor muydu diye sormuştum, sen de hayır demiştin."

"Ne olmuş dediysem?"

"Üniversitedeki hocalardan birisiyle görüştüğünü duydum."

"Kimden duydun?"

"Kimden duyduğumu boş ver, kulağıma geldi diyelim. Konuştuğum kişileri zor durumda bırakamam, aynısı senin için de geçerli."

"Yanlış duymuşsun. Sedef kimseyle görüşmüyordu, bir suçu yoktu. Hoca ona musallat oldu."

"Kim olduğunu biliyor musun bu hocanın?"

"Herkes biliyor. Sen de biliyorsun, neden soruyorsun ki?"

"Mert Bindere?"

"Mert Bindere."

Ezgi, bu cevaba kendisini hazırlamaya çalışmıştı ama yine de gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Kasadaki kadının getirip önüne bıraktığı bardağa uzandı. "Durup dururken Sedef'e musallat mı oldu?"

"Evet."

"Sedef bu hocanın dersine mi giriyordu?"

Şirin bu aptalca sorulardan çok sıkılmış gibi bir poz takındı. "Hayır."

"Öyleyse nasıl tanıştılar? Yani Sedef'i nerede gördü de musallat oldu?"

"Ben nereden bileyim? Uzaktan görüp takıntı yaptı belki. Çok havalı, çok meşhur diye kendini bir bok sanıyor. Okuldaki bütün kadınlar peşinden koşacak sanıyor. Sedef yüz vermeyince hırslandı bence."

Meydanın çevresini dolanan caddede minibüsler yolcu indiriyor, arkalarında bekleyen otomobiller korna çalıyordu. Portakal suyu içilmeyecek kadar ekşiydi.

"Ne zaman başladı bu takıntı?"

"Geçen dönemin sonunda. Önceleri ciddiye almadık, gülüp geçtik. Zaten Sedef üniversiteye haftada bir

gün geliyor, bilemedin iki. Tek bir dersinin devam zorunluğu vardı, diğerlerinin ödevlerini yapıyordu, sınavlarına giriyordu, o kadar. Fakat kampüse her geldiğinde adam peşine takılmaya başladı. Bir sefer, iki sefer derken iş ciddiye bindi. Birisi görecek, yanlış anlayacak diye ödümüz kopuyordu."

"Peşine takılıp ne yapıyordu yani?"

"Uzaktan izlemeler, yolunu kesmeler, kafeteryada gelip tam dibimizdeki masaya oturmalar. Adam manyak resmen, rahat bırakmadı. Bir sigara alabilir miyim, üstündeki ne güzel filan... Aklınca yürüyor işte. Sonra cep telefonunu öğrenmiş..."

"Cep telefonunu nasıl öğrenmiş?"

"Öğrenci işlerinden herhalde. Mesaj yollamaya başladı, işte seni çok beğeniyorum, neden benimle konuşmuyorsun, yemeğe çıkalım... Abisi Sedef'in telefonundaki mesajları görmüş. Bak bunları yazarsan başıma bin tane iş açarsın."

Mert gençliğinden beri ona ilgi gösterebilecek herkesle flört etmek zorunda hissederdi kendisini. Filmlerde, dizilerde gördüğü çapkın karakterlere özenir ve öyle havalar takınmayı çok da iyi becerirdi. Sevilen, arzulanan insan olmak hoşuna giderdi, bu huyuyla da başta kendisi olmak üzere hepsi dalga geçerdi. Flört eder ve beklediği ilgiyi göremezse ânında çark ederdi. Onu istemeyen birisinin peşine takılmak, rahatsız etmek, taciz etmek karakterine uymuyordu.

"Söz verdim, yazmayacağım," dedi Ezgi. Orhan'ın söylediklerini hatırlamaya çalıştı. İkisinin de telefonu incelenmiş, Mert'le Sedef arasında hiçbir yazışma bulunamamıştı. Silinmiş mesaj olup olmadığına dair HTS kayıtları bekleniyordu. Ceket hakkında kendisini suçlu hisseden Ezgi, bir türlü Orhan'ı arayıp rapor geldi mi diye soramıyordu. Konuşmanın başından beri Şirin'in

hali tavrı Ezgi'ye pek güven vermemişti ama elinde kanıt yokken yalan söylediğini iddia edemezdi.

"Bana şu Hasan'ı anlatsana biraz," diye devam etti.

Şirin bu konu hakkında konuşmaya bir parça daha hevesli çıktı. "Para için anasının kolundaki bileziği zorla çekip alan bir insan, başka ne anlatayım? Sedef nişanlanınca köşeyi döndük diye zil takıp oynamadığı kalmıştı. Baktılar serserinin teki, buna bir de iş ayarladılar. Fakat Cem salak değil, anlamış ne mal olduğunu. Talimat vermiş, maaşı Sedef'in hesabına yatıyordu. Sedef parayı çekip ona veriyordu."

"Hasan kız kardeşinin telefonunda mesajları bulunca ne oldu?"

Şirin cevap vermemek için başını çevirdi.

"Dövdü mü Sedef'i?"

"Gidip Mert Hoca'ya saldırmış, aklı sıra korkutacakmış. Çenesine bir yumruk koydum, yere serildi diye hava atıyordu. Esas kendisi dayak yemiş belli. Dudağı patlamıştı."

"Bunları polise anlattın mı Şirin?"

"Ne yani, anlatmasa mıydım? Onlar da senin gibi rahat bırakmadılar ki."

"Elbette anlatman gerekir ancak söylediklerinin doğru olduğuna yüzde 100 emin misin?"

"Bana yalancı mı diyorsun?"

"Hayır, öyle bir şey demiyorum. Ama bazen hiç tanımadığımız insanlara hasar verdiğimizi bilmeden konuşuyoruz. Farkında bile olmadan hayatlarını altüst ediyoruz."

"Bir şey diyeyim mi? Topunuzdan nefret ediyorum. İşinize gelince kadınların koruyucu meleği kesiliyorsunuz, büyük büyük laflar edip caka satıyorsunuz ama duyduklarınız hoşunuza gitmezse hemen yan çiziyorsunuz."

Nar Otel'in 47 numaralı odasında yatağa günbatımının altın sarısı ışığı vuruyor. Tam öpeceği sırada duruyor Ezgi. Çenene ne oldu?

Mert'in parmakları çenesini yokluyor, yüzü bir an için acıyla buruşuyor, sonra gülümsüyor. Mühim bir şey değil. Arabanın kapısına çarptım salak gibi. Sen esas kapıdaki hasarı görecektin.

22 Eylül Pazar
Bulutlu, 17°

12.

Pazar günü *Yeni Haber* gazetesinin tenha ofisinde köşedeki masasına doğru yürüyen Ezgi tuhaf bir şekilde hafiflediğini hissediyordu. Rahatlayıp huzura ermiş olmanın hafifliği değildi bu, aksine huzursuzluktan yay gibi gergindi. Yalnızca sonunda bir karar vermiş olmanın hafifliği vardı üzerinde. Önceki gün Şirin'le konuştuktan sonra Mert'in suçsuzluğunu ispat edebileceğine dair en ufak bir ümidi kalmamıştı artık.

Ceketini çıkarıp astı ve kendisini külçe gibi sandalyesine bıraktı. Bir haftadır uykusuzdu. Gece başını yastığa koyduğunda bir türlü zihnini yavaşlatıp uykuya dalmayı beceremiyordu fakat gündüzleri olur olmaz yerlerde gözleri kapanıyordu. Şimdi bile masanın serin formikasına yanağını dayasa, iki büklüm biraz kestirebilirdi. Ancak uyumaya gelmemişti.

Telefonunu çantasından çıkarıp önüne koydu.

Sabah Batu'yla eve yakın bir öğrenci kahvesinde kahvaltıya gitmişlerdi. Simit ve menemenle karınlarını

doyurduktan sonra biraz yürüyüp sohbet etmişlerdi ve ardından Ezgi oğlunu rahat bırakmıştı. Batu'nun içinde sessizce biriken öfke ve hayal kırıklığı belki ondan daha fazla Ezgi'nin canını acıtıyordu. Hem okuldaki akıl almaz olayın hem de Vedat'ın vurdumduymazlığının sorumlusu kendisiymiş gibi suçluluk duyuyordu. Yenikent'e taşınarak Batu'nun hayatını altüst etmişti. Üstelik adına aşk demeye bile çekindiği bir ilişki uğruna.

Hayır, dedi içinden, mesleğimi yapmak için buraya taşındım ve bütün sorunları birer birer çözeceğim. Birer birer. Önce Orhan. Elini telefonuna doğru uzattı ve sıcak bir demire dokunmuş gibi hızla geri çekti. Hemen değil, birazdan.

Günlerdir ondan delil sakladığını duyduğunda haklı olarak Orhan'ın tepesinin tası atacaktı. Haklı olarak bir daha asla Ezgi'ye güvenmeyecekti. Fakat bunları düşünmek için çok geçti artık. Başına gelecekleri fazlasıyla hak etmişti.

Ofis o kadar sessizdi ki asansörün kapısının açıldığını oturduğu yerden duydu ve toparlandı. Sumru'yu görünce, "Senin ne işin var burada?" diye seslendi.

"Evde elektrikler gitti, bilgisayarımı şarj etmeye geldim. Peki senin ne işin var burada?"

"Ben de kafamı şarj etmeye geldim sanırım," diye somurttu Ezgi. "O kadar bitkinim ki önümüzdeki haftayı nasıl çıkaracağım bilmiyorum."

Sumru söylenerek montunu ve baklava desenli kazağını çıkardı. "Bende de acayip bir yorgunluk var. Ve çok kalın giyinmişim! Annem her akşam arayıp mihrican soğukları geliyor aman dikkat et diye kafamı ütülüyor. Bu devirde mihrican mı kalmış... Simit aldım, ister misin?"

"İsterim." Ezgi telefonu cebine sokup sandalyesiyle birlikte Sumru'nun masasına kaydı.

"Farkındasın değil mi, senin Sedef Yılmaz portresi acayip ilgi çekti."

"Farkındayım desem yalan olur. İlgi çektiğini nasıl anladın?"

Sumru'nun monitöründe yan yana iki pencere açıldı. İlkinde Sedef Yılmaz yazısına ait internet sayfası, diğerindeyse tablolar ve grafikler halinde o sayfanın trafik verileri çıktı.

"Sadece bu haftanın değil..." Sumru imleci tabloların üzerinde gezdirdi. "İnanmayacaksın ama son iki yılın tıklama rekorunu kırmışız. *Yeni Haber* bünyesinde tabii. Ama şuraya bak, trafiğin yüzde 35'i Yenikent dışından geliyor."

Ezgi'nin sevinmesi gerekirdi fakat hiçbir şey hissetmiyordu. Tüm dikkatini ekrandaki verilere veren Sumru, yüzündeki donuk ifadeyi fark etmeyip heyecanla devam etti. "Gazetenin satış rakamlarını yarın öğreniriz. Ama şimdiden dev bir tebriği hak ettin. Akın Abi mutluluktan uçuyordur."

"Daha iyisini yapabilirdik," dedi Ezgi. "Sana değil, kendime söylüyorum. Sen çok iyi iş çıkardın, eline sağlık."

"Teşekkür ederim. Yine de bence en etkileyici fotoğraf şu Facebook'ta bulduğumuz." Sumru ekranı yazının en tepesine kaydırdı. Ekranı Sedef Yılmaz'ın çimenlerin üzerine oturmuş kahkaha atan görüntüsü monitörü kapladı. Ezgi ilk kez cuma günü görmüştü bu fotoğrafı ve o zaman da böyle gözleri dolmuştu. Kolayca ağlayabilen insanlardan değildi, hatta bazen kendisini zorladığında bile ağlamayı beceremezdi fakat Sedef'in kahkaha atan yüzünü gördüğünde aklına beyaz muşambaya sarılı cansız bedeni geliyordu. Zihninde bir perde aralanıyordu. Kendisine dışarıdan farklı bir gözle bakıyor ve utanıyordu.

Kadın cinayetlerindeki endişe verici artışla ilgili bir

araştırması birkaç yıl önce sosyal medyada gündem olduğunda ve ardından konu muhalefetten bir milletvekili tarafından meclise taşındığında faydalı bir iş yaptığını düşünerek nasıl gurur duyduğunu anımsadı. Şirin haklıydı. O cinayetlerden birisi şimdi uzansa dokunabileceği kadar yakınındaydı ve Ezgi günlerdir sevdiği adamı kurtarmak için, kendi hislerini kollamak için debelenip duruyordu.

"Birisini aramam lazım, bana iki dakika müsaade," diyerek ayağa kalktı. Orhan'ın numarasını tuşlayarak lobiye doğru yürüdü.

Aradığınız numaraya şu anda ulaşılamıyor. Lütfen sinyal sesinden sonra...

Yaylı kapıyı itip merdiven boşluğuna çıktı. Sigara izmaritleriyle dolu karton bardaklardan birisini kenara çekip en üstteki basamağa çöktü.

Alo. Ezgi ben. Seni aradım çünkü konuşmamız gereken bir şey var. Daha doğrusu sana göstermem gereken bir şey var. Çok önemli. Beni arar mısın lütfen?

Merdiven boşluğunu aydınlatan pencere kuzeye baktığından çatılarının üzerinde, ufukta fabrikanın bacasından tüten beyaz dumanı ve hiç durmadan yanıp sönen kırmızı ikaz ışığını görebiliyordu.

Orhan, çok kötü bir şey yaptım. Hemen ara, olur mu?

Canı çay çekmişti ama mutfak kapısı kilitli olduğundan su ısıtamadı. Koridordaki sevimsiz sesler çıkaran makineden iki kutu kola aldı.

"Neyle uğraşıyorsun?" diye sordu sandalyesine döndüğünde. Sumru benzin istasyonundaki güvenlik kamerası kayıtlarını açmıştı ve ikisinin de bildiği videoyu bir kez daha oynatıyordu.

"Gelmişken arşivi biraz temizleyeyim dedim... Şu şehirde yüzlerce, binlerce güvenlik kamerası var. Yolda kafanı kaldırsan bir kamerayla burun buruna gelirsin

ama kırk yılda bir gerektiğinde şu adamın benzinciden çıktıktan sonra nereye gittiğini göremezsin!"

"Bir tek ormanda kamera yok," dedi Ezgi.

"Ormanda yok, bir de ana çıkışlar haricinde otoyolda yok. Bir tane Yenikent çıkışında var, bir tane de tünelin ağzında..."

Bilgisayar ekranındaki dosyaları tarayan Sumru başka bir videoya tıkladı. "Dolayısıyla Mert Bindere'nin elimizdeki son görüntüsü bu. Otomobilini kuzeye doğru mu sürdü güneye mi onu bile göremiyoruz."

Başka bir video açıldı. Pompalarının tepesindeki kameranın kaydettiği görüntülerde Mert, otomobilinin kapısını kapatıp emniyet kemerini takıyor, motoru çalıştırıyordu. Otomobil sola doğru ilerleyip kadrajdan çıkıyordu. Ekranda yalnızca gri asfaltın üzerindeki su birikintileri ve benzin istasyonun tabelasından yansıyan ışıklar kalıyordu. Bir de sağ üst köşede hızla kayan saniyeler ve dakikalar.

"Benzincideki delikanlı yanlış hatırlamıyorsa kuzeye doğru," diye mırıldandı Ezgi. "Kuyrukta arkasında bekleyen adam bir şey görmüş olabilir mi?"

"Hayır, benzinciden birkaç dakika sonra çıkıyor." Sumru videoyu hızlandırınca su birikintilerinin üzerinden sekerek geçen ve diğer pompanın önündeki arabasına doğru hızla yürüyen başka bir adam belirdi.

"Şunu başa alsana sana zahmet."

Adam bu sefer hızlı adımlarla geri geri yürümeye başladı, su birikintilerinin üzerinden geriye zıpladı ve sağdan kadrajın dışına çıkıp kayboldu. Video sondan başa doğru devam ederken su birikintisindeki yansıma rüzgârda dalgalandı. Biraz sonra Mert'in otomobili soldan görüntüye girdi, geri geri pompanın önüne gelip durdu. Şoför tarafındaki kapı açıldı ve Mert, tersten izledikleri için son derece acayip görünen hareketlerle dışarı adım attı.

Sumru sıkıntıyla iç çekerek videoyu durdurdu ve kola kutusuna uzandı. O sırada Ezgi'nin gözleri ekrana kilitlenmişti, sandalyesiyle birlikte monitöre biraz daha yaklaşmaya çalışırken yanlışlıkla Sumru'ya çarptı. Hızlı bir manevrayla kolayı klavyenin üzerine dökülmekten kurtaran Sumru, "Sakin ol, ne bu heyecan?" diye güldü.

Ezgi, gözlerini monitörde Mert'in donmuş görüntüsünden ayırmadan, "Bunu daha da geriye alabilir miyiz?" dedi.

"Elbette."

Aslında ne göreceğini biliyordu ama yine de bir olasılık –ufacık bir olasılık– aklına düşmüş ve heyecandan nabzı hızlanmıştı. Kalp atışını kulak zarlarında tık tık tık diye küçük darbeler halinde hissedebiliyordu.

"Tamam, buradan itibaren izleyelim."

Mert kadrajın kenarında belirdi, diğer adam gibi o da su birikintilerinin üzerinden atlayarak geçti ve otomobilin yanına geldi. Soğukta nefes alıp verdikçe ağzından duman çıkıyordu, üşüyen ellerini ovuşturdu ve arka kapıyı açtı. Ceketini alıp giydikten sonra direksiyona geçti. Yüzünün ve sol kolunun en net göründüğü karede, "Burada dur," dedi Ezgi. "Bunu büyütebilir misin? Biraz aşağıya kaydır, biraz daha..."

Önce inanamadı. Fakat son derece net bir şekilde görünüyordu işte. Doğru gördüğüne emin olduktan sonra gözlerini monitörden ayırdı. Elini Sumru'nun fareyi tutan elinin üzerine koymuş sıkmakta olduğunun farkına vardı. Gülmeye başladı. "Sen var ya, dünyanın en mükemmel insanısın!" Klavyede birkaç tuşa basıp ekran görüntüsünü yazıcıya yolladı.

Bu her şeyi değiştiriyordu.

Yazıcının ısınmasını beklerken cebinde titreyen telefonunu çıkarıp ekranına baktı. Orhan'ın ismini görünce sevinçle elini saçlarına götürdü. Sırtı ter içinden kal-

mış, bluzu tenine yapışmıştı. "Evet Orhan seni aradım, hemen buluşabilir miyiz? Nerede istersen. Ama bence Emniyet'e yakın bir yerde olsun."

Yazıcından çıktıyı alıp masaya döndüğünde telefonu kulağından ayırmadan eğildi ve Sumru'yu iki yanağından sesli sesli öptü. "Dile benden ne dilersen," diye fısıldadı.

"Evet Orhan, birisini öptüm ama boş ver şimdi... Ben gazetedeyim, on dakika sonra kapıda buluşalım mı?"

Dördüncü Bölüm

23 Eylül Pazartesi
Yağmurlu, 15°

1.

Bel hizasına kadar yeşile, devamı beyaza boyalı duvarlar baştan aşağı lekelerle doluydu. Tepedeki lamba, insan bir kere duydu mu aklından bir daha kolay kolay çıkmayan sinir bozucu bir vınlama eşliğinde parlak beyaz ışığını Ezgi'nin üzerine boca ediyordu. Duvardaki dikdörtgen aynanın aslında tek taraflı olduğunu, yan odada birtakım insanların onu izlediğini, çocukluğundan beri hayranlıkla takip ettiği polisiye dizilerden biliyordu Ezgi. O tarafa bakmamaya gayret ediyordu. Ancak üzerine çevrili duran kameraya ikide bir gözünün kaymasına bir türlü engel olamıyordu.

Yine siyah takımını çekip iki dirhem bir çekirdek giyinmiş Orhan, Ezgi'nin çaprazında bir karış suratla oturmaktaydı. Karşısındaki sandalyeye geçip bacak bacak üzerine atan Başsavcı Enver Nezih ise, incecik bıyığı, sivri kemikli suratı ve manikürlü tırnaklarıyla ilk bakışta kibar birisi gibi görünmüştü. Ancak görünüşe aldanmamak gerektiğini meslek hayatının daha ilk yıllarında öğ-

renmişti Ezgi. Zaten konuşmaya başlar başlamaz burnuna pis bir koku gelmişçesine yüzünü tiksintiyle buruşturması, adamın Ezgi gibi kadınlara –ya da belki genel olarak tüm insanlara– duyduğu nefreti hemen ele vermişti.

Başsavcı, ütülü beyaz mendilini dudaklarına hafifçe değdirerek, "Acaba ben mi anlamakta zorlanıyorum," dedi. "Tam bir haftadır bu ceket sizde ve polise teslim edeceğinize sakladınız, doğru mu?"

"Demin de söyledim, ceketi bana verdiğini tamamen unutmuştum. Birkaç gün önce arabanın arka koltuğunda eşyaların altında bulana kadar aklımdan çıkmıştı."

"Halbuki kadınlar erkeklerden derli topludur derler," diye Orhan'a dönüp sırıttı. "Ceketi 'başka eşyaların altında' tam olarak hangi gün buldunuz?"

"Savcı bey, buraya ifade vermek üzere davet edildim ancak şu anda sorguya mı çekiliyorum anlayamadım." Ezgi gözlerini Enver Nezih'ten ayırmasa da Orhan'ın tedirginliğini tahmin edebiliyordu. "Beni neden bu odaya soktunuz onu da anlamadım. Avukatıma ve gazetedeki arkadaşlarıma haber vermem gerekiyorsa bilmek isterim."

"Victor Hugo ne demiş biliyor musunuz? 'Dünyada iki tür insan vardır, adalete saygı duyanlar ve anarşistler.' İfade veriyorsunuz Ezgi Hanım, paniğe kapılmaya gerek yok. Avukatlık bir durum var mı yok mu onu da anlayacağız. Lafı gevelemeyin de soruya cevap verin."

"Emin değilim. Çarşambaydı sanırım."

Savcı sandalyesini masaya yaklaştırdı, suni deri kaplı portföyünü açtı ve dosyayı karıştırmaya başladı. "Bu durumda ceketi çarşamba günü bulduğunuzu ve cinayet soruşturmasında delil olduğunu bilmenize rağmen bugüne kadar polise teslim etmediğini itiraf ediyorsunuz, doğru mu?"

Ezgi, evet anlamında başını salladı.

"Sorulara evet veya hayır diyerek cevap veriniz."

"Evet."

Adam, Ezgi'nin suratına hiç bakmadan, bütün dikkatini dosyadaki kâğıtları sıraya koymaya vererek sorularına devam etti. "Ceketi cumartesi gecesi Mert Bindere'den aldınız."

"Bunları demin anlattım zaten."

"Saat kaçtı?"

"Tam olarak hatırlamıyorum, yani saate bakmadım. Dokuz civarı."

"Alkol mü kullanmıştınız?"

"İçki içip içmediğimi soruyorsunuz sanırım," dedi Ezgi "alkol kullanmak" lafından nefret ettiğini belli etmek için sözcüklere basa basa. "Hayır, sarhoş değildim."

"Mert Bindere'yle ilişkinizi nasıl tarif edersiniz?"

"Çocukluk arkadaşım."

"Daha sonra mı sevgili oldunuz?"

Ezgi öfkesine hâkim olamayıp sesini yükseltti. "Beyfendi bundan size ne?"

Başsavcı sonunda gözlerini Ezgi'ye çevirdi. "Kimlerle cinsel münasebette bulunduğunuz hiç mi hiç ilgimi çekmiyor Ezgi Hanım, ancak bu ayrıntının soruşturmayla doğrudan alakası var. Sevgilinizi korumak için mi delil sakladınız, onu tespit etmeye çalışıyorum."

"Saklamadım, unuttum diyorum size."

"Cumartesi gecesi olanları en başından itibaren bir kez daha anlatır mısınız?"

Ezgi, masada duran ekran görüntüsü çıktılarına parmağının ucuyla o kadar sert vurdu ki tırnağı acıdı. "Şu görüntüler hakkında konuşacağımıza neden sürekli aynı şeyleri soruyorsunuz?"

Enver Nezih sıkıntıyla gözlerini kaçırdı. "Ona da sıra gelecek. Cumartesi saat 21.00 civarında Mert Bindere'nin evine gittiğinizi söylediniz. Daha sonra ne oldu?"

Ezgi, sakinleşmek için derin bir nefes aldı, üçe kadar saydı ve yeniden anlatmaya başladı. "Telefonunu açmıyordu. Merak ettim. Zili çaldım, birkaç defa çaldım sanırım, kapı açılmayınca iyice meraklandım. Ben beklerken birisi apartmandan çıktı, o sayede içeri girdim, yukarı çıktım ve işte... Kapıyı çaldım, sonunda açtı. Eve girdim, kimseyi görmedim ama içeride birisi olduğu belliydi, yani Mert'in tavırlarından belliydi."

"Eve başka kadın attığı için kavga çıkardınız."

"Kavga filan çıkarmadım beyefendi. Hemen terk ettim. Konuşmak istedi, peşimden geldi. Yağmurda ıslanıyorum diye ceketini çıkarıp bana verdi. Ben konuşmak istemiyordum, arabama bindim, ceketi üzerimden çıkıp arkaya attım. Hepsi bu. Anlamadıysanız baştan başlayayım."

"Ve dairenin penceresinde birini gördünüz."

"Evet ama tül perdenin arkasındaydı, arkasından ışık vuruyordu, yüzünü seçemedim. Kim olduğunu bilmiyorum. Sadece elini gördüm, siluetini..."

Başsavcı, durup dururken aklına çok hoş bir şey gelmiş gibi gülerek Orhan'a döndü. Şaşkınlığına bakılırsa Orhan da tıpkı Ezgi gibi adamın neden böyle acayip bir tepki verdiğini anlayamamıştı.

"Kafamda nasıl bir senaryo yazıyorum biliyor musunuz?" diye sordu bir anda ciddileşerek. Yeniden bacak bacak üstüne atıp gözlerini Ezgi'ye dikti. "Mert Bindere'nin eve attığı kadının kim olduğunu gördünüz ya da görmediniz, hiç önemi yok. Diyelim Sedef Yılmaz'ı tanıyordunuz ya da tanımıyordunuz, onun da önemi yok. Arabayı biraz ileride kuytuya park ettiniz ve beklemeye başladınız. Beklerken kıskançlığınız iyice kabardı, zaten alkol kullanmıştınız, kendinizi bir güzel doldurdunuz ve beklemeye devam ettiniz. Biraz sonra kadının apartmandan çıktığını gördünüz, takip ettiniz ve ona saldırdınız. O sırada üzerinizde şu meşhur ceket vardı. İki kadın saç saça

baş başa kavga ederken düğme koptu ve Sedef Yılmaz'ın elinde kaldı. Kafasına vurup onu öldürdüğünüzde düğmeyi hâlâ avucunda tutuyordu, farkına bile varmadınız."

Ezgi, dalga geçiyor herhalde diye düşündü. Düşünceli düşünceli önüne bakan Orhan, nasıl beceriyorsa hâlâ profesyonelliğini koruyor, tepkisiz durabiliyordu. Yıllarca böyle acayip karakterlerle çalışarak insanüstü beceriler geliştirmiş olmalıydı.

İçinden küfredip bu soytarılığın sona ermesini bekleyen Ezgi, bir anda gerçeği gördü. Başsavcı dalga geçmiyordu. Ciddi ciddi Sedef Yılmaz'ı öldürdüğünü iddia ediyordu. Böyle bir olasılığı düşünebilmesi bile Ezgi'nin kanını dondurdu, sorgu odasının duvarlarının üzerine kapandığını ve havasız kaldığını hissetti. İstemdışı bir hareketle eli boğazına gitti ve aynı anda başsavcının gözucuyla onu izlediğini; her hareketinden, her mimiğinden, belki sesinin tonundan bile saçma sapan anlamlar çıkarabileceğini kavradı. Saçma sapan ama aynı zamanda hayatını bir çırpıda karartabilecek anlamlar. Ülkede adaletin kolayca eğilip bükülebildiğini, her şeyin pamuk ipliğine bağlı olduğunu biliyordu ancak kendisini ilk kez ipin ucuna bu kadar buluyordu.

Derin bir nefes daha aldı ve olabildiğince sakin bir sesle, "Sayın savcı," dedi. "İfademin başında belirttim ancak bir defa daha söylemek ve kayıtlara geçtiğine emin olmak istiyorum. Evet, dün öğleden sonra polise teslim ettiğim ceket Mert Bindere'ye aittir ve kolundaki düğmelerden biri eksiktir. Ancak bu, aradığınız katilin Mert Bindere olduğunun değil, olmadığının kanıtıdır. Size sunduğum şu ekran çıktılarına bir defa daha bakmanızı rica ediyorum." Kameraya bakarak devam etti. "Kayıtlara geçmesi için tekrar ediyorum, bu görüntüler cumartesi günü saat 11.48'de Mert Bindere'nin alışveriş yaptığı benzin istasyonundaki güvenlik kamerasının kaydıdır. Son dere-

ce net bir şekilde görüldüğü gibi, söz konusu ceket Mert Bindere'nin üzerindedir ve sol kolundaki düğme halihazırda kopuktur. Anlatabiliyor muyum? Eğer Sedef Yılmaz cumartesi 14.30 civarında öldürüldüyse aradığınız düğme, yani katille mücadele ederken koparıp avucunda sakladığı düğme, bu cekete ait olamaz."

Çok konuşmaktan boğazı kurumuştu. Az önce masaya vurup kırdığı tırnağı acıyla zonklamaya başlamıştı. Kendisini küçük çapta bir meydan muharebesinden çıkmışçasına bitkin ve zafer kazanmış gibi mutlu hissediyordu. Fakat Mert'in katil olmadığına dair içgüdüsünün doğru olduğunu biliyordu artık.

"Güvenlik kamerası görüntülerini ceketle birlikte polise teslim ettiğimin ifademe eklenmesini ve kayıtlara geçmesini talep ediyorum," diyerek çantasına uzandı. "Söyleyeceklerim bu kadar. Size iyi çalışmalar dilerim."

2.

Ezgi ifadesini imzalamak için birinci kata çıktığında Orhan, başsavcının yanında bir dakika daha durmak istemiyordu ama belli ki kolay kolay kurtulamayacaktı. Adam, Ezgi'nin izin beklemeden kalkıp gitmesine herhangi bir tepki vermemişti. Hiç iyiye alamet değildi bu.

Konuştuğu kişinin yüzüne bakmayıp gözlerini kaçıran ve tokalaşırken elini gevşek bırakan insanlara karşı net bir önyargısı vardı Orhan'ın. Sinsi ve tehlikeli olduklarına inanırdı. Başsavcı örneğinde görüldüğü gibi bir kez daha haklı çıkmıştı.

Baş başa kaldıklarında dosyasını toplayan Enver Nezih'in öfkeden boynundaki damar atıyordu.

"Bu kadın... basına açıklanmayan deliller hakkında nasıl bilgi sahibi oldu diye sormuyorum çünkü suratınızdan okunuyor. Bu rezaletin sorumlusunun sizsiniz Or-

han Efendi. Sus, sözümü kesme! Ne gibi kurnazlıklar peşindesiniz henüz bilmiyorum ama gözüm üzerinizde. Bir hata daha yakalarsam üçüncüyü beklemem, gerekeni yaparım."

Savcılığın gazetelerdeki Sabri gibi adamlara sürekli bilgi sızdırdığını teşkilatta bilmeyen yoktu. Kuşkusuz Enver Nezih de biliyordu, hatta belki kendisi de sızdırıyordu. Hangi yüzle Orhan'a hesap soruyordu ki?

"Anlaşıldı sayın başsavcım," dedi Orhan ayağa kalkarken. "Mert Bindere'nin avukatı bu görüntüleri değerlendirdikten sonra tutukluluk tedbirinin adli kontrole çevrilmesi talebinde bulunacaktır. Şu etapta elimizde başka somut delil olduğunu söylemek imkânsız. Cep telefonlarındaki mesajlarla ilgili raporu bu sabah aldık. Şüpheli ve maktul arasında sesli veya yazılı iletişim tespit edilememiş. Elimizde sadece üniversitenin otoparkında çekilmiş fotoğraflar ve tanık ifadeleri var. İfadelerden ikisi dolaylı tanıklıklar. Ne Hasan Yılmaz ne de Cem Gören maktulü şüpheliyle görmüş. Dedikodular ve şahsi kuşkular doğrultusunda birtakım sonuçlara varıyorlar."

"Kızın arkadaşı bizzat tanık olmuş. Adı neydi?"

"Şirin Eseroğlu, sayın başsavcım."

"Nedense onun ifadesini göz ardı edip duruyorsunuz. Arkadaş kollamak için taklalar atıyorsunuz diye boş yere konuşmuyoruz."

"Bu ithamı kabul edemem sayın..."

"Yeter! Bekleyip. görelim, bakalım hâkim ne diyecek. Bu arada derhal şu düğmenin nereden geldiğini bulacaksınız, anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

Orhan tam kapıdan çıkarken Enver Nezih arkasından seslenip onu durdurdu. "Nereden tanıyordunuz bu Ezgi Sezgin denen kadını?"

"Liseden arkadaşım."

"Tabii ya, unuttum," dedi adam. "Yoksa sen de mi onunla... aman vazgeçtim sormuyorum. Kimin eli kimin cebinde belli değil."

"Liseden mezun olduktan sonra Ezgi Hanım'la hiç görüşmedik sayın başsavcım. Babası emekli polis memurudur ve benim bu mesleği seçmemde bir miktar etkisi olmuştur."

Durup dururken neden böyle bir açıklama yapmak zorunda hissetmişti ki kendisini? Herifin gözüne mi girmeye çalışıyordu, yoksa babası polis diye Ezgi'ye mi puan kazandırmaya çalışıyordu? Enver Nezih'in yüzündeki meymenetsiz ifadeye bakılırsa ikisini de başaramamıştı.

Koridorda çıkar çıkmaz alçak sesle küfürler savurdu. Herifin inadı yüzünden bir haftadır soruşturmayı Mert Bindere'ye kilitlemişlerdi ve şu anda ellerinde ikinci bir şüpheli yoktu. "Rezillik," diye homurdanarak hışımla yürürken önüne çıkan memurlar yana çekilip ona yol verdi.

Üst katta Ezgi'nin beklediği odaya artık nasıl bir suratla girdiyse bilgisayar başındaki iki memur, normalde pek âdetleri olmamasına rağmen zıpkın gibi ayağa fırladı.

"İşinize devam edin arkadaşlar," dedi Orhan. "Uzun sürecek mi, hanımefendiyi bekletmeyelim."

"Sorun değil," dedi Ezgi, "acelem yok, ne kadar beklemem gerekiyorsa..." Sesi gitgide alçaldı ve cümleyi tamamlayamadan yok oldu.

"Ezgi Hanım sizinle dışarıda bir şey konuşabilir miyiz zahmet olmazsa?" Bu alışılmadık talebe tanık olan memurların ne düşündüğü Orhan'ın umurunda değildi. Ezgi'yi beklemeden arkasını döndü ve aynı hışımla odadan çıktı.

Koridorun ucu nispeten tenhaydı. Arka avluya bakan pencereyi açmayı denedi ama kulp sıkışmıştı, epeyce zorlamasına rağmen dönmüyordu. Cebinden telefonunu çıkardı. Neye baktığının farkına bile varmadan

ekranı ileri geri kaydırmaya başladı. Ezgi'nin yanına geldiğini duymasına rağmen başını kaldırmadı.

"Öfken geçer sanmıştım ama geçmemiş."

Orhan cevap vermedi.

"Mert serbest bırakılır mı sence?"

"Bu işler o kadar kolay mı sanıyorsunuz dedektif hanım? Hâkim ikna olmazsa soruşturma tamamlanana kadar tutuklu kalır. Belki aylarca."

"Olur mu öyle şey! Sahiden öyle bir şey olabilir mi?"

Orhan omuzlarını silkti. İşin gerçeği, bu sorunun cevabını bilmiyordu.

"Bir saniye bırakır mısın şu telefonu elinden! Dün de söyledim, yemin ediyorum ceketi sana getirecektim. Benzincideki görüntüleri bulmasaydık da getirecektim. Seni inandırmak için başka ne söyleyebilirim?"

"Getirecektin ama birkaç gün beklemeyi uygun gördün."

"O sayede Mert'in suçsuz olduğunu ispat ettik, fena mı? Azıcık olumlu tarafından bak lütfen."

"Hiçbir şey ispat etmedik," diye bağırdı Orhan. Etrafta kimse yoktu ama yine de sesini alçaltıp öyle devam etti. "Suç bende, sana düğmeden hiç söz etmemem gerekirdi."

"Söz etmeseydin aradığınızdan haberim bile olmayacaktı ve belki de ceketi evdeki başka giysilerle birlikte bir kuruma bağışlayacaktım. Daha mı iyi olacaktı?"

"Konu o değil."

"Konu ne o zaman Orhan? Galiba delil toplarken önemli bir detayı gözden kaçırdınız diye bütün sinirini benden çıkarıyorsun."

"Sen eskiden de böyle miydin Ezgi? Yoksa gazetecilik mi seni böyle çekilmez bir insan yaptı?"

"Git bir yüzünü yıka istersen. Memur bey içeride beni bekliyor, daha sonra konuşuruz."

Ezgi uzaklaşırken Orhan bir kez daha pencereyi açmayı denedi. Hırsını alamayıp bütün gücüyle yüklendi ve sonunda kulp kırılıp elinde kaldı.

3.

Batu fabrika ortamını hiç böyle hayal etmemişti. Kendisini daha çok insan, daha az makine görmeye hazırlamıştı ve genellikle kalabalık ortamlara alışmakta zorlandığı için sabah yola çıktıklarından beri oldukça endişeliydi. Fabrikada ondan ne iş beklediklerini bilmiyordu. Annesinin Cüneyt ismindeki arkadaşına nasıl hitap etmesi gerektiğini bile bilmiyordu.

"Bir hafta boyunca bizimle çalışacağına göre diğer herkes gibi Cüneyt Bey demen daha doğru olur," diye bu sorunu çözmüştü adam. "Daha sonra canın ne istiyorsa dersin. Cüneyt Abi iyidir bence."

Önce "bey" sonra "abi". Bu öneri Batu'nun aklına yatmıştı. İlginç bir insandı Cüneyt Bey; örneğin, "Sabah uğrar evden alırım," dediğinde arabasıyla alıp fabrikaya götüreceğini sanmıştı. Fakat adam BMW'sini Batu'ların sokağına park etmiş ve, "Gel bakalım," deyip onu caddeden geçen minibüslerden birine bindirmişti. Tıklım tıkış dolu araçtakilerin çoğu selam vermiş, Batu ne yapacağını şaşırıp acemice selam vermiş, Cüneyt Bey ise gülümseyerek herkese, "Günaydın," demişti. Sonra da Batu'nun kulağına, "Gördüğün gibi bu saatte herkes fabrikaya gidiyor," diye fısıldamıştı.

Dediği doğruydu. Zafer Meydanı'nın ilerisindeki otogarda minibüs tamamen boşaldı ve herkes önünde "Yenikent Kâğıt Fabrikası" yazan servis otobüsüne yöneldi. Batu'yu cam kenarına oturtan Cüneyt Bey, yol boyunca turist rehberi gibi Yenikent'i anlattı. "Şehrin kuzeyinde işçi lojmanları var. Güneyde sizin oturduğunuz

apartmanlar başta mühendisler için yapılmış. Bu dediğim 50 yıl önceki düzen, şimdi işler daha karışık."

"Neden karışık?"

"Fabrika, lojmanları sübvanse ediyor ama yine de kiralar pahalı kaldı. Zamanla yeni mahalleler oluştu – bak şu tarafa, tepenin yamacında başlıyor, görüyor musun? Yenikent'in eskisi lojmanı tercih eder, sonradan gelenler kendi kurdukları mahalleleri."

Batu sübvanse etmek ne demek diye telefonunda ararken otobüs Yenikent Liman İşletmeleri'nin önünde durdu. Arkada oturan dört-beş kişinin inmesini beklediler.

"Liman sadece fabrikaya hizmet ediyor," dedi Cüneyt Bey. "Şu anda normal kapasitenin altında çalışıyoruz. Hammadde sevkiyatı için ayda bir gemi geliyor, bilemedin iki. Bu arada kokuya hemen alışacaksın, merak etme."

Limanı geçtikten birkaç dakika sonra demir bariyerli büyük bir kapıdan fabrikaya girdiler. Batu, otoparkta kalabalığın arasına karıştığında, 15 dakikalık yolu ne kadar sessiz geldiklerinin farkına vardı. Patronla aynı araçta yolculuk yapan işçilerden çıt çıkmamıştı. Cüneyt'in –Cüneyt Bey'in– insanların gözünde farklı bir konumda olması Batu'ya ilginç geliyordu. Onun gözünde annesinin diğer arkadaşlarından pek bir farkı yoktu. Aslında karar vermek için henüz erkendi fakat belki çoğundan daha kafa dengi olduğu söyleyebilirdi, o kadar.

"Seni esas patronunla tanıştırayım," dedi Cüneyt Bey. "Şeref, bu arkadaşımızın adı Batu. Bu hafta fabrikamızda staj yapacak. Eğer bizi severse belki yaz tatilinde stajına devam eder."

"Tabii Cüneyt Bey."

"Şeref Cengiz, üretimdeki formenimizdir. Sahadaki bütün işçi arkadaşlarımızdan o sorumludur. Ne derse yapacaksın, anlaşıldı mı?"

Batu, evet anlamında başını salladı.

"Şöyle düşündüm Şeref: İlk üç gün sahada kalsın, iki gün de mühendislerin yanına yollarız. Finansmanla, muhasebeyle filan bunaltmaya hiç gerek yok. Giyecek bir şeyler ayarlarsın, bir de hemen servis kartı ve yemek kartı çıkaralım."

"Tabii Cüneyt Bey," dedi Şeref Cengiz.

"İlk gün şerefine arkadaşımıza odamda bir çay ikram edeyim, sonra senin yanına yollarım."

Cüneyt Bey ofisine giderken yolda karar değiştirdi ve onu üretim sahasından geçirmeye karar verdi. Girişte kafalarına sarı kasklar taktılar ve Batu daha ne olduğunu anlamaya fırsat kalmadan kendisini bir anda dünyanın en şiddetli gürültüsünün ortasında buldu. Sesler hem yerden yükseliyor hem de yukarıdan inip çevresini kuşatıyordu. Bilgisayar oyunlarında bölüm sonu canavarlarını andıran, birkaç katlı dev makinelerin arasından yürüdüler. İnanılmaz büyüklükte kâğıt ruloları, tepelerindeki ray sistemine takılı kancaların ucunda bir yerden başka bir yere doğru kayıyordu. Sahanın ortasına geldiklerinde Batu serseme dönmüştü. Başı dönüyor, kulakları uğulduyordu – fakat normalde onu huzursuz edecek bu hisler, şimdi garip bir şekilde hoşuna gidiyor, bu kadar büyük ve karmaşık bir mekanizmanın içinde bulunmak ona değişik bir mutluluk veriyordu.

Gülümsediğini gören Cüneyt Bey elini omuzuna koydu. "Tahmin etmiştim," dedi. "Burayı ilk gördüğümde ben de senin gibi hissettim. O zamanlar böyle şeyler yoktu..." Eliyle yan tarafı gösterdi ama Batu hangi makineleri işaret ettiğini anlayamadı. Çok da önemli değildi. Çevresinde inceleyip çözmeye çalışacağı o kadar çok şey vardı ki heyecandan beyninde davullar çalıyordu.

Bir süre sonra Cüneyt Bey etrafa bakınmayı bırakıp, "Yürü bakalım," dedi. "Çayımızı içelim de vardiyandan çok yemeyelim. Şeref sana her tarafı gezdirir zaten."

Üretim sahasının ardından ofislerin olduğu binaya geçtiklerinde sessizlik Batu'ya o kadar tuhaf geldi ki bir an için kulaklarım mı tıkandı diye düşündü. Cüneyt Bey'in, "Asistanım," diye tanıştırdığı genç bir kadın, onları en üst katta asansörün kapısında karşılamış ve daha koridorda yürürken patronuna bir dosya dolusu kâğıt imzalatmaya başlamıştı.

Batu onların işini bitirmelerini beklerken Cüneyt Bey'in odasına göz gezdirdi. Sahanın aksine burada ilgi çekici pek bir şey gözüne çarpmadı. Sıradan bir çalışma masası, fena sayılmayacak bir bilgisayar, kitaplık ve iki kişilik deri kanepe. Çok daha büyük ve gösterişli bir oda bekliyordu doğrusu. Ne var ki kitaplıkta Jules Verne'in daha önce hiç görmediği deri kapaklı eski baskılarına rastlayınca diğer eşyaların önemi kalmadı.

Elini sürmeye çekindiğini fark eden Cüneyt Bey, "Dokunabilirsin," dedi. "Sahaflardan topladım, resimli olmaları hoşuma gitti. Antika olarak değerleri yok."

Mürekkepli kalemle çizilmiş gibi görünen siyah-beyaz sahneler Batu'nun da hoşuna gitti. Bir süre denizaltı *Nautilus*'un detaylarını ve Kaptan Nemo'nun giysilerini inceledi.

"Okulda olanlar konusunda annen çok endişelenmiş," dedi arkasında durmuş onu izleyen Cüneyt Bey. "Daha doğrusu seni üzdükleri için o da çok üzülmüş."

"Bu konu hakkında konuşmasak olur mu?" Batu, *Denizler Altında Yirmi Bin Fersah*'ı kapatıp yerine yerleştirdi.

"Nasıl istersen."

Ezgi, İstanbul'a babasının yanına dönmesinin imkânsız olduğunu söylemişti. Oysa orada kesinlikle daha mutlu olacaktı, ayrıca babasının iş gezilerine gitmesi de sorun değildi çünkü Batu kendi başının çaresine bakabiliyordu. Fakat bu basit gerçeği bir türlü kabul etmiyor-

lardı. Yeni okulda daha ilk günden beri hiç kimse onu sevmemişti, şimdi bir de adı hırsıza çıktığına göre artık ne kadar uğraşırsa uğraşsın arkadaş bulamayacaktı. Arkadaşsız kalmaya iyi kötü alışırdı. Basketbol takımına alınmamaya da alışırdı. Fakat Damla'nın bir daha onunla konuşamayacağını düşündükçe üzülüyordu.

Ezgi'nin üzgün ve stresli olduğunun elbette ki farkındaydı. Böyle durumlarda onun yanında durup göz kulak olması gerektiğini biliyordu Batu. Çünkü öteki türlü annesi kendisine hiç dikkat etmiyor ve hastalanıyordu. Yemek yemeyi ve bol bol su içmeyi unutuyordu. Geceleri bilgisayarın başından kalkıp yatağına gitmesi gerektiğini unutuyordu. Birisinin böyle şeyleri ona hatırlatması gerekliydi. Ayrıca elektrik faturası ödenmiş mi ya da tuvalet kâğıdı bitmiş mi, o tarz işlerle de ilgilenmesi gerekliydi.

Bu yüzden uzun uzun düşünmüş ve her şeye rağmen Yenikent'te Ezgi'nin yanında kalmaya karar vermişti. Şikâyet etmeyi sevmiyordu. Bu okulda ne kadar mutsuz olursa olsun, hepi topu bir yıl dişini sıkacaktı. Babasını da tatillerde sık sık görecekti – yarıyıl tatili için şimdiden program yapmaya başlamışlardı zaten. Sonra üniversiteye gidecekti ve o zaman nerede yaşayacağını henüz bilmiyordu.

Kafa dengi bir insana benzese de bunları Cüneyt Bey'e anlatması gerekmezdi.

"Böyle bir fabrikada çalışmak için üniversitenin hangi bölümünden mezun olmam gerekir?" diye sordu.

4.

İskender beklerken sağlam eline bir-iki fıs daha kolonya sıkıp ensesine sürdü. Vito'nun kaloriferi kapalı olmasına rağmen nedense terlemişti, sürekli kötü kokup kokmadığını kontrol ediyor ve bir türlü içi rahat etmi-

yordu. Torpido gözünde deodorant da vardı ama onun kokusunu sevmiyordu. Kendini bildi bileli nedense kolonya kokusuna tutkundu, ne olduğunu çözemediği bölük pörçük anılar (limon ağacı ve altında yere serili yumuşak battaniye) canlanıyordu zihninde.

Kolonya boynunu serinletirken koltuğu yatırıp geriye kaykıldı ve etrafı seyretmeye daldı.

Şirin, bu beton bloklardan nefret ettiğini söylemişti fakat İskender'e hiç de kötü görünmüyorlardı. Burada yaşayanlar duysa, sen nereden bileceksin, neredeyse tüm ömrün zenginlerin yanında bolluk içerisinde geçmiş diye kızardı. Binaların ortasındaki boşlukta bir basket sahası vardı – tamam, buna saha denmezdi belki, beton zemine çakılı iki paslanmış pota. Hiç yoktan iyidir, diye düşündü İskender, başkası için top toplamaktan da iyidir. Biraz ötede çocuklar kaydırak sırasında itişip duruyordu. Alışverişe çıkmış kadınlar, ucuz marketin açıktaki meyve sebze reyonunda sepetlerin başına toplanmış, çürüklerin arasından iyileri seçmeye çalışıyordu.

Bazı dairelerde bir odada dört kişi uyuyor, demişti Şirin. Şimdi doğruya doğru, İskender'in kendine ait bir odası vardı ancak başkan nişanlandıktan sonra geceleri onu ayak altında istememiş, Zehra Hanım'ın şoförünün müştemilattaki odasına postalamıştı. İskender, Sedef Yılmaz'ın ölüm haberinin duyulduğu günün gecesinde kendi odasına geri dönmüştü. Kimse de itiraz etmemişti. Dahası, başkan bu sabah pantolonunu giyerken yine yardım istemişti. Bir haftada ikinci defa. Yavaş yavaş her şey eski düzenine geri dönüyordu yani.

Şirin'in apartmandan çıktığını görür görmez, koltuğu dikleştirdi, dikiz aynasında son kez saçını ve kaşlarını düzeltti, arabadan atlayıp yanına koştu. Sürpriz yapmak istemişti ama Şirin'nin suratının düştüğünü görünce bunun o kadar da iyi bir fikir olmadığını anladı.

"Gel seni üniversiteye atayım, yolda biraz laflarız," dedi.

"Hayrola İskender, bir şey mi oldu?"

"Yok bir şey. Kaç zamandır denk gelemedik o yüzden bir bakayım ne yapıyorsun dedim."

"Bir şey yapmıyorum."

Kızın tedirgin gözlerle Vito'ya doğru baktığını görünce İskender'in jetonu düştü. "Cem Bey evde bugün. Siparişleri vardı, çarşıdan onları alacağım."

"İyi, ben de derse yetişeceğim," dedi Şirin.

"Boş ver be dersi. Ama çok istiyorsan ben seni yetiştiririm, merak etme."

Kafa kızdı Şirin. Fazla uğraştırmadı, azıcık daha naz yaptıktan sonra, "İyi peki," dedi.

Vito'nun yolcu tarafındaki kapısını açınca koltuğunun altına saçılmış çöp poşetlerini ve boş meşrubat kutularını gören İskender sessizce küfretti. Hepsini bir çırpıda toplayıp arkaya attı. "Kusura bakma, normalde buraya oturan olmuyor."

"Problem değil..." Şirin koltuğa yerleşip emniyet kemerini bağlarken gözucuyla İskender'i seyrediyordu. "Aman çöpleri arkada unutma, başın belaya girmesin."

Laf sokmadan da duramazdı cingöz! "Merak etme, bir şey olmaz," diye sırıttı İskender. Daha önceki muhabbetlerinde kızın hikâyesini kısmen öğrenmişti: Ortaokul zamanı anası babası ölünce dul teyzesinin yanına, aynı bloktaki başka bir daireye taşınmıştı. Yani kendi deyimiyle bu beton mezarlıktan kurtulamamıştı. Teyze hafiften çatlaktı, arada sırada Şirin'i de delirtiyordu ama hayatına fazla burnunu sokmuyordu. "Çok içiyor," demişti Şirin, "para yetişmiyor." Sedef hayattayken kendi ailesinden bunaldığında Şirin'in yanında kalırdı. Tam olmasa da ev arkadaşı gibiydiler.

"Bende bir bavul eşyası duruyor, bir ara toplayıp

Mualla Teyzelere bırakmam lazım ama hiç ayağım gitmiyor."

İskender, otobüs durağının önünden geçip şehir merkezine giden yola saptı. "İstersen bana ver, ben bırakırım. Ya da bilmiyorum, belki benim gitmem iyi olmaz."

"Bence hiç onlara görünme. Bu aralar Hasan aşırı can sıkmaya başladı."

"Kafaya takma," dedi İskender dişlerinin arasından. "Sana hiçbir şey yapamaz."

"Sedef'e de hiçbir şey yapamaz diyordun..." Lafının devamını getiremedi, yutkunup sustu.

"Geçende o da seni şikâyet etti," dedi İskender gülerek. Şirin'i kızdırmamak için işi şakaya vurmaya karar vermişti. "Gazetecilerle konuşuyorsun diye etekleri tutuşmuş."

"Ne yapsaydım yani? Hiçbir şey anlatmasam acayip kaçacaktı. Nereye gidiyoruz?"

"Önce kırtasiyeciye uğrayacağız."

"Elin nasıl oldu?"

Düşünüp sorması İskender'in hoşuna gitti. "Çok sıkıldım, çıkaracağım artık şu şeyi. Kaşıntı yapıyor."

"Hemen çıkarma, biraz daha dursun."

19 Mayıs Caddesi'nde Vito'yu park edecek yer bulmak hiç kolay olmasa da şans bu defa İskender'e güldü. Kırtasiyecinin önünde bulduğu iki arabalık boşluğa hemen daldı. Pazar günkü güzel havadan eser kalmamıştı. Gökyüzü ara sıra kararıyor ve şiddetli bir sağanak bastırıyordu. Sonra insanları saklandıkları yerden çıkarıp gafil avlamak ister gibi aralanıyordu bulutlar.

"Gelecek misin, bekleyecek misin?"

"Geleceğim tabii, burada canım sıkılır."

Dükkânın giriş katında boya kalemleri, tükenmezler, 0.5'ler, fosforlu kalemler, silgiler, kalemtıraşlar ve İskender'in ne olduğunu bilmediği yüzlerce ıvır zıvır

dört bir yanı doldurmuş, daracık mekânda yürüyecek yer bırakmamıştı. Sanat malzemelerinin durduğu alt kat ise tenhaydı ve küf kokuyordu. Görevlilerden biri onlarla birlikte yuvarlak demir merdivenden aşağı indi ve ışıkları yaktı.

"Mürekkeplerin dördü tamam, biri eksik. İthalatçı firma temin edememiş, iki-üç haftaya onlar da gelirmiş," dedi kadın İskender'e.

"Zor temin ediliyorsa fazladan dört-beş kutu göndersinler bari. Bir de şu 240 gramlık kâğıtlardan alacakmışız." Yanlış olmasın diye cep telefonundaki mesajlardan kontrol etti. "A3 olacakmış ve rulo yapılmayacakmış. Şimdilik 20 tane yeter herhalde, nasıl olsa yine geleceğiz."

"Rulo yapmadan nasıl taşıyacaksınız? Yağmurda ıslanır."

Sana ne, dedi içinden. "Araç hemen kapının önünde. Ben hallederim ablacım, hadi sen elini çabuk tut."

Kadın "abla" lafından hiç hoşlanmamıştı ve İskender'le göz teması kurmamak için ne lazımsa yapıyordu. Paketleri hazırlarken yan gözle Şirin'i süzüp durdu. Beğenmiş miydi acaba? Güzelliğini kıskanmış mıydı? Keşke onun yerinde ben olsaydım diye geçirmiş miydi içinden? İskender kadının suratında ne düşündüğüne dair bir ipucu aradı. Şirin her zamanki gibi havalı bir şeyler giyinip kuşanmıştı. O da bu kadar abartmasaydı keşke.

"Senin istediğin bir şey var mı?" diye sordu arkası dönük boyaları inceleyen Şirin'e.

"Ben yalnızca dijital ortamda çalışıyorum."

Yapışkanlı bantı dişiyle koparan kadın gülecek gibi oldu ama kendisini tuttu. İskender kadından nefret ettiğine karar verdi, hem iğrenç tükürüğünü banta bulaştırdığı için hem de Şirin hakkında kim bilir ne çirkin şeyler düşündüğü için.

Şirin tüplerden birinin kapağını açıp kokusuna ba-

karken başını çevirmeden İskender'e sordu. "Sen hiç tatile çıkmıyor musun?"

"Tatil mi? Bizim işte öyle şeyler yok. Neden sordun ki?"

"Öylesine. Belki de kendime bir tatil arkadaşı arıyorum. Para biriktirebilirsem bu yaz Yunan adalarına gideceğim."

Görevli kadın kimse bakmıyor sanıp sen kim Yunan adası kim der gibi gözlerini devirdi.

"İyiymiş," dedi İskender. "Hadi be ablacım, senin de elin çok ağırmış ama. Yardıma birini çağırmak ister misin?"

Birkaç dakika sonra paketleri özenle Vito'nun arkasına yerleştirip sürücü koltuğuna geçtiğinde, Şirin'i radyoyu kurcalarken buldu. Başkanın sevdiği kanalları bozduysa sıçtık, diye geçirdi içinden ama sesini çıkarmadı.

"Sen okudun mu?" dedi Şirin damdan düşer gibi.

"Neyi okudum mu?"

"Gazetede çıkan yazıyı. Sedef hakkındaki yazı var ya."

"Şöyle bir baktım." Yalan söylediği anlaşılmasın diye başını çevirdi İskender. Camı indirip aynayı düzeltti.

"Sana da komik gelmiyor mu? Yani ölünce böyle bir anda melek olması... İnsanların ikiyüzlülüğünden nefret ediyorum."

"Bana bak, sakın kendini suçlama. Sonuçta senin kötü bir niyetin yoktu. Yapman gerekeni yaptın, öyle değil mi?"

"Kendimi suçladığımı nereden çıkardın ki?"

İskender omuz silkti. "Bilmem, bana öyle geldi herhalde."

"Beni üniversiteye bırakacaktın," dedi Şirin bir karış suratla, "senin yüzünden geç kaldım."

"Bırak ya, ne geç kalması. Önce şu senin sevdiğin kafede bir şeyler atıştıralım. Benim hâlâ zamanım var."

5.

Pazartesi sabahı gazetenin yönetim kurulu toplantısına katılan Akın Tepecik, diğer işlerini öğlene kaydırmıştı. Emniyet'ten ancak 11.30'da çıkabilen Ezgi bu sayede günlük haber toplantısını kaçırmadı.

"Patron çok memnun arkadaşlar," dedi Akın Bey. Adamın bu sevinçli halini öğretmenden yıldızlı pekiyi almış çalışkan bir çocuğa benzetti Ezgi. Sabah yine üzerine reçel damlatmıştı, bu defa gömlek cebinin hizasında kırmızı bir leke belli ki ıslak bezle silinmiş fakat tam çıkmamıştı. "Eline sağlık Ezgi, gelir gelmez nefis bir iş çıkardın."

"Sumru'nun da çok emeği var," diyen Ezgi gözucuyla Sabri'ye bakmaktan kendisini alıkoyamadı; ancak adamın ifadesiz suratı ona umduğu keyfi vermeyince biraz bozuldu. Bozulduğu için kendisine kızdı, şu soytarıyı ne demeye önemsiyordu ki?

Akın Bey gözlük temizlemek için masadaki kâğıtların altında temiz bir peçete arayarak sözlerine devam etti. "Artık bu mesele kapandığına göre sadece seçime odaklanacağız."

Bu mesele dediği Sedef Yılmaz cinayetiyse nasıl kapanmıştı ki?

"Son düzlükteyiz arkadaşlar. Önümüzdeki en önemli etkinlik yarın üniversitedeki açıkoturum. Biliyorsunuz, bu defa iki aday da sahnede olacak. YouTube'dan canlı yayın yapılacakmış. Senin de orada olmanı istiyorum Ezgi. Akşam olmadan yazını internete gireriz, sonra da baskıya."

"Nasıl isterseniz." Dikkatini toplantıda konuşulanlara vermeye çalışsa da Ezgi'nin aklına ikide bir Başsavcı Enver Nezih'in küstahlığı ve Orhan'ın öfkesi geliyordu. Ve hepsinden daha önemlisi, sabahtan beri sürekli kafa-

sında aynı soru dönüp duruyordu: Katil, Mert olmadığına göre kimdi?

"*LİMAN? ŞİMDİ?*" Toplantıdan çıkar çıkmaz Orhan'dan gelen mesajı okuyan Ezgi, "Yarım saat kaybolacağım, döndüğümde daha detaylı konuşuruz olur mu?" dedi Sumru'ya. Oflayarak masasına gidip çantasını ve ceketini aldı. "*İNİYORUM*" yazıp Orhan'a yolladı. Asansörü beklerken Sabri sivrisinek gibi tepesinde bitiverince başını çevirip bakmadı bile. Adam tuvaletten çıkmıştı ve her iddiaya vardı ki ellerini yıkamamıştı. Bu sabah Ezgi'nin tüm erkeklere karşı tahammül seviyesi yerlerdeydi nedense.

Adam yaklaşıp bir sır verecekmiş gibi kulağına eğildi. "Bir şey soracağım Ezgi. Emniyet'te sorguya çekildiğini ofisteki arkadaşlardan gizliyor musun? Bileyim de yanlış bir laf edip pot kırmayayım."

"Sorguya çekilmedim Sabri Beycim, ifade vermek üzere çağrıldım. Detayları yanlış aktarmışlar. Bağlantılarınızı kontrol etseniz iyi olur."

Adamın cevap veremeden kös kös masasına dönmesi, az da olsa içinin yağlarını eritti.

Ceketi teslim edince üzerindeki yükten kurtulmakla kalmamış, Mert'le ilgili şüphelerinden de kurtulmuştu. Arkadaşından şüphelendiği için biraz utanıyordu, öte yandan ne haltlar yediği belli olmayan sır küpü bir heriften şüphelenmekte o kadar da haksız sayılmazdı. Esas böyle bir adamın hayatına girip çıkan sayısız kadınlardan biri konumuna düştüğü için utanıyordu işin gerçeği.

Orhan onu binanın kapısında, elleri cebinde, başı önde, bir ileri bir geri yürüyerek beklemekteydi. Merhaba bile demeden hemen lafa girdi. "Haklıydın, görüntüleri daha dikkatli incelemem gerekirdi. Atladığım için hem bizim ekiptekilere hem de kendime sinirlendim."

Kendisini kavgaya hazırlamışken Orhan'ın böyle

alttan alan bir tavır takındığını gördüğünde Ezgi'nin göğsünden bir ağırlık daha kalktı. "Sen de bana sinirlenmekte haklıydın. Umarım güvenini tamamen kaybetmemişimdir."

"Liman'da boş masa yok ama yine de gel bir şeyler alalım. Açlıktan geberdim." Islanmamak için hızlı adımlarla binanın köşesini döndüler. "Enver Nezih'i sevdin mi?" diye sordu Orhan kasa kuyruğa girdiklerinde.

"Ne kadar tatlı, ne kadar sempatik bir insan!"

"Değil mi? Sabah senden sonra Mert'i görmeye gittim, tam olarak anlatamadım tabii ama biraz moral verdim. Belli etmiyor fakat bunalmış, biraz da çökmüş."

"O senden de benden de daha öfkelidir şimdi."

"Avukatınla derhal irtibata geç dedim. Bana kalırsa hâkim adli kontrolü kabul eder fakat bizim Enver Nezih tutuklu kalması için elinden geleni ardına koymayacak. Aklın alıyor mu, adam daha bana ikinci bir şüpheli var mı diye sormadı. Olmadığına o kadar emin ki."

"Hasan Yılmaz'la konuşmak istiyorum," dedi Ezgi. "Bir de Cem Gören'nin şoförüyle... Adını unuttum."

"İskender."

Birer dilim ıspanaklı kiş ve kahve söyleyip hazırlanmasını beklerken cam kenarında boşalan masayı kaptılar. Orhan oturur oturmaz, tabağındaki kişi çatalın ucuyla dürtüp, "Bu benim dişimin kovuğuna girmez," diye hayal kırıklığıyla söylendi. "Emniyet'in arka sokağında tavuk pilavcımız var, gelecek sefer seni oraya götüreceğim."

"Ne kadar romantiksin! Tamam, oraya da gideriz."

Cebinden dörde katlanmış bir kâğıt çıkarıp Ezgi'ye uzatan Orhan, "Otopsi raporunun özeti," dedi sesini alçaltarak. "Ankara'dan bu sabah geldi. Burada açma, sonra bakarsın."

"Önemli bir şey var sanırım, yoksa getirmezdin."

Orhan kısık sesle konuşmaya devam etti. "İki tane

önemli detay var. İlki, saat konusunda çok fena çuvallamışız. Otopsi sonucuna göre ölüm saati 22.00 civarı diyorlar, artı-eksi bir saat. Bu durumda Sedef Yılmaz kol saatini başka bir yerde kırmış diye düşüneceğiz."

Ezgi ağzındaki lokmayı güçlükle yutup çatalını elinden bıraktı. "Tam o saatlerde Mert'i gördüm, evindeydi ve..."

"...ve ifadene göre evinde başka bir kadın vardı."

"Yani cinayet saatinde iki görgü tanığı var."

"Kim olduğunu bir an önce bulmamız gerekiyor çünkü sayın başsavcımız şimdi de o kadının Sedef Yılmaz olduğu fikrine kapıldı. Saatler de uyuyor... Mert'in ağzından laf alamıyorum. Kerpetenle tırnaklarını söksem bile herif konuşmayacak."

Ezgi, oflayarak tabağını Orhan'ın önüne itti. "Ben bunu yiyemeyeceğim sanırım. Rapordaki ki ikinci detay neydi?"

"Sedef Yılmaz kafasına aldığı darbe sonucu ölmemiş. Havasız kalarak ölmüş. Burunda kırık, elmacıkkemiklerinde hasar tespit edilmiş. Yüzüne bir şey bastırılarak boğulmuş yani."

24 Eylül Salı
Yağmurlu, 14°

6.

Ezgi salı sabahının büyük bir kısmını açıkoturuma hazırlanarak geçirdi. Mercan'a öğle yemeği için söz verdiğine yine pişman olmuştu, dışarı çıkmayıp yazısının iskeletini hazırlamak ve açıkoturum sonrasına fazla iş bırakmamak istiyordu. Fakat öğlene doğru başı ağrımaya başladığında biraz hava değişikliğinin iyi geleceğine karar verdi.

Mercan'dan "*PARK YERİ BULAMADIM, HEMEN İN*" diye mesaj gelince ceketini ve trençkotunu kaptığı gibi asansöre koştu. Üzerinde gri yün pantolonu, geniş yakalı beyaz bluzu ve çok sevdiği siyah bol ceketi vardı. Belini ince gösterdiği için bu ceketle pantolonu sadece özel günlerde giyiyor, eskimesin diye ikisine de gözü gibi bakıyordu. İşin gerçeği sırf açıkoturum için şık giyinmişti, ne kadar uğraşırsa uğraşsın Mercan'la boy ölçüşemeyeceğini çoktan kabullenmişti. Asansördeki boy aynasında kendisini önden ve arkadan inceledikten sonra, "Yine de hiç fena değil," diye mırıldandı.

Mercan'ın arabasına bindiğinde onu radyodaki klasik müzik kanalına eşlik eden sileceklerin ritmik sesi karşıladı. "Artık böyle şeyler mi dinliyorsun?" diye takılarak arkadaşını yanaklarından öptü.

"Buna bayılıyorum," dedi Mercan ve bildiğini ispat etmek istercesine ekledi, "Ravel'in *Boléro*'su. Sabahtan akşama kadar dinlesem sıkılmam. Nereye gitmek istersin şekerim?"

"Patron sensin. Bu havada nereye gidilir ki?"

Mercan cevap vereceğine sola sinyal verip 19 Mayıs Caddesi'nin trafiğine karıştı. Yağmur çok şiddetli olmamasına rağmen araçlar her zamankinden ağır ilerliyor gibi geldi Ezgi'ye. Trafik ışıkları normalden daha sık kırmızıya dönüyordu. Kapkara bulutlar yüzünden öğle vakti hava kararmış, otomobiller farlarını yakmıştı.

"Haberler nasıl?" diye sordu Mercan.

"Çok iyi sayılmaz – Mert'i soruyorsun değil mi? Batu'yu soruyorsan o daha iyi, Cüneyt sağ olsun fabrikada staj gibi bir şey ayarladı, inanılır gibi değil ama bizimkinin keyfi yerine geldi."

"Çok sevindim." Mercan gözünü yoldan ve ellerini direksiyondan bir an bile ayırmayan tedirgin sürücülerdendi. Üzerindeki tarçın rengi kaşmir ceket ve boynundaki ekru ipek fularla muhteşem görünüyordu. "Mert peki? İyi sayılmaz ne demek?"

"Avukatı tutukluluk kararına itiraz edebilir ama..."

"Ama ne? İdam kararı çıkmış gibi konuşuyorsun. Of ağzımdan yel alsın, dağlara taşlara! Benden sakladığın bir şey mi var?"

"Daha fazlasını bilmiyorum." *Boléro*, finaline yaklaşırken orkestra coştukça coşuyordu. Ezgi pencereden süzülen yağmur damlalarını parmağının ucuyla takip etti. Damlalar arkadaki otomobilin farlarıyla parladı, sonra araya trafik ışığının kırmızı noktaları karıştı.

Işıkta durduklarında Mercan başını çevirip sitemle Ezgi'ye baktı. "Gizli devlet sırlarını sormuyorum, arkadaşımızı soruyorum. Mert'i soruyorum."

Arkadan korna sesleri yükselince Mercan tekrar önüne dönüp sertçe gaza bastı ve dört çekerli Mercedes sarsılarak ileri fırladı.

"Beni hâlâ affetmedin değil mi?" Az önce azarlar gibi konuşan Mercan, şimdi gözünü yola dikmiş gülümsüyordu. "Kaç yıl oldu? 20? 22? Ve hâlâ affetmedin."

"Seni yıllar önce affettim Mercan." Durup dururken nereden çıktı şimdi bu diye düşünen Ezgi uzanıp radyonun sesini kıstı. "İster inan ister inanma. Hatta neden kavga ettiğimizi bile doğru dürüst hatırlamıyorum."

"Ben hatırlıyorum. Babana yazdığım mektup yüzünden benden nefret ettin."

"Nefret etmedim, sadece hayal kırıklığına uğradım diyelim."

"Ama ben kendimden ettim. Şimdi düşününce yaptığım o kadar korkunç geliyor ki. Senin başına açtığım işler. Şu meşhur mektup... baban saklamış mıdır acaba?"

"Bilmem. Sormak hiç aklıma gelmedi. Büyük olasılıkla saklamıştır, hiçbir şeyi atmaz."

"Konuştunuz mu?"

"Buraya geldikten sonra mı? Hayır."

"Haberi var mı?"

"Yok herhalde. Yani ben haber vermedim. Başka birisinden duyduysa bilemem."

Mercan arabayı Zıpkın Zihni'nin önüne çekti ve camı açıp valeye seslendi. "Anahtarı üzerinde bırakıyorum. Sana zahmet bize şemsiye tutabilir misin, sabah kuaföre gittim de."

Kapıdaki yaşlı beyefendi gibi şef garson da Mercan'ı ismiyle tanıyordu. Hal hatır sorarak iki kadını cam kenarındaki köşe masaya buyur etti. En son Mert'in gözaltına

alındığı haberini yine bu masada öğrenmişlerdi ve Ezgi o geceyi hatırlar hatırlamaz daraldığını hissetti.

Mercan bir bakışta aklından geçenleri okudu. "Evet haklısın ama öğlen rakısı içebileceğimiz başka bir yer bilmiyorum. Birer tek içip kalkacağız zaten."

Dalgalar, yağmur bulutlarının ağırlığı altında gümüş rengi ışıklar saçıyormuş gibi bir tuhaf göründü Ezgi'ye. Gözlerini denizden ayırmadan konuştu. "Senin mektubun sayesinde çok sağlam dayak yemiştim peder beyden. Evden kaçıp kendimi kurtarmasaydım devamı da gelirdi."

"O kadar..." Mercan doğru sözcüğü aradı, "...çıldıracağını tahmin edemezdim."

Ezgi, aptallığına inanamıyorum anlamına gelecek bir bakış fırlattı.

"Sadece sana engel olacağını düşünmüştüm, yemin ederim. Vazgeçireceğini. Beni burada bırakıp gitmeni istemiyordum."

"Ne fark eder?" Garson hiç bekletmeden rakıları getirip servise başladı. İşini bitirene kadar susup bekleyen Ezgi, "Senden öğrenmeseydi başka şekilde öğrenecekti," diye devam etti. "Ya da sonra İstanbul'a gelip beni bulacaktı. Aslında bir açıdan iyi oldu, o defteri erkenden kapattık."

Sessizce kadeh tokuşturup rakılarından ilk yudumu aldılar. Dalgalar sahildeki iri kayalara çarptıkça köpükler beton yola sıçrıyordu. Ezgi'nin çocukluğundan beri hep aynı köşede duran simitçi, yağmurdan korunmak için şeffaf plastikten çadır gibi bir düzenek kurup altına sığınmıştı. Aynı adam bile olabilir, diye düşündü, yüzünü görmüyordu, görse de hatırlaması imkânsızdı ama aynı adam olduğuna inanmak istedi. Garson mezeleri getirdi, tabaklarına birer dilim beyaz peynir koyup uzaklaştı. Restoranda en fazla iki-üç masa doluydu ve salonun öteki ucundan sessizliği delen kahkahalar geliyordu.

Ezgi rakısından bir yudum daha aldı. "Neden boşandın diye sorduğunda başka birisiyle ilişkim oldu demiştim ya. O başka birisi Mert."

Mercan çatalını ve bıçağını bıraktı. Yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına itti.

Ezgi, onun ne düşündüğünü, nasıl bir tepki vereceğini anlamak istiyordu ama karşısında bomboş bir duvar bulunca gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Bunu kimseye söylemedim. Sadece Orhan biliyor, o da polis olduğu için – çok saçma biliyorum." İki eliyle birden yüzünü kapattı, derin bir nefes aldı ve ciğerleri patlayana kadar bırakmadı. "Bir türlü söyleyemedim çünkü utandım galiba. Arkanızdan iş çeviriyormuşuz gibi geldi."

Mercan, Roma İmparatorluğu'ndan kalan beyaz, asil ve cansız bir heykel gibi kımıldamadan dinliyordu. Ezgi başlamışken artık sonuna kadar devam etmek zorunda hisseti kendisini. Önceki cumartesi gecesi Mert'in evine gidişini ve daha sonra olanları bir çırpıda anlattı. Sadece kopuk düğmeden söz etmedi çünkü Orhan'a söz vermişti ve bundan böyle kesinlikle mecbur kalmadıkça sözünden dönmeyecekti. Otopsi raporundaki cinayet saati hakkında herhangi bir söz vermediği için onu anlatmakta bir sakınca görmedi.

"Anladığım kadarıyla başsavcı şimdi de Mert'in evindeki kadının Sedef Yılmaz olduğunu düşünüyor," dedi en sonunda. "Ben ayrıldıktan sonra da, bilmiyorum işte... Kavga ettiklerini ve Mert'in onu öldürdüğünü."

Salonun öteki ucundan yine kahkahalar yükseldi.

Mercan'ın yüzünde hiçbir kas oynamasa da son duydukları üzerine gözbebekleri dehşetle büyümüştü. Uzunca bir sessizliğin ardından kendisine geldi. Kulağındaki küpeleri çıkarıp kadehinin yanına bıraktı.

"Hayatımda hiç bu kadar saçma bir suçlama duymadım. Orhan ne diyor?"

"Sedef Yılmaz'ın o gece o evde olmadığını ispat etmek zorundayız diyor."

"Ama sen tanık olarak ifade vermişsin işte."

"Yüzünü görmediğimi söyledim, ifademde yazılı."

Mercan zarif bir el işaretiyle garsonu çağırdı. "Sanırım bugün balık yemeyeceğiz ama ben bir dilim daha beyaz peynir rica ediyorum." Ezgi'ye bakarak devam etti. "İşim var, uzun oturamam diyordun, benim de Martin için hazırlık yapmam lazım. Bu akşam İstanbul'a iniyor, yarın sabah burada olacakmış. Üç haftalık iş gezisi sonunda bitti, artık ne işiyse!"

"Gözün aydın."

"Şu anda görmek istediğim son insan. Özür dilerim, şaşkına döndüm, ne dediğimin farkında değilim. Yani senin söylediklerin, Mert'in bu şekilde suçlanması..."

"Aynı durumdayım," dedi Ezgi.

"Yıllarca ne düşündüm biliyor musun, keşke ben de senin kadar cesur bir insan olabilseydim."

"Hadi oradan! Bendeki cesaret seninkinin yanında solda sıfır kalır."

"Belki dışarıdan öyle görünüyor," diyen Mercan ayağa kalktı. "İzninle kapının önünde bir sigara içip geliyorum."

7.

Ezgi'yi böyle minnettar görmek Cüneyt'in hoşuna gitmişti. "Lafı olmaz," diye teşekkürleri kabul etti. "Seçim haftası olmasa daha çok ilgilenirdim ama merak etme, Batu'yu güvenilir ellere teslim ettim. Mert'ten haber var mı?"

"Avukatının harekete geçmesini bekliyoruz," dedi Ezgi. "Orhan'la konuşmadın mı?"

"Biraz önce konuştum. Yeni bir şey yok dedi ama anladığım kadarıyla artık başka şüpheliler üzerinde duracaklarmış. Bu olumlu bir gelişme, öyle değil mi?"

"Geç bile kaldılar. Başsavcı, Mert'in suçlu olduğu fikrine öyle körü körüne bağlı ki hâlâ saçma sapan senaryolar kuruyor kafasında. Neden anlamıyorum." Cüneyt, arkadaşının bir şey daha söyleyeceğini ama vazgeçip konuyu değiştirdiğini hissetti. "Sizde durumlar nasıl, Zehra Hanım heyecanlı mı?"

"Heyecanlıyız," dedi Cüneyt. "Bugün büyük gün, sonunda bizim şu dev sürprizi açıklıyoruz."

"Bugün mü? Bak o tamamen aklımdan çıkmış. İşi bittikten sonra Zehra Hanım'la birkaç soru sorma şansım..."

Orhan gülerek başını iki yana salladı. "Bugün kimseyle görüşmeyecek. Açıkoturumun ardından basın bülteni yollayacaklar, ben çıkarken sana veririm."

"Sürprizin ne olduğu hakkında hâlâ ipucu yok mu?"

Orhan bir kez daha başını salladı.

Neredeyse bir yıldır gece gündüz bu işle uğraşmış ve detayları herkesten sır gibi saklamıştı. En zor kısmı artık bitti diye düşünüyordu ama annesi içeride hazırlanırken aslında uzun süredir kendini kandırdığını, önünde hâlâ sıkıntılı bir yol olduğunu anlamıştı. Bundan sonrası da hiç kolay geçmeyecekti. İlk etapta ortalık fena karışacaktı ve krizleri çözmek yine Cüneyt'e düşecekti. Birkaç aya bitecek, dedi içinden. En fazla altı ay. Sonra özgürlük. Zehra Hanım bile son âna kadar ne olduğunu anlayamayacaktı ve anladığında Cüneyt'in kurduğu düzen öyle tıkır tıkır işleyecekti ki itiraz edemeyecekti. Etse de hiçbir şeyi değiştiremeyecekti zaten.

Zehra Hanım ayakta konuşmayı reddedince –rakibi ondan bir karış uzun olduğundan haksız sayılmazdı– sahneye koltuklar yerleştirilmişti. Bu defa da koltuğun rengiyle elbisesinin rengi uyuşmamış, evden hızla yeni

bir kıyafet ve pabuçlar getirtilmişti. Şimdilik başka bir sorun yok gibi görünüyordu.

Makyaj uzmanı, elinde iki farklı boyda fırçayla Zehra Hanım'ın yanaklarına Cüneyt'in adını bilmediği şeyler sürmekteydi. Yeni gelen elbise kapının yanındaki askıda havalanıyordu. Oğlunu aynadan gören Zehra Hanım telefonu elinden bıraktı. "Seyircileri içeri almaya başladılar mı yoksa? Daha hazır değilim ki."

"Telaşlanma, zamanımız var." Annesinin telaşlanmadığını gayet iyi biliyordu Cüneyt. Hazırlıkları bitmezse herkesi bekletir ve kılını kıpırdatmazdı fakat bu yeni belediye başkanı imajı, biraz daha duyarlı görünmesini gerektiriyordu.

"Canım, bize iki dakika izin verir misin," dedi makyaj uzmanına ve yalnız kaldıklarında Cüneyt'i yanına çağırdı. "Kardeşini çok ihmal ettin. Yine haplara başladı, haberin var mı?"

"Senin haberin olduğuna göre çoktan müdahale etmişsindir."

"Sanki bilmiyor musun Cüneyt? Ben karışırsam inadı tutar."

"Beni dinler mi sanıyorsun?"

"Dinlemesi için bir yol bulacaksın. Bu bir duyulursa mahvoluruz. İskender'e güvenmiyorum, kuklası gibi oldu, ne isterse yapıyor."

Daha yeni mi fark ettin, dedi Cüneyt içinden. Ayrıca başka ne bekliyordu ki? Bu kadar zeki ve kurnaz bir kadının en yakınındakiler söz konusu olduğunda nasıl böyle körleştiğini, nasıl böyle şuursuz laflar ettiğini bir türlü anlamıyordu.

"Haplardan mı kurtulalım istiyorsun İskender'den mi? Yoksa ikisinden birden mi?"

"Ne gerekiyorsa yap Cüneyt. Her şeye benim yetişmeme imkân yok, yoruldum artık. Yemin ediyorum perişan oldum."

Kafasına silah dayamamışlardı ki, kendi arzusuyla girmişti bu seçim macerasına. "Tamam merak etme."

"Leyla nerede?"

"Dışarıda, gazetecilerle konuşuyor."

"Git yanında dur, saçma sapan bir şey söylemesin. Senin arkadaşın olan şu ukala gazeteci... ismi neydi?"

"Ezgi, Ezgi Sezgin."

"O da gelmiş mi?"

"Geldi elbette. Yine zor bir soru sorup seni köşeye sıkıştırmaya kalkabilir, engel olamam şimdiden söyleyeyim."

"Başımın çaresine bakabilirim," diye söylendi Zehra Hanım. Sonra sinirlenip kucağındaki gazeteyi yere fırlattı. "Günlerdir aynı şeyleri yazıp duruyorlar, hâlâ bitmedi."

Eğilip gazeteyi alan Cüneyt, dağılan sayfaları topladı ve başlıklara göz gezdirdi. "Neymiş bitmeyen?"

"Hâlâ cinayetle ilgili abuk sabuk yazılar çıkıyor. Başsavcıyla konuşmuştun hani, dosya kapanıyor dememiş miydin?"

"Başsavcının gazetelerde çıkan yorumları değiştirebileceğine çok emin değilim."

"Katili bulduk, dosyayı kapattık dese iki gün sonra gündemden düşecekti. Daha neyi bekliyorlar anlamıyorum."

"Öğrendiğim kadarıyla otopsi raporu yeni gelmiş. Henüz katili bulduklarına emin değiller."

"Böyle saçmalık duymadım," diye söylendi Zehra Hanım. "Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun anlamıyorum. İnsanlar pazar günü sandığa gidecek, biz hâlâ bununla uğraşıyoruz. Ve sen sadece kendi arkadaşlarını düşünüyorsun."

Açıkoturumun başlamasına dakikalar kala annesinin öfkelenmesini istemiyordu Cüneyt. "Kızı çağırayım da makyajını bitirsin istersen."

"Keşke şu Mert denen haddini bilmeze gösterdiğin sadakatin onda birini kendi ailene göstersen," diye söylenmeye devam etti Zehra Hanım.

Açıkoturum 20 dakika gecikmeyle başladı. Cüneyt her zamanki gibi salonun arkasında karanlık bir köşede durup gözlerini kapattı. Yarım kulakla söylenenleri dinleyip acil müdahale gerektirecek bir şey var mı diye tetikte beklerken düşüncelere daldı.

Çizgi romanlardaki süper kahramanlardan olsaydı, Cüneyt'in özel gücü, şekil değiştirip insanların onu görmek istediği gibi görünebilme yeteneği olurdu.Burunlarının dibindeki gerçek Cüneyt'i hiç kimse bilmiyordu. Örneğin, bu şehirden, bu insanlardan ve bu aileden olabildiğince uzağa kaçıp yeni bir hayata başlamak için nasıl bir arzuyla yanıp tutuştuğunu anlayabilen tek bir kişi yoktu. Orta yaşa gelmişti, önünde yarım ömür ve bankada rahat rahat yaşamaya yetecek kadar parası vardı (maaşını son kuruşuna kadar hesaplayıp eli titreye titreye veren annesinin bundan haberi yoktu tabii). Eğer para suyunu çekerse bir işe girip çalışırdı –ne iş olduğu umurunda değildi, gerekirse araba da yıkardı, cam da silerdi– gerekirse değil, büyük bir zevkle yapardı o işleri, yeter ki insanlar rahat bıraksın. Yeter ki etrafında bitmeyen istekleri, tatminsizlikleri ve arızalarıyla tüm enerjisini emen bir insan sürüsü olmasın. Yeter ki hiç kimse tatillerde gelmesini, bayramlarda aramasını ve cenazelere katılmasını beklemesin.

Seyirciler arasında kampanya ekibinin parayla tuttuğu, önceden hazırlanmış soruları soracak birkaç öğrenci vardı. Bu ucuz taktiği muhalefet partisinin de kullandığına Cüneyt adı gibi emindi ve umursamıyordu. Şimdiki sorunun önceden hazırlananlardan biri olmadığını anlar anlamaz hızla hayallerinden sıyrıldı. Konuşanın kim olduğunu görmese de Ezgi'nin sesini hemen tanıdı.

"Zehra Hanım, iktidarın adayısınız. İktidar partisinin değerlerini benimsediğinizi, yaşam tarzınıza uygun bulduğunuzu söyleyebilir misiniz? Diğer bir deyişle, partinizi her konuda kayıtsız şartsız destekliyor musunuz?"

Zehra Hanım böyle bir soru gelmesine çok sevinmiş gibi gülümsedi. "Bir insan kendi öz evladını bile her konuda kayıtsız şartsız desteklemez. Mümkün değil. Benim için önemli tek bir şey var, o da Yenikent'e hizmet etmek, vatandaşlarımızın taleplerini karşılamak, ihtiyaçlarını gidermek. Bu uğurda partimizle ortak noktada buluşabiliyorsak bunun son derece kıymetli olduğuna inanıyorum. Geçtiğimiz dönemde iktidarda olmayan bir partinin adayının ne yapabildiğini daha doğrusu ne yapamadığını hep birlikte gördük değil mi?"

Ezgi, sorusuna devam edecekken moderatör sözü başka birisine verdi. Ayağa kalkan genç bir erkek, Zehra Hanım'ın belediye başkanı seçilmesi durumunda bir işkadını olarak önceliklerini nasıl belirleyeceğini sordu.

İşte başlıyoruz, dedi Cüneyt içinden. Beklediği soru gelmişti. Sessize aldığı telefonunu çıkardı ve nefesini tutup bekledi.

"Bana yöneltilen eleştirilerin başında işim ve yaşım geliyor," dedi Zehra Gören omuzlarını geriye atarak. "Başarılı bir işinsanı olmam, daha doğrusu işkadını olmam, bu şehre başkanlık yapmamın önünde engel oluşturacak gibi geliyor insanlara. Oysa defalarca belirttim: Adaylığımı açıklar açıklamaz fabrikadaki tüm görevlerimi yönetici kadromuza devrettim ve tüm zamanımı, tüm enerjimi başkanlık görevine adadım. Nedense bazıları ikna olmadı, hatta burun kıvırdılar."

Zehra Hanım üzülmüş, hayal kırıklığına uğramış fakat yine de çocuklarına şefkatle, anlayışla seslenen bir anne gibi gülümsedi. Birkaç haftadır bu konuşmanın provasını yapıyorlardı. Fransa'dan tanınmış bir vücut dili

koçu gelip Zehra Hanım'a altı saatlik bir eğitim vermişti. Rejiye şu duraklama ve gülümseme ânında yakın plana geçmesi için talimat verilmişti.

Zehra Hanım provada belirlenen kameraya doğru hafifçe dönerek devam etti. "Sevgili Yenikent halkına önemli bir haber vereceğimizi söylemiştim hatırlarsanız. Madem yine bu konu açıldı, artık sizleri daha fazla bekletmek istemiyorum."

Cüneyt gözlerini izleyicilerin üzerinde dolaştırdı. Karanlıkta yüzleri çok rahat seçemiyordu ama salondaki gerilimi hissetmemek imkânsızdı. Önlerde Ezgi'yi görebileceği bir yere yürüdü; onun ne tepki vereceği çoğu insandan daha önemliydi. Telefonuna önceden yazıp hazırladığı mesajı yolladı:

Zehra Gören bu konuda sadece bir gazeteciye röportaj verecek, o da sen olacaksın. Yarın saat 15.00'te çiftlikte.

Zehra Hanım sesini yükselterek devam etti. "Yenikent Kâğıt Fabrikası'nın uluslararası bir holdinge satıldığını, anlaşmanın çok kısa süre içerisinde tamamlanıp imzalanacağını değerli halkımıza duyurmak istiyorum. Satış gerçekleştikten sonra Gören ailesinde sadece sembolik bir pay kalacak. Global ticaret ve finansman imkânlarıyla hem fabrikamızın hem de limanımızın kapasite artışına gideceğini müjdeliyorum. Yenikent'in yeniden canlanıp büyüyeceği, 21. yüzyılda ülkemizin ilk beş şehrinden birisi halini alacağı yepyeni bir döneme giriyoruz. Sloganımızda da söylediğimiz gibi, Yenikent için yeni yarınlar bizleri bekliyor."

Seyirciler arasına dağılmış görevliler alkışlayınca salonun geri kalanı, bir kısmı ayıp olmasın diye bir kısmı da içlerinden gelerek birer ikişer katılmaya başladı. Çok geçmeden tüm salon Zehra Gören'i alkışlıyordu. İnsanları etki altına almak ne kadar kolay, diye düşündü Cüneyt. Evet belki öyle aşırı coşkulu bir alkış sayılmazdı

ama daha iyisini de beklemiyordu zaten. Muhalefet partisinin beş para etmez adayının koltuğunda sıkıntıyla kıvranmasını acıyarak izledi. Böyle bir açıklamanın ardından artık ne söylerse söylesin ilgi çekmeyecek ve ikinci planda kalacaktı.

Ezgi'den telefonuna beklediği cevap geldi.

Yarın 15.00'te çiftlikteyim.

Ve çoğunu okumadan sileceği başka mesajlar yağmaya başladı. Ellerini arkasında birleştirdiğine, avucundaki telefon ilgisiz bırakılmış küçük bir çocuk gibi vızıldamaya devam etti.

Cüneyt kendi planlarını fabrikanın satılmasına göre kurmuştu. Mevcut yönetim kadrosu tamamen değişecekti (Martin salağının henüz haberi yoktu ancak ilk o gidiyordu) ve aile, sadece Cüneyt'in kalıp genel müdür yardımcısı olarak göreve devam etmesini talep etmişti. Cüneyt, pazarlık aşamasında bu şartı biraz değiştirmişti (annesinin de bundan haberi yoktu) ve yönetimde kalma talebinden yüklü bir tazminat karşılığında feragat etmişti. Alıcılarla gizli bir ek sözleşme imzalamıştı. Tek kurtuluş ümidi buydu ve ufak tefek birkaç aksaklığı saymazsa işler yolunda gidiyordu. Tamam, belki en zor kısmı henüz bitmemişti ama artık önünde çok kısa bir yol vardı.

8.

Aslında resim yapmak için stüdyoya bile gerek yoktu, yine de Martin'in aylar önceki önerisi Mercan'ın hoşuna gitmişti. Gerçekçi olmak gerekirse, bu daire stüdyo için fazla büyüktü ama olsun. Bazı odalar da boş durur, diye düşünüyordu. Uzanıp yan döndüğü, iki elini birden yanağının altına sıkıştırdığı kanepeden etrafa bakındı ve gözünde canlandırmaya çalıştı: Kapının yanındaki duvara bir dolap ya da açık raf sistemi koyacaktı. Bu aralar

yabancı sanatçıların stüdyolarına merak salmıştı; sabahtan akşama kadar internette fotoğraflara bakıp duruyordu. Berlin'de bir kadının stüdyosuna bayılmıştı örneğin, o sayfayı kaydetmişti ve dönüp dönüp inceliyordu. Açık raf sistemini de orada görmüştü. Ha Berlin ha Yenikent, diye güldü kendi kendine.

"Resim yapmak gerçekten hoşuna gidiyor mu?" diye sormuştu Martin bir seferinde – yeni evlenmişlerdi ve henüz birbirlerini hiç tanımıyorlardı.

"Elbette seviyorum," diye yanıtlamıştı Mercan, yüzünde bu ne biçim soru der gibi ifadeyle.

Ne var ki şimdi o kadar emin değildi. Daha doğrusu bir noktada sıkılmıştı – galiba ikinci sergiden sonraydı, evet, ilk sergi hakkında hep güzel şeyler hatırlıyordu fakat ikincisi tam anlamıyla hayal kırkılığıydı. Deli gibi çalışmış ve çok iyi hazırlanmıştı, şimdi geriye baktığında lüzumdan fazla çabaladığını ve kendini hırpaladığını düşünüyordu. Huyu böyleydi. Aylarca süren planlar, hayaller, hazırlıklar ve sonra kâğıt kesiği gibi ani bir hayal kırıklığı. Martin örneğin. Aynı hikâye.

"Hiç arkadaşın yok, o yüzden bu kadar mutsuzsun," diyordu Martin.

Birincisi, o kadar da mutsuz sayılmazdı. Şu ayakların altında beliriveren boşluk hissini –o insan yutan kumdan bataklıkları hangi filmde gördüyse lanet olsun diyordu içinden– tutunacak bir yer bulamayıp yavaş yavaş batarken yaşadığı paniği ve bunları başkalarından gizlemek için harcadığı bitmek bilmeyen çabayı mutsuzluk diye adlandırmayı doğru bulmuyordu Mercan. Başka bir adı olmalıydı.

İkincisi, Martin'in çok mu arkadaşı vardı sanki?

Uzandığı yerden kalktı ve evin odalarını dolaşmaya başladı. Yatak odasında temiz nevresim takımının kenarlarını kendi sevdiği şekilde kıvırdı. Karyolanın arkasında

asılı duran tabloyu (*Eros'un Oyunu*, Mercan Yavuz, 2011) birkaç milim iterek hizaladı.

İlk anda yaşadığı şoku saymazsa Ezgi'nin Yenikent'e dönüşüne sevinmişti. Geçmişte ne olursa olsun, aralarında hâlâ bir yakınlık vardı. Demek ki bazı şeyler yıllar geçse de aynı kalıyordu, bazıları da doğal olarak değişiyordu. Örneğin eskiden bu kadar yalancı değildi Ezgi. Bu kadar rol yapmazdı. Mercan, günlerdir anlatmasını beklemiş, sorular sormuş, konuyu açmaya çalışmıştı fakat o hep kaçamak cevaplarla savuşturmuştu. İstanbul'da iş bulamamış da sırf o yüzden Yenikent'e dönmek zorunda kalmış!

Banyoda kendine ayırdığı camlı dolapta raflar dizili kremlerini bir defa daha sıraya dizi. Gündüz kremi, gece kremi, göz altı kremi ve paniğe benzer o his. İnsanı yutan bir bataklıkta batmaya başlamak ve çırpınırken tutunacak hiçbir şey bulamamak. Haftada üç gün gelen yardımcısı Kevser Hanım, Martin'nin sevdiği yemekleri pişirip buzdolabına doldurduktan sonra kaçar gibi gitmişti yine. "Otur bir yorgunluk kahvesi içelim, sonra gidersin," demişti Mercan ama yok. Arkasından kovalayan vardı sanki. Kevser'in de muhabbeti hep aynıydı ya. "Aman Martin Bey şöyle iyi aman böyle iyi. Bu devirde böyle koca bulunmaz abla, sana talih kuşu konmuş." Aklı sıra çaktırmadan alay ediyordu. Mercan bilmiyor muydu sanki tüm densizlerin arkasından konuşup durduğunu.

Umurunda değildi. Kendine göre bir düzeni vardı ve Martin'siz bir düzen düşünemiyordu. Düşünmeye kalktığında çok geçmeden o bataklığa gömüldüğünü hissediyordu. İşin acı tarafı, Martin'e tahammül etmek hiç kolay değildi fakat Mercan çevresine özenle yerleştirdiği insanlardan birini bile kaybetmeyi hiç sevmezdi.

Tüm falsolarına rağmen sevdiği, arada sırada kırılsa da uzun süre dargın kalamadığı tek insan Mert'ti. Tanış-

tıkları günden beri öyleydi bu. Bazı açılardan birbirlerine çok benziyorlardı, benzer boşluklar, benzer korkular... Ezgi'nin ona âşık olmasına hiç şaşırmamıştı, eskiden de âşıktı – herkes Mert'e âşık değil miydi zaten? Trajik çapkın Mert. Kahraman Mert. Çift kişilikli Mert.

Ezgi'yle görüştüğünü herkesten –Mercan'dan bile– saklamıştı. Ondan da bu beklenirdi zaten.

Şövalye ruhlu Mert.

Ve bu aslan yürekli şövalye şimdi de Mercan'ın namusunu korumak için kendisini ateşe atmıştı. Yok artık daha neler, diye güldü Mercan. Namus bekçilerine gülüp geçeceğini en iyi Mert'in bilmesi gerekirdi.

Namus değil, düzen. Ev, eş, çevre, itibar, güven ve gelecek. "Çocuk istiyorum," demişti Mert'e, "belki bir belki iki. Evet, çok geç kalmadan iki çocuk istiyorum ve babaları Martin olsun istiyorum." Mert asla baba olmak istemiyordu ve Mercan bunu da anlayabiliyordu. Martin belki iyi bir baba olabilirdi, Mert ise ancak iyi bir sevgili olurdu. O gece Ezgi'nin peşinden koşmasını, yağmurda ceketini çıkarıp onun sırtına koymasını ve sonra sokağın ortasında perişan bir halde kalakalmasını tülün arkasına gizlenmiş izlerken bunları düşünmüştü. Mercan, yanında kimseyi bulamazsa yalnızdı, Mert ise yanında onca insanla yalnızdı. Şövalye ruhlu, inatçı ve şapşal Mert.

Öğlen yemekten sonra Ezgi'den ayrılıp arabasına biner binmez Orhan'ı aramış ve Mert'in başı gerçekten belada mı diye sormuştu. Doğru düzgün bir cevap alamamıştı ancak Orhan'ın sesinin tonu gerçekleri ele veriyordu.

"Ne olacak sence?" diye sormuştu Mercan.

"En iyi olasılıkla birkaç ay hapis. Soruşturma tamamlanana kadar. Eğer suçsuzluğunu kanıtlayamazsak..." Orhan bir süre sessiz kalmıştı hattın ucunda. "Öyle bir durumda ne olacağını düşünmek bile istemiyorum."

Martin öğrendiğinde onu terk eder miydi? Ne komik bir soru. Şimdiye kadar hep tersini düşünmüş, terk eden konumuna hep kendisini koymuştu. Günün birinde cesaretini toplayacak ve o çekip gidecekti buradan.

Belki de birbirlerini affedebilirlerdi. Hayır, ikisi de kolay kolay affedemezdi fakat bir yanlış bir yanlışı götürdüğünde, sıfır doğruyla orta noktada buluşabilirlerdi. Ne var ki Martin hiç onun gibi değildi. Aşırı derecede fevri bir adamdı, öfkesini kontrol edemeyip köprüleri yakıp yıkmasından korkuyordu.

"Sana hiç kimsenin bilmediği bir şey anlatırsam aramızda sır olarak kalabilir mi?" diye sormuştu Orhan'a telefonda.

Orhan zeki çocuktu, boşuna başkomiser yapmamışlardı. Konunun nereye gittiğini o da Mercan'ın sesinden anladı.

"Bir dakika bekler misin, rahat bir yere geçiyorum," dedi önce. Sesini alçaltarak devam etti. "Eğer Mert'le ilgili bir şey söyleyeceksen sadece bana anlatman kâfi gelmez. İfade vermen gerekir, ifaden dosyaya girer ve aramızda sır olarak kalması imkânsız. Elimden gelen her şeyi yaparım..."

"...ama söz veremezsin, biliyorum. Birkaç gün süre verebilir misin peki? İki gün. Kocam başkalarından değil benden duysun istiyorum, hepsi bu."

"Senden duyarsa... problem çıkmaz mı?"

"Aramızdakinin sadece arkadaşlık olduğunu, evine konuşmaya gittiğimi söyleyeceğim. İnanmak zorunda. Ben ona inanmış gibi yapıyorum, o da bana yapacak. Ama başkasından duyarsa, egosu zedelenirse asla toparlayamam."

"Yarın sabah Emniyet'e gelip ifade verirsin, sonra hemen kocanla konuşursun. Merak etme."

"Peki ya Ezgi? Cüneyt?"

"Benden laf çıkmayacağını biliyorsun Mercan. On-

lara da ne zaman ne söyleyeceğine kendin karar verirsin ama yarın sabah ilk iş Emniyet'e gelmen ve ifade vermen gerekiyor. Bu iş çok acil, anlıyor musun?"

Telefonu kapattıktan sonra kendi kendine güldü. Her erkek sadece bir konuda işe yarıyordu, iki değil. Orhan, insana güven veriyordu. Mert yatakta iyiydi. Cüneyt'e dertlerini anlatmayı seviyordu.

Cüneyt'i aramak ve ona her şeyi anlatmak istedi. Ne yapması gerektiğini, Martin'le nasıl konuşması gerektiğini en iyi o bilirdi. Mert'le ilişkisini duyduğunda kızacaktı, aklını mı kaçırdın diyecekti ama Cüneyt farklıydı, Mercan'ı yargılamaz, sadece onun için endişelenirdi.

Martin için hazırlık yapmam gerek, dedi kendi kendine. Tek tek bütün odaları dolaştı. Buzdolabını açıp baktı. Kevser Hanım sağ olsun, yarına her şey hazırdı aslında.

9.

Ezgi, üniversite kampüsünün girişine çağırdığı taksiyi beklerken Mercan'ı aramak, kızgın ya da kırgın olup olmadığını kontrol etmek istedi fakat biraz düşününce üstüne gitmemeye karar verdi. Biraz zaman geçsin, yarın ararım, dedi içinden. Ofise uğrayıp eşyalarını toplayacak, otoparktan arabasını alacak ve doğru eve gidip Batu'yu yemekte tek başına bırakmayacaktı. Yazısını da yemekten sonra evdė tamamlayıp yollayacaktı.

Yağmur hafiflemiş, insanı ne doğru düzgün ıslatan ne de kuru bırakan sevimsiz bir hal almıştı. Taksinin arka koltuğuna yerleşip trençkotunun önünü açtığı sırada şoför ona bir şey anlatıyor sandı, söylediklerine anlam veremedi, sonra adamın kulaklıkla telefonda konuştuğunu fark etti. Islak asfaltta yansıyan ışıkları izlerken kafasında yazısını tasarlamaya çalıştı. Sürpriz dedikleri, biraz hayal

kırıklığı olmuştu doğrusu ama ne bekliyordu ki? Böyle bir şehir için yine de önemli bir haberdi. Açıkoturum bittiğinde Cüneyt'in eline tutuşturduğu basın bültenini eve dönünce uzun uzun inceleyecekti. İşin doğrusu, böyle bir haberi bunca zaman herkesten gizleyip son anda duyurmaları zekiceydi – bilhassa seçim öncesi konunun didik didik edilmesini istemedilerse. Şüphesiz fabrikanın satışı yarın gündemin ilk sırasına oturacaktı ve ofiste Ezgi'nin ismini bir türlü aklında tutamadığı ekonomi yazarına çok iş çıkacaktı.

Üniversiteden ayrılırken koridorda muhalefet partisi adayının basın görevlisine rastlamış ve hazır bulmuşken adama ayaküstü birkaç soru sormayı denemişti. Adamın acelesi vardı, belli ki hazırlıksız yakalanmıştı, gerekli açıklamayı yarın yapacaklarını söyleyip hızlı adımlarla kapıya doğru ilerlemişti. Ezgi arkasından koşup yetişti. "Başka bir soru sorayım öyleyse, Mert Bindere'nin tutuklanması hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Partimiz adaletin en kısa sürede tecelli etmesi ve suçluların..." Bu standart sözleri tamamlamaya gerek görmeden, "Özür dilerim, bunu yanıtlamam lazım," diyerek telefonunu kulağına götürmüştü. Ezgi telefonun kapalı olduğuna iddiaya girebilirdi. Muhalefet partisi, Mert'i işine yaradığı şekilde kullanmış, kampanyası için risk oluşturunca sırtını dönmüştü. Adalet hiç kimsenin umurunda değildi.

Taksiden inen Ezgi yüzüne çarpan sivri damlacıklara karşı gözlerini kısarak binaya girdi ve biraz uğraştıktan sonra çantasının derinliklerinde manyetik kartını buldu. Tam turnikeden geçerken güvenlik görevlisi arkasından seslendi.

"Ezgi Hanım değil mi?" Adam yanına gelip bir kâğıt poşet uzattı. "Öğlen siparişiniz gelmiş fakat arkadaş sizi bulamamış, resepsiyona bırakmış."

"Sipariş vermedim ki, yanlışlık olmuş sanırım."

"Ama üstünde Ezgi Sezgin yazıyor."

Yuh artık, bu kadar mı dalgınım, diye içinden söylenen Ezgi teşekkür edip paketi aldı. Günlerdir ne yediğini ne içtiğini bilmiyor, anlaşılan verdiği siparişleri bile unutuyordu. Batu duysa haklı olarak çok kızardı. Demek ki sabit diskin kapasitesi dolmuştu. Kâğıt poşetin ağzına zımbalanmış kasa fişine baktı. Silik satırların arasında dükkânın adını bulup okuyana kadar asansörün kapısı açıldı.

Saltuk! Sonunda hatırlamıştı ekonomi yazarının ismini. "Saltuk kolay gelsin. Fabrikayla ilgili basın bültenini aldın mı, sana göndereyim mi?"

"Aldım aldım," dedi güler yüzlü adam. Ellisinde olmasına rağmen suratı sivilceyle doluydu. "Açıkoturum heyecanlı geçmiş galiba, zamanın varsa anlatsana."

Gazetede ikisinden başka hiç kimse yoktu. Ayaküstü biraz sohbet edip fabrikanın satışından konuştular. "Henüz detayları paylaşmadıkları için net bir şey söyleyemem ama bütün dengeler değişecek, orası kesin," dedi Saltuk.

Ezgi masasına dağılmış eşyalarını toplayıp çantasına doldurdu. Güvenlikteki adamın eline tutuşturduğu yemeği ne yapacağını bilemedi; sokaktaki kedilere köpeklere verilebilecek bir şeyse çöpe gitmesin bari, diye düşünüp paketin ağzını açtı. İçinde, salata siparişlerinde kullandıkları kapaklı plastik kaselerin en büyük boyundan vardı, bir de peçeteye sarılı plastik çatal bıçak. Kedi salatayı ne yapsın, dedi içinden, ama belki tavuk varsa ve bozulmadıysa... çünkü tuhaf bir koku vardı, yemekten mi geliyor diye burnunu kâseye yaklaştırdı. Yüzünü buruşturdu, bozulmuş yemek kokusu değildi ancak ne olduğunu çözemedi.

"Sen de gece mesaisi yapacak mısın?" diye kendi masasından seslendi Saltuk.

"Evet ama evde çalışacağım, oğlanı yalnız bırakmak..." Kâsenin kapağını açtığında ne gördüğünü anlayamadı.

Beyni durdu. Boynundan ayaklarına kadar tüm bedeni felç oldu ve kaptaki korkunç şeye bakakaldı.

Birkaç saniye sonra aklı başına geldiğinde dehşet içerisinde fırlatıp attı elinden. Bağıracaktı ancak ağzından herhangi bir ses çıkmadı, geriye doğru sendeledi, masasına çarptı, kalemliği devirdi, tutunmaya çalışırken başka bir şey daha devirdi ama ne olduğunu göremedi. Gözleri-

ni az önce elinde tuttuğu, yüzüne yaklaştırdığı, kokusunu burnuna çektiği korkunç şeyden bir türlü ayıramıyordu.

Gürültüyü duyan Saltuk ayağa fırladı. "İyi misin Ezgi?" diyerek yanına geldi. Gözleri onun baktığı noktaya doğru kaydı ve, "Hassiktir!" diye bağırdı. "Geri dur, yaklaşma! Canlı mı bu?"

Salata kabının içinde cenin gibi kıvırılmış bir sıçan leşi vardı ve, yere düşünce kısmen dışarı kaymıştı. Ofis halısının üzerinde kopuk bir kafa, bedenden ileriye yuvarlanmış ve siyah gözlerini Ezgi'ye dikmişti. Dişleri görünüyor, diye düşündü Ezgi, o sırada kafasını kurcalayabilecek en gereksiz, en mide bulandırıcı detaydı bu fakat başka bir şey düşünemiyordu.

Bu defa adeta fısıldayarak, "Hassiktir," diye yineledi Saltuk. "Nasıl girmiş bu içeri?"

"Birisi bana yollamış. Kafasını koparıp öyle yollamış."

Ezgi cesaretini toplayıp yere çömeldi ve devrilen kalemlikten bir kurşunkalem alıp zavallı iğrenç hayvanın cansız bedenini dürttü.

"Delirdin mi, ne yapıyorsun?"

Doğrusu ne yaptığını bilmiyordu. Anlamaya çalışıyordu herhalde, anlamasına yardımcı olacak bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Beyni, kendi kendine panik konumundan çıkmış, araştırmacı konumuna geçmişti. Anla-

şılmayacak bir şey yoktu aslında: Tüyleri kurumuş kanla yer yer kararmış, kalemle dokunduğunda karnı hâlâ tam sertleşmemiş ve kafasıyla birlikte gözünde canlandırdığında neredeyse iki karış boyunda bir sıçan leşi.

Doğruldu ve yazıcının yanındaki yığından eski bir gazete çekip aldı. Orta sayfayı açıp leşin üstünü kapattı. "Güvenliğe haber vermek gerekir mi?" diye sordu Saltuk'a.

"Polise haber vermek gerekmez mi?"

"Abartmayalım bence."

Korkusunu kontrol altına almaya çalışarak kesekâğıdının içinde başka bir şey var mı diye kontrol etti. Hiçbir şey yoktu. Plastik çatal bıçağın sarılı olduğu peçeteyi açtı. Karanlıkta ensesine soğuk, yabancı bir el değmiş ve hızla kuyruksokumuna doğru kaymış gibi titredi.

Tükenmezkalemle yazılmış cümleyi yüksek sesle okudu: "Her boka burnunu sokanın sonu budur."

10.

"Hoş geldiniz Mercan Hanım," dedi inşaattaki görevli mühendis. İsmi Ali'ydi yanlış hatırlamıyorsa ya da onun gibi bir şey. "Bu saatte misafir beklemiyorduk."

"Aklıma bir şey takıldı, gelip bakmazsam uykum kaçacaktı," diye yalandan bir mahcubiyetle gülümsedi Mercan. Kendi evime gelirken sana haber mi vermem gerekiyor, diyesi vardı ama çenesini tuttu. Adamın telaş içerisinde olduğu ve bir an önce Mercan'dan kurtulmak istediği belliydi. Mercan da ondan kurtulmak istiyordu, o yüzden lafı uzatmadan bareti alıp kafasına geçirdi. "Siz kendi işinize bakın ne olur, benim çıkmam inmem en fazla on dakika. Ayak altında dolaşmayacağım, söz veriyorum."

"Estağfurullah," dedi kaşları birbirine değen, şişman mühendis. Şantiyenin önündeki caddeden gelen korna

sesleri ve bağırış çağırış gitgide artıyordu. "Hemen bir arkadaşımızı yolluyorum, size eşlik eder," diye eklediğinde aklı da gözü de seslerin olduğu yöndeydi.

"Hiç gerek yok." Mercan arkadaşça adamın sırtına vurdu. "Hadi sen koş, şu kamyonla ilgilen."

Şantiyeye malzeme taşıyan kocaman bir kamyon, manevra yaparken yolu tıkamış ve trafik düğüm olmuştu. Sinirlenip arabasından inen birkaç kişiyle yolu açmaya çalışan işçiler yaka paça birbirlerine girmek üzereydi. Korna sesleri Mercan'ın şakaklarına şiş gibi saplanıp beyninde zonkluyordu. "Acele etmezsen karakolluk olacaksınız," diye ekledi.

Mühendis itiraz edecek durumda değildi. Yola doğru koşarken, "Kardeşim bir durun ya, bir sakin olun," diye bağırdı ancak sesi diğer gürültülerin arasında kayboldu.

Tek başına çelik kafesli asansöre binip düğmeye bastığında Mercan, "Güvenlik kurallarınızın canı cehenneme," diye mırıldandı. Şantiyeye her gelişinde küçük bir çocuk gibi yanında bakıcıyla dolaşmaktan nefret ediyordu. Asansör sarsılarak yükselirken beynini delen korna gürültüsü yavaş yavaş uzaklaştı. Yağmur durmuş, ardında yoğun ve ıslak bir sis bırakmıştı. Işıltılar saçan kristal tanecikleriyle yüklü bir bulutun merkezine doğru yükseldiğini hayal etti Mercan. Boynundaki eşarbı gevşetti, soğuk rüzgârı teninde hissetmek hoşuna gitti.

Bir-iki saat önce yatak odasında gözlerini açtığında kolunda saat olmadığından ne kadar uyuduğunu kestiremem işti. Öğlenki rakının etkisiyle içi geçmişti. Uzandığı yerden pencereye baktığında sadece ufuktaki fabrikanın bacasında yanıp sönen kırmızı ikaz ışığını görebiliyordu. Nedense bir anda kendisini yapayalnız hissetmiş, yine o dipsiz boşluk belirivermişti ayakucunda.

Asansörü tam 12. katın hizasında durdurdu. Asansö-

re kumanda eden ustaları defalarca izlediği için artık bu işleri öğrenmişti. Kapının sürgüsünü çekip beton zemine ayak bastığında ten rengi Louboutin'lerinin altında çıtırdayan kum taneciklerinin sesi hoşuna gitti. Kendisini güçlü hissetti. "Bakalım görmeyeli neler olmuş," dedi ve yüksek sesle konuştuğunu fark edince güldü.

Elektrik tesisatı henüz tamamlanmıştı ve dikkat etmezse tavandan sarkan kalın kablolar üstüne başına değecekti. Kolonların arasına ördükleri alçı tuğlalar sayesinde odalar biraz daha odaya benzemeye başlamıştı. Duvarlar bitmediği ve kapılarla pencereler hâlâ takılmadığı için kartondan bir maketin içinde dolaşıyormuş gibi geldi ama olsun.

Paydos edip eşyalarını toplayan bir ustabaşı onu tanıdı ve yanına geldi. Mercan inşaatta çalışanlardan bazılarını seviyor bazılarını da son derece rahatsız edici buluyordu. Bu aksakallı, ter kokulu ihtiyar –daha genç, temiz pak ustalar bulunamaz mıydı sanki?– yalakalığın dozunu ayarlamayı beceremeyip abartıya kaçtığı için ikinci gruptandı. Mercan yine de kabalık etmeyip hal hatır sordu. Pencere doğramalarının ne zaman geleceğini konuştular. Yeteri kadar sohbet ettiğine karar verince, "Aşağıda olay var, sanırım kavga çıkmış. Arkadaşları topla da bir bakıver istersen," dedi. Abartacak bir durum yok der gibi gülümsedi fakat adamın içine kurt düşmüştü bir kere.

Mercan'ı orada tek başına bırakmak istemeyip kem küm eden ustabaşını göndermesi zor olmadı. 12 kat aşağıdan gelen seslere kulak kabartan ihtiyar telaşlandı, köşede giyinen üç işçiye seslenip yanına çağırdı ve hep birlikte asansöre doluştular. Tel kapı gıcırdayarak kapandığında Mercan arkalarından el salladı.

Cüneyt dışında hiç kimseyi görmek istemiyordu. İşin fenası ona da bir türlü ulaşamıyordu. Yolda defalarca ara-

mış ve telefonu açmayınca öfkeden deliye dönmüştü. Üniversitedeki açıkoturum sonradan aklına gelmişti. Yine de kızmıştı Cüneyt'e, hem bu açıkoturum kaça kadar sürecekti ki? İnsan acil bir durum mu var diye merak edip en azından bir mesaj atmaz mıydı? İnsan en yakın arkadaşını böyle bir günde yapayalnız bırakır mıydı?

O benim en yakın arkadaşım değil ama ben onun en yakın arkadaşıyım, diye düşündü Mercan. Kafasını sıkan bareti çıkarıp yere attı ve saçlarını düzeltti. Buraya gelmekle iyi yapmıştı, ilgilenecek bir şey bulunca öfkesi de endişeleri de azalıyordu. Cüneyt'e haksızlık ettiğini biliyordu fakat bazen ondan bile çok sıkılıyordu. Daha doğrusu bir an geliyordu, bütün sabrı tükeniyor ve piyango, zavallı Cüneyt gibi en olmadık kişiye vuruyordu.

Asansörün karşısında bir güvenlik kamerası olduğunu ilk kez fark etti. Yeni takmışlardı herhalde. Etrafta hiç kimse yok diye rahat rahat hareket ederken kameralara yakalanmıştı, iyi mi! Yeteri kadar derdi yokmuş gibi bir de güvenliktekilerin ağzına sakız olacaktı, "Martin Bey'in hanımı kafayı yemiş, inşaatın ortasında iki göz iki çeşme ağlamaya başladı," diyeceklerdi. Ağlamıyordu aslında, sadece gözleri dolmuştu. Zaten Martin Bey hakkında çıkan diğer haberlerden bana sıra gelmez, dedi içinden. Bundan böyle sadece içinden konuşacaktı çünkü bu kameralar sesleri kaydediyor mu bilmiyordu.

Diğer cepheleri boydan boya kapladıkları o yeşil perdeden bu cepheye koymamışlardı – ne dendiğini bilmiyordu, "Yoldan geçenlerin kafasına bir şey düşmesin diye abla," demişti işçilerden biri. Fabrikanın bacası buradan da görünüyordu. Bu şehirde nereye gidersen git, sürekli yanıp sönen şu kırmızı ikaz lambasından kurtulmak imkânsızdı. Dikkatlice kenara yaklaştı. Uğuldayan rüzgâr, havada asılı duran minik kristal taneciklerini bir kez daha yüzüne vurdu. Az önce asansördeyken bu his

hoşuna gitmişti fakat şimdi ürperip önünü ilikledi. İnşaat iskelesinde korkuluk olmaması ürkütücüydü. Tutunacak bir şey bulamayıp dipsiz bir boşluğa çekilmek düşüncesi tüylerini diken diken etti. Geriye doğru birkaç adım atıp kendisini güvene aldı.

Cüneyt'le konuşmak zorundaydı çünkü evden çıkmadan önce gördüğü o acayip haberin ne anlama geldiğini bilmiyor, aklına bir takım mantıksız, hatta komik sayılabilecek senaryolar getiriyor, boşu boşuna sinirini bozuyordu. Endişelerini giderip içine su serpecek tek insan Cüneyt'ti fakat o da telefonunu açmıyordu.

Asansör motorunun sesini duyunca irkildi. Büyük olasılıkla yanına birisini göndermişlerdi. Paydos olduğuna göre herkes gitmiş ve sadece güvenlik görevlisi kalmıştı. O sümsük herif olmasın da kim olursa olsun, dedi içinden, Mercan'ı her gördüğünde pis pis kesen o psikopatı hiç çekemeyecekti. Ölen kızın abisini.

Yarıya kadar örülmüş duvarlardan birinin dibine oturup sırtını alçı tuğlalara yasladı. Paltosu leş gibi olacak, kıçı donacaktı ama hiçbir şey umurunda değildi. Burada asansörün kapısından görünmezdi hiç olmazsa. Güvenlik görevlisinin onu kendi evinden kovmasını istemiyordu. Sadece biraz daha kalıp sakinleşmek istiyordu, çok değil, belki bir yarım saat daha.

İnsanlar eve sinek giriyor diye yazın pencereleri sımsıkı kapatırken Mercan, tersine, bütün camları ardına kadar açık bırakırdı. Bazen karasinek bile hiç yoktan iyiydi, evin içinde ses oluyordu. Bunu anlattığında Cüneyt espri yaptığını sanıp kahkaha atmıştı.

Çapraz Ateş'teki "Son Dakika" haberinde, "Yenikent Kâğıt Fabrikası genel müdürünün akıbeti hiç iyi görünmüyor canlarım," diye yazmıştı Ç.A. mahlaslı yazar. Dedikoducu kadınlar gibi böyle canım filan demesi eskiden Mercan'ın hoşuna giderdi ama bu akşam midesini bu-

landırmıştı. Martin'in kovulacağını neresinden uydurmuştu ki bu geri zekâlı?

Martin işsiz kalırsa nereye gideceklerdi? İstanbul'a mı? Büyük olasılıkla başka bir ülkeye, diye kendi sorusuna kendi yanıt verdi. Sırf Avrupalı diye Martin'in çuvalla maaş alacağı, kıçını yayıp oturacağı ve hiçbir iş yapmadan ekmek elden su gölde yaşayabileceği bir ülkeye. Bu düşünce bir an için hoşuna gitti. Yeni bir ülke, yeni bir ev, yeni arkadaşlar. En baştan başlamak.

Yazının altındaki yorumlarda isimsiz bir kullanıcı, "Umurunda olmaz, hemen Dubai'ye gider bir iş bulur. Zaten oradaki seks partilerini bırakıp zor dönüyormuş," diye yazmıştı. Başka biri, "Olan zavallı karısına olur," demişti gözü yaşlı surat emojisi eşliğinde.

Olan zavallı karısına olur.

Boğazına bir şey kaçmış gibi tıkanıp kaldı Mercan, bir süre yutkunamadı. Doğru diyorlardı. Martin giderse tek başına giderdi. Türk eşe sadece kükürt kokan bu şehirde gereksinimi vardı. Hem de onu boynuzlayan bir eş. Mercan'dan sessiz sedasız kurtulmak için bundan daha iyi bir fırsat mı çıkacaktı karşısına?

Asansör 12. katta durmayıp yukarı devam edince Mercan rahat bir nefes aldı. Beni bulamayacakları bir yere saklanmalıydım, diye düşündü ama kalkıp yer değiştirmeye üşendi. Burası rahattı. *Çapraz Ateş*'e bir defa daha bakmak ve yeni yorumları okumak istiyordu.

Asansör birkaç kat yukarıda durdu ve açılan kapının sesi boş inşaata yankılandı.

Telefonunda açık duran sayfanın tepesinde "Son Dakika" diye yeni bir başlık belirmiş, fabrikanın satışı iki numaraya düşmüştü. Zavallı Martin'in şöhreti yarım saat bile sürmedi, diye güldü Mercan.

Sinirleri bozuk olduğu için abartıyordu, tabii ki Martin onu bırakıp gitmezdi. Kim ne derse desin, bu iş

öyle kadar kolay bitmeyecekti. Orhan'a dediği gibi, konuşup biraz hazırlaması gerekecekti, o kadar. Duymak istediği şeyleri kulağına fısıldamak, erkeklik gururunu okşamak hiç zor değildi.

Rüzgâr, bir kez daha şiddetlenip uğuldadı. Gereğinden fazla ışık saçan inşaat lambasının altında, iri yağmur damlaları çıplak betona çarpınca patır patır sesler çıkardı. Sağanak yeniden başlıyordu.

Asansörün durduğu kattan ayak sesleri geliyordu, birisi merdivenden aşağı inmeye başlamıştı. Mercan ayağa kalktı, bıraksalar sabaha kadar otururdu aslında fakat birazdan kovulacaktı. Çantasını omuzuna taktı, paltosunun eteklerine bulaşan tozu toprağı bir eliyle temizlemeye çalışırken diğer eliyle ekranın tepesinde "Son Dakika" diye yanıp sönen kırmızı habere dokundu.

Açılan sayfada kendi fotoğrafını –bikinili, göbekli ve son derece çirkin eski bir fotoğrafını– gördüğünde bir hata var diye düşündü. Telefonda hata olmalıydı veya internette. Belki de yanlış bir şeye basmıştı.

Ekranı kaydırıp kendi fotoğrafının hemen altında Mert'in fotoğrafını görünce hata olmadığını anladı.

Başı döndü. Dengesini bulmak için duvara tutundu. Lambada kaçak vardı herhalde, tepesindeki beyaz ışık titrek titrek yanıp sönüyordu. Belki de gözleri kararduğı için Mercan'a öyle geliyordu. Rüzgârın uğultusunu, karanlıkta pusu kurmuş yırtıcı bir hayvanın üzerine atlarken çıkaracağı sese benzetti. Tutunduğu alçı blok avucunda parçalanıp kum gibi dağıldı. Louboutin'lerinin altındaki beton zemin erimeye başladı.

Nasıl bu kadar çabuk duymuşlardı?

Ekranı biraz daha kaydırınca kıpkırmızı iri puntoyla yazının başlığı belirdi.

Beşinci Bölüm

Beşinci Bölüm

25 Eylül Çarşamba
Yağmurlu, 9°

1.

Ezgi çarşamba sabahı başucunda inatçı bir vızıltıyla uyanıp telefonuna uzandığında saatin 06.10 olduğunu gördü. Yatmadan önce telefonu sessize aldığından Sumru'nun ilk iki aramasını kaçırmış ancak üçüncüsünü duymuştu. Sonra telefonu neden sessize aldığını hatırladı. Kızcağız sabahın köründe ofise gitti ve olanları öğrenip telaşlandı herhalde, diye düşündü.

"Sumru günaydın. Sakin ol, hiç öyle kafaya takılacak bir olay değil," dedi. Önceki gece paketten çıkan sıçan leşi gözünün önünde belirince uykusu iyice açıldı. Kafaya takılacak bir olay değil, diye içinden tekrarlayarak söylediklerine kendisini de inandırmaya çalıştı.

"Gördün mü yani?"

"Gördüm tabii. Daha önce de böyle tehditler aldım, eminim bundan sonra da olacak."

Sumru bir an durakladı. "Ne tehdidinden bahsediyorsun?"

Arkadaşının sesindeki şaşkınlığı duyunca yatakta doğrulup oturdu. "Sen neyi gördün mü diye sordun?"

"*Çapraz Ateş*'i. İlk orada çıkmış ama şimdi sosyal medyada deli gibi yayılıyor. Kusura bakma çok erken aradım ama..."

"Sorun değil," dedi Ezgi gözlerini ovuşturarak, "şimdi bakarım. Ama sen ofise gittiğinde yerde bir gazete görürsen sakın elleme tamam mı?"

Büyük ihtimalle Sumru hiçbir şey anlamamıştı ancak soru sormadan telefonu kapattı. Umarım güvenlikten birisi gelip götürmüştür, diye düşündü Ezgi. Yoksa bütün ofis leş gibi kokacaktı. Aslında leşi öylece bırakıp çıkmakla doğru yapmamıştı ancak fena halde tepesi atmış ve ekonomiste –Saltuk!– belli etmemeye çalışsa da korkmuştu. Soğukkanlı görünmek en başta kendi korkusunu yenmeye yarıyordu ama bir yere kadar.

Mutfaktan gelen sesleri duyunca sırtına hırkasını geçirdi ve kahvaltı hazırlayan Batu'nun yanına gitti.

"Bana yok mu cankuşum?"

"Neden erken kalktın?" diye sordu Batu ikinci dilim ekmeği kızartma makinesine yerleştirirken.

"İşten aradılar." Ezgi yemek masasında bıraktığı dizüstü bilgisayarının başına oturdu. Gece 23.00'te yazısını Akın Bey'e göndermiş gerisine karışmamıştı. O kadar yorgun düşmüştü ki, düzeltmeleri görmeyi beklememiş, internete bakmadan bilgisayarını kapatmış, telefonunu sessize almış ve kendini yatağa atıp yorganı kafasına çekmişti. Yorganı kolilerden bulup çıkarmakla iyi yapmıştı, geceleri hava epeyce soğuk oluyordu artık.

Kızarmış ekmek kokusunu alınca hafiften midesi bulanmaya başladı. Çok uzun bir süre ofise salata siparişi veremeyecekti artık, ona emindi ancak şimdi bir şeyler yemek zorundaydı yoksa bugünü çıkaramazdı. Yazısını gazetenin sayfasında görmek için internete bakarken

Sumru'nun neden aradığını hatırladı ve adres çubuğuna caprazates.com yazdı.

Batu omuzuna dokunduğunda irkilip kendine geldi.

"Anne, iyi misin?"

Birkaç saniye boyunca cevap veremedi.

Ardından gözlerini ekrandan ayırmadan, "Bir şey yok tatlım," dedi olabildiğince normal bir sesle.

"Yine birisini mi öldürmüşler?"

"Yok... hayır, öyle bir şey yok. Sadece dedikodu siteleri..."

Cümlesini tamamlayamadı. Ne diyeceğini, nasıl izah edeceğini bilmiyordu, bilgisayarı kapattı ve başının döndüğünü belli etmemek için yavaş hareketlerle ayağa kalktı. "Ben biraz erken çıkacağım, istersen seni okula bırakabilirim."

"Okula gitmiyorum ki, fabrikaya gidiyorum. Cevdet Abi bugün bana kesme makinelerini kullanmayı öğretecek."

"Kusura bakma cankuşum, bu saatte kafam çalışmıyor," diye gülümsedi Ezgi. Banyoya girip kapıyı usulca kapattı, kilidi çevirdi ve ağlamaya başladı. Dizlerinin onu taşıyamayacağını fark edince lavaboya tutundu ve kendisini klozetin kapağına bıraktı. Batu duymasın diye bir eliyle ağzını kapattı. Hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı ancak beceremedi, içinden kopup gelen bir şeyi tutmak için diğer elini de ağzına bastırdı.

"Poşet çay yapayım mı?" dedi Batu kapının öteki tarafından.

Birkaç defa yutkunduktan sonra, "Sen beni boş ver, yoldan alırım," demeyi becerdi. Uzanıp musluğu sonuna kadar açtı ve suyun sesiyle hıçkırıklarını saklamaya çalıştı.

Saatlerimiz 6.45'i gösterirken kısaca yol durumundan bahsedelim. Güne erken başlayan dinleyicilerimiz-

den gelen bilgilere göre 19 Mayıs Caddesi'nde olağandışı bir yoğunluk yaşanmaktaymış. Trafik kazası nedeniyle olabilir deniyor, detaylı bilgilere ulaştıkça siz sevgili dinleyicilerimle paylaşmaya devam edeceğim. Meteoroloji'ye göre şiddetli soğuklar Yenikent'e doğru geliyormuş. Şu anda yağmur yağmıyor ama şemsiyenizi almayı unutursanız günün ilerleyen saatlerinde pişman olacaksınız, benden söylemesi. Evet, 99.8 Yenikent FM'den bir defa daha gününüz aydın olsun diyoruz ve yine yoğun bir güne başlıyoruz. Gündemimizde elbette pazar günkü seçim var. Metropol araştırma şirketinin son anketini konuşmak üzere saat 9.45'te İstanbul'dan Sayın Mirgün Cabas'a ve Sayın Can Kozanoğlu'na bağlanacağız. Ayrıca dün akşam gündeme bomba gibi düşen bir gelişmeyi, yani Yenikent Kâğıt Fabrikası'nın uluslararası bir şirkete satılmasını değerlendirmek üzere gün boyu uzmanlarla canlı bağlantılarımız olacak.

Ezgi radyoyu kapatmak istiyordu ama bir türlü eli gitmiyordu. Direksiyonu sıkmaktan parmaklarındaki kan dolaşımı yavaşlamıştı. Biraz önce torpido gözünü açmış, olmadığını bildiği halde sigara aramış, bulamayınca öfkeyle küfretmişti. Bir defa daha bakmamak için kendisini zor tutuyordu.

Diğer konulara geçmeden önce sizlere bir "son dakika" haberi aktarmak istiyorum sevgili Ye-Kent FM 99.1 dinleyicilerim. Dün akşam saatlerinde *Çapraz Ateş* isimli siteye düşen bu –buna bomba mı demek lazım bilemedim şimdi– dedikodu, hızla internete yayıldı ve bakıyoruz... evet hâlâ sosyal medyada en çok konuşulan konular arasında birinci sırada! *Çapraz Ateş*'in güvenilir kaynaklardan edindiği bilgiye göre Sedef Yılmaz cinayetinde yeni bir tanık ortaya çıkmış. Cinayetin işlendiği saatlerde, daha doğrusu bütün gece sabaha kadar Mert

Bindere'yle birlikte olduğunu açıklayan bu görgü tanığının kim olduğuna duyduğunuzda siz de benim gibi şaşıracaksınız. Evet, bu görgü tanığı, şehrimizin en tanımış isimlerinden Mercan Yavuz çıktı. Yanlış duymadınız, birkaç yıl önce açtığı sergiyle kısa bir süre için kendinden söz ettiren ancak çoğumuzun YKF'nin genel müdürü Joseph Martin Kraus'un eşi olarak tanıdığı Mercan Yavuz. *Çapraz Ateş*'in aktardığına göre Mercan Hanım, cinayet şüphelisi Mete Bindere'yle bir süredir yasak aşk yaşamaktaymış. Şimdi durup dururken sevgilisini temize çıkarmak için mi bu açıklamayı yapmış bilemiyoruz. *Çapraz Ateş*, Martin Kraus'un yoğun iş temposu sebebiyle sık sık yurtdışı gezilerine çıktığı bilgisini de geçmiş. Bakalım disiplinli ve laf aramızda biraz soğuk diye bilinen Bay Martin, eşinin bu şoke edici açıklamalarına nasıl bir tepki verecek? Haberlerden hemen sonra sizden gelen telefonlara bağlanıp görüşlerinizi dinleyeceğiz.

Ezgi *Çapraz Ateş*'e baktığı andan beri, belki yalandır, deyip duruyordu fakat o çok güvendiği içgüdüsü yalan olmadığını söylüyordu. Mert'ten de Mercan'dan da nefret ediyordu. Bunca zaman hiçbir şey söylemedikleri için, onu kandırdıkları ve küçük düşürdükleri için nefret ediyor ve ikisini de boğmak istiyordu. Evet küçük düşürülmüştü, kime karşı olduğunu bilmese de küçük düşürülmüş ve aldatılmış hissediyordu kendisini. Önceki gün öğle yemeğinde Mercan'ın garip tepkisinin ya da tepkisizliğin sebebi buydu demek ki. İki arkadaş –sözde yakın arkadaş, en iyi arkadaş!– günlerce birbirinden aynı şeyi saklamıştı. Şaka mı ya, diye otomobilin içinde öfkeyle bağırdı Ezgi.

Mercan, camda yakaladığı karasineğin kanatlarını koparan acımasız bir çocuk gibi onunla günlerdir oynayıp durmuştu.

Ezgi parmaklarını direksiyondan koparıp cama yum-

ruk atmamak için kendisini zor tutuyordu. Gözleri alev alev yanıyordu. İşe yaramayan nefes egzersizlerinin arasında cinsiyetçi olup olmamasını umursamadan küfürler yağdırıyordu. 19 Mayıs Caddesi'nde tek şeride düşüp yavaşlayan ve sonra tamamen duran trafiğe küfrediyordu yüksek sesle. Öndeki leş gibi Honda'yı kullanan adam büyük olasılıkla dikiz aynasından Ezgi'nin kendi kendine bağırıp çağırdığını görmüş, dönüp bön bön bakmıştı az önce. Ezgi ona da aklına gelen küfürleri sıraladı.

Reklamların ardından çalmaya başlayan neşeli bir şarkı, bardağı taşıran son damla oldu. Tokat atar gibi sert bir hareketle radyonun açma kapama düğmesine vurdu. Hırsını alamayıp birkaç defa daha vurdu. Arkada canhıraş bir siren sesi duymasa belki elini yaralayana kadar vurmaya devam ederdi. İki polis otomobili eşliğinde son hızla solundan geçen ambulansı gördüğünde gazeteci merakı kabardı ve burnunu çekip ıslak yanaklarını sildi.

Yolu kesen trafik memuruna ne olduğunu sormak üzere camı indirirken, bir yandan da kapının gözünde temiz kâğıt mendil arıyordu.

2.

Orta sonda Orhan'ın tepesinde kapkara bulutların dolaştığı bir gün, Mercan yanına gelip oturmuş ve hiçbir şey söylemeden gofretini ortadan ikiye kırıp yarısını uzatmıştı. Mercan, diğerlerinin arkadaşıydı ama o sabah Orhan'ın da arkadaşı olmuştu. Karabulutların sebebini hatırlamıyordu Orhan –büyük olasılıkla yine hoşlandığı bir kız ona yüz vermemişti– ama Mercan'ın o ilk yakınlığını bunca yıl hiç unutmamıştı. Ve o günden beri hiç değişmemişti bu his. Ne zaman mutsuz olsa, ne zaman insanların yanında kendisini yabancı hissetse, Mercan'ın onu arkadaş kabul ettiğini bilmek moralini düzeltirdi.

Haftalardır görüşmemiş olsalar bile telefon açıp beş dakika konuşmak iyi gelirdi.

Diğer memurlar ağladığını görmesin diye kafasını otomobilin bagajına gömmüş, arkalarda bir şey arıyormuş gibi yaparken Orhan duygularıyla boğuşmaktaydı. Bundan böyle sadece o ikiye bölünmüş gofreti değil, Mercan'la son telefon konuşmasını da asla unutmayacağını biliyordu. Dedikodu çıkacağını tahmin etmişti diye vicdanını ne kadar rahatlatmaya çalışırsa çalışsın kendisini hep sorumlu hissedecekti.

"Ambulans geldi başkomiserim."

"Tamam, ben de geliyorum." Elinin tersiyle gözyaşlarını kuruladı. Yalandan bagajdaki bir-iki şeyin yerini değiştirdi ve doğrulup kapağı kapattı. "Hekim işini bitirdi mi?"

"Bitirdi başkomiserim. Görünürde şüpheli bir durum olmadığını söylüyor."

"Kim bulmuş, öğrendiniz mi?"

"İnşaatın güvenlik elemanı bulmuş. Sabah erkenden nöbeti devralınca tüm şantiyeyi dolaşmaya çıkmış, o şekilde çalışıyorlarmış. Yani normalde arka tarafa geçmeyiz diyor, o sebeple ancak sabah bulmuşlar."

"Ben böyle güvenliğin de içine sıçayım," dedi Orhan.

"Daha önce bulunsaydı da bir şey değişmezdi, yani o yükseklikten kafa üstü çakılınca hayatta kalma..."

"Sana fikrini sordum mu Yavuz?"

Yavuz bir anda kıpkırmızı oldu. "Hayır başkomiserim. Kusura bakmayın ne olur, yakınınız olduğu aklımdan çıktı."

Orhan inşaata doğru yürümeye başladığında peşine takılan Yavuz'un yüzüne bakmadan emirlerini sıraladı. "Dün akşam kimler gördüyse, kimler konuştuysa tespit edin, hepsiyle tek tek görüşeceğim."

"Anlaşıldı. Adli işlem yapılacak mı yoksa intihar..."

"Henüz bilmiyorum."

Aslında biliyordu, büyük olasılıkla yapılmayacaktı. Belki inşaat firmasına ihmal ve tedbirsizlik davası açılabilirdi ama firmanın kime ait olduğunu düşününce ona da olasılık vermiyordu Orhan.

"Başsavcıya haber verin, gelip baksın," dedi Orhan. Buyursun, marifetini kendi gözleriyle görsün, diye ekledi içinden. "O gelene kadar hiçbir şeye dokunulmayacak."

Şantiyenin ön tarafındaki çamurlu düzlükte, barakalarının etrafındaki işçilerin bazıları çay ve sigara içiyor bazılarıysa alçak sesle kendi aralarında konuşuyordu. Herkesin suratı asıktı. Sırf kendilerini düşündüklerine ve böyle bir olayın uğursuzluk getireceğine inandıklarına kalıbını basardı Orhan.

Arka tarafa dolanan yamaç sarı şeritle kapatılmıştı. Şeridin arkasındaki ambulansın ve iki polis otomobilinin çakarları hâlâ açıktı. Kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönerken beton duvarları aydınlatıyor, Orhan'ın midesini bulandırıyordu. Çimento ve yağmur kokusu birbirine karışmıştı. Sert bir rüzgâr, sırtındaki cekete bana mısın demeyip iliklerine işliyordu ama Orhan'ın umurunda değildi. Şu anda üşümemek dahil hayatında herhangi bir konfora yer olmadığını, çünkü iyi şeyleri hak etmediğini düşünüyordu ve bu uzun süre böyle devam edecekti.

Şantiyeye giriş çıkışı kontrol eden polis memuruyla tartışan tanıdık bir kadın sesi duyunca dönüp baktı. Yanılmış olmayı çok isterdi ancak yanılmamıştı. Derin bir of çekip isteksiz adımlarla Ezgi'nin yanına gitti.

"Ne oldu Orhan? Burada neler oluyor?" diye sordu arkadaşı gözlerinde korkunç bir endişeyle.

Memurun kulağına bir şeyler fısıldayıp uzaklaştırdı ve Ezgi'nin kolunu tuttu. "Maalesef kötü bir haberim var."

Yüzüne bakar bakmaz anlamıştı Ezgi. Orhan omuzlarından yakalayıp sarılmaya çalıştı.

"Orhan sakın! Bak, sakın öyle bir şey deme."

Hiçbir şey diyemedi. Göğsüne, omuzlarına, kollarına aldığı darbelere aldırmadan bir kere daha sarılmaya çalıştı ve bu defa onu zorla tuttu. Bir parça sakinleşip çırpınmayı bırakana kadar bekledi. Ezgi yüzünü onun omuzuna yapıştırıp ağladığında kulağına, "Biliyorum, biliyorum," diye fısıldadı.

Daha sonra arabasına götürüp binmesine yardım etti, kendi de yan koltuğa geçti ve kapıyı kapattı. Gömleği ıslanıp tenine yapışmış ve soğuktan neredeyse katılaşmaya başlamıştı. Ezgi gibi o da konuşmadan dümdüz karşıya bakıyor ve titriyordu. Gözlerinin dolmasına engel olmak için çaba harcamadı, bıraktı kendisini.

Dakikalar, yıllar, saatler birbirine karışmıştı. Öyle ne kadar durdular anlayamadı. Ezgi konuşmaya başlayınca gözlerini araladı.

"Neden bana söylemedin? Neden Mert'in evinde gördüğüm kadının Mercan olduğunu..."

Cümlesini tamamlamasına izin vermedi. "Bilmiyordum. Yemin ederim bilmiyordum. Dün akşama doğru arayıp söyledi. Bu sabah ifade vermeye gelecekti." Telefonda Mercan'ın onun neler söylediğini aklında kalan bütün ayrıntılarıyla aktardı. Anlatmak iyi gelir diye ummuştu, hatta belki de Ezgi'nin ona senin bir suçun yok demesini bekliyordu ama beklentisi boşa çıktı.

"Bunu dedikodu sitelerine sızdırdığın için onun ölümünden sen sorumlusun!"

"İnan bana, başsavcıdan başka hiç kimseye söylemedim, yemin ederim. Mert'i artık içeride tutamayız dedim, hepsi bu."

Ezgi yüzüne bakmadı. Bunun üzerine çaresizce devam etti Orhan. "Bu işin sorumlusu kimse bulup kafasını

ezeceğim. Savcı hâkim fark etmez, sana yemin ederim. Kendi ellerimle kafasını ezeceğim."

3.

Savcıyla polislerin defolup gitmesini bir köşede sessizce bekleyen Hasan, ortalık sakinleşene kadar yerinden kıpırdamadı. Saat on bire doğru işçiler ve mühendisler işbaşı yapmak üzere birer ikişer dağılmaya başladığında o da artık tüyme zamanının geldiğine karar verdi. Kendisini sıkmaktan boynu tutulmuştu ve hareket ettiğinde sağ omuzuna bir sancı saplanıyordu. İçinden sürekli, akıllı ol, deyip duruyordu ancak böyle bir durumda paniğe kapılmamak o kadar da kolay değildi. Dikkat çekmemek için ağır ağır güvenlik kulübesine doğru yürüdü. Kamyondan malzeme indiren işçilerle göz göze gelmemek için önüne baktı.

Beklemekle yanlış mı yapmıştı? Sabah ortalıkta görünürse, polisin sorularına cevap verirse, evet efendim sepet efendim derse paçayı sıyıracağını düşünmüştü. Kaçsa dikkat çeker, ters anlaşılırdı. Görünüşe bakılırsa iyi yapmıştı. Polis memuru ayrı, başsavcı ayrı, ifadesini almıştı: Sen bekçi değil misin? (Güvenlik görevlisiyim efendim.) Sabaha kadar nasıl görmezsin? (Bana tayin edilen görev noktamdan ayrılmadığım için efendim.) Burnunun dibinde birisi 12. kattan düşüp ölüyor ve ruhun duymuyor! (Burnumun dibi sayılmaz efendim, bekçi kulübesiyle orası arasında en az 100 metre mesafe var.) Ulan sen çocuk mu kandırıyorsun? (Allah Kuran çarpsın kimseyi kandırmıyorum!) Cevap verirken tir tir titremesi planlı değildi fakat işe yaramış, ifadesi daha inandırıcı olmuştu.

"Bana ne emir verildiyse onu yaptım, kafama göre hareket etmedim," diye anlatmıştı ağlamaklı bir sesle.

"Mesaim akşam altıda başladı, sabah altıda bitti. Saat başı ön kapıya kadar çıkıp el feneriyle köşe bucak kontrol ettim. Yağmurdan sırılsıklam oldum ama görevimi aksatmadım. O yağmurda beş dakika dışarıda durunca zaten sırılsıklam oluyorsun, şu uyduruk elektrik sobasıyla üstünü başını kurutmaya çalışıyorsun, tam kurudu derken hadi bir daha. Çay demlemek bile yasak. Sadece daldırma çaya izin var, bilirsiniz onun da tadı yok. Nöbeti devraldığında bütün şantiyeyi dolaşırsın, katlara tek tek çıkar bakarsın, ondan sonra sadece sahaya giriş çıkışları kontrol edersin. Gözün hep önde olsun ön tarafı boş bırakmayacaksın diyor bizim müdür, senin önünden geçmeden kimse binaya giremez diyor. Emir kuluyuz sonuçta."

"Nerede bu müdür?" diye sormuştu başsavcı hazretleri. Tipi sıçana benziyordu ama Hasan daha görür görmez herifin yılan olduğunu anlamıştı.

"Onlar sahaya inmezler efendim. Genel müdürlük binasında yan gelip otururlar. Yağmurda biz ıslanırız ama beş katımız maaşı onlar cebe indirir."

"Boş laflarla kafa şişirmeyin, sadece sorularıma cevap verin."

"Emredersiniz. Sabah altıda nöbeti benden devralacak arkadaş geldi. Demin izah ettiğim gibi, o da ilk iş katları dolandı."

"Sonra?"

"En son şantiyede çepeçevre bir tur atıp gelecekti. Ben de toparlanmış onu bekliyordum. Eve dönüp, sıcak bir çay içeyim, battaniyenin altına kıvrılıp azıcık kestireyim diye."

Başsavcı olacak yılan, Hasan'dan tiksindiğini gizlemeye zahmet bile etmiyordu. "Sonra?"

"Cin çarpmış gibi bembeyaz bir suratla karşıma çıktı. Ne bu surat, ne oldu dedim. Hasan koş, Hasan koş, dedi başka da bir şey diyemedi garibim."

Ağzı iyi laf yapmıştı Allah için. Gerzek memurla konuştuğunda biraz tutuktu fakat daha sonra aynı şeyleri savcıya anlatırken oskarlık rol kesmişti. İyi rol kesmişti de herifin suratı duvar gibiydi, inanıp inanmadıkları pek anlaşılmıyordu. Yaka paça karakola götürmediklerine göre telaşlanacak bir durum yok diye düşündü, gel gör ki içi hiç rahat değildi.

Gece tüymeye kalksaydı nereye gidecekti ki? Eskişehir'de bir adamı vardı, arada sırada mal bulur ve alengirli durumlarda çenesini tutmayı bilirdi. Belki birkaç gün onu yanında saklanabilirdi ama sonra?

Durduk yere paniğe kapılıyorsun, diye tekrarladı içinden. Yılana sormuştu işte, "Sayın başsavcım," demişti en ezik, en salak ifadesini takınarak. "Acaba şahıs... Yani kaza mı yoksa atmış mı kendisini?"

"Size ne?" diye azarlamıştı savcı ama Hasan herifin ne düşündüğünü gözünden anlamıştı. Bu işi bir an önce derleyip toparlayıp kapatmayı ve sıcacık ofisinde kıçını yayıp oturmayı düşünüyordu, başka da hiçbir şey umurunda değildi. Akşam çarşaf çarşaf yazılar çıkmıştı internette, her şey ayan beyan ortadaydı. Kadın ifşa olunca utancından kendini attı diyecekti herkes. Savcı neden uzatsın ki?

Herifin Hasan'ın yanına takıp güvenlik kulübesine gönderdiği gerzek polis memuru, kamera kayıtlarına o kadar baştan savma bakmıştı ki hiç bakmasa da olurdu. Hasan, nefesini tutup beklemişti memurun gerisinde. Yüreği ağzına gelmişti.

Şimdi aklına gelince yine avuçları terlemeye başladı. Ama o kaltak da başına geleni hak etmişti. Zaten ne mal olduğu koynuna girdiği yavşaktan belliydi. Sen kalk, utanmadan bir de o yavşağı temize çıkarmaya çalış.

Başkası olsa bu işe talihsizlik derdi fakat Hasan omzuna talih kuşu konduğunu düşünüyordu. Şu âna kadar

her şey tıkır tıkır yolunda gitmişti, üstünü bile aramamışlardı –neden arasınlar ki– cebindeki kabarıklık yağmurluğunun altında belli olmuyordu. Arasalar, işte o zaman hapı yutardı fakat hiç kimsenin ruhu duymamıştı. Çünkü aklını kullanmıştı.

Bundan sonra daha da akıllı olması gerekiyordu.

4.

Sumru, "Çok üzgünüm," diyerek Ezgi'ye sarıldı. Gözlerinin dolduğunu görünce koluna girip onu merdiven boşluğuna çıkardı ve iki sigara yakıp birini uzattı. Kirli fincanları ve karton bardakları kenara itip en tepedeki basamağa yan yana oturdular.

"Yolda polis arabalarını görünce içime doğdu, biliyor musun?" dedi Ezgi titreyen parmaklarıyla sigarayı dudaklarına götürürken. "Mercan bu, dedim. Böyle bir şey yapacağı aklımın ucundan geçmezdi ama polis arabalarını görünce..."

"Sence sosyal medyada yazılanlar yüzünden mi?"

"Bilmiyorum ki. Eskiden olsa, kafaya takmaz derdim ama şimdi gerçekten bilmiyorum."

Arabasını otoparka park ettikten sonra bir türlü kapıyı açıp inemediği ve başını direksiyona dayayıp öylece beklediği sırada, benim yüzümden, diye düşünmüştü Ezgi. Suçunun ne olduğunu bilmese de suçluluk duygusu beynini kemiriyordu. Belki son görüştüklerinde iyi konuşmamıştı, belki onu iyi dinlememişti. Belki hislerini ele veren ipuçlarını görememişti çünkü sadece kendi dertleriyle ilgileniyordu. Mert'in hayatında başka bir kadın olduğunu öğrendiğinde karnına nasıl bir yumruk yediğini hatırlıyordu. Mercan da aynı yumruktan yemiş, üstüne bir de öteki kadının –hesapta en yakın arkadaşının– günlerce gözlerinin içine bakarak yalan söylemesine katlanmıştı.

Üstüne bir de sabah kıskançlık nöbetlerine girip onun hakkında düşündükleri aklına gelince vicdan azabından göğsüne bıçaklar saplanıyordu. Daha birkaç saat önce. Cansız bedeni çamurun içinde öylece dururken.

"Siz nereden duydunuz?" diye sordu burnunu çekerek. "Herkes biliyor mu?"

"Nereden olacak, ölüm haberi de ilk *Çapraz Ateş*'te çıktı."

"Bu *Çapraz Ateş* her kimse Allah belasını versin," dedi Ezgi. Uzun zamandır ilk kez bu kadar içinden gelerek, bu kadar inanmak isteyerek bela okuduğunu düşündü. "Nasıl her şeyden bu kadar hızlı haberi olabiliyor?"

"Savcı, polis... her yerde kulağı var. Her kimse o kadar da yüzsüz ki, en ufak bir sorumluluk duygusu filan yok. Dün geceki o rezil dedikodular olduğu gibi duruyor sitede."

"Kim olduğunu bulup kulaklarını koparmak istiyorum. Mercan'a yaptıklarını burnundan fitil fitil getirmek istiyorum."

Sumru durakladı. "Bir şey söyleyeceğim ama bana deli demenden korkuyorum." Etrafta hiç kimse olmamasına rağmen adeta fısıldayarak devam etti. "Bizim Sabri Abi olmasın? Onun da her yerde kulağı var demiyor muyuz?"

"Nasıl yani, adam ona gelen bilgileri gazetede yazmadan önce kendi dedikodu sitesinde mi yayımlıyor?"

"Neden öyle bir şey yapsın değil mi?"

Ezgi tam cevap verecekken durup düşündü. "Aslına bakarsan tam da böyle bir şey yapacak karakter..." diye mırıldandı. "Bunu öğrenmenin bir yolu olmalı. Sitenin kime ait olduğuna dair resmî kayıt filan yok mudur? Polis, IP adresinden kimlik tespiti yapamaz mı?"

"Sanırım yapabilir, belki başkaları da yapabilir ancak böyle bir işe kalkışan insan kendi kimliğini kullanır mı sence?"

Sigaradan son bir nefes çekip izmariti karşı duvara doğru fırlatan Ezgi, "Haklısın, kullanmaz," dedi.

"Ben yine de birkaç arkadaşıma sorayım. Belki..." Alt kattaki kapının açılıp kapandığını duyunca durdu ve merdivenden inen ayak sesleri kaybolana kadar bekledi. "Sen böyle bir şey dediğimi hiç duymamış ol ama belki e-postalarına bakmanın da bir yolunu bulabilirim."

Normalde bir iş arkadaşının e-postalarının karıştırılmasına prensip olarak karşı çıkardı fakat şu anda prensip filan düşünemeyecek kadar bitkin hissediyordu kendisini. Sonradan pişman olacağını bile bile, "Hiçbir şey duymadım Sumru," dedi ve ayağa kalktı. "Hadi kalk, işimize bakalım."

"İzin alıp eve gitsen daha iyi olmaz mı?"

"Aklımı oynatmamak kafamı meşgul etmek zorundayım. Beynim yanıp kendi kendini kapatana kadar çalışacağım."

Ezgi yüzünü yıkayıp masasına döndüğü sırada Akın Bey odasının kapısından başını uzattı ve, "İşin yoksa biraz gelir misin?" diye seslendi. "Sabri, Sumru, siz de gelin."

Üçü birlikte genel yayın yönetmenin odasına sığışıp güçlükle kapıyı kapattılar. Sabri sandalyeye oturmaya niyetlendi ancak üstüne tepeleme yığılı dosyaları koyacak bir yer bulamayınca vazgeçti.

"Çok önemli olaylar oluyor ama biz yerimizde sayıyoruz," diye azarlar bir tonda konuşmaya başladı Akın Bey. "Ezgi sabahtan beri ortalıkta yoksun!"

"Olay yerindeydim Akın Bey. Şans eseri oradan geçiyordum."

"Ne duruyorsun öyleyse, bir an önce yazsana."

Sumru patronun pot kırmasını önlemek için araya girdi. "İntihar eden Mercan Yavuz Kraus, Ezgi'nin çok yakın arkadaşıydı Akın Bey, belki..."

Ezgi hafifçe koluna dokunup susturdu. "Yazılması ge-

rekiyorsa yazarım ancak haber değeri taşıyan bir şey göremiyorum, sadece çirkin dedikodular almış yürümüş."

"Bu şehirde kimin adı skandala karışmışsa Ezgi Hanım'ın arkadaşı çıkıyor," dedi Sabri kendi kendine konuşur gibi. "Nasıl bir tesadüf anlamadım."

Onu duymazdan gelen Ezgi devam etti. "Şu iğrenç dedikodu sitelerinin seviyesine inmeyeceğiz herhalde."

"Dedikodu sitesi dediğin *Çapraz Ateş*'se, dün akşamdan beri trafiği bizim gazeteyi ikiye katladı," dedi Sabri.

Akın Bey masasındaki ıvır zıvırın arasından eşeleyip çıkardığı kirli bir peçeteyle gözlük camlarını ovmaya başladı. "Bu durumda seviyesine inmek değil çıkmak zorundayız."

"Yapmayın Akın Bey, her şeyden önce intihar haberi yazmak basın ahlakına sığmaz," dedi Ezgi.

"Ayrıca sakıncalı," diye araya girdi Sumru.

"Öyleyse basın ahlakına sığacak ve gazeteye para kazandıracak haberler bulup getirin. Sabri, Mert Bindere tarafında son durum nedir? Eğer bu kadın şahidiyse adam katil olamaz, doğru mu anlıyorum?"

"Mercan Hanım ölmeden önce ifade vermemiş Akın Abi, dolayısıyla durum biraz karışık benim anladığım kadarıyla."

Ezgi arkadaşından "kadın" diye söz edilmesine tepki vermemek için dişlerini öyle bir sıktı ki çenesinden kulak zarına doğru bir acı saplandı. "Durumun karışık olmasının tek sebebi var, o da şimdiye kadar hiç kimsenin başka şüpheliler üzerinde durmaması. Buna *Yeni Haber* de dahil. Siz daha iyi bilirsiniz ancak gazetenin saygınlığı açısından bu durumu telafi etmek gerekir herhalde."

Akın Bey Sabri'ye döndü. "Doğru söylüyor. Bir öğren bakalım, başka şüpheli var mıymış. Okurun merakını uyandıracak bir şey çıkarsa herkesten önce ben duy-

mak istiyorum, anlaşıldı mı? Ezgi, sen de Mercan Yavuz Kraus'un ani ölümüyle ilgili ahlaklı ve seviyeli bir şeyler yazacaksın. Fabrikanın satış haberine ilave ederiz, tekrar en başa koyarız. Sumru arşivden seviyeli fotoğraflar bulur."

"Anlaşıldı Akın Bey," dedi Ezgi robot gibi ifadesiz bir suratla.

"Bu arada, dün akşam gönderilen o şey hakkında... o paket hakkında konuşmadık."

"Önemli bir şey değil Akın Bey. Bu meslekte bana gelen ilk tehdit değil, sonuncusu olacağını da sanmıyorum."

"Sen alışkın olabilirsin ama biz böyle şeylere alışkın değiliz," dedi Sabri.

Ezgi, ayağına gelen bu fırsatı geri çeviremeyecekti. "Yaptığımız haberlerin niteliğiyle alakalı. Soru sormam belli ki birilerini rahatsız etmiş, kim olduğunu bilmiyorum ama onu da bulacağım."

"Binanın güvenlik elemanları polise haber vermiş, senin de ifade vermen gerekebilir," dedi Akın Bey.

"Ezgi Hanım ifade vermeye alışkın nasıl olsa," diye karşı saldırıya geçti Sabri.

"Cıvıklık yapma Sabri, zaten sinirlerim tepemde," diye homurdanan Akın Bey yeniden Ezgi'ye döndü. "Zehra Gören'le röportajımız bugün müydü?"

"Evet ama şimdi asistanıyla konuşacağım, herhalde ertelemek isterler. Gündemde başka olaylar varken bekledikleri kadar ilgi çekmeyecektir."

"Tamam ama en geç cuma çıkması lazım. Sonrasında seçim yasağı başlıyor, başımıza iş açmayalım."

"Olur, cuma diye konuşurum," dedi Ezgi. Cüneyt'i araması ve kötü haberi vermesi gerektiği aklına gelince yeniden karnı ağrımaya başlamıştı.

5.

Ezgi, denizden esen ıslak ve ıslak rüzgâra karşı montunun yakasını kulaklarına kadar kaldırmış, ellerini ceplerine daldırmıştı. Bir an geliyor, Mercan'ın öldüğünü unutuyordu. Sonra göğsü sıkışıyor, karanlık gökyüzü tüm ağırlığıyla yine üzerine çöküyordu. Daha dün yemek yemiştik diye isyan ediyordu, daha dün... Dalgalar mendireğe vurdukça köpükler ayaklarını ısırmaya çalışıyor sonra usulca geri çekiliyordu. Deniz böyle kopkoyu bir renge büründüğünde, "deniz" yerine başka bir isimle anılması gereken vahşi ve tehlikeli bir yaratığa dönüşüyordu Ezgi'nin zihninde.

"Mert nasıl duymuş?" diye sordu Cüneyt. Yüzü bembeyazdı. Neden bu kadar berbat göründüğünü bilmese çok ağır bir hastalıktan yeni kalkmış derdi Ezgi.

Orhan iri bir çakıltaşı alıp denize fırlattı. Kıyısında durdukları o vahşi yaratığı korkutup kaçırmak ister gibi bir hali vardı. "Radyoda duymuş. Benim öküzlüğüm, tahmin etmeliydim."

"Kendini hırpalama," dedi Ezgi. "Senden duysa da bir şey değişmeyecekti."

"Sizden saklayacak değilim, herifi öyle görünce sahiden korktum. Yanıma getirdiklerinde saçlarına yapışmış yoluyor sandım." İki parmağını birbirine yaklaştırarak gösterdi. "Şu kadarcık kalmıştı kafayı tamamen sıyırmasına. Şu kadarcık... Sonra biraz toparladı."

"Herkesten önce o toparlar," diye homurdandı Ezgi. "Görürsün bak, yeni birisini bulur bulmaz her şeyi unutur."

Mert'le ilişkisini henüz duymayan Cüneyt, onun bu sert tepkisine anlam veremeyip şaşkın şaşkın baktı. Şimdi zamanı değil, diye düşündü Ezgi, daha sonra anlatırım. Hızla başını çevirip gözlerini kaçırdı.

Cüneyt, mendirekte buluşmayı teklif ettiğinde aklından geçenleri anlamıştı ama hatırlamak o kadar acı verecekti ki başta hayır demeyi düşünmüştü. Ayrıca Cüneyt'in bu melodram sevdasına gıcık oluyordu. Fakat bütün gün herkese öfke kustuktan sonra bir de ona kızıp kavga edecek gücü kalmamış, "Olur," demişti. "Ama çok zamanım yok. Gazeteye dönmem ve yazımı bitirmem gerekiyor."

Umarım konuşma yapmaya filan kalkmaz, diye geçirdi içinden. Öyle bir şey yapmayacağını biliyordu ancak laf sokmak, azarlamak ve canını acıtmak istiyordu. Sadece Cüneyt'in değil, herkesin canını acıtmak istiyordu.

Buraya en son liseden mezun oldukları yazın sonlarına doğru bir sabah güneş doğarken gelmişlerdi. Mercan'la ikisi dargın olmalarına rağmen mecburen konuşuyorlardı. Sabaha karşı nereden bulup aldıklarını hatırlamadığı bir şişe kırmızı şarabı elden ele geçirerek gökyüzünün aydınlanmasını izliyorlardı. Deniz, o sabah adeta şeffaf bir lacivertti ve yosun kokuyordu. Şu korkunç görüntüsünden eser yoktu. Mert, iriyarı cüssesinden beklenmeyecek kadar yumuşak sesiyle şarkı söylüyordu; belki sadece bu konuda utangaç olduğundan çok nadir şarkı söylerdi ama bir başladı mı utangaçlığını unuturdu. Sesi o kadar güzeldi ki böyle ortamlarda şarkılara eşlik edenler bile onun yanında susar, büyüyü bozmak istemezdi. Sadece rock dinler diye bilinen Mert, çakırkeyif oldu mu gelmiş geçmiş tüm Sezen şarkılarını ezberden söyleyebilirdi – o sabah da dört-beş tane söylemişti fakat Ezgi'nin zihnine bir tanesi kazınmıştı: *Dostlar seyrelmiş, beyhude lafla vakit dolmakta...*

İkimiz de ona âşıktık ama itiraf edemiyorduk, diye düşündü Ezgi.

O kadar barizdi ki nefesi göğsünde tıkanıp kaldı. Büyük olasılıkla Mert bile farkındaydı – daha o zaman farkındaydı. Mercan ve Ezgi hislerini birbirlerinden giz-

lemeye çalışmış fakat sadece kendilerini kandırmışlardı. Yıllarca.

Düşüncelerinden sıyrılıp dikkatini Orhan'la Cüneyt'in konuşmasına verdi. "Mert'in dosyasında elle tutulur bir taraf kalmadı," diyordu Orhan. "Yine de seçim sonuçları açıklanmadan rahat bırakmayacaklar."

Cüneyt, ben masumum der gibi elini kaldırdı. "Bana bakma. Bu kararlar benim rütbemi kat kat aşıyor, hatta Zehra Hanım'ı bile aşıyor. Eğer gerçekten öyle bir müdahale varsa partide daha yukarıdan geldiğine eminim."

Daha akşam olmadan Mercan'ı bırakıp Mert'i konuşmaya başladık, diye düşündü Ezgi. Fakat kendisine engel olmayıp o da lafa karıştı. "Sayın başsavcı bey dedikodu sitelerine haber sızdırdığını sonunda itiraf etti mi?" diye sordu.

"Etmediği gibi onu suçlamaya kalktığım için tam papaz olduk," diyen Orhan telefonu çalınca söyleyecekleri yarım kaldı. "Siz devam edin, ben yetişirim."

Ölüm, bacağına dolanıp seni asla yalnız bırakmayan, unuttuğunda sürtünüp kendisini hatırlatan siyah bir kedi gibidir, demişti birisi. Belki de bir şiir... Şimdi daha iyi anlıyordu Ezgi. Kovduğunda kendisini suçlu hissediyor, kucağına çıkmasına izin verdiğindeyse ağırlığı altında ezilip soluksuz kalıyordu. Yıllar önce o sabah güneş arkalarında kızıl bir top gibi yükselir, gökyüzü perde perde renk değiştirirken, buraya bir daha asla geri dönmeyeceğim diye düşünmüştü Ezgi. O sabah bir vedaydı, bu da başka bir veda, dedi içinden. Melodram sevmiyordu, canı acıyordu ve öfkeliydi. Cüneyt'in koluna girdi, "Arabaya dönelim mi?" diye sordu.

"Cenaze yarın öğle namazında kalkacak," dedi Cüneyt. "Sonra Batu'yu alıp okula gitmeyi düşündüm. Bir türlü içim rahat etmedi, şu hırsızlık işinin aslını öğrenmek istiyorum. Senin onayın olmadan yapmam tabii."

"Böyle bir günde bununla uğraşmana ne gerek var?"

"Başka bir şey düşünmek bana da iyi gelecek. Hem pazartesi okula dönecek bu çocuk, böyle suçlu gibi dönmesi hiç içime sinmiyor."

"Benim de sinmiyor. Fakat torpil yaptı demeleri de sinmeyecek. Arada kaldım, ne yapacağımı bilmiyorum."

"Sen o kısmını bana bırak. Batu'yu zor duruma sokacak bir şey yapmam, merak etme."

Tam arabaya bindikleri sırada Orhan da telefon görüşmesini bitirip yanlarına geldi. "Hâkim itirazı değerlendirmiş. Başsavcı da sesini çıkarmamış, şu bilgi sızdırma işi skandala dönüşmesin diye geri adım attı sanırım. Mert akşama adli kontrolle serbest. Ülkeyi terk etmesi yasak ama avukatı ona da itiraz edebilir."

Ezgi, günlerdir beklediği haberi duyduğunda hiçbir şey hissetmedi. Bir anda o kadar çok şey kaybetmişti ki içinde doldurulması imkânsız bir boşluk kalmıştı.

26 Eylül Perşembe
Yağmurlu, 8°

6.

Perşembe sabahı Ezgi, çayını almış bilgisayarının şifresini tuşlayıp açılmasını beklerken Sumru sandalyesiyle yanına kaydı. "Sana birkaç fotoğraf yolladım," dedi.

Mesaj kutusundaki dosyaların ilkine tıklayınca, bulutlu bir günde çekilmiş donuk renkli bir görüntü ekranı doldurdu. 15-20 kişilik kızlı erkekli bir grup, önlerinde açık bir pankartla birbirlerine sokulmuş duruyordu. Ortalarındaki kıvırcık siyah saçlı genç kadın elindeki megafonu ağzına tutmuş, diğer elindeki kâğıtta yazanları okumaya hazırlanıyordu. Sumru anlatmaya başladı: "İki hafta önce üniversite öğrencilerinden Emekçi Dayanışma Girişimi diye bir grup Zafer Meydanı'ndaki basın bildirisi yaptı. Doğrusunu istersen basının pek ilgisini çekmedi. Öğrencilerden de katılım yüksek değilmiş anladığım kadarıyla. Tam sönük geçen bir etkinlik diye düşünecekken... bir sonraki fotoğrafa geçer misin?"

"Dur tahmin edeyim, polis mi müdahale etti?" diye sordu Ezgi fakat ikinci fotoğraf açılınca tahminin yanlış olduğunu anladı.

"Hayır, işçiler müdahale etti. Daha doğrusu sendikaya karşı olan işçiler. Bunların parayla tutulmuş ele-

manlar olduğunu iddia edenler de oldu, en başta da Mert Bindere."

Ezgi ilk fotoğraftaki grubun arasında Mert'i görmemişti ancak ikinci görüntüde yaka paça birbirine girmiş iki grubun tam ortasında gözden kaçırmasına imkân yoktu. Pankart parçalayan iriyarı bir adama engel olmaya çalışırken yakalanmıştı kameraya.

"Neyse ki olay fazla büyümeden sona erdi. Basit bir itiş kakış olarak haberlere bile yansımadı," dedi Sumru.

"Bunları bana gösterdiğine göre dikkat etmem gereken bir detay var ama ne olduğunu anlayamadım."

"Üçüncü fotoğrafı açınca anlayacaksın."

"Sen mi çektin bunları?" diye sordu Ezgi son dosyaya tıklarken.

"Haber ajansı arşivinden buldum." Suçlu suçlu ekledi. "Akın Abi gitmene gerek yok demişti."

Üçüncü fotoğraf bir öncekine çok benziyordu. En fazla bir-iki dakika sonra çekildiği belliydi ancak Mert Bindere bu defa başka bir açıdan kadraja girmişti. Yüksek bir direğe tırmanır gibi üzerine tırmanan kısa boylu adamı savuşturmaya çalışıyordu.

"Yoksa bu..."

"Ta kendisi!" dedi Sumru.

Ezgi görüntüyü yakınlaştırdığında monitörde sadece Mert ve Hasan Yılmaz kalmıştı.

"Şu tesadüfe bak," diye mırıldandı Ezgi.

"Tesadüfün âlâsı." Sumru uzanıp fareyi Ezgi'nin elinden alarak görüntüyü iyice büyüttü. Mert'in üzerinde cinayet gecesi Ezgi'ye verdiği ceket vardı ve kollarını kaldırdığı için düğmelerin hiçbirinin eksik olmadığını gayet belirgin bir şekilde görünüyordu. "Ne yazık ki arşivdeki görüntüler bu kadar. Hasan'ın kopardığını ispat edemiyoruz ama..."

"...fırsatı vardı diyebiliriz," diye sözünü tamamladı

Ezgi. Bir an için gözlerini monitörden ayırdı ve aklına takılan soruyu sordu. "Peki ama sen bu düğme işini nereden biliyorsun?"

"Ona birazdan geleceğim."

Ofiste herkes kendi işine gücüne dalmıştı ve kimse onlarla ilgilenmiyordu ancak yine de Sumru'nun başkalarının yanında konuşmak istemediğini anlamıştı Ezgi. Aslında ne söyleyeceğini de üç aşağı beş yukarı tahmin ediyordu. Yine de merakı kabarmıştı ve bir an önce dinlemek istiyordu. Adrenalinle dolu bu merak duygusuna bağımlı olduğunu, aradığı bilgiye ulaştığında duyduğu hazzın ise çok kısa sürdüğünü uzun zaman önce kabullenmişti. Sumru'nun damarlarında da aynı zehrin dolaştığını anlamak için heyecandan kızarmış yüzüne bakmak yeterliydi.

"Harika bir iş çıkarmışsın," dedi omuzunu okşayarak.

"Teşekkür ederim. Bu arada Mert Bindere dosyası tamamlandı sayılır. Hâlâ ufak tefek eksikler var ama bu haliyle bakabilirsin."

"Gel, kahve almaya çıkalım," diyerek ayağa kalktı Ezgi, "yolda anlatırsın."

"Mert'in değil, babası Tamer Bindere'nin dosyası gibi oldu aslında," dedi Sumru. Asansöre binip aşağıya indiler ve turnikeden geçtiler. "Şu meşhur 1980 grevi sırasında çıkan olayları biraz daha araştırdım: 18 Haziran sabahı bir grup işçi minibüslerle gelip, direnişçilere taşlarla sopalarla saldırıyor. Komünizm gelecek, kadınlarımız kızlarımız orta malı olacak kavgası. Etrafta polis ekipleri var ama müdahale etmiyorlar. Ortalık iyice karıştığı sırada Tamer Bindere sırtına isabet eden bir kurşunla devriliyor ve hastaneye kaldırılırken yolda ölüyor. Çatışmada sadece bir el ateş edilmiş, hatta daha sonra yapılan aramalarda hiç kimsenin üzerinden tabanca çıkmamış. Tanıklar, Şükran Fikir adında bir bakım onarım ustasının ateş ettiğini söylüyor ve adam ormana kaçar-

ken yakalanıyor. 'Vatanı Ruslara satacaklar, hepimizi işimizden edecekler diye gözüm döndü,' filan gibi bir şeyler diyor ifadesinde, birkaç yıl yatıyor ve çıkıyor."

"Nasıl o kadar çabuk çıkmış acaba?"

"Tamer Bindere'nin hayatta olan arkadaşlarından birine ulaştım, dün uzun uzun telefonda konuştuk. Bana hatırladıklarını anlattı. Söylediğine göre Mithat Gören sabah erkenden fabrikaya gelmiş ve bu olaylar patlamadan yarım saat önce Şükran Fikir'le konuştuğunu görmüşler. Polise söyledik ama üzerinde durmadılar, dedi."

"Dursalar şaşardım."

"Tamer Bindere hakkında da ilginçti şeyler anlattı. 'Devrimciler bunların konuşulmasına kızar ama ölmeden evvel anlatacağım,' dedi. Dediğine göre, Tamer Bey mücadeleden yorulmuş, aklı başka yerdeymiş, her şeyi bırakıp gitmek istiyormuş. Anladığım kadarıyla âşık olmuş..."

"Karısına mı?"

"Hayır, başka bir kadına."

"İyi de daha yeni bebeği doğmuş."

"Biliyorum. Ben adamın söylediklerini aktarıyorum, bana pek masal uyduruyormuş gibi gelmedi ama hiç belli olmaz. Mert'in annesi hayatta olmadığına göre başka kime sorabiliriz, nasıl doğrulayabiliriz bilmiyorum."

"O kadar da önemli bir ayrıntı olduğunu sanmıyorum..."

"Tamer Bindere öldürüldükten sonra olanları biliyorsun zaten. Şehirde geniş çaplı bir ayaklanma çıkmadan polis kontrolü ele geçiriyor. Fabrikadaki gerilim aylarca devam ediyor fakat çok geçmeden 80 Darbesi patlıyor ve her şey bıçak gibi kesiliyor. Sonrası bulanık. Mithat Gören, karısı ve kızıyla birlikte apar topar Almanya'ya gidiyor. Gazetecilere yabancı dil kursuna yazıldım diye açıklama yapıyor, şaka mı gerçek mi belli değil. Ailecek çok fazla göz önünde olmak istemiyorlar sanırım."

"Süleyman Bey'in çok yakın dostu olduğu konuşulurdu hep."

"Belki o yüzdendir. Adam ayda bir gidip geliyor fakat Zehra Hanım'la kızı ancak bir yıl sonra dönüyorlar. Bu arada fabrika Mert Bindere'ye hayatı boyunca burs vereceğini duyuruyor ancak annesi teklifi geri çeviriyor. Mert'le Gören ailesi arasında yıllarca sürecek gerilim böyle başlıyor."

"Cüneyt'i ayrı tutarsak doğru. Biz çocukken bu konular yanımızda hiç konuşulmazdı. Biraz da benim babam eski kafalı bir polis olduğu için belki. Böyle bir gerilim olduğunu bile bilmiyordum, lisede öğrendim – o da yarım yamalak. Örneğin Mert asla Cüneyt'lerin evine gelmezdi bizimle."

Liman Kafe'nin kapısını açıp içeri girdiklerinde, "Meraktan çatlayacağım," dedi Ezgi, "yukarıda söyleyemediğin şey neydi? Düğme meselesini nasıl öğrendin?"

Sumru, tanıdık birisi var mı diye kafenin masalarına göz gezdirdi ve Ezgi'nin kulağına eğilerek, "Sabri Abi bilgisayar şifresini yazdığı kâğıdı çekmecesinde saklıyor," dedi. "Geçen akşam herkes eve döndükten sonra ofiste tek başıma takılıyordum ve..."

"...bir bakayım dedin."

"Özel yazışmalarına kesinlikle bakmadım," diye kendisini savunmaya çalıştı. "Sadece *Çapraz Ateş*'le bağlantılı olabilecek bir şey var mı diye şöyle bir göz gezdirdim. Elim ayağıma dolandı, fazla bakamadım zaten."

"Sonuç?"

"Polisin basına yolladığı, herkese açık bilgileri topladığı bir klasör var, ismini 'yeşil' koymuş. Bir de 'kırmızı' isimli klasör var."

"Ne kadar yaratıcı!"

"Sorma. Sedef Yılmaz dosyasını 'kırmızı' olanda buldum. Valla abartmıyorum, otopsi raporundan tut de-

lillere kadar ne ararsan var. Hatta sana ait bir ifade bile var ama okumadım."

Ezgi sıkıntıyla gözlerini ovuşturdu. "Eğer Sabri'nin bilgisayarında duruyorsa çok yakında *Çapraz Ateş*'te okursun zaten."

"Aslına bakarsan işin en ilginç tarafı o. *Çapraz Ateş*'le bağlantılı hiçbir şeye rastlamadım. Evinde başka bir bilgisayardan çalışıyordur diyeceksin. Ama ben bu adamın internet sitesi açıp yayın yapacak teknik bilgiye sahip olduğunu hiç sanmıyorum. Görsen, anneannemin bilgisayarından hallice."

"Belki teknik işlere bakması için bir asistan tutmuştur."

"Bak o olabilir."

"Peki bilgileri Sabri'ye kim sızdırıyor?"

"Bir e-posta adresini buldum –buldum demek de komik aslında, şapşal Sabri Abi gelen mesajları silmeye zahmet etmemiş. Gönderen, cilginturkler3889@yahoo.com diye bir adres. Kim olduğunu bulmaya çalışıyorum ama çok kolay olmayacak."

7.

Batu buraya neden geldiklerini anlayamamıştı. Anlayamadığı gibi rahatsız da olmuştu. Fabrikada sadece iki günü kalmıştı ve boşuna zaman harcamak istemiyordu. Ayrıca cezası henüz bitmediğinden şu anda okulda olması zaten doğru değildi. Ne var ki bu hafta patronu Cüneyt Bey olduğuna göre, "Benimle geliyorsun," dediğinde itiraz edemedi.

İşin iyi tarafı, onunla zaman geçirmek hoşuna gidiyordu. İlk günün ardından fabrikada iki defa daha karşılaşmış ve sohbet etmişlerdi. Bunun rastlantı olmadığının farkındaydı, Cüneyt Bey sırf onunla konuşmak için üre-

tim sahasına inip yanına gelmişti. "Her şey yolunda mı, keyfin yerinde mi?" diye sormuştu.

Doğrusu Batu'nun keyfi yerindeydi. Okula gideceğine fabrikaya gitmek hoşuna gidiyordu ve şu bir haftanın bitmesini hiç istemiyordu. Formen Şeref Cengiz güler yüzlü bir insan sayılmazdı fakat diğer işçiler onu hemen aralarına almışlar ve yabancılık çekmesine fırsat bırakmamışlardı. Özellikle Cevdet Abi diye bir işçi çok arkadaşça davranmıştı. Herkesin ne iş yaptığını anlatmış, makinelerin nasıl işlediğini göstermiş ve kendi vardiyasında Batu'nun yanında durup izlemesine, hatta arada sırada makinenin başına geçip kumanda etmesine izin vermişti. Yemekhanede onu kendi masalarına oturtmuş, İstanbul'la ilgili sorular sorup diğer arkadaşlarının da katıldığı sohbetler başlatmıştı. Batu dört gündür her öğlen onlarla yemek yiyor ve hayatında belki de ilk defa hiç tanımadığı insanların arasında kendisini bu kadar rahat hissediyordu. Sadece insanların yakınlığı değil fabrikanın kendisi da onu rahatlatıyordu. Babasına büyük babasından kalan eski bir saat vardı –kola takılanlardan değil, cebe konanlardan– ve arkası camla kaplı olduğundan içindeki çarkların, yayların ve zembereklerin ne işe yaradığı, nasıl işlediği rahatça görülürdü. Küçükken en sevdiği şeylerden birisi, o saati kurup izlemekti. Şimdi fabrikada kendisini çok büyük bir saatin içinde gibi hissediyor, etrafında işleyen düzeni aynı hayranlıkla izliyordu.

Cüneyt Bey bu sefer onu minibüse değil, metalik gri BMW M6 Grand Coupe'sine bindirmişti. Daha önce sadece internette gördüğü ve saatlerce incelediği bu otomobile binip gezmek de hoşuna gitmişti ancak okul binasına girdiklerinde kendisine son birkaç gündür hiç hissetmediği kadar gergin hissetti. Ders saati olduğundan koridorlar bomboştu, büyük olasılıkla birisine rast-

layıp neden orada olduğunu açıklaması gerekmeyecekti ama yine de içi rahat değildi.

"Sıkma kendini öyle," dedi Cüneyt Bey, "ben yanındayım. Hiçbir şey olmaz."

Batu, günlerdir sormak isteyip bir türlü fırsat bulamadığı soruyu sormaya karar verdi. "Basketbol seçmelerinde müdürün yanındaki misafir sizdiniz değil mi?"

"Bendim tabii, tanımadın mı?"

"Takıma alınmamı siz mi söylediniz?"

"Hayır. Sadece koçun bir hata yapmasına engel oldum. Daha doğrusu müdürün dikkatini çektim, o engel oldu. Müdürünüz biraz eski kafalı, gözü de çok iyi görmüyor ama düzgün bir insandır. Doğruyu yanlışı bilir. Sonuçta takıma kendi çabanla girdin, bunu asla aklından çıkarma."

"O kadar da önemli değil," dedi Batu. "Yani başta istemiştim ama şimdi çok da umursamıyorum."

"Ben umursuyorum. Sen önce bana şu dolabının yerini gösterir misin? Ders bitmeden işimizi halledelim."

İkinci kata çıktılar ve basık tavanlı koridorda sınıflara açılan kapıların arasından sessizce geçip dolapların olduğu kısma doğru yürüdüler. Hava bulutlu ve karanlık olduğundan koridoru yarım küre şeklindeki beyaz lambaların donuk ışığı aydınlatıyordu. Yeni silinmiş bordo yer kaplamasından sabun kokusu yükseliyordu. Duvarın üst kısmına döşenmiş kalın borular, her an basınçtan patlayabilirmiş gibi tedirgin edici gürültüler çıkarıyordu.

Batu dolabının önünde durdu. "Benimki bu. Açayım mı?"

"Gerek yok. Şifresini senden başka kim biliyor?"

"Kimseye söylemedim. Sadece ben biliyorum."

"Emin misin?"

"Eminim."

Cüneyt Bey, elleri cebinde, olduğu yerde yavaş yavaş dönerek çevreye göz gezdirdi. Batu, adamın aklından neler geçtiğini tahmin edemedi – bu gibi durumlarda zaten zorlanırdı fakat gözlerindeki şu neşeli pırıltı kafasını tamamen karıştırmıştı. Bu koridorda onu neşelendirecek ne vardı ki?

"Dolabı aldığında şifresini değiştirmiştin değil mi?" diye sordu telefonunu cebinden çıkarırken. Sesi koridorda yankılanıyor ve sınıflardan gelen boğuk seslere karışıyordu. Batu, öğretmenlerden biri duyacak ve kapıyı açıp burada ne işiniz var diye soracak diye tedirgin oldu.

"Elbette değiştirdim," dedi alçak sesle. "Dört tane sıfırdı, dünyada en kolay tahmin edilen ilk beş şifreden biri."

"Aptalca bir soruydu, özür dilerim."

Aradığı numara cevap verince Batu'ya parmağıyla 'bir dakika' işareti yaptı. "Alo, öğrenci işleriyle görüşebilir miyim? Merhabalar ben Ayşe'nin babasıyım. Kızım dolabının şifresini unutmuş, acaba birisini gönderip açtırabilir misiniz? Beni aramış, asistanım acil bir durum var diye apar topar toplantıdan çıkardı. Kızım git kendin söyle, açsınlar dedim ama utanmış herhalde... Anlamadım? Hanımefendi, kendisi halledecek olsaydı beni toplantıdan çıkarmazlardı, değil mi? Anlatamıyorum galiba, ne demek birisini gönderemiyorsunuz? Kimde duruyor bu manyetik anahtar? Gidip ona mı söyleyecek yani? Tamam, teşekkürler. Size de iyi günler hanımefendi."

Cüneyt Bey, deminkinden daha da neşeli bir suratla telefonu kapattı. Batu'nun kafası artık tamamen karışmıştı ve adamın bir açıklama yapıp onu bu meraktan kurtarmasını bekliyordu.

"İdari işlerden sorumlu Bedri Bey'in ofisi nerede biliyor musun?"

Batu koridorun ucunu işaret etti. "Şu ilerideki kapı."

Elleri cebinde, Batu'nun gösterdiği yöne doğru birkaç adım atan Cüneyt Bey'in neyse ki Bedri Hoca'nın ofisine gitmek ister gibi bir hali yoktu. Çevresine bakıp duruyordu fakat ne aradığı belli değildi. Bir şey aramaktan çok, film setinde kameranın ve ışıkların açısını kontrol eden bir yönetmene benziyor diye düşündü Batu. Sevdiği filmlerin kamera arkası görüntülerini içeren YouTube videoları aklına gelmişti.

"Buralarda internet bağlantısı olan bir bilgisayar bulabilir miyiz?"

"Kütüphanede var."

Kütüphaneye çıktıklarında Cüneyt Bey'in uzaktan birkaç ufak işaret ve yüzünde kendinden son derece emin bir gülümsemeyle görevliye derdini anlatması, sonra cevap bile beklemeden bilgisayarlardan birinin başına oturması, Batu'ya çok ilginç geldi. Ne istediğini uzun uzun açıklamakla ve izin verilmesini beklemekle zaman kaybetmiyordu. Kendine güvendiği için başkaları da ona güveniyor, diye düşündü Batu. O da böyle olmak isterdi. Çok zor görünmüyordu, çalışırsa nasıl yapıldığını öğrenebilirdi. Sohbetlerinden birinde, "Senin yaşlarında utangaç ve içine kapanık bir çocuktum," diye anlatmıştı Cüneyt Bey, "daha sonra açıldım."

Herhalde yetiştirmesi gereken bir iş var diye düşünen Batu adamı rahat bırakmak için bir süre rafların arasında dolandı. Bir ara gözü bilgisayarın monitörüne takıldı; hangi programı kullandığını anlamasa da ekranda açılan kutu kutu pencereler ilgisini çekti. Yanına gidip bakmakla bakmamak arasında kararsız kaldı, sonunda dikkatini yeniden raflardaki tozlu kitaplara verdi. Fabrikada çalışmaya başladığından beri –böyle söylemek çok hoşuna gidiyordu– okuma temposu düşmüştü çünkü gün içinde hiç boş zamanı olmuyor, akşamları eve döndüğündeyse yorgunluktan gözleri kapanıyordu. Biraz

kestiriyor ve yemek yedikten sonra kaçırdığı derslere göz atıp eksiklerini tamamlaması gerekiyordu. Damla her gün ders notlarını ve ödevleri gönderiyordu. "Tatilin nasıl geçiyor?" diye yazmıştı bir seferinde, Batu ona fabrikada yaptıklarını uzun uzun anlatmak istemişti. Fakat Damla'nın sıkılacağından endişelenip kısa bir özet geçmişti. "Haftaya hepsini anlatırsın, merak ediyorum!" diye cevap göndermişti Damla. Batu, uzandığı yataktan yükselmiş ve havada yüzmeye başlamış gibi tatlı bir hisse kapılmıştı.

Cüneyt Bey bilgisayardaki işini bitirip ayağa kalktığında ona bu iftira olayını gerçekten umursamadığını söylemek istedi. Aslında bir parça umursuyordu ancak bundan sonra hayatını daha da zorlaştırmak istemiyordu. Artık hiç şüphesi kalmamıştı: Kuralları koyanlar en az kurallara uymak zorunda olanlar kadar aptaldı. Mantıksız, bencil, kendini beğenmiş ve inanılmaz derecede aptaldı.

Görevliye el sallayıp kütüphaneden çıktıklarında Cüneyt Bey, "Çok kısa bir işim kaldı," dedi. "Anlaşılan zil çaldığında sen ortalıkta görünmek istemiyorsun."

Suratımdan bu kadar belli oluyor mu, diye düşünürken adamın attığı anahtarı tek elle havada yakaladı.

"Nereye park ettiğimizi hatırlıyorsun değil mi?" diye sordu Cüneyt Bey. "Çok bekletmeyeceğim, sizin müdürle konuşmam en fazla on dakika sürer."

8.

Orhan, sabahtan beri kafasına takılan son derece basit ve görünüşte önemsiz bir soru yüzünden hiçbir işine odaklanamıyordu. Öğlene doğru başsavcı Enver Nezih'in odasına gidip endişesini anlatmaya çalışmış, hiç olmazsa "bir bakmak gerek" demesini beklerken son derece küs-

tah bir yanıtla karşılaşmıştı: "Ben ruh doktoru değilim. Zengin ve şımarık kadınların bunalımlarından daha ciddi meselelerle ilgilenmem gerekiyor. Size de aynısını tavsiye ederim."

Nasıl kendisini tuttuğunu ve adamın çenesine bir yumruk indirmediğini bilmiyordu.

Öfkesini dindirmek için arabasına atlamış, camları indirmiş ve soğuktan titreyerek şehirde yarım saat amaçsızca tur atmıştı. Hiçbir işe yaramamıştı. Sonunda arabayı deniz kenarına çekip Yavuz'u aradı ve her şeyi en baştan bir defa daha anlatmasını istedi. Yavuz'a güvenmiyor değildi; aksine ekipte en güvendiği ve becerikli bulduğu adamı oydu. Ancak başsavcı höt dedi mi diğer memurlar gibi o da süt dökmüş kediye dönerdi. Mercan'ın bulunduğu sabah kendi yapması gereken işleri son anda ona devrettiği için suçluluk duruyordu.

"Siz de oradaydınız amirim, şüpheli bir durum yoktu. Hekim ölümün yüksekten düşüp sert zemine çarpmaktan kaynaklandığını, kasıtlı bir darp izine rastlanmadığını söyledi. Başsavcıya göre veda notu bulunduğu için kaza olasılığı da yoktu."

"Çantasına baktınız mı?"

"Telefonuyla birlikte 12. katta olay yerinde bulundu amirim, yani olay derken..."

"Anladım Yavuz, atladığı yer demeye çalışıyorsun. Lafı eğip bükmeye gerek yok. Ne çıkmıştı çantadan, bir daha saysana."

"İlginç bir şey yoktu. Sıradan eşyalar..." Notlarını kontrol ederken kısa bir sessizlik oldu. "Dudak boyası, pudra, saç fırçası, araba anahtarı, deri kaplı bir ajandayla kalemi ve bir de ağrı kesici hap. Eczanede reçetesiz satılanlardan."

"İfadeler peki?"

"Gece nöbet tutan güvenlik görevlisinin ve sabah

cesedi bulan diğer güvenlik görevlisinin ifadelerini ilk ben aldım amirim. Daha sonra başsavcı ikisiyle ayrı ayrı konuştu ama doğrusunu isterseniz çok uzun sürmedi. Yani önceki akşam çıkan haberler ışığında..."

"...üstünkörü bir incelemenin ardından hemen karar verdi diyorsun."

"Tam olarak öyle demek istemedim amirim. Biliyorum, hassas bir konu ancak intihar olmadığını düşündürecek herhangi bir bulguya rastlamadık."

Orhan'ın siniri telefonu kapattıktan sonra da geçmemişti. Ekibindekilerin "hassas bir konu" diye onu pamuklara sarıp sarmalamasını değil, işlerini doğru düzgün yapmasını istiyordu. Suç bende, diye düşündü, ağladığımı görmüş olmalı.

Aklından çıkmayan soru şuydu: Kendini öldürmeye karar veren insan veda notunu cep telefonuna mı yazardı? Hele Mercan kadar her detayı ince eleyip sık dokuyan, her hareketini en ince ayrıntısına kadar planlayan bir insan. Evine yemeğe davet ettiğinde kâğıt peçetelerle masa örtüsünün renginin uyumlu olup olmadığını kafaya takan bir insan. Hadi diyelim çok ani bir karar vermişti. Çantasında ajandası olduğunu söylemişti Yavuz. Orhan eğer Mercan'ı biraz tanımışsa cep telefonuna not bırakmaktansa defterinden boş bir sayfa koparacağına ve elyazısıyla yazacağına emindi.

Ayrıca, "Bu utançla yaşayamam, beni affedin," diye bir not... Orhan'ın aklına geldikçe midesi yanıyordu. Kabul, Mercan kocasının onu terk etmesinden korkuyordu ama utanç? "Çok saçma," diye mırıldandı.

Emniyet'e döneceğine direksiyonu şantiyeye kırdı. Başsavcının canı cehenneme, dedi içinden. Kaldırımdaki ikaz konilerini devirerek otomobilini park etti ve önceki sabaha ait görüntüler –Mercan'ın betona yüz üstü çakılmış bedeni, yerdeki su birikintisinde yüzen saçları, di-

zinden aşağısı insan anatomisine tamamen aykırı bir şekilde dönmüş bacağı– yeniden zihninde canlanınca boğazı düğümledi.

Güvenlik barakasından çıkıp yanına gelen elemana kimliğini gösterdi. Kendisini Mahmut Kumru diye tanıtan ve sağ yanağında kırmızı bir doğum lekesi olan adamı daha önce görmemişti. Doğrudan Hasan Yılmaz'ı sordu.

"Dün geceki nöbet ondaymış ama gelmemiş. Olaydan sonra kafa izni almıştır dedi arkadaşlar. Bugün kızımın okuluna gidecektim ama fazla mesai yazdılar, apar topar buraya gelmek zorunda kaldım."

"Olay yerine bakacağım," dedi Orhan.

"Adli soruşturma açılmayacak denmişti..." Orhan'ın yüzündeki ifadeyi görür görmez ekledi. "Ama tabii komiserim, nasıl isterseniz."

Baret takıp asansöre doğru yürürlerken Mahmut Kumru, "Bana sorarsanız olayda şantiye şefinin dev ihmali var," dedi alçak sesle. "Buraya misafir sokmak yasak olmalı zaten, hadi ona izin verdiler, yanında mutlaka birisi olmalı."

Orhan adamın ağzını aradı. "Neden kimse yokmuş sahiden? Paydos saati diye mi?"

Mahmut Kumru asansörün kapısını kapatıp düğmeye bastı. "Caddede bir olay çıkmış, kavga büyümesin diye herkes oraya koşmuş. Öyle anlattılar."

Asansör sarsılarak yükselirken Orhan'ın suratına buz gibi bir rüzgâr çarptı. "Sizin güvenlik görevlisi arkadaşın hiçbir sorumluluğu yok mu yani?"

"Valla adamı tanımıyorum, ne kefil olurum ne de günahını alırım. Anlaşılan o da kavga edenleri ayırmaya çalışıyormuş, yukarıya misafir çıktığını bile görmemiş. Paydos saatinde bütün işçiler, ustalar toparlanıp gitmiş, kadınının yukarıda kaldığını fark etmemişler anlaşılan.

Nasıl olmuş, ben de anlamadım. İşi bilmeyen adamı güvenlikçi yaparsan böyle olur..."

"Hani günahını almak istemiyordun?"

"Öyle ama bu arkadaş için torpille girmiş diyorlardı. Böyle adamlar mesleği lekeliyor."

12. katta asansörden çıkar çıkmaz Orhan'ın dikkatini çeken ilk şey karşı duvardaki kameraydı. "Bunlardan başka nerede var?" diye sordu.

"Her katta aynı noktada var. Yeterli değil dedik, girişe de koymak lazım dedik ama merkezdekiler her işi o kadar ağırdan alıyor ki. Hesapta montaja ekip yollayacaklar, kaç hafta oldu, ne gelen var ne giden."

"Peki bunun görüş alanı nedir?"

"Eski model bu, 90 derece dönüyor, yani asansörün kapısından şuraya kadar," diye işaret etti Mahmut Kumru. "Yenileri üç yüz atmış derece çekim yapıyor durduğu yerden."

Orhan adamın işaret ettiği yere doğru yürüdü. Katta çalışan işçiler Orhan'ın polis olduğunu anlamış, yan gözle bakmaktaydılar. Çekiç sesleri, matkap gürültüsüne karışırken kaynak makinesinden çıkan kıvılcımlar kolonları aydınlatıyordu. Orhan, korkuluğu henüz takılmamış balkonun kenarına kadar yürüdü ve iskeleye çıkıp aşağıya baktı.

"Bu kata ulaşmak için asansörden başka yol var mı?"

"Merdiven var," dedi Mahmut Kumru.

"Tamam, bir de şu kamera kayıtlarını göreyim."

Aşağıya inip güvenlik barakası girdiklerinde elektrik sobasının yaydığı sıcaklık Orhan'ın kemiklerini ısıttı. Baraka dışarıdan göründüğü kadar küçük değildi. Bir duvarda baretler, sarı yağmurluklar ve el fenerleri asılıydı. Camın önünde yarısı içilmiş bir bardak çay ve kremalı bisküvi paketi duruyordu. Mahmut Kumru, eski görünümlü, hırpalanmış bir bilgisayarın başına geçti. Moni-

törde inşaattaki her kattan siyah beyaz kumlu görüntülerin aktığı kutu kutu bir ekran açıktı. "Bizim sistem bu," diye anlattı. "Sabit diskte 30 günlük kayıt tutuyoruz. En eski kayıt otomatik olarak silinip yenisine yer açıyor." Adam arşiv klasörünü açıp salı gününe ait dosyaları ararken aniden suratı düştü.

"Çok acayip..."

"Acayip olan ne?" diye yaklaştı Orhan.

Mahmut Kumru sandalyesinden kalktı, metal kapaklı dolabı açıp rafları karıştırdı. Aradığı şeyi bulamayınca sessizce küfretti. "Bir acayiplik var," dedi. "Birisi bizim esas sürücüyü çıkarıp boş olanı takmış. Arıza olursa acil durumda kullanmak için yedekte boş bir sürücü saklarız. Şu anda cihazın içindeki o boş sürücü. Sadece son iki günün kayıtları var."

"Esas sürücü nerede o zaman?"

Adamın lekesiz yanağı da kızarmıştı. O sırada Orhan çoktan Yavuz'un numarasını tuşlamıştı, karşı taraf telefonu açar açmaz emir verdi. "Derhal iki arabayla çıkıyorsun, lojmanların önünde beni buluyorsun. Yoldan başsavcıyı ara, Hasan Yavuz'un evi için arama emri gerektiğini söyle. Beni sorarsa takipteymiş, telefonuna ulaşamıyoruz dersin."

9.

"İstersen çıkar dolaşırız başkan, ne dersin? Hava biraz kapalı ama olsun." İskender, Cem'in itiraz edeceğini aslında odaya girer girmez anlamıştı ama yine de şansını deniyordu.

Perdeler kapalıydı ve çizim masasının aydınlatan lambanın ışığı odayı gölgelerle doldurmuştu. Bugün televizyonu bile açmamıştı Cem. İskender uzun zamandır onu hiç bu kadar işe gömülmüş görmemişti. Tam olarak nasıl

bir işe gömüldüğünü de bilmiyordu – sık sık alışverişe yollayıp kâğıt ve mürekkep aldırmasından yeni bir çizgi romana başladığını anlamıştı anlamasına fakat detayları hakkında en ufak bir fikri yoktu. Dahası, Cem bu defa çizdiklerini gizliyordu. Bitirdiği sayfaları eskisi gibi duvara asmıyor, masasının yanındaki kilitli çekmecelerde saklıyordu.

"Çalışıyorum," dedi işinden başını kaldırmadan.

"Biraz mola verip soluklanırsın, fena mı olur?"

"Mola vermek istediğimde haber veririm," dedi son derece soğuk bir tonda. Belli ki yine ters tarafından kalkmıştı. Bu aralar düz tarafından kalktığını İskender hiç hatırlamıyordu zaten.

"Yeni kitap mı geliyor başkan?"

"Yeni kitap geliyor."

"Konusu belli mi?"

"Belli."

Sıkıntılı bir sessizliğin ardından, "Kolay gelsin öyleyse," dedi İskender. "Bir an önce bitir de okuyalım, dört gözle bekliyoruz." Biz diye kimden bahsettiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Kendisine huzursuz hissettiğinde hep böyle saçmalardı.

Cem kalemini elinden bırakıp sandalyesini İskender'e doğru çevirdi. Hiçbir şey söylemeden gözlerini dikip öylece durunca İskender'in huzursuzluğu daha da arttı. Ensesinin terden sırılsıklam olduğunu fark etmesine rağmen cebindeki kolonya şişesine eli gitmedi.

"Hayrola başkan, bir şey mi oldu?"

"Bir şey olmadı, sohbet ediyoruz. Anlat, seni dinliyorum."

"Ne anlatayım ki, biliyorsun işte... Senin ağrılar ne âlemde? Haplar iyi geldi sanki ha ne dersin? Biraz daha temin etsek mi? Yarın öbür gün bu Hasan kaybolursa ortada kalmayalım. Bilirsin, öylelerinin sağı solu hiç belli olmaz."

"Ben nereden bileyim, senin arkadaşın."

"Kim, Hasan mı? Bırak Allah aşkına, şeytan görsün yüzünü. Arada sen olmasan günahımı bile vermem o şerefsize."

"Hasan'la aranda ben varım, öyle mi?"

"Başkan sahiden iyi misin sen? Çıkıp bir tur atalım mı, ne dersin, belki havan değişir?"

"Beni boş ver de şu yeni arkadaşını anlat biraz."

İskender'in sadece ensesi değil koltuk altları da ıslanmıştı. Ter damlacıklarının yanlardan beline doğru kaydığını hissediyordu. Durup dururken neden bu kadar gerilmişti ki sanki? Daha doğrusu Cem durup dururken neden onu sorguya çeker gibi bir tavır takınmıştı?

"Şirin'i mi soruyorsun? Geçenlerde konuştuk ya, gazeteciler filan dedik, kafaya takma ben çözerim dedim. Onun dışında bir şey yok."

"Duygusal bir şey yok mu? Aşk meşk, öyle şeyler?"

"Hayda! Ne yaptın başkan? Paldır küldür ne aşkı, nereden çıktı Allah aşkına?"

"Nereden çıkacak, yüzünden okunuyor."

İskender gözlerini kaçırdı. "Sana öyle gelmiş belki."

"Sen öyle diyorsan öyledir." Cem, sandalyesini çevirip yeniden sırtını döndü İskender'e. Kalemine uzanırken, "Elin nasıl oldu bu arada?" diye sordu.

"Daha iyi. Şu kaşıntı dışında bir şikâyetim yok. Yakında çıkaracaklar zaten."

"Kırıklar tam kaynamadan çıkarmazlar. İki parmak kırılmıştı değil mi?"

"Evet başkan, serçeyle yüzük. Konuştuk ya."

"Git bir daha röntgen çektir bence. O gece acile gittiğinde çekmişlerdir herhalde."

"Çektiler tabii ama ben bakmadım. Vermediler zaten."

"Ama kırık olduğuna eminsin."

İskender gülmeye çalıştı. "Bugün sende bir acayiplik

var ama ben anlamadım. Daha fazla kafanı şişirmeyim en iyisi."

"Nereye gidiyorsun?"

"Vito'nun yağına baktırayım dedim, madem sen çalışıyorsun..." Cem'den herhangi bir tepki gelmeyince İskender sıkıntıyla devam etti. "Karar değiştirirsen ararsın, hemen atlar gelirim."

Kendisini odadan dışarıya atar atmaz İskender ensesini kolonyayla ovdu ve nabzının normale dönmesini bekledi. Merdivenlerden koşarcasına indi, Vito'ya atladı ve üniversiteye varana kadar kırmızı ışıklarda bile durmadı. Ziyaretçi otoparkına park ettiğinde yol boyunca boğuştuğu bütün o acayip düşünceleri zihninden kovdu. Beyni adeta zehirli dumanla dolmuştu, egzoz gazı gibi, diye geçirdi içinden, nefesini tutmayı bildiği için hâlâ ayaktaydı. Kendisini salıp bir bırakırsa zehirlenip devrileceğini biliyordu.

Bileğinden başlayıp sol elinin son iki parmağını kavrayan ateli sabırsız hareketlerle cırt cırtlarından açıp çıkardı. Parmaklarını oynattı, kaşınan yerleri kaşıdı ve bir parça rahatladı. İki eline birden bol bol kolonya döküp kokusunu içine çekti. Bu otoparka pek gelen giden yoktu, yine de ne olur ne olmaz diye ateli geri taktı. Şirin'e mesaj atıp geldiğini haber verdi.

İskender arada sırada tek başına çıkıp dolaşsa ve insanların arasına karışsa da işin gerçeği, şimdiye kadar Cem'den başka hiç arkadaşı olmamıştı. Belki Cem'i de arkadaştan saymamak gerekirdi –her şeyden önce iki taraf eşit şartlara sahip değildi– fakat biraz yamuk da olsa aralarında bir tür arkadaşlık vardı. En azından İskender böyle düşünüyordu ve Cem'in her zamankinden daha acayip davrandığı günlerde aralarına kara kedi girmiş gibi canı sıkılıyordu. Kendisini bok gibi hissediyordu. Anlatmaya kalksa hiç kimse anlayamazdı bunu.

Camda bir tıkırtı duyunca daldığı düşüncelerden sıyrıldı ve Şirin'e kapıyı açtı. Ter kokuyor muydu acaba? Kendisini tutmasa burnunu koltuk altına götürüp koklayacaktı ama onun yanında yapmadı.

Şirin, merhaba bile demeden, "Ne bu surat?" diye sordu.

"Suratımda ne varmış?"

"Rengin kaçmış. Hasta mı oluyorsun?"

"Yok ya nereden çıkardın? Dur bir sana bakayım, saçların ne güzel olmuş böyle."

"Beğendin mi? Değişiklik olsun dedim."

"Çok beğendim," dedi İskender. "Çok da şıksın. Bununla üşümüyor musun? Bu havada şort, yani ne bileyim, biraz..."

"Of tamam İskender, gelir gelmez içim şişti."

"Bir şey demedim ki. Ne güzel olmuşsun dedim."

"Hepiniz aynısınız."

"Ya tamam, bir şey demedim. Üşüdüysen kaloriferi yakayım demek de suç mu mesela?"

"Ne oldu, Cem mi canını sıktı?"

"Benim canım öyle şeylerden sıkılmaz. Cem'in canı sıkkın doğal olarak, ben de doğal olarak üzülüyorum onu öyle görünce."

Şirin çantasını karıştırdı. "İki gündür Hasan'ı ortalıkta görmüyorum. Sen mi bir şey yaptın?"

"Yok ya nereden çıkardın? Yapsam hoşuna gider mi?"

"Ben onun çaresine bakacağım filan demiştin ya, o yüzden sordum."

"Merak etme, ben varken hiç kimse seni rahatsız edemez."

"Cem bile mi?"

"Hayda! Bugün herkes kafayı yedi galiba. Ne biçim konuşuyorsun sen ya?"

"Tamam boş ver. Saçmaladım işte... Bak sana ne göstereceğim...."

İskender, Şirin'in uzattığı telefondaki manzara fotoğraflarını kaydıra kaydıra geçti. Güney sahilindeki koyları, plajları andıran görüntüler hiç ilgisini çekmese de Şirin'i gücendirmemek için ilgileniyormuş gibi bir surat takınmaya çalıştı. "Vallahi cennet gibi," diye mırıldandı, "şu denizin rengine bak, dibi görünüyor."

"Tatil için para biriktiriyorum demiştim ya."

"Yoksa buraya mı gideceksin?"

"Belki birlikte gideriz sana uyarsa. Uyar mı?"

"Bilmem ki..."

Şirin öfkeyle cep telefonunu çekip aldı İskender'in elinden. "Tamam, boş ver."

"Yahu bir dur. Öyle birdenbire sorunca ne diyeceğimi şaşırdım. Seninle gezmek dolaşmak istemez miyim, isterim tabii ama biliyorsun işte... bizim işte öyle tatile çıkmak, izin kullanmak filan yok. Cem Bey tatile gitti mi ben de onunla giderim, olayımız budur."

"Anlamadım, yıllık iznini kullandın bitti mi?"

"Olmadı ki bitsin."

Şirin belli ki öfkeli görünmeye çalışıyordu ancak kendisini tutamayıp, "Sinirim bozuldu," diye gülmeye başladı. "Bazen ciddi misin yoksa benimle dalga mı geçiyorsun anlayamıyorum. "

"Sen hep böyle dizilerdeki insanlar gibi mi konuşursun?"

"Sen Cem Gören'in kölesi misin?"

"Doğru konuş!" diye bağırdı İskender. Sesini yükseltmek istemezdi ancak kendini tutamamıştı. Şirin'in yerinde başkası olsa çoktan arabadan atardı, önce bir güzel dersini verip öyle atardı ama ne kadar sinirlenirse sinirlensin ona kıyamıyordu. "Bilmediğin konularda akıl yürütme, olur mu?" diye daha yumuşak bir sesle ekledi.

"Tamam, bana ne senin hayatından," dedi Şirin. Kızcağız bayağı ürkmüştü, o her zamanki afrasından tafrasından eser kalmamıştı. İskender, öfkesine hâkim olamadığı için üzüldü.

"Biraz kolonya ister misin?"

"Onun yerine beni öpmek ister misin?"

Bunu beklemiyordu. Yani bu kadar çabuk beklemiyordu, o yüzden bir an için ne diyeceğini bilemedi ve öylece donup kaldı. Büyük olasılıkla son derece aptal görünüyordu. Neyse ki kendini toparlaması uzun sürmedi, sağlam elini Şirin'in yanağına uzattı ve dudaklarını yavaşça dudaklarına değdirdi. Sonra nazikçe boynunu ve kulaklarının altını öpüp tekrar dudaklara döndü. Hiç beklemediği bir anda dili diline değince aklına birden çocukluğundaki o limon ağacı geldi.

Şirin hareketlenip kollarını boynuna doladı, kucağına çıktı ve alnını alnına dayayıp fısıldar gibi, "Beni düşünüyor musun?" diye sordu. "Çünkü ben ikide bir seni düşünüyorum."

"Ben de seni düşünüyorum."

İskender kaloriferi açıp açmadığı hatırlamıyordu ama Vito'nun camları buğulanmaya başlamıştı. İkide bir benim neyimi düşünüyorsun diye soracaktı ama telefonu çalınca dikkati dağıldı. Eli cebine uzanırken Şirin bileğini yakaladı.

"Açma! O arıyor değil mi?"

"Açmam lazım."

"Hatırım için açma."

İskender yalvarır gibi tekrarladı. "Açmam lazım."

Fakat Şirin, elini pantolonun fermuarına doğru kaydırdığında, ısrarla çalmaya devam eden telefonu açamayacağını anladı.

10.

Orhan otomobilini lojmanlardaki B Blok kapısının karşısına park etmiş, pencereyi bir parmak kadar açmış, yüzüne vuran rüzgârın serinliğinde kafasını toplayıp parçaları birleştirmeye çalışıyordu. Yüksek binaların ortasındaki beton düzlükte perşembe pazarı kurulmuştu ve yağmur dinince kadınlar her hafta olduğu gibi taze meyve sebzelere, ucuz penyelere ve plastik kap kacağa hücum etmişti. Satıcıların bağırış çağırışları arabanın içine dolup Orhan'ı ilkokul günlerine götürdü. Çocukken Perşembe Pazarı'nı ne kadar çok sevdiğini anımsadı. Annesini ucuz oyuncak arabalardan almaya razı etmek için tutmayacağını ikisinin de gayet iyi bildiği sözler verirdi. Uslu olacağım, haberler başlamadan bütün ödevlerimi bitireceğim, sınıftakilerle yumruklaşmayacağım gibi sözler. Araba aldırmayı beceremese de pazarcı abiler ceplerini erikle, kirazla ya da cevizle doldurduğunda, o gün dünyanın en mutlu insanı olurdu.

B Blok'un kapısından çıkan Yavuz'un soğukta ellerini cebine sokup boynunu içine çeke çeke otomobile doğru hızla yürümesini izledi. Kısa boylu ancak güçlü kuvvetli, güreşçi tipli genç bir memurdu Yavuz. Birkaç yıl önce Narkotik'ten alıp Orhan'ın yanına vermişlerdi ve arada sırada terslese de seviyordu adamı.

Yavuz otomobile biner binmez anlatmaya başladı. "Annesi şüphelenmedi amirim. Arkadaşıyım dedim, inandı. Pazara indi birazdan döner dedi. Bugün izin günüymüş güya. Geç içeride bekle dedi. Rahatsız etmeyeyim, kahvede beklerim dedim."

"Tamam, öyleyse ekip arabasına geçiyorsun ve gözünü dört açıyorsun..."

"...ve eğer tüymeye kalkarsa iki taraftan kıskaca alıyoruz değil mi başkomiserim?" diye heyecanla atıldı Yavuz.

"Fazla gürültü patırtı istemiyorum. Etrafta çoluk çocuk var, çok dikkatli olun. Beklerken şu güvenlik şirketini bir defa daha ara, öğren bakalım kamera kayıtları ne oluyormuş, nerede duruyormuş. Ukalalık ederlerse arama emriyle gelir orayı hallaç pamuğu gibi atarız dersin."

Yavuz, binanın arkasındaki açık otoparkta bekleyen ekip arabasına doğru koştu. Savcıyı arama işini Orhan ona yıkmıştı çünkü Enver Nezih'le muhatap olmak istemiyordu. Fakat tahmin ettiği gibi herif arama izni lafını duyar duymaz yememiş içmemiş, Orhan'a telefonda tüm öfkesini kusmuştu. Soruşturma açılmayacak dememiş miydi? Kafasına göre ne işler çeviriyordu? Kendisini ne zannediyordu? Emirlere karşı mı geliyordu, falan filan...

Eğer derhal harekete geçmezsek gazeteciler bizden önce davranacak sayın başsavcım demişti. Herife tahammül edebilmek için alay etmeye başlamıştı artık. "Savcılığın ihmali olduğunu yazacak şerefsizler. Vallahi herkesten önce kocası ortalığı ayağa kaldırır, züppenin tekiymiş zaten, boş yere size sıkıntı olur bunca işinizin arasında."

Başına nasıl bir bela aldığını gayet iyi biliyordu. Şüphesinde yanıldıysa başsavcı onu teşkilattan attırana kadar rahat etmezdi. Fakat Orhan akıl sağlığını korumak için ya herifle dalga geçecek ya da çenesine yumruğu indirecekti. Şimdilik ilkini tercih ediyordu.

Hasan'ın etrafı kolaçan ederek salıncakların önünden geçip B Blok'un kapısına doğru yürüdüğünü gören Orhan, ekiptekilere telsizden sinyal verdi ve dikkat çekmeyecek bir şekilde kapıyı açıp otomobilden indi.

Hasan'ın böyle elini kolunu sallayarak rahat rahat ortalıkta dolaşması tuhaftı doğrusu. Herif ya çok salaktı ya da şuursuzca kendine güveniyordu. İkincisi, diye düşündü Orhan. Haberlerde şüpheli bir ölüm olmadığını

okuduktan sonra bu olay kapandı diye düşünmüş ve kendisini salmıştı büyük olasılıkla.

Adımlarını hızlandırıp yaklaştı, "Abicim bir saniye, paranın üstünü eksik vermişim," diye seslendi arkasından.

Orhan biraz daha sokulurken Hasan dönüp boş gözlerle baktı. Kılık kıyafetinden pazarcı olmadığını anlaması birkaç saniyesini aldı. Jetonu düşünce elindeki torbaları yere fırlattığı gibi koşmaya başladı.

Orhan hızlı bir koşucu olduğunu düşünürdü ancak Hasan ondan daha çevikti. Çocuk parkını çevreleyen bankların üzerinden kolayca atlayıp geçtiğinde Orhan dişlerin arasından bir küfür savurdu. Peşinden parka daldı. Salıncakların, kaydırakların, kum havuzunda yuvarlanan ufaklıkların ve pusetli kadınların arasından kavisler çizerek geçti. Paniğe kapılan birkaç kadın bağırdı. Hasan, göğüs hizasındaki duvara tırmanıp öteki tarafa atladığında Orhan daha sık antrenman yapmadığı için kendi tembelliğine de küfretti. Nefesini kontrol etmeye çalışarak koşarken ekiptekilere telsizle yerini bildirdi.

Hasan başına gelecekleri tahmin etmiş gibi pazarın kalabalığına daldı. Tezgâhların arasındaki insanları yararak koşmaya devam ederken yaşlı bir teyzeyi itip yere düşürdü. Dönüp bakmadı bile. Kadıncağızı tutup kaldırmaya çalışanlar yolu kapatınca Orhan yönünü değiştirdi ve sebze dolu kasaların üzerinden atladı. Ayağı takılıp sendeledi, tam kapaklanacakken son anda dengesini bulup koşmaya devam etti. Bacak kadar çocukken bile bu Allah'ın belası pazar bu kadar büyük, bu kadar karmaşık görünmezdi gözüne. Hasan arayı biraz daha açmıştı. Orhan'ın nefesi iyiydi ancak kasları onu yarı yolda bırakacak diye endişeliydi. Neredesin Yavuz, diye söylendi içinden.

Hasan, kamyonetten mal indiren iki pazarcının arasında sıkışıp kalınca ancak filmlerde rastlanacak bir çe-

viklikle adamların omuzlarına tutunup kamyonetin kasasına sıçradı. Sinirlenip bacağından yakalamaya çalışan pazarcının elinden kurtuldu ve şık bir hareketle kaportadan aşağı kayıp yere indi. Orhan arkasından yetişti ve adamları itip kendisine yol açtı. Kamyonetin üstüne çıktı. İşin boktan tarafı nefesi de umduğu kadar iyi değildi. Bir an için Hasan'ı göremedi, sonra kalabalıktan yükselen bağırış çağırış sayesinde nerede olduğunu tespit etti. Yolunu kesmek için tezgâhların üzerine atlayıp sutyenlere, atletlere ve donlara bata çıka koşmaya devam etti.

Pazarın ucuna vardıklarında sebze kasalarıyla tepeleme yüklü bir kamyon Hasan'ın yolunu tıkamış, bu defa geçecek yer bırakmamıştı. Herif panikle sağına soluna bakıyor, sıvışacak bir delik arıyordu. Orhan, tezgâhın üzerinden yere inip, "Kıpırdama, polis!" diye bağırdı. Bu kalabalığın içinde kullanmayı gözü yemese de eli silahına uzandı. Hasan ondan hızlı davrandı. Yanındaki tezgâhtan kocaman bir bıçak kaptı ve bir anda dönüp Orhan'ın yüzüne doğru salladı.

"Yaklaşma keserim!"

"Sakin ol Hasan, bir nefes al önce. Sadece konuşmak istiyorum."

"Yaklaşma dedim!"

Adamın üzerine çullanıp etkisiz hale getirmeyi deneyebilirdi ancak sivilleri tehlikeye atmak istemiyordu. O kadar dar bir alanda sıkışıp kalmışlardı ki etraftaki insanlar kımıldamaya çesaret edemiyordu. Herkes dehşetle büyümüş gözlerini Hasan'a dikmiş ve taş kesilmişti. Kulağının dibinde, "Aman yavrum," dedi kadınlardan biri yalvarır gibi. Orhan başını çevirmeden gözucuyla baktığında kadının bacaklarının arkasına kaybolmaya çalışan küçük oğlan çocuğunu gördü.

"Bir adım daha atarsan doğrarım," dedi Hasan nefes nefese.

Orhan teslim oluyorum der gibi ellerini kaldırdı. Çömelip sol elindeki telsizi usulca yere bıraktı. "Tamam, bak yaklaşmıyorum. Sen de bıçağı bırak. Bir kaza çıkmasını istemiyoruz değil mi?"

En büyük korkusu, herifin paniğe kapılıp yanındaki sivillerden birinin gırtlağına bıçağı dayayıp rehin almasıydı. Böyle bir şeye yeltenmeden etkisiz hale getirmek zorundaydı ama hareket alanı yoktu. Etraftaki kalabalığa açılın diye bağırmayı düşündü fakat Hasan'ı tetiklememek için vazgeçti. Elleri havada, gözlerini bıçaktan ayırmadan onu lafa tutmaya çalıştı.

"Ne gerek var bunlara Hasan? Sana kız kardeşinle ilgili birkaç şey sorup yardımını isteyecektim, o kadar. Katili bulmamızı istemiyor musun?"

"Salak mıyım lan ben? Neden peşimde olduğunu anlamadım mı sanıyorsun?"

"Aşkolsun, hiç öyle düşünmedim," diyen Orhan herifin arkasında, kamyonun kasasında bir kıpırtı sezmişti. "Tam tersi, bence ortalamanın çok üzerinde bir zekâya sahipsin. Kiminle konuşsam senin hakkında hep olumlu şeyler söyledi."

"Hadi oradan," dedi Hasan ama sesindeki bir anlık tereddüde bakılırsa duydukları hoşuna gitmişti.

"Yahu gel de bir çay içelim, rahat rahat konuşalım," diyen Orhan gözlerini heriften bir an olsun ayırmadan havadaki elini belli belirsiz oynatarak sinyal verdi.

Kamyonun tepesinde beliren Yavuz, sessizce Hasan'ın üzerine atladı, kollarını gövdesine doladı ve ne olduğunu anlamasına fırsat bırakmadan sert bir hareketle kündeye devirdi.

11.

Kendi kendine ne işim var benim burada, aklımı mı oynattım, diye sorduğunda verebildiği tek cevap, Yenikent'e taşınırken hayalini kurduğu ilişkiyi başlamadan bitirmeye geldiğiydi. Âşık olduğu için günlerdir herkese karşı savunduğu, kurtarmak için canını dişine taktığı adama şimdi öfkesini kusacaktı. İçinden geçenleri yüzüne söylemek zorundaydı; söylemeyip öylece bırakırsa ömür boyu ruhunu kemireceğini ve asla rahat vermeyeceğini biliyordu. Önce yüzleşmek, sonra da bu defteri kapatmak zorundaydı.

Fakat apartmanın dış kapısında beklerken Ezgi'nin parmağı bir türlü zile gitmiyordu. Küçükken sallanan sütdişini çekmeye de bir türlü cesaret edemez, nasıl yapacağını defalarca aklından geçirir ama eli havada öylece kalırdı. Aklı başka bir şey söylerdi, korkuları başka bir şey. Bu sallanan bir diş değil, sen de artık küçük bir kız değilsin, dedi kendi kendine. Zihninin en diplerinden gelen daha cılız bir ses ama belki de bu defteri kapatmak istemiyorsun diye ekledi.

Bu düşünceye tüm benliğine itiraz ediyordu. Küçük düşmüş, kendine kızmış, utanmış ve çok canı yanmıştı. En yakın arkadaşını kaybetmişti. Ve âşık olduğu bu adamı aslında ne kadar az tanıdığını fark etmiş, güvenini kaybetmişti.

Umarım kapıyı açmaz, diye geçirdi içinden. Fazla beklemeye niyeti yoktu, en fazla 30-40 saniye, sonra çekip gidecekti çünkü artık onun için daha fazla zaman harcamak istemiyordu. Bir daha bu sokaktan geçmek bile istemiyordu.

Daha bir saniye bile geçmeden otomatiğin çat sesiyle kapıyı açtığını duyduğunda evrene küfürlü bir mesaj yolladı. Apartman holü, başkasına ait evler gibi kokuyor-

du. Başkasının pişirdiği yemekler gibi. Merdivenin basamaklarını ağır ağır tırmanırken neler söyleyeceğini kafasında bir kez daha sıraladı ancak üçüncü kata adım attığında hepsini unutmuştu. Çünkü Mert kapının ağzında durmuş onu bekliyordu.

Bir süre birbirlerine baktılar. Merdiveni aydınlatan lamba söndü.

Gözlerini ilk kaçıran Mert oldu. Başını eğip gözlerini paspasa dikti ve bir adım yana çekilip onun geçmesini bekledi. Korkunç görünüyordu. Saçı sakalı birbirine karışmış, gözleri şişip kan çanağına dönmüştü. Yüzlerce kez yıkanmaktan solmuş bir tişörtle bol bir eşofman pantolonu geçirmişti üzerine.

Onun bu perişan hali Ezgi'yi daha da öfkelendirdi. Hışımla içeri daldı, salonun ortasında çantasını yere fırlattı ve peşinden süklüm püklüm gelen Mert'e döndü. Eli gözüne düşen saçlarına doğru uzandığında Mert'in kendini bir tokada hazırladığını fark etti. "Hayır, sana vurmayacağım," diye bağırdı, "çünkü öyle bir insan olmak istemiyorum. Ayrıca tokadı bile hak etmiyorsun."

"Ben kimseye kötülük yapmak istemedim."

"Daha ne yapacaksın Mert? Senin şımarıklığın ve doymak bilmeyen bu... bu... egon yüzünden oldu hepsi!"

"Bana çok kızgınsın. Ama sana hiç yalan söylemedim. Başka arkadaşlarım olduğunu hiç gizlemedim ki."

"Arkadaş mı? Neyiz biz, arkadaş mıyız?"

Mert önüne baktı.

"Hem kaç kişiden bahsediyoruz? İki mi, beş mi, on mu?" Hayır, dedi Ezgi içinden, seni özlemedim, senin kokunu özlemedim çünkü benim sevgimi hak etmiyorsun.

"Mercan'la çok sık görüşmüyorduk. İkimizin de kafası karışıktı."

"Çünkü evliydi!" Sana dokunmak istemiyorum, dedi içinden, bana sarılmanı, beni öpmeni, kulağıma her

şey düzelecek, hepsi geçecek demeni istemiyorum. Çünkü geçmeyecek.

"Sen de evliydin! Benden ne istediğini bilmiyordum Ezgi. Hiç söylemedin ki. Hiç konuşmadık."

Ezgi kendisini tutamadı. "Mercan senin yüzünden canına kıydı. Ve sen ölene kadar bu sorumluluğu taşıyacaksın."

Mert iki eliyle birden gözlerini kapattı ve itiraz etti. "Benim yüzümden değil, bütün bunlar bana karşı planlı..."

"Hayır Mert! Bu oyunlarla kendini sıyıramazsın..."

"Oyun değil bu, çok eski bir hesap. Ve bunu yapanlara hepsini ödeteceğim. Yemin ediyorum, hepsini ödeteceğim."

"Aklını kaçırmışsın," diye mırıldandı Ezgi.

"Lütfen dinle, her şeyi hazırladım, zaten hazırdı. Bu pisliklerin kazanmasına izin vermeyeceğim. Bütün belgeler elimde, görünce anlayacaksın."

Ezgi onu duymuyor, duyduklarını da anlamıyordu. Başını salladı. "Midem bulanıyor artık. Senden de kendimden de midem bulanıyor."

Mert yemek masasının üzerine yayılmış dosyalardan birisini alıp uzattı. "Bak, hepsi apaçık yazıyor burada. Kendileri yazmış, altına imza bile atmışlar."

Ezgi, onu daha önce hiç böyle görmemişti ve bir an için öfkesini unutup sahiden aklını kaçırdığından endişe duymaya başladı. Orhan kötü olduğunu söylemişti ancak bu kadarını tahmin etmemişti doğrusu. "Neden bahsediyorsun Mert?"

"Fabrikanın satışından."

"Cüneyt'le mi konuştun, bir şey mi dedi, ne oldu?"

"Cüneyt için üzülüyorum," diye mırıldandı Mert. Sayıklar gibi konuşuyordu ve gözlerini zor açık tutuyordu. "Cüneyt'i ellerinden kurtarmak lazım çünkü o ken-

disini kurtaramayacak kadar zayıf. Eğer oturup beni dinlersen hepsini anlatacağım."

Ezgi'nin gözü masanın üzerindeki ilaç kutusuna kaydı. "Kaç tane içtin bunlardan?"

"Hiçbir şey içmedim. Bilmiyorum...Belki birkaç tane..." Daha fazla kendisini tutamadı ve yolunu kaybetmiş küçük bir çocuk gibi gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Yüzünü saklamaya çalıştı. Sesi çıkmıyor, hıçkırdıkça göğsü kabarıp iniyordu.

Elini tutmak istemiyorum, dedi Ezgi içinden. Başını göğsüme bastırıp saçlarını okşamak, kulağına hepsi geçecek demek istemiyorum. Çünkü geçmeyecek. "Git, bir yüzünü yıka... Sonra da ben gideceğim zaten."

Mert, hiç itiraz etmeden kalkıp banyoya gitti. Ezgi, "Ben gideceğim zaten," diye kendi kendine tekrarladı arkasından. Sandalyelerden birisine ilişti. Ne ona ne kendisine üzülmeye hakkı vardı ancak bazen hak hukuk işlemiyordu, kalbi yanlış çarpıyorsa aklıyla düzeltemiyordu.

Alçalan güneşin ışığı yağmur bulutlarını delip perdenin aralığından ince bir şerit halinde süzülmüş ve koluna düşmüştü. Bluzuna vuran ışığa dalgın dalgın baktı Ezgi. Masanın cilasındaki eski bardak izlerinin üzerinde parmağının ucuyla halkalar çizdi. Büfenin üzerinde, gösterişsiz bir çerçevedeki siyah beyaz fotoğrafa gözü takıldı. Uzanıp eline aldı. Devrimci bıyıklı dimdik bir adam, siyah saçları peruk gibi kabarık bir kadın ve kucağında kundakta bir bebek. Üçünün de suratı asık, ikisi dimdik kameraya dikmiş gözlerini...

"Çok eski bir hesap bu," dedi Mert omzunun gerisinden.

Ezgi onun salona döndüğünü fark etmediği için bir an irkildi. Ne demek istediğini anlamamıştı ama telefonu çalınca sormaya fırsat bulamadı. Çantası salonun ortasında fırlattığı yerde duruyordu. Kalkıp telefonunu çı-

kardı. "Daha sonra arasam olur mu Orhan? Hayır, şu anda... peki söyle, dinliyorum..."

Mert, fotoğraf çerçevesini büfenin üzerine geri koyarken Ezgi ona doğru bir adım attı ve kolunu tuttu. Yanlış duydum herhalde, diye düşündü. Orhan'dan söylediklerini tekrar etmesini istedi. Telefonu kapattığında Mert'in kolunu sıkı sıkı tutmaya devam ediyordu. "Hasan Yılmaz cinayetten gözaltına alınmış," dedi.

"Kız kardeşini öldürmekten mi?"

"Hayır... Hayır, Mercan'ı öldürmekten."

Altıncı Bölüm

Altıncı Bölüm

27 Eylül Cuma
Yağmurlu, 10°

1.

Cuma sabah trafiğinde Mini'yi şehir merkezine doğru süren Ezgi, bugünü nasıl atlatacağını düşünüyordu. Sabah evden çıkarken oğluna sarılıp öpmüştü. İlginç bir şekilde Batu bu sevgi gösterisine itiraz etmediği gibi sarılmasına uzunca bir süre izin verdiği için kendisini şanslı hissediyordu. 18 yaşına yaklaşan bir erkek çocuğuna sevgi göstermek hiç kolay değildi ve böyle anların ne kadar değerli olduğunu aklından çıkarmamaya gayret ediyordu.

Hayatındaki olumlu tek gelişme, Batu'nun bu haftayı umduğundan çok daha iyi geçirmesiydi. O kadar ki, yarı şaka yarı ciddi, "Okula hiç dönmesem, fabrikada kalsam belki daha mutlu olurum," bile demişti. Ezgi bunun ne kadarının şaka olduğunu kestiremiyor ve her şeye rağmen geldikleri noktaya olumlu tarafından bakmaya çalışıyordu.

Yine kış gibi soğuk ve yağışlı bir gün bizi bekliyor sevgili Ye-Kent FM 99.1 dinleyicilerim. Şemsiyelerimizi unutmadık değil mi? Bu sabah ne düşündüm biliyor musunuz, daha sonbaharda bu kadar üşüyorsak kışın ne yapacağız biz? Sizi bilmem ama ben bu iklim krizi olayına ciddi ciddi inanmaya başladım. Neyse sabah sabah o konuya girmeyelim çünkü gündemimizde yine bomba gibi başlıklar var.

Ezgi, bu Timuçin Te denen adama fena halde gıcık oluyordu fakat haberleri duymak için radyonun sesini yükseltti.

Saatlerimiz 8.12'yi gösterirken Yenikent'e şok dalgası gibi yayılan bir haberle devam ediyoruz. Evet, Mercan Yavuz Kraus'un ani ölümünün dünkü iddiaların aksine intihar değil, cinayet olduğu açıklandı. İki hafta içerisinde şehrimizi sarsan ikinci cinayet vakası bu. Erken saatlerde internete düşen haberlere göre cinayetle ilgili olarak Hasan Yılmaz isminde bir şahıs gözaltına alınmış. Bu isim neden bana tanıdık geliyor diye soruyorsanız hemen cevap vereyim: Hasan Yılmaz geçen hafta cinayete kurban giden Sedef Yılmaz'ın abisi. Ne alaka diye bağırdığınızı duyar gibiyim. İçinizde kalmasın, 24 saat açık numaralarımızı arayıp canlı yayına bağlanabilir ve istediğiniz kadar bağırabilirsiniz. Ya da Mercan Yavuz hakkındaki görüşlerinizi tüm dinleyicilerimizle paylaşabilirsiniz. Şimdi kısa bir reklam arası veriyoruz, ardından pazar günü yapılacak seçimle ilgili...

Görüşleriniz kadar kafanıza taş düşsün, diye homurdanan Ezgi radyoyu kapattı. Ön cama ve tavana vuran damlaların tok sesi otomobilin içini kapladı. Silecekleri hızlıya getirdi. İlk kırmızı ışıkta telefonunu eline aldı ve Sumru'ya mesaj atıp gecikeceğini haber verdi. Akın

Bey, Ezgi nerede kaldı diye kızcağızın başının etini yemeye başlardı birazdan.

Orhan onu beklerken Liman Kafe'de köşe masayı kapmış ve ikisine de birer fincan kahve almıştı. Islak montunu çıkarıp oturan Ezgi'ye, "İyi misin?" diye sordu.

"Eh işte."

"Mert nasıl?"

Ezgi, hem bilmiyorum hem de bana ne diye yorumlanabilecek bir yüz ifadesiyle omuz silkti. "Öğlen cenazede göreceksin, kendin sorarsın... Ne gösterecektin bana?"

"Göstermekle iyi mi yapıyorum bilmiyorum ama..."

"Merak etme, alışkınım. Bir şey olmaz," diye lafı ağzına tıktı. Orhan'ın uzattığı telefonu önüne çekip ekranı yan çevirdi. Videoyu oynatma işaretine dokundu ve güvenlik kamerasının siyah beyaz kaydını izlemeye başladı. Görüntüleri defalarca izleyen başkomiser gözlerini ekrana değil Ezgi'ye dikmiş, tepki vermesini bekliyordu.

Kamera, yanında 12 yazan asansör kapısından sola doğru dönerken görüntü yavaşça yana kaydı. Ezgi, Mercan'la şantiyeye geldiğinde burayı dolaşmıştı ancak gece lambasının çiğ ışığında çıplak beton kolonlar ve alçı tuğlalar çok farklı görünüyordu. Arkada, henüz doğramaları takılmamış kapı ve pencere boşluklarında beliren şehir ışıkları, düşük çözünürlüklü videoda zar zor seçiliyordu. Kamera belirli bir noktaya gelince durdu ve gerisingeri asansöre doğru dönmeye başladı.

"90 derecelik görüş alanı var," diye açıkladı Orhan. "Gidiş geliş bir tur 14 saniye sürüyor." Ezgi, videonun devamında ne göreceğini bildiği için onun bu heyecanını tatsız buldu.

Kamera ikinci kez sola döndüğünde şehir ışıklarının önünde Mercan vardı. Az önce oturduğu yerden tam o anda kalkmış gibi duruyor, başını hafif arkaya çevirmiş paltosundaki tozları temizliyordu. Bir ses duyup durdu.

Kamera yön değiştirip asansöre doğru dönmeye başladığında, Mercan'ın dudakları oynadı. Konuştuğu kişi kameranın görüş açısında olmadığından hayaletlerle konuşuyormuş gibi görünüyordu.

Kameranın üçüncü turunda inşaatta çalışanlara verilen yağmurluklardan giymiş birisi Mercan'ın karşısında duruyordu. Sırtı dönüktü ve kapüşonu yüzünden kafasının arkası bile görünmüyordu. Mercan, heyecanlı el hareketleriyle konuşmaya devam ederken çantasından telefonunu çıkardı. Tam sırada kamera diğer yöne dönmeye başladı ve yavaş yavaş görüntünün dışına kaydılar.

"Birisini mi arıyor?" diye sordu Ezgi.

"Kontrol ettik, arama kaydı çıkmadı."

Sesi titremesin diye kendisini zorlayan Ezgi, "Çok korkmuş gibi bir hali yok, değil mi?" dedi. Terli avuçlarını bacağına sürterek kurulamaya çalıştı.

"Devamını izlemek istediğine emin misin?"

"Eminim."

Sonraki turda yeniden görüntüye girdiğinde Mercan geriye doğru tedirgin adımlar atıyordu. Ezgi kendini tutmasa saçma sapan bir refleksle, "Arkana bak!" diye bağıracaktı. Öfkeyle yumruklarını sıktığını fark eden Orhan uzanıp elini tuttu. Ekrandaki yağmurluklu kişi üzerine doğru ilerleyince Mercan geriye doğru bir adım daha attı. Arkasındaki iskelenin korkuluğu yoktu. Boşluğun kenarında olduğunu son anda hissedip başını çevirince dengesi bozuldu, düşecek gibi oldu ve ona doğru uzanan eli tutmak istedi. Karşısındaki kişinin yüzüne baktığında donup kaldı. Başına gelecekleri anladı, diye düşündü Ezgi. Tutmak için değil, itmek için uzanmıştı o el.

Ezgi gözlerini kapatmak istese de kendisine engel oldu.

Kamera asansöre doğru dönmeye başladığında Mercan karanlık boşlukta bir an asılı kaldı. Ezgi'nin boğazın-

dan anlamsız bir ses yükseldi, elini ağzına götürdü. Etrafındaki insanların ne düşündüğü umurunda değildi fakat Orhan'ın videoyu durdurmasını istemiyordu.

Kamera tekrar döndüğünde görüntüde Mercan yoktu.

Mercan artık yoktu.

Sadece yağmurluklu kişi vardı ve aynı noktada hiç kımıldamadan duruyordu – hayır, kolları belli belirsiz kımıldıyordu. "Ne yapıyor?" diye sordu ama Orhan cevap vermeden anladı. Elinde Mercan'ın telefonunu vardı, o saçma sapan veda notunu yazıyordu belli ki. Çömelip telefonu çantanın yanına bıraktı. Kamera asansöre doğru hareket ettiğinde o da aynı yönde yürümeye başladı. Yüzü hâlâ görünmüyordu. Merdivenden inip görüntüden çıktığında Orhan uzanıp ekrana dokundu ve videoyu durdurdu.

"Bu kadar. Başka bir şey yok. İyi misin?"

"Bir daha bana iyi misin diye sormasan olur mu Orhan? Rica ediyorum."

"Tamam, özür dilerim."

"Telefonda söylediklerini bir defa daha anlatsana. Nasıl elinize geçti bu kayıt?"

"Herif güvenlik kulübesindeki sabit sürücüyü sökmüş yerine yedeği takmış. Aylar öncesinden kalan bir dosyanın tarihini değiştirmiş. Sayın başsavcımızın acelesi olduğundan kimse farkına varmamış. Polisler gittikten sonra parçalayıp çöpe attım dedi Hasan. Güvenlik şirketinin bulutta yedekleme yaptığından haberi yokmuş salağın. Merkezi aradık, ana sunucudaki yedekten o geceye ait kayıtları yolladılar."

"Neden peki? Neden yapmış, söyledi mi?"

"Şimdilik söylemedi. Benim tahminim, Mercan'ın Mert'in lehine tanıklık edeceğini duyunca kafayı yedi. Önceden planladığını sanmıyorum. Şantiyede in cin top

oynarken onu öyle tek başına görünce gözü döndü belki. Bilmiyorum."

"Aklım almıyor."

"Bir şey daha var. Dün gece biraz sıkıştırınca sana o sıçan leşini bıraktığını paşa paşa itiraf etti. İşine burnunu sokmanı öfkelenmiş, korkutmak istemiş. Tek suçum bu, başka hiçbir şey yapmadım, dedi. Birazdan ifadesi alınacak, içimden bir ses kız kardeşini öldürdüğünü de itiraf edecek diyor. Nasıl paçası tutuştu görsen. Afrasından tafrasından eser kalmadı. Pısırık, leş gibi bir yaratık..."

2.

Zehra Hanım, asistanı ve makyaj uzmanı eşliğinde son hazırlıklarını tamamlarken Ezgi pencerenin önündeki çıkıntıya tünemiş, Sumru'yla alçak sesle sohbet etmekteydi. Normalde röportaj öncesi son kez sorularının üzerinden geçip hazırlanırdı fakat şu anda canı hiçbir şey yapmak istemiyor, sadece sabah izlediği görüntüleri kafasından uzaklaştırmak için başka şeyler düşünmeye çalışıyordu.

"İkisinin de kime ait olduğunu bulamadım," dedi Sumru, "ne cilginturkler3889 e-posta adresinin ne de *Çapraz Ateş* sitesinin. Teknik becerilerim yetersiz kaldı."

"Bir de ben şansımı deneyeyim. Belki bize yardım edecek birilerini bulabilirim."

Sumru pencereye doğru dönüp dışarıya baktı. Engebeli arazinin arkasında kaldığı için çiftlik evinden ne şehir görünüyordu ne de fabrika. Sonbahar renklerine bürünmüş bayırlar sonsuza kadar uzanıyormuş gibi duruyordu. "Manzara nefis ama evin içi korku filmi seti gibi," diye mırıldandı. "Bağlasalar durmam."

"Bütün perdeleri açsalar, içeri azıcık ışık girmesine izin verseler bu kadar kasvetli olmaz aslında."

"Böyle seviyor demek ki." Sumru başıyla salonun öteki ucundaki Zehra Hanım'ı işaret etti. "Hayal kırıklığına uğradım doğrusu. Daha gösterişli bir ev bekliyordum."

"Bu ışıkta fotoğraf çekebilecek misin?"

"Böyle bir karakteri az ışıkta çekmeyi tercih ederim ama video için led ışık kurmuşlar, görmedin mi?"

Bunu söylemesini bekliyorlarmış gibi tam o anda led lambaları yaktılar. Asistan onlara doğru seslendi. "Hazırsanız başlayabiliriz."

"Sanki yarım saattir biz onları bekletiyoruz," diye sadece Ezgi'nin duyabileceği bir sesle homurdandı Sumru.

Hem salon hem yemek odası olarak kullanılan ahşap kirişli mekânda ayrı ayrı birkaç oturma grubu ve en az 20 kişinin sığabileceği kadar uzun bir yemek masası vardı. Tavandan siyah demir avizeler sarkıyordu. Çevresine bakınan Ezgi, sadece duvarda geyik kafaları eksik, diye düşündü. Zehra Hanım'ın karşısındaki deri koltuğa geçip oturdu. Arkalarındaki şömine yanıyor ve Ezgi'nin hoşuna giden bir koku tütüyordu. Bu sırada makyaj uzmanı gözlerini kısarak Zehra Hanım'ın yüzüne baktı, en küçük fırçasıyla son bir kez dokundu ve ayak altından çekildi.

"Video kaydı alıyoruz ancak izniniz olursa Sumru biz konuşurken gazete için birkaç poz fotoğrafınızı çekecek. Ayrıca istediğiniz zaman kaydı durdurup mola verebiliriz." Ezgi defterini açtı, kalemini kontrol etti ve notlarına hızlıca göz gezdirdi. "Seçim yasakları nedeniyle siyasete girmeyeceğiz. Soruları zaten önceden gördünüz..."

Zehra Hanım meydan okurcasına gülümsedi. "Aklınıza başka soru gelirse hiç çekinmeyin, benim için hava hoş."

"Nasıl isterseniz. Başladık o zaman. Öncelikle..."

"Öncelikle ben başınız sağ olsun demek istiyorum. Arkadaşınızın başına gelenleri öğrendiğimde çok üzül-

düm. Böyle bir günde işinizi aksatmamanızı takdir ettiğimi belirtmek isterim."

"Teşekkür ederim."

"Profesyonel hayatta biz kadınlara yönelik bir önyargı var. Hislerimizin esiri olduğumuz sanılıyor. Sanki biz aklımızın sesini hiç duymaz, sırf kalbimizin sesini dinlermişiz gibi."

"Peki, oradan başlayalım Zehra Hanım. İş hayatınızda aklınızın sesini dinlediğinizden şüphem yok ancak hiç kalbinizin sesini dinlediğiniz oldu mu? Mithat Bey'le nasıl tanıştınız, nasıl birlikte oldunuz anlatır mısınız?"

Zehra Hanım uzaklara bakarak gülümsedi. "Rahmetliyle birlikteliğimiz fabrikadan daha eskidir. Ailemle İzmir'de yaşıyordum, Mithat Bey'le görücü usulüyle evlendik. Doğrusunu isterseniz benim hayalim yüksek tahsil yapmak, bir işe girip çalışmaktı ancak öyle bir şansım yoktu. Sanırım kendimde o cesareti ve önümde o fırsatı ancak birkaç yıl sonra bulabildim. Fabrika kurulurken İzmir'i bırakıp buraya taşındık. O zamanlar ortada bırakın şehri, kasaba bile yok. Ben burada ne yaparım, kendimi nasıl oyalarım diye düşünürken fabrikanın gazetedeki ilanını gördüm ve inanır mısınız eşimden habersiz mülakata katıldım. Mithat Bey karşısında beni görünce şok geçirdi."

"Ve sizi işe mi aldı?"

"Nihai kararı bir komite verdi ama evet, o da razı oldu diyelim. İlk yapılan lojmanlardan birinde bize bir daire tahsis edildi –geçici olarak tabii– ve Mithat Bey'in hususi sekreteri olarak göreve başladım. Çok iyi derecede Almanca ve İngilizce bilmem en büyük avantajımdı."

"Ve Mithat Bey'in yabancı dil bilmemesi."

Zehra Hanım kibar bir kahkaha attı. "Sormayın, lisan öğrenmeye hiç yatkın değildi. Yıllar sonra bir Almanca hocası tuttuk ama nafile. Neyse ki Sovyet teknisyenlerin tercümanı anadili gibi Türkçe konuşuyordu."

"Evet, fabrikanın kuruluşunda Sovyet uzmanların görev aldığını bugünlerde pek hatırlamıyoruz... Üretim başladıktan sonra da bir süre göreve devam ettiler değil mi?"

"Bir yıla yakın."

"Sizi yakından tanıyanlar ağız birliği yapmışçasına sıradan bir asistandan öte, Mithat Bey'in sağ kolu olduğunuzu söylüyor."

"Kafam iş idaresine yatkındı. Bazı işleri gayet iyi beceriyordum. Bilhassa Mithat Bey'in hoşuna gitmeyen işleri."

"Ne gibi örneğin?"

"Rahmetli çok zeki bir mühendisti ve sayılara müthiş hâkimdi. İnsan yönetmek, maalesef meziyetlerinden biri değildi diyelim."

"Öyleyse bir nevi genel müdür yardımcısı gibi çalıştığınızı söyleyebilir miyiz?"

"Unvanlar, rütbeler hiçbir zaman umurumda olmadı. İşimi çok seviyordum ve Mithat Bey'in hayatını kolaylaştırmak için elimden ne gelirse yapıyordum."

"Yıllar içerisinde fabrikayla birlikte şehrin büyüyüp gelişmesine tanıklık ettiniz. Nasıl bir değişim gözlemlediniz, biraz anlatır mısınız?"

"Bilirsiniz, birinci nesil işçiler ve aileleri kendilerini Yenikent'in yerlisi sayarlar. Onlar, sonradan gelenlere nazaran şehre daha çok sahip çıktı diyebilirim. Boş vakitlerinde parklara ağaç diktiklerini bilirim örneğin. İlk zamanlar küçücük bir okulumuz vardı, küçücük bir çarşımız vardı ve tek eğlencemiz 19 Mayıs Caddesi'ndeki sinemaya gitmekti. 1977 yılındaki kapasite artırımıyla şehre büyük bir göç oldu, nüfus neredeyse ikiye katlandı. Tabii aynı yıl üniversitenin kurulduğunu da unutmamak gerek."

"İzin verirseniz yaş konusuna değinmek istiyorum

çünkü size yöneltilen eleştirilerin başında geliyor. Yaşınızın ilerlemiş olması size göre profesyonel hayatta bir engel mi?"

"Başkalarının gözünde öyle olabilir ancak dürüst konuşmak gerekirse ben kendimi hâlâ 50 yaşında hissediyorum. Kafam da beni eleştiren 30'luklardan daha iyi çalışıyor çok şükür."

"Çok genç yaşta anne olmuşsunuz."

"O devirde gayet normaldi. Hale doğduğunda 17 yaşındaydım. Biliyorum, şimdi gençlere acayip geliyor. O zamanlar acayip karşılanan, benim bir yandan annelik yapıp bir yandan iş hayatında yükselmemdi. Siz de oğlunuzu genç yaşta doğurmuştunuz değil mi?"

"Evet doğru. Oğlum doğduktan sonra ben iki yıl çalışmadım."

"Maalesef benim öyle bir imkânım olmadı. İki çocuğumuz vardı ve biri fabrikaydı. İkisiyle de ilgilenmek zorundaydım."

"Daha sonra Cüneyt doğuyor, 37 yaşındasınız..."

"Doğrusunu isterseniz o daha rahat bir annelik dönemi oldu. Bir süreliğine Almanya'da yaşıyorduk – Mithat Bey öyle bir karar vermişti. İşleri uzaktan idare ediyorduk. Şimdi moda olan şu uzaktan çalışma modelini biz 40 yıl önce denedik diyebiliriz."

"Ve oldukça ileri bir yaşta, 44 yaşınızda, Cem dünyaya geliyor."

"O bizim için de muazzam bir sürpriz oldu. Hale'yi kaybettikten sonra bir süre hayata küstüm diyebilirim. Cem beni o karanlıklardan çekip çıkardı. Ömrümde bana verilmiş en büyük hediyedir."

"Bunca çocuk ve bir yandan da fabrikanın yönetimi... Gerçekten müthiş bir enerji ve çalışma azmi!"

"Teşekkür ederim, ben de öyle düşünüyorum. Yaşım yüzünden beni eleştirenlerin içi rahat olsun, enerjimden

henüz hiçbir şey kaybetmedim. Elbette artık çocuklarım bana destek olacak yaşa geldi. Bu açıdan kendimi çok şanslı sayıyorum."

Ezgi kadının kulağa gayet samimi gelen profesyonel cevaplarından etkilenmişti doğrusu. Ayrıca bunca sıkıntının ortasında başına yeni bir dert açmak istemiyordu ancak içini kemiren soruları sormazsa kendisine çok kızacaktı.

"Siz de onları her koşulda desteklemeye devam ediyorsunuz, bilhassa küçük oğlunuz Cem'i, öyle değil mi?"

Hazırlanan soruların dışına çıktıklarını anlayan Zehra Gören'in dudağının kenarında hafif bir çizgi belirip kaybolsa da yüzündeki kendinden emin ifade bir an için bile değişmedi. "Bütün sorularınıza cevap vermeye hazır olduğumu söylemiştim, buyurun daha açık sorun."

"Sedef Yılmaz cinayetinin ardından Cem Bey'in ifadesinin alınmasına engel olmaya çalıştığınız doğru mu?"

"Kesinlikle yalan. Katilin yakalanması ve adalete teslim edilmesi için oğlum da ben de ne gerekiyorsa yaptık. Aksini söyleyenler tamamen art niyetle bu yalanları uyduruyorlar."

"Mert Bindere'nin haksız yere tutulmasının altında siyasi hesaplar olduğu konuşuluyor. Bunun hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Bu asılsız iddiayı nereden duyduğunuzu bilmiyorum. Ancak sayın hâkimlerin eldeki delilleri dikkatlice değerlendirdikten tutuklama kararı verdiğini ben de halkımız gibi gayet net bir şekilde biliyorum. Yanılmıyorsam söz konusu şahıs hâlâ aklanmadı."

"Mert Bindere'yi siyasi arenada kendinize rakip olarak görüyor musunuz?"

"Asla. Bizimle rekabet etmeye kalkışsa bile her şeyden önce bu sorumluluğu taşıyabilecek karaktere sahip

değil. Üniversitede öğrencilerini taciz eden bir adamdan söz ediyoruz."

"Taciz suçlamasında bulunan iki kişinin Mert Bindere adaylıktan vazgeçtiğini açıkladıktan sonra iddialarımı geri çektiğini..."

"O iki genç kadının üzerinde nasıl bir psikolojik baskı olduğunu tahmin edebiliyorum. Kadının beyanı esastır diyoruz ama hep lafta kalıyor. Bir gazeteci olarak, dahası bir kadın gazeteci olarak bu konuda biraz daha hassas olmanızı beklerdim Ezgi Hanım."

"Hiç endişeniz olmasın, bir gazeteci olarak gerçekleri ortaya çıkarmak için ne gerekirse yaparım."

"Sevgilinizi korumak için de ne gerekirse yaparsınız değil mi?"

Zehra Hanım cümlesini tamamlar tamamlanmaz asistanı, "Keselim!" diyerek kendisini kameranın önüne attı.

3.

İskender gözlerini açtığında hiç alışkın olmadığı türde bir paniğe kapıldı. Yabancı bir yatakta uyanmıştı ve böyle bir şey hayatında ilk kez başına geliyordu. Yorganın ucunu kaldırıp kontrol etti, tahmin ettiği gibi çırılçıplaktı. İlk düşüncesi sessizce kalkıp giyinmek ve kimseye yakalanmadan oradan kaçmak oldu ama yanının boş olduğunu görünce bunun için geç kaldığını anladı. Gece çok içmişti ama ne olduğunu hatırlıyordu. Başını yeniden yastığa bıraktı ve gevşemeye çalıştı. Aslına bakılırsa kendisini iyi hissediyordu; güzel bir uyku çekmiş ve birkaç haftanın yorgunluğunu atmış gibi bir rahatlık gelmişti üzerine. Yastık kılıfında değişik bir parfüm kokusu vardı. Başkasına ait bir yatakta çıplak olma hissi zihnini gıdıkladı. Keyifle gerindi, telefonuna uzanıp saate baktı.

Yok artık, dedi içinden –en son ne zaman 11.00'e kadar uyuduğunu hatırlamıyordu– ve telefonunu uçak modunda bıraktığı aklına gelince keyfi kaçtı.

Hemen kalkıp giyindi. Çorabının tekini epeyce aradıktan sonra yatağın altında buldu. Çişi vardı ama tuvaletin yerini bilmiyor ve gürültü yapmaya çekiniyordu. Şirin, "Teyzem evde değil," demişti ancak sırf onu kalmaya razı etmek için yalan söylemiş olabilirdi. Hiç şaşırmazdı.

Perdeyi açtı. Bulutlu gökyüzünün donuk ışığında Şirin'in küçük odası önceki geceden farklı göründü gözüne. Çiçekli böcekli desenlerle süslü kumaşlar, tüylü yastıklar, kokulu mumlar ve tavandan sarkan boncuklu enteresan şeyler... önceki gece hepsi şarabın etkisiyle hem hoş hem de tanıdık gelmişti İskender'e. Neden tanıdık geldiğini o sırada anlamamıştı fakat şimdi jetonu düştü. Şirin'in yaşam stili –ya da ne deniyorsa işte, örneğin yeni aldığı bir mum ve yanında aynı renkte bir yastık ya da bir kitap filan– fotoğraflarını paylaştığı hesabını bir süredir takip ediyordu. İtiraf etmek gerekirse başta bikinili birkaç fotoğrafa aldanmış ve ayıp olur diye, biraz da belki devamı gelir diye takipten çıkmamıştı.

Cüzdanıyla anahtarlarını cebine atıp kapıyı açtı, tuvalete gidip gitmemeyi kafasında bir defa daha tarttı ve yumuşak tüylü yollukta parmak uçlarına basarak ilerledi.

Mutfaktan tıkırtılar geliyordu. "Çay mı kahve mi?" diye sordu kapıdan başına uzatan Şirin.

İskender hırsız gibi yürümeyi bıraktı. "Günaydın."

"Rahatına bak, teyzem daha birkaç saat gelmez. Zaten gelse de fark etmez. Kahvaltı?"

Şirin'in üzerinde beyaz bir eşofman, pembe tişört ve pembe çoraplar vardı. Saçlarını tepesine lastikle toplamıştı ve bu makyajsız, doğal haliyle her zamankinden daha çekici görünüyordu.

"Çay varsa içerim, kahvaltı için hiç zahmet etme." Pencereyle mutfak masası arasındaki sandalyeye sıkışarak oturdu. "Çok geç olmuş, keşke uyandırsaydın."

"Kıyamadım. Açma şu telefonu ya, sonra açarsın."

İskender onu dinlemeyip uçak modunu kapattı. Telefon şebekeye bağlanır bağlanmaz mesajlar düşmeye başladı. Dört tane saydı, korktuğu kadar çok değildi aslında.

"En kötü ne olabilir ki?" diye söylenmeye devam etti Şirin. "Kovar mı seni? Götü yemez."

"Öyle deme."

"Yalan mı? Sen olmasan göt gibi ortada kalmayacak mı?"

"Bence aklının ermediği konulara hiç kafa yorma," dedi İskender olabildiğince sakin bir sesle. Şirin'in hışımla önüne bıraktığı çayın dumanı sıcak sıcak yüzünü yaladı. Rüzgâr şiddetlendiğinde yağmur damlaları arkasındaki camı dövüyordu. Ayakları üşümüştü. Gelen mesajlara bakmak için cesaretini toplamaya çalıştı. Şirin sandalyeyi çekip karşısına oturdu ve kendi çayına şeker atıp gürültüyle karıştırdı.

İskender'in haftada bir gün izni vardı fakat bütün günü kullandığı çok nadirdi; çoğunlukla yapacak bir şey bulamaz, birkaç saat tek başına dolaştıktan sonra geç olmadan döner, geceyi her zamanki gibi odasındaki küçük televizyonun karşısında geçirirdi. Tabii eğer Cem sıkılıp yanına çağırmazsa. Bu düzen hem İskender'e daha rahat geliyordu hem de gece Cem'in yanına başka birisini bulma sorunu ortadan kalkıyordu. Böyle haber vermeden ortadan kaybolmasının (gece yarısına doğru kısa bir mesaj yollamıştı ancak onu haber vermekten saymıyordu) Cem'i ne kadar huzursuz etmişti düşündükçe daralıyordu. Öfkesi çok dert değildi, geçerdi nasıl olsa. İskender'i asıl dertlendiren, onu yalnız bırakmış olmanın vicdan azabıydı.

"Yarım saate yanındayım başkan," yazıp yolladı. Sonra çekinerek gözlerini Şirin'e çevirdi ve, "Benim yavaştan uzamam lazım," derken gülümsemeye çalıştı.

"Koşa koşa git, bekletme efendini."

"Bak böyle şakalar yapınca çok kırıcı oluyorsun. Ayrıca hiç komik değil."

"Şaka yapmıyorum İskender, gerçekleri söylüyorum."

"Demin ne dedim sana? Anlamadığın konulara kafa yorma demedim mi?"

"Birinin sana gerçekleri söylemesi lazım yoksa böyle salak gibi..."

"...lütfen, çok rica ediyorum bak, doğru konuş. Ağzından çıkanı kulağın duymuyor."

Şirin gözlerini çay bardağına dikip sustu. Sessizliği fırsat bilen İskender havayı değiştirmek için neşeli bir şeyler söylemeyi denedi. "Peki dün gece çok iyi değil miydi? Belki haftaya tekrar ederiz, ne dersin? Hatta sinemaya gideriz, güzel bir yerde yemek yeriz. Ne dersin?"

Şirin burnundan soluk alıp veriyordu, sinirden bacağını öyle bir titretiyordu ki masa üzerindeki çay bardaklarıyla birlikte zangır zangır sarsılıyordu. İskender'in kafası karıştı, kötü bir şey dememişti ki. Cebini yoklayıp kolonya şişesinin yerinde olup olmadığını kontrol etti.

"Senin olayın tam olarak nedir anlamıyorum ama bence iyi bir insansın," dedi Şirin yüzündeki ifadeden hiç beklenmeyecek derecede yumuşak bir sesle. "Sadece gözlerini açman lazım, gerçekleri görsen silkinip kendine geleceksin. İçim şişiyor seni böyle gördükçe, sinir oluyorum."

"Senin kafan iyi galiba."

"İçim şişiyor ama bir yandan da yardım etmek istiyorum."

"Bak o konu kapandı artık, kafaya takmana gerek kalmadı. Neden hala kendini suçluyorsun anlamıyorum."

"Ondan bahsetmiyorum!" diye bağıran Şirin iki eliyle birden yüzünü kapattı. Eğer o konudan bahsetmiyorsa neden bahsettiğini anlamaya çalışan İskender'in düşünceleri telefonun sesiyle bölündü.

"Açma şunu! Yalvarıyorum, açma."

İskender telefonu açtı. Cem'in söylediklerini dinlerken Şirin sandalyesini gürültüyle iterek kalktı, bardakları aldı ve ikisinin de yarım bıraktığı çayları lavaboya döktü. Musluğu açtı.

"Ne olmuş? Tuvalete mi gidecekmiş?"

"Hasan'ı tutuklamışlar."

Böyle bir cevap beklemeyen Şirin merakla İskender'e doğru döndü. "Ne alaka? Yine ne yapmış?"

"Şu şantiyede düşüp ölen kadın vardı ya, genel müdürün karısı. Onu öldürmüş."

"Şaşırmadım," dedi Şirin musluğu kapatıp elini kurularken. "Tamam hadi koş, daha fazla bekletme. Şu haline bak, zor duruyorsun zaten."

"Ya bir dur ne olur, kafam allak bullak oldu."

"Hadi İskender. Seninle uğraşmayacağım, işim gücüm var."

Sürekli alttan almaktan bunalan İskender'in sabrı taşıverdi. Bu defa o bağırmaya başladı. "Kızım senin problemin nedir, bir söyler misin? Sabahtan beri car car car kafa bırakmadın insanda. Ne oluyor ya, ne istiyorsun, ne yapmaya çalışıyorsun, anlamıyorum ki. Gerçekten, problemin nedir bana bir anlatır mısın?"

"Ben artık bu ikiyüzlülüğe, bu yalana dolana dayanamıyorum, şiştim artık diyorum. Boğulacak gibi oluyorum."

"Hasan'dan mı bahsediyorsun?"

"Bana ne Hasan'dan? Hasan'ın cehenneme kadar yolu var. Senden bahsediyorum. Senden ve patronundan!"

"Kafayı yemişsin kızım sen. Hadi çık biraz hava al, açılırsın belki."

İskender kalkmaya çalışırken koluna yapışan ve onu zorla geri oturtan Şirin pencerenin kenarından kendi telefonunu aldı. Bir video açıp eline tutuşturdu. "Al öyleyse. Al da kendi gözünle gör."

Ekranda Cem'le Sedef'in donmuş görüntüsüne gözucuyla bakan İskender telefonu almak istemedi. Sıkılmıştı bu numaralardan, sabah sabah kafası kazan gibi olmuştu. Hiçbir şey görmek istemiyordu artık. Fakat Şirin inatla eline tutuşturup ekrana dokununca video oynamaya başladı ve İskender merakına yenik düştü.

Birkaç saniye boyunca gözlerini ekrandan ayıramadı. Sonra bir anda telefon aşırı ısınmış gibi elinden atıp bıraktı. Yine de gözünü izlediği görüntüden alamıyordu, ayağa kalkmak istedi ama oturduğu yerde sıkışıp kalmıştı, kıvranması fayda etmedi.

Sonuna kadar izledi. Masayı gürültüyle itti, sandalyesinde yan döndü ve alnını soğuk cama dayadı.

"Şimdi anladın mı?" dedi Şirin.

"Sil çabuk şunu!"

"Kafayı mı yedin? Bu video var ya..."

"Sana sil şunu dedim!" diye bağırdı İskender. Şirin'nin yüzündeki dehşet dolu ifadeyi görünce sesini alçaltarak, "Lütfen hemen sil, hiç kimse görmesin," diye devam etti.

"Hiç kimse görmesin, öyle mi?"

"Yoksa gösterdin mi birilerine? Şirin! Kızım sana diyorum, başka kimseye gösterdin mi?"

Şirin cevap vereceğine hole çıkıp çantasını aldı ve içini karıştırarak geri döndü. Aradığı şeyi bulunca yerine oturdu ve telefonunda mesaj yazmaya başladı. Çantasından çıkardığı kartvizitin üzerindeki adrese bakıp yazmaya devam etti.

Kafası her zamankinden daha yavaş çalışan İskender, "Bana bak sakın..." diye telefonu çekip almaya yeltendiği sırada giden mesaj sesini duydu.

Eli öylece havada kaldı. Bacaklarının pelte gibi olduğunu, kalkmayı denese beceremeyeceğini hissetti. Bunun farkında olmayan ve İskender'in ona saldırmasından korkan Şirin ayağa fırladı, kaçarcasına geri geri yürüdü. Mutfak tezgâhına çarpınca kaçacak yeri kalmadı ve durdu.

Bitkin ve çaresiz bir sesle, "Kime gönderdin?" diye sordu İskender. Gözü masadaki kartvizite ilişince cevabı duymasına gerek kalmadı.

Ezgi Sezgin, *Yeni Haber* gazetesi yazıyordu kartvizitte.

4.

Orhan çocukluğundan beri bayram ve cenaze namazlarını kılmayı görev edinmişti. Son yıllarda bayramları aksatıyordu ama cenaze günü ölenin ardından namaz kılmazsa hâlâ yoğun bir suçluk duygusuna kapılıyordu. Çocukken birisi, "Ölenin namazını kılan olmazsa cennetin kapısından döner," gibi bir laf etmişti ve artık böyle şeylere inanmasa da bu kadar ağır bir sorumluluğu bir türlü üzerinden atamamıştı.

Uzun zamandır doğru düzgün uyuyamıyordu. Başını yastığa her koyduğunda Mercan ve Sedef Yılmaz'ın cansız bedenleri fotoğraf kareleri gibi gözünün önünden geçip duruyordu. Önceki gece belki faydası olur diye iki kadeh viski içmişti ve daha beter uykusu kaçmıştı. Sabahın üçünde kalkmış ve elleri kıpkırmızı olana kadar yine –bu hafta ikinci kez– mutfağı ve banyoyu ovmuştu.

Açıkçası artık ne cennete ne de cehenneme inanıyordu, namazı vacip olduğundan değil, sırf kafasındaki karambolden bir süreliğine uzaklaşmak hayaliyle kılıyordu. Ancak içeride saklanacağı kadar saklanmıştı, eninde sonunda camiden çıkıp cenazeye katılması gerekecekti.

Saatine baktı. Daha fazla kaçamayacağını anlayınca

kalkıp kapının önünde kravatını düzeltip ceketini ilikledi, ayakkabılarını giydi ve taş basamaklardan avluya indi. Köşeyi döner dönmez uğultulu bir kalabalık çıktı önüne. Fotoğrafçılar, televizyon kameraları, çelenk taşıyan çiçekçi çırakları ve derneklere bağış toplayan adamların arasından kendisine yol açmaya çalıştı. Etrafta yüzünü tanıyıp adını bilmediği insanlar kadar hayatında ilk defa gördüğü yüzler de vardı. Yenikent kadar küçük bir şehirde alışkın olmadığı bir durumdu bu. Tabutun yanından geçerken adımları yavaşladı, bakmak istemedi ve gözlerini yere dikip yürümeye devam etti. Hafif hafif yağan yağmurdan kaçanların altında toplandığı tentenin önünde Ezgi'yi, Mert'i ve Cüneyt'i bulup yanlarına gitti.

"İyi misin," dedi Ezgi'nin kulağına. "Sormayacağıma söz vermiştim, biliyorum ama bu sabahki görüntüler..."

Ezgi omuzunu okşadı. "Merak etme, sen ne kadar iyiysen ben de o kadar iyiyim."

"Konuşturdunuz mu herifi?" diye sordu Mert.

"Çok değil," dedi Orhan. "Avukatı sürekli müdahale ediyor, o yüzden yavaş yavaş."

"Avukat mı tutmuş?" diye soran Cüneyt hemen ekledi. "Daha doğrusu iyi bir avukat tutacak parayı nereden bulmuş?"

"Pahalı avukatlardan değil. Düzgün bir adam ama ne yaparsa yapsın Hasan'ı kurtarabileceğini sanmam."

"Bunları daha sonra konuşsak olmaz mı?" dedi Ezgi.

Cüneyt üzerine alındı. "Haklısın ama çok kötüyüm, başka bir şey düşünemiyorum."

Çevrelerini saran kalabalık sanki bir kokteyl davetindeymiş gibi sohbet ederken onların üzerine hüzünlü bir sessizlik çöktü. Cüneyt gergin olduğu zamanlar hep yaptığı gibi kulağıyla oynayıp duruyordu. Birazdan kendisini tutamayıp telefonundaki mesajları kontrol edeceğine kalıbını basardı Orhan. Zehra Hanım da gelmişti şüphesiz,

buralarda bir yerlerde olmalıydı. Martin Kraus'un yanında cenaze sahibiymiş gibi başsağlığı dileklerini kabul ediyordu büyük olasılıkla. Oğlunu hâlâ yanına çağırıp ondan bir şeyler istememiş olmasına şaşırdı.

Mert'le Ezgi'nin arasının nasıl olduğunu çözemedi Orhan. Anlama kapasitesini kat kat açan karmakarışık bir durumdu bunlarınki. Az önce uzaktan gördüğünde kavgalı olduklarını düşünmüştü, beden dilleri o havayı veriyordu çünkü. Şimdi o kadar emin değildi. Yan yana duruyor ve birbirlerine bakmıyorlardı ancak az önce Mert'in eli usulca Ezgi'nin parmaklarını bulup tutmuş ve Ezgi elini çekmemişti.

Hâlâ Mert'e âşık, diye düşündü. Mert'i severdi fakat kadınların ona karşı yelkenleri neden bu kadar çabuk suya indirdiklerini asla anlamıyordu. Bir kere o eski çocuksu neşesinden geriye pek bir şey kalmamıştı. Artık savunduğu şeylere bile inanmıyordu, inanmak için çabalıyor ama bir türlü içindeki alevi canlandıramıyordu. İktidarın ekonomi politikasını eleştirirken ya da işçilerin yanında yürüyüp slogan atarken gözlerinde neredeyim ben, ne yapıyorum diye sorar gibi bir boşluk seziyordu Orhan. Çok içmeye başlamıştı, Orhan'dan bile çok. Geceleri onu uykusuz bırakan neydi acaba? Suçluluk mu yoksa hayal kırıklığı mı?

Yıllar geçtikçe Orhan insanları anlamakta daha çok zorlanıyordu. Hasan Yılmaz örneğin, gerçekten o kadar salak mıydı yoksa rol mü yapıyordu, bir türlü çözememişti. Mercan'ı neden öldürdüğünü sorduğunda ısrarla "Ben öldürmedim," diye diretmişti herif. Kamera kayıtlarını izlettiğinde suratı kireç taşı gibi olmuş ama avukatının uyarısı üzerine ağzını açmamıştı.

"Kız kardeşin Sedef Yılmaz'ı neden öldürdün?" diye sorduğunda, "Onu da mı benim üzerime yıkacaksınız?" demiş ve sonra susmuştu.

"Üzerine bir şey yıktığımız yok," diye yanıt vermişti Orhan. "Parçaları birleştirince ortaya bir resim çıkıyor. Madem konuşmayacaksın, ben anlatayım sen dinle. Sedef, Cem'le evlenmekten vazgeçti değil mi? Cem'in kaprislerine dayanacak gücü kalmadı ya da başka birisine gönlünü kaptırdı, artık orasını bilemem. Bir kadının kiminle evleneceğine, kiminle evlenmeyeceğine hiç kimse karışamaz, haksız mıyım? Fakat bu durum senin işine gelmedi çünkü kardeşin sayesinde zengin aileyi söğüşleme projen bir anda suya düştü. Sedef'i ikna etmeye çalıştın. Belki önce rica ettin, o işe yaramayınca tehdit ettin ama kararını vermişti bir kere. Onu tanıyan herkes ne kadar inatçı bir karakteri olduğunu anlatıyor. Bir şeyi kafasına koydu mu kolay kolay vazgeçemezmiş. Belli ki sen de kaderine razı olacak bir adam değilsin. Kavga ettiniz, olay büyüdü. Zaten birbirinizden nefret ediyordunuz, içinizde yılların öfkesi birikmiş. Ona vurdun değil mi? Kendini tutamadın ve kafasına taşla vurdun. Ölmeyince yüzüne yastığı bastırıp boğdun. Avucuna da Mert Bindere'nin ceketinden kopan düğmeyi sıkıştırdın. Böylece ikisinden de intikamını almış oldun."

Başsavcı Enver Nezih, cenazedeki kalabalığın arasından sıyrılıp suratına bile bakmadan yanından geçince Orhan'ın iyice tepesi attı. Emniyet müdürüne çıkıp şu bilgi sızdırma olayını rapor etmeyi düşünmüş ancak bunun hiçbir faydası olmayacağına karar vermişti. Müdürün rapora ihtiyacı yoktu – büyük olasılıkla her şeyin farkındaydı ve ses çıkarmıyordu. İşin boktan tarafı, başsavcı suçu cinayet masasına atacak ve Cüneyt'in başı yanacaktı. Ezgi'yle konuştuğu için mimlenmişti bir kere. Kendi ekibinde güvendiği bir-iki kişi hariç, çevresinin Zehra Gören'in adamlarıyla kuşatıldığını hissediyordu.

"Mert'ten nefret ediyordun çünkü onu ilgilendirmeyen işlere burnunu sokuyordu," diyerek sorguya de-

vam etmişti Orhan. "Yeni ailenin işlerini de bozacaktı. Aklı sıra işçileri örgütlüyordu, 'O kadar meraklıysa defolsun Rusya'ya gitsin orospu çocuğu,' demedin mi etrafındakilere?"

Avukat araya girip itiraz etmişti. "Müvekkilimin haftalar önce kopan bir düğmeyi bulup sakladığını iddia ediyorsunuz. Bu son derece mantıksız değil mi?"

Orhan, avukat odada değilmiş gibi Hasan'ın gözlerinin içine bakarak cevap vermişti. "Avcılar devirdikleri hayvanların bir dişini söküp alır ya. Senin de hoşuna gidiyordu değil mi? Planını bozan, işine burnunu sokan herkese dersini vermeyi çok seviyorsun. Önce Ezgi Sezgin'i korkutmaya çalıştın. Sonra da Mercan Yavuz'a dersini verdin."

"Sedef Yılmaz'ın öldürüldüğü saatlerde müvekkilimin evde olduğuna annesi ve teyzesi tanıklık etmiştir. İfadeleri dosyada yer almaktadır," diyerek konuyu saptırmaya çalışan avukatın boncuk boncuk terlediği Orhan'ın gözünden kaçmamıştı.

İmam cenaze namazı için yerini aldığında caminin avlusu hareketlendi. Başsavcıdan olabildiğince uzak durmaya dikkat ederek saf tutan kalabalığın en arkasına geçti Orhan. Öğleden sonra adama rapor vermesi gerekiyordu ve Hasan'ın karşısında kendinden ne kadar emin görünürse görünsün, aslında içi hiç rahat değildi.

İşin gerçeği, söylediklerine en başta kendisi inanmıyordu.

5.

"Niye boş boş dolanıyorsun?" diye sert bir sesle sordu Cüneyt Bey. "Biliyorum son günün ama mesai bitene kadar ücretli çalışanımızsın."

"Ücretli mi?"

"Stajyerlere ne veriyorsak sana da aynısını vereceğiz."

Batu bu detayı daha önce hiç düşünmemişti ve kaç lira kazandığını merak etti. Fakat yarım saattir yağmurun altında para değil başka bir şey konuşmak için beklemişti. "Ben... teşekkür edecektim. Asistanınız bu saatlerde döneceğinizi söyledi. Şeref Usta'dan izin aldım, isterseniz sorabilirsiniz."

"Şaka yapıyorum Batu. Sırılsıklam olmuşsun, gel arabada konuşalım. Hadi durma öyle, atla."

Cüneyt Bey'in otomobiline binip kapıyı kapattığında yüzüne vuran ılık hava hoşuna gitti. Burnundan sular damlıyordu, cebinde kâğıt mendil aradı. "Cenaze vardı değil mi?"

"Evet. Sen tanışmış mıydın Mercan'la?"

"Hayır ama Ezgi anlattı."

"Annenin çok yakın arkadaşıydı. Hepimizin çok yakın arkadaşıydı."

"Ezgi çok üzgün, ne yapmam gerekiyor bilmiyorum. Babamı aradım ama o da bilmiyormuş. Zaman vermek lazım dedi. Bence zaman vermeden bir şeyler yapmak gerek çünkü bekleyince daha kötü oluyor."

"Anlamadım, ne kötü oluyor?"

"Annemin hastalığı. Biliyorum, çok tehlikeli bir hastalık değil, ona sorsan hastalık bile değil ama yine de..." Batu normalde arkadaşlarına bile içini dökmekten hoşlanmazdı, ayrıca Cüneyt Bey arkadaşı da sayılmazdı fakat konuşmaya başlayınca ilginç bir şekilde kendisini durduramadı. "Taşındığımızdan beri bir sürü şey oldu. Aslında geçen hafta bu kadar kötü değildi, son birkaç gündür korkmaya başladım. Çok üzgün veya çok öfkeli olduğunda o kadar çok çalışır ki her şeyi unutur. Bir şeyler yapıp önüne koymazsam yemek yemeyi bile unutur. Daha önce de aynısı olmuştu."

"Yemekleri sen mi yapıyorsun?" diye gülümsedi Cüneyt Bey.

"Her zaman değil – o kadar da zor bir şey sayılmaz. Bazen dışarıdan söylüyoruz ama evde pişirmek daha hesaplı."

"Hangi yemekleri yapmayı biliyorsun?"

"Sebze yemeklerini biliyorum. Hepsi aynı zaten onların. Pilav, makarna, salata, omlet. Basit şeyler."

"En çok hangisini seviyorsun peki?"

"Ben mi? Pizza ve hamburger."

Cüneyt Bey, yönetim binasına yaklaşınca yavaşladı ve park edecek bir yer bakındı. Kapıdaki güvenlik görevlisi koşup gelince eliyle ben hallederim der gibi bir işaret yapıp uzaklaştırdı adamı.

"Onları evde yapmıyorsun herhalde."

"Yok, o kadar da değil," diye güldü Batu. "Buradaki pizzacılar fena değil fakat iyi bir hamburgerci bulamadık."

"Bir-iki tane var, ben seni götürüp gösteririm. Üşümüşsün, gel bir kahve içelim. Fabrikanın yemeklerini beğendin mi?"

"Hayır," dedi Batu, "özellikle tatlılar aşırı kötü."

Cüneyt Bey'in kahkaha atmasına anlam veremedi. Şaka yapmamıştı ki, gerçekleri söylemişti. Otomobilden inip yağmurda binaya koşarlarken, "Bugün okuldan aradılar," diye konuyu değiştirdi. İşin gerçeği, sırf bunu konuşmak için Cüneyt Bey'i beklemişti. "Fabrikada olduğumu nereden biliyorlarmış anlamadım."

"Ben söyledim."

"Müdür benimle konuşmak istedi."

"Neler dedi merak ediyorum."

"Yanıldıklarını söyledi, haksız yere hırsız dedikleri için özür diledi. Cezamı sileceklerini ve takıma geri alınacağımı söyledi. Büyük bir hata yapmışız dedi. Söyledim ama inanmadınız, şimdi niye karar değiştirdiniz diye sordum. Telefonda olmaz, pazartesi odama uğra, yüz yüze konuşuruz dedi."

Cüneyt Bey iç çekti. "Ben sana anlatayım. Bunu bilmek herkesten çok senin hakkın."

Batu, okuldan aradıklarında sevinmeli mi sevinmemeli mi bir türlü karar verememişti. Önceki gün Cüneyt Bey'in müdürle ne konuştuğunu bilmiyor ve torpil yapmasından endişeleniyordu. Durup dururken karar değiştirmelerinin, üstüne üstlük özür dilemelerinin başka bir açıklamasını bulamamıştı.

"Anlatacaklarım aramızda sır olarak kalacak, annene bile söylemeyeceksin, anlaştık mı?"

Normalde sır tutmaktan hiç hoşlanmayan Batu, merakına yenik düştü, "Tamam anlaştık," dedi.

"Bazı insanlar o kadar hırslıdır ki kazanmak uğruna yapmayacakları şey yoktur. Başka insanlara zarar vermeyi bile göze alırlar. Ne yazık ki sizin şu Bedri Hoca da öyle birisiymiş. Dört yıldır kim bilir ne kötülükler yaptı ve hepsine göz yumuldu. Yönetimin hatası, tabii benim de... Uzun lafın kısası, seni takımdan atmak için cüzdanı dolabına o koydurmuş. Ortada hırsızlık filan yok, sadece iftira var."

Günlerdir kafasında yüzlerce olasılık üzerinde duran Batu'nun aklına böyle bir şey olabileceği kesinlikle gelmemişti. Herhalde şaşırması gerekirdi fakat müdürle konuştuktan sonra nasıl hiçbir şey hissetmediyse şimdi de hissetmiyordu. Sadece Bedri Hoca'nın tüm o korkutucu tavırlarına rağmen ne kadar zavallı bir insan olduğunu düşündü.

Lobideki kahve makinesine kartını okutan Cüneyt Bey içeceklerin hazırlamasını beklerken Batu koltuklardan birisine oturdu ve pazartesi günü başına gelecekleri merak etti. Bedri Hoca'ya koridorda rastladığında, daha da kötüsü antrenmanda gördüğünde ne diyecekti? Hiçbir şey olmamış gibi davranamazdı herhalde.

Cüneyt Bey yine aklından geçenleri okumuştu. "En-

dişelenmene gerek yok. Bedri Hoca bu sabah istifasını verdi. Bundan böyle suratını bile görmeyeceksin."

"O zaman takımı kim çalıştıracak?"

"Yeni bir antrenör bulacağız."

"Peki onun yaptığını nasıl öğrendiniz? Kendisi mi söyledi?" diye sordu Batu. Canı hiç sütlü kahve içmek istemiyordu.

"İşte, asıl işin o kısmı aramızda sır olarak kalacak. Okulun inşaatı sırasında güvenlik için kapalı devre kamera sistemi kurdurmuştuk. Daha sonra okul aile birliği şikâyetçi oldu ve kapatılmasını talep etti. Bana aşırı derecede saçma geldi ama yönetim kurulunda kabul edildi bu talep. Sistem kaldırıldı sanıyorlar oysa yerli yerinde duruyor ve çalışmaya devam ediyor. Sadece kullanılmıyor. Uzun lafın kısası, düne kadar bundan ne müdürün ne de Bedri'nin haberi vardı. Cüzdanım çalındı diyen o oğlanın adı neydi?"

"Orkun."

"Bütün olay kamera kayıtlarında görülüyor. Bedri buna manyetik anahtarı veriyor, hatta senin dolabını açıp içine cüzdanı koyarken başında bekliyor. Etrafta kimse yok diye o kadar rahat ki görsen gülmekten yerlere yatarsın."

Batu gülümsemeye çalıştı ancak beceremedi. "Orkun'a ne olacak peki?"

"Ona disiplin kurulu karar verir ama..."

"...benim yüzümden okuldan atılırsa..."

"Birincisi, senin yüzünden değil, bir suç işledi ve cezasını çekecek. İkincisi, ağır bir ceza alacağını hiç sanmam çünkü bariz bir şekilde öğretmen azmettirmiş. Onun zoruyla yapmış yani. Anlayacağın çok boktan bir durum. Bize dava açsanız ikiniz de çok zengin olursunuz... ama bu ülkede değil tabii."

6.

Mercan artık yoktu.

Birisinin onun hayatını çaldığını düşündükçe Ezgi öfkeden kuduruyordu. Tuvaletten çıkıp ellerini sabunladı. Bugünkü yedinci veya sekizinci tuvalet ziyaretiydi. Aslında artık saymaktan vazgeçmişti çünkü sayı yükseldikçe zayıflığından ve çaresizliğinden daha çok nefret ediyordu. Bedenine söz geçirememek ve tuvalete yetişememek onu feci derecede korkutuyordu. Bu kadar basit bir şeyi bile kontrol edemiyorsam kim bilir başıma daha neler gelecek diye düşündükçe zihninde karanlık, dipsiz bir kuyu açılıyordu. Hareketlerini kontrol edemeyebilirdi örneğin. Ağzından çıkan sözcükleri ya da beynini dolduran düşünceleri kontrol edemeyebilirdi. Birkaç yıl önce gittiği doktor, boşuna endişelenmemesini, bunun stresin tetiklediği son derece yaygın bir hastalık olduğunu söylemişti. Evet, tedavisi yoktu ancak ölümcül bir hastalık da sayılmazdı. Doktorun kitaplardan öğrendiklerini tekrarladığı ve Ezgi'nin neler çektiğine dair en ufak bir fikri olmadığı, yüzündeki hafif alaycı ifadeden belliydi. Adama tokat atmak istemiş, tabii ki atmamış ve kapıdan çıkarken, bu seni son görüşüm, demişti içinden. Ne var ki sırf Batu'nun içi rahat etsin diye birkaç gün sonra bu defa onunla gidip aynı şeyleri ikinci kez dinlemek zorunda kalmıştı.

Ellerini kurularken karnını yeni bir sancı yokladı. Hayır, dedi kendi kendine, daha şimdi – ve küfrederek tekrar kabine koştu.

Mercan artık yoktu. Şu halini görse kim bilir nasıl gülerdi. Hem güler hem üzülürdü. "Biz ölüleri üzemeyiz, sadece onlar bizi üzebilir," diye bir lafı vardı rahmetli annesinin. Kendi mi uydurmuştu yoka bir yerde mi okumuştu bilmiyordu, sormaya fırsatı olmamıştı. Yeni-

den ellerini yıkarken, çalışmam lazım, diye düşündü Ezgi, kendime acımayı, üzülmeyi, ağlamayı bırakıp çalışmam lazım.

"İki kadın öldürüldü ve hiçbir şey yapmadan oturuyoruz," diye çıkıştı toplantı odasına dönüp yerine oturur oturmaz. O sırada ne konuşulduğunu bilmiyordu; tuvalette neden bu kadar uzun kaldığını sormalarından çekindiği için hemen konuyu değiştirmek istemişti.

Akın Bey'e, Sabri'ye ve hatta Sumru'ya göre katil yakalanmıştı. Ezgi bir türlü onlar kadar emin olamıyordu. "Kız kardeşini öldürmekle Hasan Yılmaz'ın eline ne geçti? Aksine elindeki her şeyi kaybedecek, bütün planları suya düşecek," diye bir soru attı ortaya.

Sumru masanın üzerine yayılmış kâğıtların arasında Hasan'ın Mert'e saldırdığı fotoğrafı bulup çıkardı. "Öfke kontrolü sıfır. Bunun gibiler planlı cinayet işlemez ki. Bir anda gözü döner sonra da benim suçum yok, beni tahrik ettiler der."

Ezgi'nin buna itirazı yoktu ancak yine de taşlar yerine oturmuyordu. "Hâlâ hiç kimsenin üzerinde durmadığı iki isim var," dedi. "Cem Gören ve İskender Mahmut."

Sabri sıkıntıyla yüzünü buluşturdu fakat sesini çıkarmadı. Onun yerine Akın Bey konuştu. "O ikisinin Mercan Hanım'ı öldürmek için nasıl bir sebebi olabilir?"

"Sedef'i ve Mercan'ı aynı insanın öldürdüğüne neden bu kadar eminiz? Alakasız iki cinayet olamaz mı?"

"Daha kalabalık bir şehirde belki fakat Yenikent'te çok düşük olasılık," dedi Sabri. "Dahası, dolaylı yoldan olsa bile bu iki kişinin birbiriyle alakası var. Tesadüf demek bana gerçekçi gelmiyor."

Sumru, doğru söylüyor der gibi başını salladı.

"Peki bana gelen şu acayip videoyu ne yapacağız?" diye sordu Ezgi.

Akın Bey gözlüklerini çıkarıp ışığa tuttu. "Bu kızın videoyu sadece sana gönderdiğine emin miyiz?"

"Hiç sanmıyorum, bence bir sürü yere göndermiştir. Hatta içimden bir ses bir-iki saate *Çapraz Ateş* denen lağım çukurunda yayınlanır diyor." Ezgi bunu söylerken gözlerini Sabri'ye dikti.

"Ne olursa olsun biz yayınlayamayız," dedi Akın Bey. "Gazetecilik prensiplerimize uymaz. İtirazı olan var mı? Sabri? Ezgi?"

Prensipleriniz şimdi mi aklınıza geldi dememek için kendisini zor tuttu Ezgi. Sonuçta adam haklıydı.

"Bu duyulduğunda ortalık fena karışacak," diye devam etti Akın Bey. "Şu işe bak yahu, tam da seçime 48 saat kala..."

"Video muhalefetin eline geçerse siz asıl o zaman görün kargaşayı," dedi Sabri.

"Hiçbir şey yapamazlar," dedi Ezgi. "Yapsak mı yapmasak mı diye düşünüp karar verene kadar seçim biter zaten."

Akın Bey, "Öyleyse tetikte bekliyoruz," diyerek tartışmayı sonlandırdı. "Pazar günü için Sabri görev dağılımı hazırlayacak. Her sandıkta bir elemanımız olsun, vatandaşın nabzını tutsun istiyorum. Ezgi, sen il merkezindesin. Sumru'nun yanına şoförlerden birisini vereceğiz, sandık sandık dolaşacak. Sabri, bilgi işlemdeki arkadaşlarla birlikte sonuçları buradan takip edecek. Yarın bütün gazete toplanıyoruz, daha detaylı bir şekilde üzerinden geçeceğiz."

"Son olarak, Mert Bindere röportaj istiyor," dedi Ezgi. Zehra Gören'in kampanyasıyla ilgili açıklayacakları varmış."

"Ne gibi açıklamalar?"

"Detaylarını bilmiyorum ama biz kabul etmezsek ulusal basınla konuşacakmış."

"Kiminle istiyorsa konuşsun. Zaten propaganda yasakları başladı, haber yapamayız. Ayrıca şu sırada Mert Bey'in güvenilirliğinin çok yüksek olduğunu düşünmüyorum, bence hiç şansı yok."

Ezgi bunların hepsini Mert'e uygun bir dille anlatmaya çalışmış ama ikna edememişti. Diğerleri çıktıktan sonra Akın Bey arkasından seslenince toplantı odasına geri döndü.

"Kapıyı kapatır mısın. Bu sabah Zehra Gören'le biraz atışmışsınız diye duydum."

"Şikâyet mi geldi?"

"Sitem diyelim. Röportajı internete yüklemeden önce görmek istiyorlar. Belki sondaki birkaç dakikayı çıkarabiliriz, ne dersin?"

Ezgi, karnına saplanan yeni bir sancıyla soğuk soğuk terlemeye başladı. "Çıkarmamanızı tercih ederim ama patron sizsiniz," dedi telaşını gizlemeye çalışarak. Lafı uzatmayı göze alamadı, bir an önce o odadan çıkmak zorundaydı. Bir yandan da röportajın sonunda yeteri kadar profesyonel davranıp davranmadığına emin olamıyor ve fazla itiraz edemiyordu zaten.

Masasına döndüğünde mucizevi bir şekilde karın ağrısı kaybolmuştu. Yapılacak işler listesinin en tepesinde Cüneyt'i aramak ve teşekkür etmek vardı. Henüz tam olarak ne yaptığını bilmiyordu ancak lise müdürü bizzat arayıp özür dilediğine ve pazartesi günü çaya davet ettiğine göre bir şey yapmıştı. Böyle bir dönemde en büyük sıkıntılarından birini çözdüğü için Cüneyt'e minnettardı; sadece teşekkür etmek değil sarılıp yanaklarından öpmek istiyordu fakat eli bir türlü telefona gitmiyordu. Şirin'den gelen videoyu ona söylemek zorundaydı ama kendisini o kadar bitkin hissediyordu ki yarına kadar bekleyebilir dedi içinden. Belki başka bir yerde görür. Belki benim söylememe gerek kalmaz.

Sumru'nun yanına gidip, "Zehra Gören'in doğum günü davetiyle ilgili ne biliyoruz?" diye sordu.

"Tek bildiğimiz çok yakın çevresi davet edilmiş, kalabalık değilmiş... 50 kişi kadar."

"50 kişi az mı? Senin doğum gününe kaç kişi geliyor?"

"Zehra Hanım'ı benimle aynı kefeye koyduğun için teşekkür ederim. Basına servis edilmedi ama kendi aralarında fotoğraf çekmişlerdir mutlaka."

"Neyi merak ediyorum biliyor musun?"

"Sanırım tahmin ediyorum: Cem ve İskender."

"Bravo. Cem ve İskender."

"Benim kankalara bir sorayım, belki profesyonel bir fotoğrafçı tutmuşlardır."

7.

İskender duş alıp üstünü değiştirdikten sonra Cem'in yanına gitti. Masasının üzerine eğilmiş, bir elinde büyüteç, diğerinde ince uçlu kalemiyle çalışırken buldu onu. Bütün pencereleri açıp odayı havalandırmak, yatağı toplamak, kanepenin üzerindeki ıvır zıvırı kaldırmak istiyordu ama ellerini arkasında birleştirip hiçbir şey yapmadan öylece durdu bir süre. Cem'in beyaz sayfayı yüzlerce minik detayla doldurmasını izledi. İşinin üzerine kapanıp böyle keskin bir dikkatle çalışması, çocukluğunu geçirdiği kasabadaki saat tamircisi yaşlı amcayı anımsattı. Beyaz sakallı ve takkeli bu amca, dükkânın önünde top oynayanları taş atıp kovalar ve hiç kimseyle konuşmazdı. İskender dükkânına girip onu çalışırken izlemek isterdi ama bir türlü korkusunu yenemediğinden karşı duvarın dibine tüner ve camın ardında neler döndüğünü hayal etmekle yetinirdi. O sırada altı-yedi yaşında olmalıydı. Hepsi o kadar geride kalmıştı ki bazen kasabanın adını bile hatırlamakta zorlanıyordu.

"Nihal Abla'ya bir sesleneyim mi, ortalığı toplasın? Ne dersin başkan?"

Cem'i ilk gördüğü gün onun hakkında neler düşündüğünü de hatırlamakta zorlanıyordu. Gözünün önünde suratsız, sevimsiz, küstah bir çocuk beliriyordu ancak belki de yanılıyordu. Belki daha sonra değişmiş ve öyle olmuştu.

"Dün akşam sana mesaj attım, gördün değil mi?" Sabah telefonunu açınca gelen mesajları hatırladı, "Doğru ya görmüşsün," diye ekledi. "Saatlerce röntgen sırası bekledim yine. Kırıklar kaynadıysa artık şunu çıkarayım diyordum. Bir-iki hafta daha dursun sonra bakarız, dedi doktor."

"Hasan'ı tutuklamışlar," dedi Cem başını kaldırmadan.

"Evet, duydum. Sen de yazmışsın zaten..." Duvarla konuşsam daha iyi, dedi içinden. Odaya o kadar ağır bir hava sinmişti ki nefes almakta zorlanıyordu.

"Konuşur mu sence?"

"Ne söyleyebilir ki? Yani hapları diyorsan ondan sıkıntı çıkmaz, hiç dert etme."

"Hapları demiyorum." Cem sandalyesiyle birlikte kendisini masadan itip İskender'e doğru döndü. "Yağmur durduysa avluya çıkıp biraz hava alalım."

Günbatımı yaklaşırken hava koyu bir griye bürünmüştü. Çiftlik evinin arkasındaki tepelere sokulan bulutlar, sessiz şimşeklerle içlerinden mavi mavi aydınlandıkça İskender kolundaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Cem de onun gibi gözünü bulutlara dikmişti. Bir an için ona her şeyi söylemeyi düşündü – aslında eve dönene kadar sık sık düşünmüştü bunu ve sonunda Şirin'in gösterdiği videoyu unutmaya karar vermişti. Fakat şimdi o kadar emin değildi. Daha doğrusu kendisini bırakırsa sözcükler ağzından dökülecek ve artık ne olacaksa olacaktı, zaten belki de en doğrusu da buydu ama–

"Hapları geç, Hasan fotoğraflar hakkında bir şey söyler mi?"

"Söylese kaç yazar başkan? Ne diyebilir ki gözünü seveyim? Ayrıca onun sözüne kim inanır?"

"Bence de kimse inanmaz. Yine de zamanlaması çok tatsız oldu, iki gün daha bekleyemez miydi... Aman iki gün sonra ne değişecek sanki? Boş boş konuşuyorum işte, sen bana aldırma."

Neredeyse 20 yıl boyunca her günleri birlikte geçmişti. Günün her saati aklından ne geçtiğini, ne istediğini, nasıl bir ruh halinde olduğunu bildiğine inanırdı İskender. Bunca yıl onu ayakta tutan da bu inanç ve güven duygusu değil miydi?

Oysa şimdi avluda tam karşısında duran adam ona o kadar yabancıydı ki sıkıntıdan midesi düğüm düğüm oluyordu.

Sandalyesinin tekerleklerine asılıp avluda dolanırken, "Anneme söyleyeceğim, şu saçma sapan çiçekleri ekmekten vazgeçsin artık," dedi Cem. Hızla havası değişmiş, yüzü gevşemişti. "Yine bütün gece hastanede mi kaldın?"

"Yok başkan, röntgeni çektiler sonra çıktım. Vito'da uyuyakalmışım."

"Hadi ya," diye sırıttı Cem. "Belin tutulmamıştır umarım. Keşke eve dönseydin, burada daha rahat ederdin."

İskender yine tüylerinin diken diken olduğunu hissedip gömleğini sıvalı kollarını indirdi.

"Hadi şu topu bul da biraz şut çekelim," dedi Cem.

8.

Kasada durup siparişleri alan 50 yaşlarındaki kadın artık Ezgi'yi tanımış ve hal hatır sormaya başlamıştı. Burada kendi evimden daha çok zaman geçiriyorum, diye

geçirdi içinden ve kahvesini alıp Orhan'ın oturduğu masaya doğru ilerledi. Yıllar önce gittiği doktor, kafeinin hastalığını tetikleyebileceğini söylemişti ancak umursamıyordu. Ona göre böyle şeyleri kafaya takmak, ya dokunursa diye korkuyla hareket etmek kafeinden daha tehlikeliydi. Kendisini çığ tehlikesi olan bir dağın yamacında kamp kurmuş gibi hissediyordu. Korkudan alışkanlıklarını değiştirmeye başlarsa endişeleri katlanarak büyüyecek ve o korkunç günler geri dönecekti.

Orhan'ın yorgunluktan gözlerinin altı morarmıştı. O da benim gibi uyuyamıyor herhalde diye düşündü. Makyajla kapatmayı da bilmiyordu tabii.

"Hasan Yılmaz, kız kardeşinin öldürüldüğü gece evde olduğunu iddia ediyor," diye kaldıkları yerden devam etti başkomiser, "ancak annesi dışında bir tanığı yok. Teyzesi, ben uyuyordum görmedim diye değiştirdi ifadesini. Onu bir kenara koyalım şimdilik. Diyelim ki sen haklısın ve iki cinayeti aynı kişi işlemedi. Yüksek sesle düşünüyorum... Öyleyse Sedef'i kim öldürdü? Şimdiye kadar sadece iki şüpheli üzerinde durduk: Mert ve Hasan. Cem'in ve İskender'in üzerinde hiç durmadık çünkü..."

"Çünkü Zehra Gören," diye araya girdi Ezgi.

"Çünkü cinayet gecesi İskender, Yenikent Merkez Hastanesi'nde, Cem Gören ise annesinin yaş günü davetindeydi."

"Seninle konuşmak istediğim konu tam da buydu," dedi Ezgi. Orhan'ı teorilerle bombardımana tutmaktansa düşünmesine fırsat verip kendiliğinden aynı noktaya varmasını beklemenin daha verimli olduğunu öğrenmişti artık. "Sumru, Zehra Hanım'ın davet için tuttuğu fotoğraf stüdyosunu buldu ve nasıl becerdi bilmiyorum ama bir disk dolusu fotoğrafla geri geldi."

Ezgi yanında getirdiği ekran çıktılarını birer birer Orhan'ın önüne dizdi. Daha o sabah Zehra Gören'le rö-

portaj yaptığı salon, fotoğraflarda ışıl ışıl aydınlıktı ve son derece şık giyinmiş insanlarla doluydu. Uzun yemek masası açık büfe şeklinde hazırlanmış ve üzeri soğuk mezeler, salatalar, birer lokmalık tartlar ve böreklerle donatılmıştı. Beyaz önlüklü bir garson kocaman bir et parçasını ince ince dilimleyip konuklara servis ediyordu. Zehra Hanım kırmızı bir elbise giymişti ve her zamankinden daha neşeli görünüyordu.

Ezgi, kadının tabağına tatlı koyarken dönüp kameraya poz verdiği bir fotoğrafın arka planını parmağıyla işaret etti. Cem Gören, kalabalıktan bunalmış bir suratla salonun uzak bir köşesine sandalyesini çekmiş, tek başına duruyordu. "Kayıtlara göre bu saat 21.00'de çekilmiş."

Sıradaki fotoğrafa geçti.

"Bu ise 21.03, pasta kesiliyor. Cem Gören annesinin yanında duruyor ve biraz zoraki olsa da gülümsüyor en azından. Ve sonra... bu ise 21.15'te çekilmiş. Arkadaki kapıya bakar mısın lütfen."

Orhan masaya eğilip fotoğrafta Ezgi'nin gösterdiği noktaya baktı. "Nereye açılıyor bu kapı?"

"Salonun tek kapısı var zaten, hole açılıyor. Evi biliyorsun, gözünde canlandırır. Sağda merdiven var ve holü dümdüz geçince diğer odalara açılan koridor."

"Tuvalete gitmiş olamaz mı?"

"Tek başına mı? İskender o gece görevinin başında değildi hatırlarsan. Evde çalışan başka birisi yardım etmiş olabilir tabii."

"Peki ne var bunda?"

"Sumru'yla birlikte o gece çekilmiş bütün fotoğrafları tek tek taradık. Cem Bey nereye kayboldu bilmiyoruz ancak uzun bir süre ortalıkta görünmüyor. Şu karede salona geri dönüyor."

"Bu ne zaman çekilmiş?"

"22.49," dedi Ezgi. Kahvenin tadı hiç hoşuna gitme-

miş, üstüne üstlük birkaç yudumun ardından karnında başlayan kıpırtılar moralini bozmuştu. Kendisini, kafedeki tuvalet acaba çok kalabalık mıdır, diye düşüncelere gömülürken buldu ve hemen dikkatini önündeki fotoğraflara vermeye çalıştı. "94 dakika boyunca nerede olduğunu bilmiyoruz. Çiftlik eviyle Sedef'in otomobilinin bulunduğu yerin arasında yaklaşık15 dakikalık yol var."

Orhan, "Tamam ama..." diye itiraz etmeye başladığında Ezgi eliyle onu durdurdu.

"Biliyorum çok saçma geliyor. Ama esas bombayı görünce o kadar da saçma olmadığını anlayacaksın. Bugün Şirin Eseroğlu bana şöyle bir video yolladı. Hangi niyetle yolladı, başka kimlere yolladı bilmiyorum. Defalarca aradım, telefonunu açmadı. Her neyse, bunu izlemen lazım."

Orhan, Ezgi'nin önüne bıraktığı telefonun ekranındaki videoyu oynatmaya başladı. Ezgi kahvesini bitirmek istemediğine karar verdi, artık kokusu bile karnını ağrıtıyordu. Fincanı yanındaki boş masaya koydu ve gözlerini Orhan'ın suratına dikti. Liman Kafe'nin gürültülü ortamında telefonun minik hoparlöründen gelen sesler zor duyuluyordu. Yine de Sedef Yılmaz'ın neşeli kahkahaları, o gün belki onuncu kez Ezgi'nin kulaklarında çınladı.

"Hayır hayır hayır, itiraz istemiyorum. Çok bekledik, artık bunu çekip herkese göstereceğiz."

"Şu anda çekiyor musun?"

"Bilmem, olabilir. Ya kızma! Annen gördüğünde ne kadar mutlu olacak düşünsene. Bundan daha büyük yaş günü hediyesi var mı?"

"Annemin mutlu olması zerre kadar umurumda değil. Ben sadece seni mutlu görmek istiyorum. Diğer herkesin cehenneme kadar yolu var."

"Madem öyle, sadece benim için. Hadi lütfen, bir kere daha."

Cem, oldukça rahat hareketlerle ayaklarını tekerlekli iskemlenin desteklerinden indirip yere basıyor. Ayağa kalkıyor. Bunu gerçekten yapabildiğine emin olmak ister gibi bir süre durup bekliyor. Ardından kameraya doğru bir adım atıyor. Tam dengesini kaybedecekken hızla kendisini toparlıyor, ikinci adımı biraz daha temkinli atıyor, üç, dört, beş derken kendine güveni geliyor, ellerini cebine sokuyor ve yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle kameraya yaklaşıyor.

Yedinci Bölüm

28 Eylül Cumartesi
Az bulutlu, 12°

1.

"Annemle babam neredeyse bütün ömürlerini bu çiftlikte geçirmiş. Annem burada öldü. Allah uzun ömür versin, babam da burada ölecek herhalde."

"Peki ya siz?" diye sordu Orhan. "Yani hiç sıkılmadınız mı? Başka bir yerde çalışmayı hiç düşünmediniz mi?"

"İnsan evinden sıkılır mı?" diye güldü Nihal Hanım. "Çayınızı tazeleyeyim mi? Buz gibi oldu."

"Olur, teşekkür ederim," dedi Orhan. Kadın ocağa gittiğinde o da mutfak masasından kalkıp pencereden dışarıya baktı. Avlu yeni yıkanmıştı ve ıslak taşlar güneşte ışık saçıyordu. Orhan'ın külüstür otomobiliyse leş gibi toz toprak içerisindeydi. Havanın bozmayacağına güvense bugün bir ara yıkatırdı belki. Yavuz nereye kaybolmuştu acaba?

Gözü eski ahırların çatısındaki kırmızı kiremitlere, ardından beton duvara tutturulmuş basketbol potasına kaydı. Avlu, etraftaki narin görünümlü süs bitkileriyle hiç de top oynamaya uygun bir yer gibi görünmüyordu

ancak Cem istediyse doğal olarak kimse sesini çıkaramazdı.

"Anneniz çok erken vefat etmiş sanırım," dedi Nihal Hanım'a.

"Bünyesi zayıftı. Bence Almanya'nın soğuğu yaramadı ona. Döndükten birkaç ay sonra zatürreeden gitti."

"Almanya'da ne kadar kaldı?"

"Bir yıl kalmışlar. Ben çok küçüktüm, hatırlamıyorum. İkide bir babama annem ne zaman dönecek diye sorardım, sırf onu hatırlıyorum."

"Neden gitmişti?"

"Zehra Hanım'la Hale Abla'yı yalnız bırakmamak için tabii ki. Mithat Bey iki-üç ayda bir gider gelirdi. Cüneyt Bey orada doğdu, biz bebeği ilk kez Yenikent'e döndüklerinde gördük. Şeker istemiyordunuz değil mi?"

"Hayır, teşekkür ederim," diyen Orhan tekrar kadının karşısına oturup not defterini açtı. "Sedef Yılmaz'ın öldürüldüğü günle ilgili birkaç soru sormam gerekiyor."

"Daha önce gelen memur beye her şeyi anlatmıştık aslında. Ben hâlâ şoktayım," dedi kadın. "Çok fena asabım bozuldu."

Belki biraz abartıyor ama yalan söylemiyor, diye düşündü Orhan. "Cumartesi günü Sedef Yılmaz'ın çiftliğe geldiğini gördünüz mü?"

"Geldiğini görmedim. O gün burası ana baba günüydü. Yemek şirketinin yolladığı adamların başında durmazsam mutfağımı rezil ediyorlar. Daha önce başıma geldi. Bu defa yeminliydim, bir an olsun gözümü üzerlerinden ayırmadım. Fakat bir ara Zehra Hanım'a bir şey sormam gerekti, pencereden kafamı uzattım ve o sırada gördüm Sedef'i."

"Zehra Hanım avluda mıydı?"

"Evet, bizim ortancalara böcek musallat oldu, hepsi çürüdü. Babam toprak almaya gitmişti, Zehra Hanım da

saksıları temizliyordu. Sedef, Cem'i görmeye gelmişti, Zehra Hanım'a avluda rastlamıştır."

"Cem Bey neredeydi?"

Kadın, çok acayip bir soruymuş gibi baktı. "Kendi katındaydı tabii. Çalışıyordu, kahvaltısını indirdiğinde gördüm."

"Çalışıyordu derken?"

"Vallahi bilmiyorum. Cem Bey öyle şeyler sormamızdan hiç hoşlanmaz. Ama anladığım kadarıyla yine bir şeyler çizip duruyor. Bir tane kitabı var biliyorsunuz."

"Çizgi roman değil mi?"

Öyle herhalde, der gibi başını salladı kadın.

"Sedef Hanım, Cem Bey'in yanında ne kadar kaldı?"

"Ne desem yalan olur. Başımda çok büyük dert vardı, gelen yemekler buzdolabına sığmayınca ne yapacağımı şaşırdım. Kahvaltılıkları filan toplayıp bizim müştemilattaki eski buzdolabına yolladım."

Orhan notlarını karıştırdı. "Müştemilatta kimler kalıyor?"

"Babam, ben, bir de Zehra Hanım'ın şoförü Aydın. Aydın o gün izinliydi, şehirde kalıyordu. Pazar akşamı döndü."

Orhan, bunu daha sonra kontrol etmek üzere defterine not düştü. "İskender?"

"Onun odası burada, Cem Bey'in katındadır. Normalde hastabakıcının yapacağı işler de onda olduğu için..."

Böyle bir detayı vurgulaması Orhan'a ilginç geldi. Düşüncelere daldığını gören kadın, biraz daha açıklamak zorunda hissetti kendisini. "Geceleri sabaha kadar hazırda bekler, yani Cem Bey uyanıp tuvalete gitmek filan isterse yardımcı olmak için."

Eğer Yenikent'in dedikodu ağı Cüneyt'in tahmin ettiği kadar iyi işliyorsa Nihal Hanım çok geçmeden gerçekleri duyacaktı. Cem'in yürüdüğünü öğrendiğinde

neler hissedecekti acaba? Sevinecek miydi yoksa bunca zaman kandırıldığı için kızacak mıydı?

"İskender, cumartesi akşama kadar görevinin başındaydı öyleyse."

"Dediğim gibi, ikisini de görmedim. Mutfağa çıksaydı görürdüm ama çıkmadı."

"Peki Sedef Hanım'ın çiftlikten ne zaman ayrıldığını hatırlıyor musunuz?"

"Ben buzdolabını boşalttığım sırada gitmiş olmalı. Tek hatırladığım, Cüneyt Bey çiftlikten ayrıldığında Sedef'in arabası avluda değildi."

"Gözünüzü yemek şirketinden gelenlerin üzerinden ayırmadıysanız onu nasıl fark edebildiniz?"

"Cüneyt Bey çok tatlıdır; hoşuma gidiyor diye giderken hep bisikletinin zilini çalar, ben de mutfaktaysam mutlaka pencereye çıkar el sallarım. Böyle bir âdet var aramızda. Cem'le ikisi o kadar zıt karakterler ki."

"Öyleyse Cüneyt'e el salladınız ve Sedef'in arabasının orada olmadığını gördünüz."

"Evet, babam gelince kamyoneti oraya çekecek diye bilhassa baktığımı hatırlıyorum."

"Ama Sedef Hanım'ın tam olarak ne zaman gittiğini görmediniz."

"Babam gelmeden önceydi o kesin, yani üçten önce. Babama kızmıştım, onca işimiz gücümüz var, hepi topu iki torba toprak alıp geleceksin, bu kadar uzun sürer mi diye."

Orhan notlarının üzerinden geçti. "Zehra Hanım'ın şoförü Aydın pazara kadar çiftliğe dönmedi diyorsunuz. Peki ya İskender? Cumartesi günü hiç mi görmediniz?"

Kadın gözlerini cama doğru çevirip detayları hatırlamaya çalıştı. "Gördüm, görmez olur muyum ama akşamüstü gördüm. Misafirler 19.00'da gelmeye başladı. Öyleyse Cem Bey'i üst kata çıkardıklarında saat 18.30 filandı herhalde. Büyük kaza atlattık, Allah korudu."

"Şu kazayı da anlatabilir misiniz, tam olarak ne oldu?"

"İskender'le babam, Cem Bey'i sandalyesiyle yukarıya çıkarıyordu. Cem Bey üst kata taşınmaktan hiç hoşlanmaz, biraz küçük düşürücü buluyor galiba. Halbuki ne var bunda? Neyse, annesinin doğum günü diye o gün ses etmedi. Bunlar merdivenin tepesine vardığı sırada İskender'in ayağı mı takılmış ne olmuş ben de tam olarak bilmiyorum ama dengesini kaybetmiş. Cem Bey'i düşürmeyeyim derken herhalde ters bir hareket yaptı, eli ters döndü ve iki parmağını kırdı."

"Siz orada mıydınız bunlar olduğunda?"

"Yok, gürültü patırtıya çıktım ne oluyor diye." Masanın tahtasına vurdu. "Ya düşürselerdi? Sonra Cem Bey İskender'i acile gönderdi, git şu eline baktır diye. Sabaha karşı dönmüş, öyle dediler. Pazar günü kötü haber geldiğinde buradaydı, ondan eminim."

"Davet bittiğinde Cem Bey'i kim aşağı indirdi?"

"Yemek şirketinin garsonlarından ikisi yardım etti, Allah razı olsun. Babamın artık eski gücü kalmadı, tek başına yapamazdı."

"Öyleyse İskender cumartesi akşamı saat 18.30'dan ertesi sabaha kadar çiftlikte değildi."

Nihal Hanım, ben bilmem der gibi kaşlarını kaldırdı.

2.

"Dün mesajlarıma bile cevap vermedin, bu sabah arayınca şaşırdım doğrusu," dedi Ezgi.

Şirin kapalı bir yerde oturmak istemediği için sahile inmişlerdi ve sıkı sıkı giyinip banklara kurulmuş keyif yapan insanlardan olabildiğince uzakta yürüyorlardı. Bu sabah bulutlar biraz aralanmış, güneş yüzünü göstermişti. Günlerdir ilk kez deniz çarşaf gibiydi. Yenikent seçim-

den bir gün önce gücünü topluyor, diye düşündü Ezgi. Onun da gücünü toplaması gerekiyordu ama bugün bir dakika bile boş zamanı olmayacaktı.

"Sabahın köründe İskender kapıya dayandı," dedi Şirin ağlamaklı bir sesle. "Apartmana nasıl girmiş bilmiyorum. Güm güm vurup binayı ayağa kaldırdı, bağırdı çağırdı, sonra gitti."

"Korktuğun için beni aradın öyleyse."

"Sadece korkmak değil. Bütün bu yalanlardan bunaldım artık. Bitsin istiyorum."

Buluştuklarından beri kendisini zor tutan Ezgi'nin sabrı bir anda taşıverdi. "Günlerdir masal anlatıp herkesin kafasını karıştırdıktan sonra şimdi yalanlardan bunaldım demek abes kaçmıyor mu Şirin? Ayrıca yalan ifade vermek suçtur, biliyorsun değil mi?"

"Yalan söylemeyi ben istemedim ki, mecbur kaldım. Önce İskender zorladı, sonra da Hasan."

Biraz önceki itiraflarını dinledikten sonra artık kızın söylediği hiçbir şeye inanası yoktu. "O fotoğrafları çekmeye İskender mi seni zorladı yani?"

"Eğer dinlemeyeceksen siktir git," dedi Şirin. Nefretle kıstığı gözlerinin arkasında kafası karışık, ne yapacağını bilemeyen ve yardım isteyen genç bir insan olduğunu seziyordu Ezgi.

"Tamam, gel şu banka oturup rahat rahat konuşalım."

Şirin oturur oturmaz başını iki elinin arasına alıp sayıklar gibi yeniden anlatmaya başladı. "İskender'in tek derdi Cem'e laf gelmesin. Hasan'ın tek derdiyse kendisine laf gelmesin. Konuşursan yanarız, ben yanarsam senin de canını yakarım dedi. Ezik durur ama aslında sağı solu hiç belli olmaz, gözü döndü mü her türlü manyaklığı yapabilir. O kadını öldürdüğünü duyunca... Korkmakta haksız sayılmazmışım değil mi?"

"Kafam karıştı Şirin, şunu baştan tane tane anlatır

mısın lütfen. Hem artık Hasan'dan korkmana da gerek yok."

"İskender sana bunları anlattığımı öğrenirse aklını oynatır."

Ezgi, sabırlı ve yapıcı bir tonda konuşmak için insanüstü bir çaba harcıyordu. "Sana yardım etmemi istiyorsan her şeyi olduğu gibi anlatman gerek. Eğer İskender'den korkuyorsan ona da bir çare buluruz. Sen önce bana bir anlat, sonra polise nasıl aktaracağımızı beraber düşünelim, tamam mı?"

Şirin başını kaldırıp burnunu çekince bir süredir ağladığını olduğunu yeni fark etti. Çantasından kâğıt mendil çıkarıp uzattı.

"Öyle dışarıdan göründüğü gibi iyi huylu, tatlı bir insan değildi," dedi Şirin kirlenen mendili elinde buruştururken. "Senin gazetede o yazdıkların Sedef'in sadece bir yüzü. Canı sıkıldığında sırf kendisini eğlendirmek için manyak manyak şeyler yapardı. Sinir olduğu insanların canını yakmaktan zevk alırdı... Sigaran var mı?"

"Paket taşımıyorum."

"Cem'le evlenme işi ciddiye binince buna bir havalar geldi. Kendisini çok yukarılarda görmeye başladı, sanki çok büyük bir iş başarmış gibi. Böyle bir pozlar, bir havalar... bilmesen dünyanın en fedakâr kızı zannedersin. Sakatlara yardım ediyor, ailesini geçindirmek için saçını süpürge ediyor, korkunç çileler çekiyor falan... Var ya, hepsi yalan. Cem'in parasını hortumluyordu sadece. Bir günü bir gününü tutmuyordu, başta Cem'i çok seviyordu, sonra nefret ettiğini ama katlanmak zorunda olduğunu söyledi, bir hafta geçmedi yine deliler gibi sevdiğine karar verdi. Ben bir şey demeye kalksam, ne bileyim, iyi düşündün mü, bu kadar kıl bir adamla evlenmek istiyor musun desem deliye dönerdi. Ben ne anlarmışım? Onun hayatına burnumu sokmayı bırakıp kendi işime bakmalıymışım.

Zaten Cem suratsız filan değilmiş, insanları sevmediği için öyle yapıyormuş. İkisi birlikteyken başka kimsenin anlayamayacağı çok özel bir dünyaları varmış."

"İlk konuştuğumuzda Cem'e kesinlikle âşık değil demiştin."

"Kendisi öyle söylemişti. Aşk değil, iş bu demişti."

"Belki sen de biraz kıskanıyordun."

"Sen olsan sen de kıskanırdın! Güya en yakın arkadaşımdı. Bütün hayatımız birlikte geçti. Üniversiteye başladığımızdan beri İstanbul'a taşınma planı yapıyorduk. Önüne daha iyi bir fırsat çıkınca hepsini çöpe attı. Evlendikten sonra eskisi kadar sık görüşemeyiz çünkü Cem istemeyebilir diyordu. Açık seçik söylemese de Cem senden hoşlanmıyor demeye getiriyordu. Ben sanki ona bayılıyorum! İskender'e neden yüz veriyorsun, şoförle arkadaş olunmaz diye bana kızıyordu. Biliyor musun, en büyük kavgamızı İskender yüzünden ettik. Ben bu adamdan galiba hoşlanıyorum dediğimde çıldırdı resmen. Tamam vazgeçtim, hoşlanmıyorum diyene kadar benimle konuşmadı."

"Mert Bindere'nin Sedef'i taciz ettiği yalanı nereden çıktı?"

"Kampüste gördüğümüzde ne yakışıklı adam filan diye geyik yapardık. Herkes yapıyor. Daha önce o taciz dedikoduları çıkmıştı. Doktora öğrencilerinden iki kız şikâyetçi olmuş filan, millet konuşuyordu zaten. Ben bir gün kendimi tutamadım Sedef'e dedim ki, Cem gibi birisini kendine âşık etmek çok kolay ama Mert gibi birisi ne yaparsan yap suratına bakmaz. Azıcık haddini bilsin diye damarına bastım yani. Belli etmedi ama çok sinirlendi. Bir şeyi kafaya taktı mı gözü başka hiçbir şey görmezdi. İki hafta boyunca her gün okula geldi. Normalde sınavlar için bile gelmezdi. Adamın derslerine girdi, sürekli peşinde dolaştı, resmen çevresinde pervane oldu."

"Mert ne yaptı?"

"Bence fark etmedi bile. Zaten o yüzden kafayı fena taktı Sedef. Manyak halleri beni korkutmaya başladı. Kızım kendine gel, dedim, normal değil bu yaptığın, evleneceğim diyorsun, ya Cem'in kulağına giderse? Ruhu duymaz, dedi. Mert Hoca'yı bir gün otoparka kadar takip etti, ben de peşinden gittim, huylandım açıkçası. Sen uzakta bekle, sakın yanımıza gelme, bugün burada bitecek bu iş, dedi. Saçma sapan bir şey yapma, aklını başına topla dedim ama beni dinlemedi. Tepem atmasaydı çekmezdim."

"Şu fotoğrafları bana bir gösterir misin?"

"Mert Hoca bunu deli sandı bence," dedi Şirin telefonunda fotoğrafları bulurken. "Ne yapmaya çalıştığını ben de anlamadım. Yüzünü okşamak mı istedi, öpmek mi istedi bilmiyorum. Hayatımda gördüğüm en acayip şeydi. O kadar acayip olmasa silerdim belki bunları."

Ezgi'nin baktığı ilk karede Sedef elini Mert'in yanağına koymuş gülümseyerek gözlerinin içine bakıyordu. Gerçekten tuhaf bir görüntüydü. Mert'in suratındaki şaşkın ifade kadar Sedef'in acayip gülümseyişi de insanı tedirgin ediyordu. Bir sonraki karede Mert, genç kadının elini itmeye çalışırken Sedef'in gülümsemesi yok olmuştu. Son iki kareyi Ezgi çok iyi biliyordu. Sedef'in dehşet içerisinde kendisini Mert'ten korumaya çalışıyormuş gibi göründüğü fotoğraflardı bunlar. İnsan öncekileri bilmeyince kafasında farklı bir hikâye kuruyordu.

"Sedef onu gözetlediğimin farkında değildi. Utanmadan gelip bir de yalan söyledi. Mert Hoca numaramı aldı, bu akşam çıkıp içki içeceğiz dedi."

"Sen ne yaptın peki?"

"O kadar kızdım ki fotoğrafları basıp İskender'e verdim. Yemin ederim böyle olacağını düşünemedim."

"Ne düşündün peki? Aklından ne geçtiğini anlamaya çalışıyorum Şirin."

"İskender'le birkaç kere muhabbet etmiştik. Sedef' ten hiç hoşlanmıyordu, daha doğrusu Cem'i üzecek diye korkuyordu."

"Sen de İskender fotoğrafları patronuna gösterir ve evlenmekten vazgeçirir diye düşündün."

"Sedef'in nasıl bir insan olduğunu başkaları da görsün istedim. Suç mu bu? Yalan söyleyen, numaralar çeviren kendisiydi. Benim yaptığımda ne var ki?"

"Hasan peki? O nasıl karıştı bu işe?"

"Cem buna son iki fotoğrafı göstermiş. Bak bu adam senin kız kardeşini ayartmaya çalışıyor demiş."

"O da gidip Mert'e saldırmış," diye tamamladı Ezgi. O kadar gergindi ki kasları acımaya başlamıştı. "Cem'in yürüdüğünü ne zaman öğrendin?"

"Sedef ölmeden bir gün önce. Bana videoyu kendisi yolladı. Başarılarıma bunu da ekledim, yazmış altına. Neden gizliyorsunuz diye sordum. Cem annesine sürpriz yapmak istiyormuş. Sakın kimseye gösterme dedi, söz vermemi istedi. Ben de söz verdim."

"Şimdi ne değişti de birden sözünden döndün?"

Şirin, nasıl anlamazsın der gibi hem şaşkın hem öfkeli bir suratla Ezgi'ye baktı. "İskender'i seviyorum ama ne dersem diyeyim gerçekleri görmüyor. Cem'in ona köle muamelesi yaptığını kabul etmiyor. Aklını başına getirmek için başka ne yapabilirdim ki?"

3.

Nazım Çavuş, kamyonetin paspaslarını taşlara vura vura silkelerken Orhan yanına yaklaşıp, "Kolay gelsin," dedi. Yaşlı adam kalın camlı gözlüklerinin arkasından gözlerini kısıp tanımaya çalıştı. "Başkomiser Orhan Tunç, Cinayet Şube'den. Geçen gün gelmiştim hani..."

Çavuş, bildim ama çok da umurumda değil der gibi omuz silkti.

"Sedef Yılmaz cinayetiyle ilgili birkaç sorum olacak."

"Katili yakalamışsın?"

"Dosyadaki eksik bilgileri tamamlıyorum. Cumartesi günü Zehra Hanım'ın doğum günüymüş," dedi Orhan. "O sabah Sedef Hanım bir ara buraya gelmiş. Sen burada mıydın Nazım Abi?"

Çavuş, "abi" lafının üzerine ters bir bakış attı. "Cüneyt Bey'in arkadaşıydın değil mi?"

"Tabii ya, hatırlamadın mı?"

Adam bir kez daha omuz silkti. "Zehra Hanım toprakla gübre istedi, onları almaya çıktım. Kız geldiğinde yoktum."

"Peki ya dönüşte?"

"Çiftliğin kapısından çıkarken gördüm."

"Hangi kapısından?"

Çavuş koluyla gösterdi. "Yolun başında asfalta çıkarken ana kapı var ya işte."

Tarif ettiği yerde aslında kapı filan yoktu. Çitlerin arasında çiftliğe kadar uzanan toprak yolun başladığı bir sapak vardı sadece.

"Sen dönerken o gidiyordu yani?"

Çavuş evet anlamında başını salladı. "Kornaya bastım, o da el salladı. Bastı gitti."

"Saat kaçtı hatırlıyor musun?"

Adam bu defa bilmiyorum der gibi başını salladı. Kamyonetin diğer tarafına geçip öteki paspası çıkardı ve yaşından beklenmeyecek bir güçle taşlara vurmaya başladı. Çıkan sesler avluda yankılanıyor, uzaklarda öten bir horozun asabi sesine karışıyordu. Rüzgâr, tozları havalandırırken Orhan sıkıntıyla başını kaşıdı.

"Peki İskender'i gördün mü o sabah?"

"Akşam gördüm. Cem Bey'i yukarı çıkarırken."

"Sanırım bir kaza olmuş."

"Mühim bir şey değildi."

"İskender'in parmakları kırılmış."

Çavuş belli belirsiz omuz silkti. Orhan boşuna çabaladığını anlamasına rağmen son bir kez şansını denedi. "Bu İskender, Cem Bey'in sağ kolu gibi biri değil mi?"

"Uğursuzun tekidir. Elini neye sürse bozar. Oğlanı da o bozdu zaten."

Şımarıklığını kastediyor olmalı, diye düşündü Orhan. Adam haksız sayılmazdı, Cem'in sahip olduğu bir numaralı güç paraysa, iki numaralı güç de İskender'in cüssesiydi. Şoförünü insanlara karşı bazen kalkan bazen de silah gibi kullandığını Yenikent'te bilmeyen yoktu.

Evin avluya açılan kapısına doğru doğru bakan başkomiser, "Gelmişken Cem Bey'e de bir merhaba diyeyim," dedi.

Nazım Çavuş bunu duyar duymaz paspası bırakıp Orhan'ın önünü kesti. "Cem Bey şu anda müsait değil."

"Kapıdan bir kafamı uzatıp hal hatır soracağım, o kadar..."

"Cem Bey meşgul."

Orhan'ın gözü mutfak penceresinde onları izleyen Nihal Hanım'a kaydı. Baba kız tetikte bekliyorlardı. Zorla Cem'in yanına girmeye kalksam ne yaparlar diye geçirdi aklından. Hemen Zehra Hanım'ı ararlardı, o da başsavcıyı arayıp hesap sorardı. Değmez, diye düşündü Orhan. Cem yanında avukatı olmadan tek kelime etmeyecekti zaten.

"Peki öyleyse, çok selam söyle. Tekrar gelecekmiş dersin."

Otomobiline doğru ilerleyen Orhan, Yavuz'un toprak yoldan sallana sallana yaklaştığını gördü. Kapıyı açıp bekledi. "Nereye kayboldun Yavuz?"

"Etrafı tetkik ettim başkomiserim."

"Bir şey bulabildin mi bari?"

"Yok başkomiserim ama arazi çok büyük."

Orhan direksiyona geçti. "Hayırdır Yavuz, arsa mı bakıyorsun? Villa mı yaptıracaksın?"

"Yok be abi, bende öyle para ne gezer?"

Orhan ciddileşti. "Senden iki şey istiyorum ama acil, pazartesiyi beklemez. Birincisi Zehra Gören'in şoförü Aydın'ı bulacaksın. Cinayet günü neredeymiş, kiminleymiş hepsini öğreneceksin. İkincisi hastaneye gideceksin, acil servisten İskender'in kayıtlarına bakacaksın. Kişisel bilgi filan diye engel olmaya kalkarlarsa bütün cazibeni kullan. Hemşireyle flört et, nöbetçi doktora çorba ısmarla, bilmiyorum artık, ne yapıyorsan yap ve beni şu savcıyla muhatap olmak zorunda bırakma."

"Anlaşıldı başkomiserim."

Toprak yoldan sarsıla sarsıla ilerledikleri sırada düşüncelere dalan Yavuz asfalta çıkana kadar bir şey demedi. "İki cinayeti de Hasan Yılmaz'ın işlendiğini düşünmüyoruz artık, doğru mu anladım?"

"Bilmiyorum... Ama şu İskender'le Cem hakkında her şeyi öğrenmeden içim rahat etmeyecek."

4.

Kapının karşısında bir ağacın arkasına saklanıp bekleyen İskender, Şirin'in otobüsten inip lojmana doğru ilerlediğini görünce arkasından koştu. Yakalandığını fark eden Şirin paniğe kapılıp adımlarını hızlandırdı fakat çantasını açıp anahtarını bulana kadar İskender ona yetişmişti bile.

"Neden bu kadar korkuyorsun," dedi nefes nefese, "sadece konuşmak istiyorum."

"Benim seninle konuşacak bir şeyim kalmadı." Şirin binaya girdi ve asansörü beklemeden basamakları tırmanmaya başladı.

"Tamam sen konuşma o zaman. İzin ver ben anlatayım," dedi İskender peşinden giderken.

"Sesini yükseltme!" Birkaç basamak daha çıktı ve aniden durup dönünce ona yetişmeye çalışan İskender'le burun buruna geldi. "Sabah ortalığı ayağa kaldırdığında teyzemin yüreğine indi. Polis çağıracaktı, zor tuttum. Konuşmak istemiyorum diyorum, git başımdan diyorum, laftan anlamaz mısın?"

"Madem öyle, teyzenden özür dileyeyim, o da görsün benim korkulacak bir adam olmadığımı."

"Sen hiç aynada kendine baktın mı İskender?"

Acaba yüzümde tıraş köpüğü mu kalmış diye düşünen İskender elini çenesine götürdü.

"Salak mısın ya, onu demiyorum. Tam bir psikopat gibi göründüğünün farkında değil misin? Telefonumu parçalayacaktın, elinden zor kurtardım."

"Parçalarsam yenisini alırım. Bana salak deme lütfen, çok kırıcı oluyorsun."

Şirin parmağını dudaklarına götürerek, "Sus," dedi. "Burada olmaz. Ne söyleyeceksen evde söyle, bir daha da beni rahatsız etme."

Şirin kapıyı açınca İskender ayakkabılarını çıkarıp içeri girdi. "Teyzen uyuyor mu?" diye fısıldadı.

Şirin montunu asıp mutfağa girdi. "Arkadaşına gitti. Geç otur."

Pencere tarafındaki sandalyeye sıkıntıyla bakan İskender, "Oraya sen geçsen olur mu?" diye mırıldandı. "Sığamıyorum, daral geliyor. Ayrıca sana bağırdığım için özür dilerim. Gözüm kararmış. Normalde hiç bağırmam."

"Tabii, ben de inandım."

"Doğru söylüyorum, sahiden bağırmam. İzah etmek istiyorum ama kafam çok karışık, nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Bu herifin seni böyle kullanmasına neden razısın, ona cevap ver yeter. Çok mu para veriyor? Başka iş bulamam diye mi korkuyorsun?"

"Para mı?"

"Bütün kaprislerini çektiğine göre maaşın çok iyi olmalı," dedi Şirin küçümseyerek.

"Ben maaş almam ki. Bir harcamam olduğunda öderler, o kadar. Bir de bayramlarda harçlık."

Şirin ağzını açtı, tam bir şey söyleyecekken vazgeçip başını çevirdi. Salak mısın gibi kırıcı bir laf etmemek için son anda dilini tuttuğunu anlamıştı İskender. İşin gerçeği, kendisini onun yerine koyduğunda neden böyle şaşkın şaşkın baktığını anlayabiliyordu. Gel gör ki Şirin'in onu anlaması hiç kolay olmayacaktı.

Tepelerinden bir yolcu uçağı geçince durup motor sesinin uzaklaşıp yok olmasını bekledi. Cama doğru uzanıp başını kaldırdı ve uçağın arkasında bıraktığı beyaz çizgiyi seyretti bir süre.

"Bizim sülale Muğlalı," dedi. "Anam babam öldüğünde bana ufak bir bostan kaldı. Kardeş filan da yok. Onu sattık, parası bankada hesabımda duruyor. Tamamen çulsuz sayılmam yani."

"İyi de neden?"

"Sen Cem'in neden felç olduğunu bilmezsin. Aile dışında bilen yoktur, konuşulmaz zaten. Ben de daha önce hiç kimseye anlatmadım." İskender gözlerini yumup göğsünü kavuran şu korkunç hissin bir parça azalmasını diledi. "Büyük dayım, Mithat Beylerin yanında şoförddü, Cem'i de okula o götürüp getirirdi. Ben çok gencim daha, 18-19. Yenikent'e gezmeye gelmişim ve dayımla yengemin yanında kalıyorum. Bir sabah dayım ateşler içerisinde uyandı, o kadar hasta ki başını yastıktan kaldıracak gücü yok. Cem'in okula yetişmesi gerek, kim götürecek diye telaşlandı, ben götürürüm dedim. Araba sürmeyi önceki yaz dayımdan öğrenmiş, ehliyeti de almıştım. Yine de boyundan büyük işe ne atlarsın? Büyükşehre gelmişim ve aklım bir karış havada. Bindik

arabaya, ben önde Cem arka koltukta, emniyet kemeri filan yok o zamanlar, yani var da takan yok... Çiftlikten çıktık. Anayolda arkamızdaki kamyonun freni patladı ve biçti bizi. Bana bir bok olmadı, köprücükkemiğimi kırmışım o kadar. Çocuk öldü sandım. Öldürdüm çocuğu dedim. Bizi biçen kamyon hurdaya dönmüştü, motoru alev almıştı, içine girip saklanmak istedim. Hurda yığınının içinde kaybolayım, benzin deposu patlasın yanıp kül olayım, kimse beni bulamasın istedim. İnsanlar araçlarından indi, çığlıklar, kornalar, mazot kokusu, biri-
leri bize doğru koşuyor ama ben yerimden kımıldayamıyorum."

Şirin'in kızgınlığını unutup merakla dinlemeye başlamıştı. "Saklanmadın herhalde."

"Ne saklanması, toplayıp götürdüler bizi. İşte ambulanslar filan. Cem'i ameliyat ettiler. Sonra bir defa da İstanbul'da ameliyat ettiler. Sonra Amerika'ya götürdüler, orada birkaç ameliyat daha. Döndüklerinde Mithat Gören beni yanına çağırdı ve dedi ki: Bu sabah dayınla yengenin işine son verdim, ikisini de gözüm görsün istemiyorum. Ama sen burada kalacaksın. Senin hayatın bitti, bundan böyle sadece bu çocuk için nefes alıp vereceksin anladın mı dedi. Bundan böyle bu çocuğun eli kolu bacağı sen olacaksın, bir dediğini iki etmeyeceksin. Eğer bir eksiği olursa senden bilirim. Bir şikâyeti olursa senden hesap sorarım. Ve eğer görevini bir an unutacak olursan bil ki nerede olursan ol, seni bulurum ve gelip kalan canını kendi ellerimle alırım. Çünkü o can, artık sana ait değil dedi."

"Dalga geçiyorsun herhalde."

"Bunda dalga geçilecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Adamın her kelimesine inandım. Hem inandım hem de haklı buldum. Dünyadaki tek hakikat Mithat Bey'in ağzından çıkan o laflardı. Öldükten sonra bile çok

uzun süre birileri beni izliyor, bir hatamı görürse yakama yapışıp hesap sorar diye tetikte bekledim."

"Kaza diyorsun İskender, kamyonun freni patlamış diyorsun. Senin ne suçun var anlamıyorum, kafayı mı üşüttün?"

"Öyle değil işte. Yükümlülük denen bir şey var. Bunu herkes anlayamaz."

"Gerçekten seni öldürürler diye mi bunca yıl yanlarında kaldın?"

"Sorumluluk, vicdan azabı... tamam belki biraz korku da vardı. Yani başta öyle sanıyordum ama öyle değilmiş. Cem aksidir, bazen şımarıklıkları da olur biliyorum ama ben onu öyle kabul ettim. Hem aksi olması onun suçu değil ki. Başına gelenleri düşününce..."

Şirin'in öfkesi geri dönüverdi ve bir anda ayağa fırladı. Elinden bir kaza çıkmasından korkuyormuş gibi uzaklaştı, gitti buzdolabının dibinde durdu. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bir kaza geçirdi diye insanların hayatını mahvetmeye ne hakkı var bu adamın?"

"Anlamıyorsun işte. Benim hayatım mahvolmadı ki. Ben çok seviyorum hayatımı. Daha doğrusu sen o videoyu gösterene kadar çok seviyordum ama şimdi geriye ne kaldı bilmiyorum."

5.

Akın Bey görev verseydi her şey çok daha kolay olacaktı. İstemiyordum ama mecbur kaldım diye kendisini kandırabilecekti hiç olmazsa. Görev icabı gelmediğine ve Mert'le ilişkisini sonlandırdığına göre şimdi burada ne işi vardı? Ne demeye bu kadar yoğun bir günde Mert Bindere'nin basın toplantısını izlemek için şehrin bir ucundaki Kent Kütüphanesi'ne gelmişti?

Ne olursa olsun hâlâ arkadaşım, dedi içinden. Daha-

sı yapacağı açıklama önemliydi, Ezgi orada olmak ve diğer gazetecilerin tepkisini görmek istiyordu. Önceki gece uyuyamadığı için oturup Mert'in ona yolladığı dosyayı bir-iki saat incelemişti. Normal şartlarda okuduklarından gazeteye manşet olacak bir haber çıkardı ancak Akın Bey'in tam da seçim öncesi buna cesaret edemeyeceğini biliyordu.

Diğer yandan Mert'e artık ne kadar güvendiğini bilmiyordu. Fotoğraflar hakkında yalan söylemediği, Sedef Yılmaz'la gerçekten bir ilişkisi olmadığı ortaya çıkmıştı ama ya gerisi?

Ezgi, Mini'yi kütüphanenin yan sokağına park edip yürüdü. Üst katları devlet arşivi olarak kullanılan mozaik süslemeli beton binanın önündeki geniş basamakları tırmanıp okuma salonuna girdiğinde ders çalışmaya gelen birkaç öğrencinin uzağında bir köşeye oturmuş Mert'i gördü. Yakın gözlükleri burnun ucuna kaymış, notlarının üzerinden geçmekteydi. Neden bana hâlâ çekici geliyor, diye geçirdi içinden. Mercan'ın cenazesinin üzerinden daha bir gün geçmeden her şeyi unutacak mıydı?

Mert onu görür görmez önündeki kâğıtları toplayıp askılı çantasına doldurdu, karton bardaktaki kahvesini aldı ve Ezgi'nin koluna girip onu binanın girişindeki mozaikli hole çıkardı. "İçeride kahve içmene bile izin vermeyen bir kütüphaneci var. Konuşursak bizi cetvelle döver diye tırstım."

Mert'in elini teninde hissedince kolundan boynuna doğru yükselen kıvılcımları aklından uzaklaştırmaya çalışan Ezgi, "Akın Bey'le konuştum, doğru tahmin etmişim," dedi. "Bırak röportajı, haber bile yapamayız diyor."

"Çünkü Zehra Gören ağzına sıçar. Omurgasız yavşaklar."

Ezgi endişeyle etrafa bakındı ama görünürde onları

duyacak hiç kimse yoktu. "Dosyayı nereden bulduğunu açıklamazsan şüpheyle yaklaşacağını söylemiştim."

"Gazeteciler işi gücü bırakıp savcılığa mı soyundu?"

"İzin ver de sözümü bitireyim – ya da gerek yok, boş ver." Tartışmaktan bunalan Ezgi arkasını dönüp yürümeye başladı.

Mert arkasından seslendi. "Özür dilerim. Neden bilmiyorum ama biraz heyecanlıyım. Dışarısı çok kalabalık mı? Kaç kişi gelmiş?"

Ezgi geldiğinde kaldırımda gazeteci olduğunu tahmin ettiği birkaç kişi görmüştü fakat Mert'in umduğu kadar kalabalık olmayacağına emindi. "Dikkat etmedim, hem ne önemi var? Sen söyleyeceklerini duyur, yeter. Tek bir yerde çıksa bile gerisi gelir zaten."

"Uyduruk bir haber sitesinde çıkıp ertesi gün kaybolmasını istemiyorum," dedi Mert bir karış suratla. "Sosyal medyada dikkat çekmenin bir yolunu bulmam lazım ama o işlere de hiç kafam basmıyor."

"Konuşurken teknik ayrıntılara fazla takılma, en vurucu noktaların üzerinde dur. Unutma, bankacılara sunum yapmıyorsun."

"Sunum hazırlamalıydım değil mi? Allah kahretsin, hiç aklıma gelmedi." Stresten eline koluna hâkim olamayan Mert kahvesini çöp sepetine atmaya çalışırken gömleğine sıçratınca okkalı bir küfür savurdu.

"Biraz sakin olur musun lütfen! Gel silelim şunu," diye azarlayarak onu tuvaletlere doğru itekledi Ezgi. "Gören de hayatında ilk kez insanların karşısına çıkıp konuşacaksın sanır. Ne gerek var bu kadar gerilmeye?"

Gözlerindeki bitkin ve yenik bakışı görünce içi acıdı. Sevgilim olmasa bile hep arkadaşım olarak kalacak, çünkü seviyorum bu adamı, diye düşündü.

Tek kişilik kadınlar tuvaletine girdiklerinde arkalarından kapıyı kapatıp kilitledi. Musluğu açtı ve kâğıt havlu-

yu ıslatırken Mert'in arkasında olduğunu, nefesiyle boynunu gıdıkladığını hissetti. Olacakların farkındaydı. Hayır demem gerekir diye düşündü bir an için, kendine saygısı olan bir kadın hayır derdi, çünkü yazılı olmayan kurallar böyle buyuruyordu, öyle değil mi? Başka kadınların evet ya da hayır demesi şu anda umurunda değildi. Bedenini yalnızca kendisine aitti ve canı ne istiyorsa yapabilirdi. Ne kendisine ne de bir başkasına hesap vermek zorundaydı.

Mert'in belini kavramasına ve ona biraz daha sokulmasını engel olmadı. Nefesi hızlandı, hafifçe bacaklarını araladı ve ceketinin omuzlarından aşağı kaymasına izin verdi. Mert elini bluzunun iki düğmesi arasındaki boşluktan içeri sokarken sakalı boynunu okşuyordu. Ezgi onu sertçe geriye itti ve avucunda sıkıp durduğu ıslak havluyu yere fırlattı. Eteğini beline doğru sıyırdı, külotunu indirdi ve iki eliyle birden lavaboya tutunup bekledi.

Çok geçmeden üstünü başını toplayıp tuvaletten çıktığında holde hâlâ hiç kimse yoktu. Mert kravatını ve yakasını düzelterek peşinden çıktı. İkisi de kahve lekesini unutmuştu ancak onunla uğraşacak zamanları kalmamıştı artık.

"Cüneyt aramış," dedi Ezgi içerideyken inatla çalan telefonunu kontrol ederken. "Birkaç defa aramış."

"Sen gelmeden önce beni de aramıştı. Kütüphaneye gelmeden önce yani."

"Sakın basın toplantısına böyle kötü bir espriyle başlama," diye sırıttı Ezgi. "Hadi ben dışarıda yerimi alayım, sana iyi şanslar."

"Akşam seni arasam..."

"İyi olmaz Mert, arama. Sana iyi şanslar."

Basın toplantısı iyi başladı. Mert, gelen gazetecilere (yedi kişi saydı Ezgi) samimi bir şekilde teşekkür etti. İçlerinden biri, video çekmek için izin isteyince, "Elbette, çok iyi olur," dedi.

Ardından Yenikent Kâğıt Fabrikası'nın satış sözleşmesinin eline geçtiğini, okuduklarının Zehra Gören'in açıklamalarıyla taban tabana zıt olduğunu anlatmaya başladı. Sözleşmede, işgücünün ilk iki yılda yüzde 25 ve ilk beş yılda toplam yüzde 50 oranında azaltılacağı öngörülüyordu. Dahası üretim giderlerinin kısılması ve rekabet gücünün artırılması için pazardaki en ucuz işgücüne öncelik verilecekti.

Mert gözlerini notlarından ayırdı, gözlüğünü çıkardı ve gazetecilere tek tek baktı. "Yani arkadaşlar, en basit şekilde ifade etmek gerekirse, Yenikent Kâğıt Fabrikası'ndaki emekçi kardeşlerimizin yarısından fazlasını işsiz bırakacaklar."

Beklediği tepkiyi alamadığı yüzünden okunuyordu. Kısa bir sessizliğin ardından bir gazeteci elini kaldırınca hevesle söz verdi.

"Mert Bey, üniversitede iki öğrencinizi taciz ettiğiniz konuşuluyor. Bu konuda ne diyeceksiniz?"

"Bakın arkadaşlar, bugün Yenikent'in kaderini çizecek son derece kritik bir konu hakkında konuşmak için buradayız."

"Taciz önemli bir konu değil mi sizce?"

Mert derin bir nefes aldı. "Madem sordunuz, açıklayayım. Önce size yemin ederim, hayatım boyunca hiç kimseyi taciz etmedim. Sözünü ettiğiniz suçlamalar neredeyse iki yıl öncesine ait ve geri çekildi. Üniversite bünyesinde yapılan soruşturmada suçsuz bulundum. Ayrıca çok ilginç bir detay var, isterseniz okurlarınızla bunu da paylaşabilirsiniz."

Sesi gitgide yükselen Mert'in yüzü öfkeyle kasılmıştı.

"Bu suçlamaların ardından söz konusu iki hanımefendinin Gören şirketler grubunda yüksek maaşlarla işe alındığını biliyor muydunuz? Dahası avukatım ikisinin

de ürün temsilcisi diye uydurma bir görevle İsviçre'ye tayin edildiğini ve orada yaşamaya başladığını tespit..."

Başka bir gazeteci sözünü kesti. "Mercan Kraus'un ölümünde onunla yaşadığınız yasak ilişkinin payı olduğunu düşünüyor musunuz?"

Ezgi arkasını döndü ve otomobilini park ettiği sokağa doğru yürümeye başladı. Aniden başlayan mide bulantısının birazdan şiddetli bir karın ağrısına dönüşeceğini hissediyordu. Acele etmedi. Paniğe kapıldığı için değil, arkadaşını o durumda görmek istemediği için kaçmıştı. O durumda düşmeyi hak edip etmediğini bile bilmiyordu, bunu düşünmek ve karar vermek zorunda kalmak istemiyordu. Trafiğin gürültüsü yavaş yavaş Mert'in sesini bastırdı ve geriye sadece kornalar, trafik ışığı komutları ve motor homurtuları kaldı.

6.

Cüneyt hevesli görünmek için tüm enerjisini kullanarak, "Biraz şut atalım mı?" diye sordu. İşin gerçeği, kolunu kaldıracak gücü yoktu. Tek istediği, eve gidip içmek ve televizyonun karşısında erkenden sızmaktı.

"Çık tek başına at, beni rahat bırak," dedi Cem.

Beklediğinden daha ters bir cevapla karşılaşan Cüneyt, sabrının sonuna geldiğini hissetti ve içindeki dalgalar dinene kadar bekledi. "Yarın ne giyeceksin? İnsanların karşısına bu kılıkla çıkmayacaksın herhalde."

"İnsanların karşısına çıkacağımı kim söyledi?"

"Sonuçlar açıklandıktan sonra annenin yanında durmayacak mısın?"

"Bakıyorum balkon konuşmasının hazırlıklarına şimdiden başladınız Cüneyt Bey."

"Şu huysuzluğunu bir gün için bıraksan, bak sadece bir gün, işimizi azıcık kolaylaştırsan ölmezsin değil mi?"

"Senin herhangi bir işini kolaylaştırmak gibi bir arzum yok."

Cüneyt buraya gelirken kavga etmemeye, olay çıkmasın diye ne gerekirse yapmaya karar vermişti. Fakat bir anda üzerine hiç beklemediği kadar ağır bir yorgunluk çöktü ve kararından vazgeçti. Damarlarında alev alıp patlamaya hazır bir sıvı dolaşıyordu. Cem'in fiyakalı deri kanepesine oturup bacak bacak üstüne attı. Uzaktan kumandaya uzanıp televizyonu kapattı.

"Yine ters tarafından mı kalktın yoksa hapların bittiği için mi böylesin? Ağrıların çok mu fena? Ama dur ya, ağrılar da sandalyen gibi numara değil mi? Bütün o haplar sırf eğlencesineydi."

Sözcükler ağzından dökülürken kendisini iyi hissettiğini inkâr edemezdi ama zafer sarhoşluğu çok kısa sürdü. Cem'in şaşırmasını ve biraz da telaşlanmasını beklerken böyle küstahça sırıtması canını sıktı.

"Arada sırada gerçek yüzün ortaya çıktığında o kadar eğlenceli oluyorsun ki Cüneyt."

Tekerlekli sandalyesiyle gelip tam karşısında duran şu nanköre terbiyesini vermeyi çok isterdi. "Yarın gazetecilerin karşısında ayakta durmayı mı tercih edersin yoksa dekor olarak tekerlekli sandalyeni getirelim mi?"

"Neden bu kadar gerginsin Cüneyt? Annemin kazanacağına kesin gözüyle bakıyorsan biraz daha rahat olman gerekmez mi?"

"Senin yalanların yüzünden gerginim. Bir skandal bitmeden yenisini çıkarıyorsun, hangi birine yetişeceğimi şaşırdım."

"Beni üzüyorsun ama. İnsan önce kardeşini tebrik eder. Aşk olsun, yürümemi skandal mı sayıyorsun?"

Cüneyt dişlerini sıktı. "İskender videonu *Yeni Haber*'e yollamış. Onlar hâlâ yayımlamadılar ama bu demek değil ki başkaları yayımlamayacak. Birkaç saate yine meş-

hur olacaksın... Ne kadar zamandır saklıyordun? Üç ay? Altı ay?"

Cem, dudaklarında hüzünlü bir gülüşle mürekkep lekeleriyle dolu parmaklarına baktı. Normalde kardeşinin mimiklerinden ve sesinin tonundan kavganın seyrini kolayca tahmin edebilen ve stratejisini ona göre belirleyen Cüneyt, bu acayip gülümsemenin ne anlama geldiğini çözemedi. Huzursuzca dizini sallamaya başladı. Sessizlik uzadıkça sinirleri gerildi ve sonunda kendisini tutamayıp, "Ne sırıtıyorsun öyle?" diye bağırdı.

Cem sandalyesinin tekerleklerine asılıp çizim masasına geri döndü. "Ben senin niye bu kadar gergin olduğunu biliyorum. Emeklilik planlarını suya düştü diye paniğe kapıldın. Haklısın, ne diyeyim."

"Yine ne saçmalıyorsun?"

"Az önce en yakın arkadaşının basın toplantısını izledim."

"Büyük olasılıkla senden başka izleyen yoktur," dedi Cüneyt. Konuşurken kardeşinin yüzünü görememek sinirini bozduğu için kalkıp yanına gitti. "Mert'i severim ama ne yazık ki artık inandırıcılığı sıfır."

"Beni ikna etti doğrusu. Bu şartlar altında satışın askıya alınması gerektiğini düşünüyorum. Benim de annemi ikna etmem hiç zor değil. Rahmetli babacığımın mezarda kemikleri sızlayacak filan dedim mi yelkenler ânında suya iner."

"Neden böyle bir şey yapasın?" Cüneyt sesinin titremesine engel olmak için yutkundu. "Eline ne geçecek?"

Cem, kalemlerini inceden kalına doğru sıraya dizerken yumuşak, tatlı bir sesle cevap verdi. "Senin kıvrandığını izlemek bana zevk veriyor. Onun dışında elime hiçbir şey geçmeyecek... Asıl soru, sen niye satılmasını bu kadar çok istiyorsun. Senin eline ne geçecek?"

Cüneyt'in suratı allak bullak olmuştu. Hislerini bu kadar kolay ele vermemeliydi ama o kadar yorgundu ki

artık bütün kontrolünü yitirmenin kıyısına gelmişti. "Bunca yıl senin için, bu aile için yaptıklarımdan sonra hâlâ bana güvenmiyor musun? Şu haline bak, yalandan o sandalyede oturuyorsun ve utanmadan bana hesap soruyorsun."

"Canım nerede oturmak isterse orada otururum."

Kalemlerini toplayan Cem, üzerinde çalıştığı sayfaya yer açıp ışığın altına yerleştirdi. Cüneyt, gözüne takılan çizimlerin ne olduğunu önce anlayamadı – daha doğrusu yanlış gördüğünü düşündü. Kardeşinin omuzunun üzerinden eğilip daha dikkatli baktı. "Şaka mı bu? Kendi hayatının çizgi romanını mı yapıyorsun şimdi de?"

"Bütün hayatımın değil, sadece en heyecanlı kısımlarının. Özellikle şu son iki haftanın."

"Bak gerçekten çok rica ediyorum, azıcık aklını başına topla. Böyle saçma sapan oyunlarla bütün şüpheleri üzerine çekeceksin. Sonra seni annen de ben de kurtaramayacağız."

"Neden şüpheleri üzerime çekecekmişim ki? Katil yakalanmıştı hani?"

Cüneyt'in gözleri mürekkebi henüz tam kurumamış kutuların üzerinden hızla kayıyordu. İlk kutuda çiftlik evi görünüyordu, geceydi ve pencereler aydınlıktı, içeride kalabalık bir parti olduğu anlaşılıyordu. Yanındaki kutuda üst kattaki koridoru tuhaf, rahatsız edici bir açıdan çizmişti Cem.

"Hasan Yılmaz mı? Hayır..." diye mırıldandı.

Bir sonraki kutuda Cem'in tekerlekli sandalyesi vardı ve boştu. Ardından koridorda ilerleyen bir çift bacak... Aralık banyo kapısından sızan ışık...

Cüneyt kanının donduğunu hissetti.

"Hayır," diye tekrar etti. "Başkalarına da bakıyorlar. Bence ayağını denk al, yürüyebildiğine göre artık sen de şüphelilerden birisin."

7.

Orhan, ifade almaya gelen genç nöbetçi savcının huzursuzluğunu ve telaşını görünce üzüldü. Enver Nezih hangi aralık herkesi böyle boyunduruğu altına almıştı da savcılar onun bilgisi dışında soru sormaya bile çekiniyorlardı? Daha önce ucu Gören ailesine değen bir cinayet dosyası olmadığından işlerin bu raddeye geldiğini fark edemedim, diye düşündü Cüneyt. Belki yıllardır durum böyleydi de o daha yeni görüyordu.

Nöbetçi Savcı Selim, sorgu odasına geçmeden önce kapının önünde üç-dört defa Enver Nezih'i aramış ve erişemeyince kendi kendine, "Hay aksi! Hay aksi!" diye söylenip durmuştu. "Zaman kaybediyoruz," diye baskı yapan Orhan'ın peşinden içeriye girip yerine oturduğunda suratı sapsarıydı.

Selim Savcı'dan daha kötü görünen birisi varsa o da İskender Mahmut'tu. Gözlerini önce savcıya ardından başkomisere çevirdi. Sorgu odasında en fazla yarım saat beklemişti ancak saatlerdir orada aç ve susuz bırakmışlar gibi beti benzi atmış, alnı terden boncuk boncuk ıslanmıştı. Orhan, tek taraflı aynaya doğru dönüp, "Arkadaşlar burası çok havasız, klimayı açalım," dedi. Yan odada onları izleyen hiç kimse olmadığını bilmeyen İskender sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı.

"Neden burada olduğunu biliyor musun?" diye sordu Orhan.

"Biliyorum desem yalan olur. Yolda çevirmeye takıldım, trafik kontrolü zannettim fakat kimliğe baktılar, sonra da yaka paça buraya getirdiler."

"Hakkında ihbar var, bizim de kafamıza takılan bazı sorular..."

"İhbar mı, ne ihbarı?"

Orhan sözünün kesilmesinden hiç hoşlanmadığını

belli edecek şekilde sertleşerek, "Kafamıza takılan bazı sorular var, onlara cevap vereceksin," diye cümlesini tamamladı. "Avukatını çağırmak istersen elbette çağırabilirsin ancak büyük olasılıkla işler uzar ve seni pazartesiye kadar burada tutmamız gerekebilir."

Yalan söylediği için acemi savcı yan gözle ona bakıp bir kaşını kaldırdı. Neyse ki İskender böyle küçük detayları fark edemeyecek kadar gergindi.

"Hepimizin işi gücü var, boşuna zaman kaybetmeyelim derim. Eminim senin de işin vardır," diyen Orhan adamın cevap vermesine fırsat bırakmadan önündeki dosyayı açtı ve devam etti. "Daha önceki ifadende Sedef Yılmaz'ın öldürüldüğü 17 Eylül tarihinde saat 19.00 civarında Yenikent Merkez Hastanesi'nin acil servisine gittiğini ve geceyi orada geçirdiğini söylemişsin."

İskender atel takılı elini göstermek için havaya kaldırdı. "Evet, kırıklar yüzünden geceyi..."

"Ne kırığı?"

"Küçük bir kaza olmuştu. Aslında benim dikkatsizliğim. Şu iki parmağı kırdık. Kendiliğinden kaynar dediler. Ağrı için serum taktılar, sabaha kadar onun bitmesini bekledik. Yoksa bir saatlik iş."

"Kendiliğinden kaynar dediler."

"Evet."

"Sabaha kadar serum taktılar."

"Evet."

"Neden yalan söylüyorsun İskender? Hiç öyle anlamıyormuş gibi bakma, aptala yatmak seni kurtarmaz. Birincisi parmaklarında kırık yok, sana müdahale eden nöbetçi hekimim raporunda burkulma ve ödem yazıyor. Ateli birkaç gün kullanmanı tavsiye ettiğini ama takmak zorunda olmadığını eklemiş. Anlaşılan sen bu kırık masalını çok sevdin."

"Takmazsan çabuk kaynamaz dediler komiserim. O

kafayla belki ben yanlış anladım. Doktor hızlı hızlı konuşunca ne dediği anlaşılmıyor ki."

"O kadar sevdin ki iki haftadır elinde şu rahatsız edici şeyle dolaşıyorsun."

"Arada sırada çıkarıyorum, biraz kaşıntı yapıyor."

"İki olasılık var. Bunu ya işten kaytarmak için bahane olarak kullandın."

"İşimden hiç kaytarmadım ki. İsterseniz Cem Bey'e sorun, Zehra Hanım'a sorun, kime isterseniz sorun."

"Ya da dikkatleri üzerine çekmemek için kullandın."

"Anlamadım komiserim?"

"Yani bu adam eli o durumdayken nasıl cinayet işlemiş olabilir ki diyelim diye. Ama asıl ben neyi anlamadım biliyor musun? Hani kolunda serumla sabaha kadar acilde kaldım diyorsun ya. Burada saat 19.45'te muayenenin yapıldığı ve saat 20.45'te taburcu edildiğin kayıtlı. Buyurun sayın savcım siz de kontrol edin isterseniz."

Selim Savcı tel çerçeveli gözlüklerini takıp dosyaya göz gezdirdi ve başını salladı. İfadeden önce zaten okumuştu fakat hiçbir işe yaramadan oturuyor görünmek istemiyordu büyük olasılıkla.

"Bu durumda, Sedef Yılmaz'ı öldürüp arabasını ormana götürmek için bol bol zamanın varmış," diye devam etti Orhan.

"Yapmayın komiserim, ben kimseyi öldürmedim. Ne öldürmesi ya? Aklımın ucundan geçmez, öyle bir adam değilim ki."

"Nasıl bir adam değilsin İskender?"

İyice ter içinde kalan İskender kolonya şişesine uzandı ama ceplerinin boşaltıldığını hatırlayınca suratı daha beter düştü. "Yani birisini öldürebilecek şey yok bende. Ne denir bilmiyorum. Öyle bir kafa yok, anlatabiliyor muyum? Zaten Cem'i –pardon Cem Bey'i– üzecek bir şey yapamam. Ona zarar geleceğine kendimi öldürürüm daha iyi."

"Sedef Yılmaz'ın Cem Bey'in kalbini kıracağını, parasını yedikten sonra onu terk edip kaçacağını düşünüyordun, yalan mı?"

"Kim söyledi?"

"Bu kızın niyeti kötü, sırf para için evleniyor, gözü hep başkalarında demedin mi?"

"Hatırlamıyorum."

Nöbetçi savcı hafifçe öksürüp araya girdi. "Bu noktada İskender Bey'e avukat çağırma hakkını bir defa daha hatırlatmak gerekir diye düşünüyorum."

Bravo sana, diye içinden söylenen Orhan hiç bozuntuya vermedi. "Çok haklısınız sayın savcım. Sanırım İskender Bey'i Cem Beylerin aile avukatı temsil edecektir. Bu arada aklıma gelmişken," diyerek İskender'e doğru döndü. "Sedef Yılmaz'dan nefret ettiğini bize kim anlattı bilmek ister misin?"

İskender sıkıntıyla önüne baktı. İstemeye istemeye, "Şirin mi?" diye sordu.

"Hayır, sevgili patronun Cem Bey'in ta kendisi. Daha ilk günden itibaren nişanlısına karşı anlamsız bir düşmanlık sergilemişsin ve bu takıntılı tutumun onu çok tedirgin etmiş."

"Cem Bey böyle mi dedi?"

Orhan notlarını karıştırdı. "Eğer merak ediyorsan tam olarak şöyle dedi: *Kendini ne zannediyordu bilmiyorum. Onu ilgilendirmeyen konularda fikir yürütmemesi konusunda birkaç defa uyardım ama takıntı haline getirdi. Adeta kin besliyordu. Sedef'in ne kadar tehlikeli olduğunu söyleyip duruyordu.*"

"Ben sadece onun iyiliği için..."

"Sedef'i ortadan kaldırmaya karar verdin."

"Hayır! Öyle bir şey aklımın ucundan geçmez. Zaten Cem Bey böyle dememiştir, benim onu üzecek bir şey yapmayacağımı bilir."

"O kadar da emin olma. Haklı olarak adamın kafası karışmış. Senin sağlık sigortan şirkete kayıtlıymış anladığım kadarıyla, hastaneden raporlarını istemiş. Bu bilgileri kendisi iletti bize."

"Beni o mu ispiyonladı yani?"

"Bak bu ispiyonlamak lafı çok ilginç oldu, sizce de öyle değil mi sayın savcım?"

İskender onu duymuyordu bile. "Hastaneden raporlarımı mı almış?"

"Yalan söylediğinden şüphelenince ne yapsın?"

İskender'in gözleri doldu. Ya korkudan ya öfkeden, diye düşündü Orhan fakat sesinin nasıl titrediğini duyunca korku da öfke de olmadığına karar verdi. İskender'in kalbi kırılmıştı, Cem'in böyle bir şey yapması ona dokunmuştu. Kendisini bıraksa iki göz iki çeşme ağlayacaktı.

"Neden şüphelenmiş ki? Yani bugüne kadar ne yapmışım ki şimdi birdenbire, hiç anlamıyorum."

"Cem'i korumak için Sedef Yılmaz'ı ortadan kaldırmayı hiç düşünmedin mi?"

"Nasıl öyle bir şey düşünebilirim? Ben öyle bir adam değilim ki," diye isyan etti İskender.

"Kime sorsak bu adam patronunun yanına kimseyi yaklaştırmaz, kafası attı mı TIR gibi ezer geçer diyor."

"Ben yalnızca onun psikolojisi bozulacak diye korkuyordum. Yani şimdiye kadar başka kadınlar da oldu, olmadı değil ama bu defa farklıydı, yani ne bileyim evleneceğim deyince, hayatımı onunla geçireceğim deyince, insan bir durup düşünüyor anlatabiliyor muyum? Yani karşı taraf ne istiyor acaba, onun bu işten çıkarı nedir diye düşünüyor. Biz de kör değiliz, insanlara bakınca iyi kötü ne hesap yaptıklarını anlıyoruz."

"Ben seni anlıyorum İskender, sorumluluk duydun..."

"Evet ama Sedef'e elimi bile sürmedim."

"Bu kadar yalana dolana gerek var mı? Doğruyu söyle ve rahatla artık."

"Yemin ediyorum, elimi bile sürmedim. Tek yaptığım fotoğrafları Cem Bey'e vermekti, sırf onun iyiliği için."

Sonunda konuşmaya başladı, dedi Orhan içinden. Dosyanın kapağını kapatıp arkasına yaslandı. "Hangi fotoğrafları İskender?"

"İşte o otoparktaki fotoğrafları. Üniversitenin otoparkında, Şirin çekmiş. Kızın gözü dışarıda, bir yandan düğün konuşuyor diğer yandan başka adamların peşinde. Cem evden çıkamıyor diye rahat tabii. Yok öyle yağma. Fotoğrafları Şirin'den aldım ve Cem Bey'e götürdüm. Bak dedim böyle böyle. En doğrusunu sen bilirsin, kendi kararını kendin verirsin. İnanmak istemedi. Hepsini yırtıp attı, sadece iki tanesini ayırıp sakladı. Yanlış anlamışsın, dedi bana. Bak bu adam benim nişanlıma sarkıyor, dedi. Ama Cem Bey, gerçekte öyle değil, dedim. Dinlemedi. Canı istemeyince dinlemez. Nişanlımı böyle adamlardan korumak senin görevin, dedi... Yani bana bunu demiş, bir görev vermiş, ben onun lafının dışına çıkamam ki."

"İyi güzel de Sedef'in öldürüldüğü gece nerede olduğuna dair yalan söyledin. Cidden sabrım tükenmeye başladı artık. Bak, sayın savcı da çok yoruldu, kendisini tutmasa esneyecek."

"Yemin ederim komiserim hiçbir kötü bir niyetim yoktu. Ben sadece Şirin'e söz vermiştim, yemeğe çıkaracaktım. O gün Zehra Hanım'ın yaş günü olduğunu unutmuşum. İzin istedim, olmaz dediler. Kıza da söylemiş bulundum, hazırlanmış. İskender çok ezik, patronundan izin alamadı dedirtmek istemedim."

29 Eylül Pazar
Çok bulutlu, 10°

8.

Damla onu görünce kızlarla sohbetini yarım bırakıp yanına geldi. "Çok acayip şeyler oldu, inanamayacaksın," diye elinden tutup kenara çekti. "Bedri Hoca istifa etmiş. Yenikent'ten gidiyormuş! Dün gece sana mesaj atacaktım ama çok geç olmuştu."

Buna nasıl bir tepki vermesi gerektiğine karar veremeyen Batu, aklına gelen ilk şeyi söylemek zorunda kaldı. "Bazı insanlar o kadar hırslıdır ki kazanmak uğruna yapmayacakları şey yoktur." Cüneyt Bey'den duyduğu bu lafı sık sık düşünüyor ve o "bazı" insanların neden böyle olduğunu kavramaya çalışıyordu.

Damla ona ne alaka der gibi baktı ama heyecandan üzerinde durmadı. "Karısının işi yüzünden Ankara'ya taşınacaklarını söylemiş takımdakilere. Durup dururken nereden çıktı hiç anlamadım. Herkes şok – ama sen hiç şaşırmış görünmüyorsun."

"İlk duyduğumda ben de şaşırdım," dedi Batu. "Ben de şok," diye düzeltti. Yalan sayılmazdı, ilk duyduğunda gerçekten şaşırmıştı.

"Duydun demek. Takımdakilerin nasıl kafayı yediğini tahmin edersin."

"Herhalde yeni bir antrenör bulurlar."

"Bulana kadar... Bu yıl hiçbir turnuvaya yetişemezsiniz, maçlara çıkamazsınız demiş Bedri Hoca. Adamdaki rahatlığa bakar mısın? Hepinizi yüzüstü bıraktığı yetmezmiş gibi bir de moral bozuyor."

Batu, Damla'ya her şeyi anlatmak için yoğun bir istek duyuyordu. Örneğin takıma geri alındığını söylemek istiyordu, Bedri Hoca'nın acınacak bir insan olduğunu, müdürün aramasını, okuldaki güvenlik kameralarını... Fakat Cüneyt Bey'e söz verdiği için çenesini tutmak zorundaydı. Sır tutmayı bu yüzden hiç sevmiyordu. Konuşacak başka bir konu bulmak için beynini çalıştırmalıydı.

Oy kullanmaya gelenler yüzünden okulun bahçesi sabahın erken saatlerinden beri ana baba günüydü. Batu girişin hemen karşısında bir minibüs dolusu polis görmüş ve herhalde önemli bir insan gelecek diye düşünmüştü. Tam Damla'ya oy verecek olsa kime vereceğini soracakken Orkun yanlarında bitiverdi. Kolunu Damla'nın beline dolayıp kendisine doğru çekti.

"Ben de Batu'ya son olayları anlatıyordum," diyen Damla dudaklarını oğlana doğru uzatırken çevredeki kalabalığı hatırlayıp vazgeçti.

İkisinin "birlikte" olduklarına dair Batu'nun en ufak bir şüphesi kalmadı. Ya da sevgili olduklarına. Çıktıklarına. Bu okulda ne denđiğini bilmiyordu fakat ne önemi vardı? Göğsüne kalın halatlar bağlayıp sıkmaya başlamışlar gibi boğucu bir hisse kapıldı.

"Bu arada gözün aydın," dedi Damla. "Şu meşhur cüzdanı senin çalmadığın anlaşılmış sonunda."

"Aşkım, o kadar safsın ki her duyduğuna inanıyorsun," diye güldü Orkun.

Ne yazık ki Damla kızdığında bile çok tatlıydı. "Ne

alakası var? Cuma bayrak töreninde müdür açıklamadı mı? Adam yalan mı söylüyor?"

"Onu bu arkadaşımıza sormak lazım. Artık araya kimi soktuysa ismini temizlemek için sağlam bir operasyon yapmışlar. Yok başkası çalmış da onun dolabına saklamış da..."

"Sahiden kim senin dolabına saklamış, söylediler mi?"

Orkun'un gözlerini ona diktiğini hisseden Batu gerilmeye başladı ve nereye bakacağını bilemedi. "Ben kimseyi araya sokmadım."

"Gerçekten kimmiş çok merak ediyorum," diye ısrar etti Damla. "Ruh hastası ya. Seninle ne derdi varmış?"

"Söylemesem daha iyi olur."

"İspiyonlamak istemiyorsun, anlıyorum... Of annem yine çağırıyor. Bir yere kaybolmayın, hemen geliyorum."

Damla yanlarından ayrılır ayrılmaz Orkun, Batu'nun kolunu kavrayıp sıktı ve kulağına eğildi. "Beni dinle göt oğlanı. Bu konu hakkında tek bir kelime söylediğini duyarsam seni öldürürüm. Anladın mı? Damla'ya veya başka birisine. Tek bir kelime. Şaka yapmıyorum, gerçekten öldürürüm."

"Zaten söylemeyi düşünmüyordum," dedi Batu. "Endişelenmene gerek yok."

"Endişelendiğimi nereden çıkardın göt? Herkes senden nefret ediyor, biliyorsun değil mi? Senin yüzünden takım dağıldı, senin yüzünden maçlara çıkamayacağız. Ben senin yerinde olsam kendime çok dikkat ederdim. Bu okulda her an başına korkunç bir kaza gelebilir."

Batu kolunu kurtarmak için en ufak bir çaba harcamadı. "Oldukça güvenli bir okul. Kötü bir şey olacağını hiç sanmıyorum."

"Ne konuşuyordunuz?" Damla'nın sesini duyunca Orkun, Batu'nun kolundan elini çekti.

"Arkadaşımız basketten soğumuş, kendisine başka bir hobi bulmaya karar vermiş de onu anlatıyordu."

"Bence hemen vazgeçme, belki yeni bir antrenör bulunur."

"Üniversite sınavına daha fazla zaman ayırmaya karar verdim," dedi Batu. "Antrenör bulunsa bile bu takımın pek bir şansı yok."

"Çok sıkıldım, hadi gidelim," diye söylendi Orkun. Sevgilisinin elini tutup çekiştirdi.

Damla, Batu'ya döndü. "Sen kalacak mısın?"

"Anneme bakacağım, yukarıda kuyrukta bekliyordu."

"Anasının kuzusu," diye bir şarkı mırıldanarak yürüyen Orkun, Damla'yı peşinden sürükledi.

"Yarın konuşuruz," diye seslendi Damla.

Cüneyt Bey'in bu işe karışmasını o istememişti fakat Batu yine de kendisini kötü hissediyordu. Belki bir suçu yoktu ama bütün bunlar onun yüzünden olmuştu – ya da daha mantıklı bir şekilde söylemek gerekirse, o geldikten sonra insanların hayatı değişmişti. Büyük olasılıkla başkaları da durup dururken hayatlarının değişmesine onun gibi sinir oluyordu. Herkes olurdu. Ayrıca Damla'nın Orkun gibi bir salağın nesini sevdiğini ne kadar kafa patlatırsa patlatsın anlayamayacaktı.

Ezgi'nin oy kullanacağı sınıfın önündeki kuyruk, yarım saat öncesine göre iyice uzamıştı. Annesini bulamayınca kapıdan kafasını uzatıp içeriye baktı ve onun kalın bir zarfı beyaz plastik kutuya attığını gördü. Plastik kutulara neden sandık dediklerini, neden bu işi artık internet üzerinden yapmadıklarını da asla anlayamayacaktı. Ezgi'nin imza atmasını ve ardından ceketiyle cep telefonunu toplayıp yanına gelmesini bekledi.

"İyi ki erken gelmişiz cankuşum."

"Bari burada bana öyle deme."

Ezgi koluna girdi. "Tamam özür dilerim ama kimse duymadı. İşin bitti mi, seni eve bırakayım mı?"

"Daha başlamadım," dedi Batu. Kütüphaneden iki kitap almaya gelmişti: Steve Jobs'ın biyografisi ve *Denizler Altında Yirmi Bin Fersah*. Keşke Damla'ya hiç rastlamasaydım, diye düşündü.

"Benim bir yere uğramam lazım, eğer burada kalacaksan dönüşte seni toplar eve bırakırım." Koridorda ilerlerken Ezgi'nin gözü tavandaki beyaz lambalara takıldı. Güvenlik kameralarını bunların içine mi saklamışlar?"

Batu başıyla yarım kürelerden bir tanesini işaret etti.

"Vay adiler!" diye güldü Ezgi.

Müdür arayıp özür dilediği için annesi keyifliydi, belki onun da mutlu olması gerekirdi ama nedense hiç öyle hissetmiyordu. Ben kimseyi araya sokmadım diyebilseydi keşke. Sonuçta kimse ona ne istediğini sormamıştı, her zamanki gibi Batu'nun hayatıyla ilgili bir konuda kendi başlarına kararlar vermişlerdi.

"Kamera olmasına sevinmedim desem yalan olur. Bir an için bile senden şüphelenmedim cankuşum fakat böyle bir iftiraya uğramak o kadar korkunç ki... Senin yerinde olsam ne yapardım bilmiyorum."

Sorun buydu işte. Onun yerinde değillerdi.

"Akşam işim kaçta biter bilmiyorum. Sen ne yiyeceksin? Pizza mı hamburger mi?"

"Kendime pizza söylerim ama sana hafif bir şey hazırlarım."

"Sakın uğraşma. Ofiste birileri yemek söyler nasıl olsa."

"Ama sen unutursun. Kaç gündür hiçbir şey yemiyorsun." Doktoru düzensiz beslenmenin ve stresin hastalığını tetikleyeceğini söylemişti fakat Ezgi yine umursamıyordu, yine hiçbir şey yokmuş gibi rol yapıyor ve

ikisinin de hayatını daha da zorlaştırıyordu. Her şeyi yine onun yerine Batu'nun düşünmek zorunda kaldığının farkında bile değildi.

"Eğer ben kendim dönerim diyorsan doğrudan gazeteye geçerim ama o zaman seni ancak yarın sabah görebilirim... Ah bak kim gelmiş! Sandıkları teftişe mi çıktınız Cüneyt Bey?"

Cüneyt –artık fabrikada çalışmadığına göre bey demesi gerekmiyordu– merdivenin son basamaklarını tırmanırken çok bitkin görünüyordu. Merdiven çıkmaktan olamaz, diye düşündü Batu. Belki o da Ezgi gibi hasta olmuştu ve kimseye belli etmemeye çalışıyordu. "Oyumu verdim, gelmişken bir dolanayım dedim."

"Kusura bakma, dün aradığında..."

"Önemli değil."

"Keşke elimden bir şey gelseydi. Fakat biliyorsun zaten, engel olabileceğim bir durum değildi."

"Zaten hiç kimsenin umurunda bile olmadı."

"Öyle mi sahiden? Yani haklısın, çok kalabalık yoktu ama..."

"Boş ver şimdi. Bugün daha önemli işler var."

Batu, Cüneyt'i hiç böyle saçı başı dağınık, gergin ve suratsız görmemişti. Annesiyse normalden fazla gülümsüyordu. Batu'nun gönlünü almaya çalıştığında da böyle sevimli görünmek için çabalardı.

"Bu lambaların içine bir şeyler gizlediğinizi duydum," diye takıldı Ezgi.

"Kimden duydun?"

"Bir gazeteci olarak haber kaynaklarımı açıklayamam."

Cüneyt cep telefonuna gelen mesajı kontrol ederken yalandan güldü. "Hadi ya, benim hiç haberim yok... Beni çağırıyorlar, Zehra Hanım oy kullanmaya gelmiş. Buralardaysan daha sonra konuşuruz."

"Ben gazeteye geçiyorum. Batu'yu eve bırakacaktım ama kütüphanede işi varmış."

"Ben bırakırım, hem yolda sohbet ederiz. Kütüphaneye uğrar seni alırım, oldu mu küçükbey?"

Batu, kendi başıma dönerim diyecekti ama konuşmasına fırsat bırakmadılar. Yine birileri ona ne istediğini sormadan karar vermişti.

9.

Ezgi, Orhan'la Liman Kafe'de buluşmak için sözleşmişti. Şirin'den öğrendiklerini bir an önce anlatmak istiyordu çünkü günün geri kalanında, hatta belki gece sabaha kadar seçim sonuçlarıyla ilgilenmesi gerekecekti.

> Oyunuzu verdiniz mi sevgili Ye-Kent FM 99.1 dinleyicilerim? Biliyorum, bir sus artık Timuçin diyorsunuz, bu soğukta kafanızı yorganın altından çıkarmak bile istemiyorsunuz ama hadi bir gayret. Oy vermeyenlerin istek parçalarını çalmayacağız, haberiniz olsun! Yorgan demişken, dün hava ne güzel açtı derken bu nasıl bir soğuktur, ben de anlamadım... Bu arada kulağıma gelen son dedikodulara göre küçük şehrimizin tanınmış çapkınlarından Mert Bindere, dün gece gittiği barda olay çıkarmış, daha doğrusu tam da çıkaramamış çünkü daha ne olduğunu anlamadan kapıdaki güvenlik görevlileri üzerine çullanmış ve yaka paça sokağa atmışlar adamı. Mert Bey o kadar alkollüymüş ki...

Ezgi, Timuçin Te'nin dedikoducu konuşma tarzına tahammül edemeyip radyoyu kapattı. Fakat adam bir konuda haklıydı: Havanın soğukluğu. Mini'yi Kent Plaza'nın otoparkına park ettikten sonra Liman Kafe'ye çıktığında yüzüne vuran rüzgâr yanaklarını dondurdu.

Orhan cam kenarındaki masada onu bekliyordu. İkisi de birer fincan sıcak kahve alıp birbirlerine son gelişmeleri aktardılar. Ezgi'nin anlattıklarını dinlerken Orhan'ın suratı asıldı.

"İnsanlar polise nasıl bu kadar rahat yalan söylüyor ya, hiç mi korku yok bunlarda? Anladığım kadarıyla İskender bu kıza fena halde âşık. Dediğine bakılırsa bütün o hastanedeydim numaralarını felekten bir gece çalmak için çevirmiş. Ya âşık ya da yeni yalanlar deniyor."

"Ortada cinayet varken sözde masum bir yalanı bu kadar uzatması sana mantıklı geliyor mu? Bu arada Şirin de yarın Emniyete gelip ifadesini değiştirecek."

"İkisine de kolay kolay inanmam artık. Ama en azından fotoğrafların içyüzünü öğrendik."

"İskender'e ne olacak?"

"Elimizde somut kanıt yok diye adamı saldı nöbetçi savcı. Herif ilk ifadesinde yalan söylemiş, bizi aptal yerine koymuş diyorum ama dinletemiyorum. Yarın tekrar ifadeye alalım, biraz daha sıkıştıralım diyorum fakat bu defa avukatsız gelmeyeceğine adım gibi eminim."

"Anlattıklarından bana Cem Gören, İskender'i gözden çıkarmış gibi geldi. Ateşe atmış resmen."

"Çok garip değil mi? Ya gerçekten kendi adamından şüphelendi ya da paçasını kurtarmak için dikkatleri onun üzerine çekmek istiyor." Orhan defterini açıp notlarını karıştırdı. "Şunların üzerinden bir daha geçmek istiyorum, belki benim atladığım bir şey vardır: İkiden sonra Sedef Yılmaz çiftliğe geliyor. O sırada ön tarafta garsonlar minibüsten yemekleri indirmekte, akşamki davet için telaşlı bir hazırlık var. Sedef her zamanki gibi arabasını arkadaki avluya çekiyor. Ayaküstü Zehra Hanım'la sohbet ediyor, ardından Cem'in yanına gidiyor. Fazla kalmıyor. 15.00'te Nihal Hanım pencereden baktığında otomobilinin orada olmadığını görüyor. Babası da bunu

doğruluyor, 15.00'te çiftliğe dönerken yolda Sedef'e rastlıyor... Sedef'in cep telefonu sinyali en son 15.27'de orman yolu sapağı yakınlarında kayıtlara geçiyor ve sonra kesiliyor. Ya şarjı bitmiş ya da kapatmış, hangisi bilmiyoruz. Sedef'in ormana neden gittiğini de bilmiyoruz."

"Belki birisiyle buluşacaktı."

" Otopsi raporuna göre 22.00 civarı boğulma sonucu ölüyor."

"Benim anlamadığım bir şey var. İnsan neden kırılan saatini kolundan çıkarmaz? Neden bütün gün kırık saatle dolaşır?"

"Belki kaybolmasın diye çıkarmamıştır."

"Ben olsam çantama koyardım. Neyse devam et."

"Cinayet saatinde kimin nerede olduğunun üzerinden geçelim: Mert evinde, bunu Mercan da sen de doğruladınız."

"Mert'i hâlâ şüpheliler arasında saydığına inanamıyorum. Dün gece sarhoş olup olay çıkarmış bu arada. Radyoda dalga geçiyorlardı resmen."

Orhan derin bir of çekti. "İlk listemde vardı, ne yapayım? İskender hastanenin acil servisinde olmadığını itiraf etti. Şimdi bütün gece Şirin'le beraber olduğunu iddia ediyor. Henüz Şirin'in ifadesini alıp doğrulamadık ancak dediğim gibi ikisinin de lafına güvenmiyorum. Hasan Yılmaz evde olduğunu iddia ediyor, annesi de şahit ancak o ikisinin lafına da güvenmiyorum."

"Ve Cem Gören?"

"Onun yaş günü davetinde olduğunu ve İskender olmadan evden çıkamayacağını varsayıyorduk ama şimdi işler değişti."

"Hem yürüyebiliyor hem de davette çekilen fotoğraflar sayesinde tam o saatlerde ortadan kaybolduğunu biliyoruz. Yeniden ifadesini aldınız mı? Yürüyebildiği ortaya çıktıktan sonra yani?"

"Zehra Gören her zamanki gibi oğlunun yanına kimseyi yaklaştırmıyor. Sayın başsavcımız da özel muhafız olarak görevini icra etmeye devam ediyor."

"Ben de bunu anlamıyorum. İki polis memuru yollayıp tutup zorla Emniyet'e getiremiyor musunuz? Diğer insanlardan ne farkı var bu herifin?"

"Başsavcısı var."

Ezgi hışımla devam etti. "Cinayet için sebebi de var. Kız evlenmekten vazgeçtiğini söylemiş, üstüne üstlük bir de ailenin nefret ettiği Mert Bindere'ye... ilgi göstermiş," diye en nazik sözcükleri seçti.

"Aynısı İskender Mahmut için de geçerli. Sedef Yılmaz patronuyla evlense bir dert evlenmese başka dert. İki durumda da Cem zarar görecek. İskender şövalye gibi kendisini ateşe atar."

"Cem'e o derece bağlı mı sahiden?"

"Sırf görev aşkı olmadığına eminim. İkisinin arasında karmaşık bir durum var ama ne olduğunu bilmiyorum."

"Peki ya senin baş şüphelin Hasan Yılmaz? O neden kız kardeşini öldürmek istesin?"

"Mercan'ı öldürdüğüne eminim ancak kız kardeşi konusunda artık benim de kafamda soru işaretleri var. Öfkesine hâkim olamayan bir tip olduğunu biliyoruz, kızcağızı evlenmeye razı etmeye çalışırken kontrolünü kaybetmiş olabilir. Üstüne üstlük Sedef'in avucunda bulduğumuz kopuk düğmenin Hasan'da olduğunu biliyoruz."

"Biliyor muyuz gerçekten? Düğmeyi İskender'e veya Cem'e vermiş olabilir. O ikisine yaranmak için her şeyi yapar..." diyen Ezgi camdan dışarı bakarak düşüncelere daldı.

"Ne oldu? Ne geçiyor aklından?" diye sordu Orhan.

"Emin değilim, çok saçma geliyor... Herkes yalan söylüyor. Her şey o kadar karıştı ki içinden çıkamıyoruz."

"Bakıyorum 'biz' diye konuşmaya başladın. Pazartesi özgeçmişini iki nüsha halinde masama bırakırsan insan kaynaklarına iletirim."

"Bakıyorum sen de notlarının üzerinden artık benimle geçmeye başladın," diye gülümsedi Ezgi. "Tamam, kızma. Hoşuma gidiyor, o yüzden takıldım."

Orhan bir karış suratla, "Benim de hoşuma gidiyor," diye itiraf etti. "Cem'le bugün konuşmam şart. Yarına kadar beklersem, yeni belediye başkanımızın oğlunu rahatsız ettim diye Kuzey Kutbu'na sürerler beni."

"Benim de bir şekilde Cüneyt'in gönlünü almam gerekiyor," dedi Ezgi. "Mert yüzünden bana karakter atıyor."

10.

Cüneyt şu son iki-üç hafta boyunca olanların ardından hâlâ nasıl ayakta kaldığına şaşırıyordu. Bu sabah Mercan'ın numarasını telefonundan silmekle silmemek arasında kararsız kalmıştı. Her gördüğünde yüreği sıkışıyordu, bu acıdan kurtulmak istiyordu fakat silse ne değişecekti ki? Yine kötü hissedecekti kendisini, sanki onu tamamen hayatından silip atmış gibi suçluluk duyacaktı. O gittiğinden beri kendi kendine konuşmaya başlamıştı. Arada sırada, örneğin evde yalnızken yüksek sesle konuştuğu da oluyordu. Yoksa deliriyor muyum diye endişeye kapılmıştı ama delirmek böyle bir şey değildi herhalde – zaten kendisiyle değil Mercan'la konuşuyordu.

Hayır, delirmiyordu.

"Zehra Hanım geldi, gazeteciler ve haber kanalları fotoğraf alıyor." Biraz önce annesinin asistanı Leyla'dan gelen mesajda böyle yazıyordu. Yazılı olmayan kısmını hanımefendinin kendi sesiyle zihninde tamamlamıştı Cüneyt. "Sor bakalım yine neredeymiş, neden beni burada yalnız bırakmış?"

Okulun giriş katına indi ve kapıların önündeki kalabalığa bakarak Zehra Hanım'ın hangi sınıfta oy kullandığını buldu. Kutuya bir zarf atıyordu.sonuçta, bunda görülecek ne vardı ki? Neyi merak ediyordu insanlar, ne giydiğini mi? Saçını nasıl taradığını ya da hangi küpeyi taktığını mı? Son ankette kadın seçmenlerin bu detaylara ciddi oranda dikkat ettiği ortaya çıkmıştı.45-70 yaş grubundaki erkek seçmense Zehra Gören'e sırf kadın olduğu için güvenmiyor, herhangi bir konuda başarılı olabileceğine inanmıyordu. Her iki grup da adayın yaşını endişe verici derecede ileri buluyordu.

Cüneyt, kendi oy pusulasına mühür basmak yerine tükürüp öyle katlamış, zarfa sokmuş ve görevlilere nazikçe gülümseyerek sandığa atmıştı. Bu şekilde oy kullanmak çok hoşuna gitmişti ancak neşesi uzun sürmemişti. İlgilenmesi gereken o kadar çok iş, çözmesi gereken o kadar çok problem vardı ki günün geri kalan kısmındaki programını kafasında sıraya koyarken boğulacak gibi oluyordu.

Bir numaralı problem, her zamanki gibi Cem'di.

Cüneyt tüm yükümlülüklerinden kurtulduğu bir hayatın hayalini kurmuş ve bu hayali gerçekleştirmeye çok yaklaşmıştı. Sırf kardeşinin kaprisi yüzünden bunca çabasının boşa gitmesini kabullenemiyordu. Henüz bitmedi, dedi içinden, hiçbir şey boşa gitmedi. Cem şımarığın tekiydi fakat Zehra Hanım bu kadar ciddi bir konuda mutlaka akılcı davranır ve oğlunun huysuzluklarını ciddiye almazdı.

Hanımefendi, üzerine çevrilmiş iki-üç kamera ve onlarca cep telefonuna gülümseyerek oy kullandığı sınıftan çıktı. Uzakta Cüneyt'i görünce Leyla'nın kulağına bir şeyler fısıldadı ve tek başına yanına doğru yürüdü. Yürürken koridoru dolduran insanların hepsine gülümseyip başıyla selam veriyor, elini uzatanlarla tokalaşıyor-

du. Rol yapmakta üstüne yok, diye düşündü Cüneyt. O da tıpkı annesi gibi çevresindekilere tatlı tatlı gülümseyerek ellerini arkasında kavuşturdu ve bekledi.

"Şu tarafa doğru yürüyelim," dedi Zehra Hanım. Buldukları boş bir sınıfa girdiler. Cüneyt kapıyı kapatır kapatmaz ikisinin de yüzündeki gülümseme yok oluverdi.

Duvarlar resim dersinde yapılmış el işleri ve Atatürk'ün Samsun'a çıkışını anlatan kompozisyonlarla doluydu. "Bak hâlâ elyazısıyla ödev yapıyorlar," dedi Zehra Hanım. "Artık kalmadı sanıyordum. Senin elyazını düzeltene kadar ne kadar uğraşmıştık, hatırlıyor musun?"

"Unutmadım," dedi Cüneyt.

Annesi havadan sudan sohbetleri uzatmayı sevmezdi. "Mert Bindere fabrikanın satış sözleşmesi için hazırlanan projeksiyonları nasıl ele geçirmiş?"

"Hiçbir fikrim yok. Biz vermediğimize göre alıcı tarafından birisi sızdırmış olmalı."

"Ben de öyle düşündüm. Satışı sabote etmek isteyen birisi."

"Karşı taraftan kim sabote etmek ister, onu bulmaya çalışıyorum."

"Kim bilir belki birileri kazıklandığını düşündü. Senin hiç haberin yok muydu?"

"Mert'in elinde böyle bir belge olduğundan mı? Hayır yoktu. Dün bir basın toplantısı yapacağını duyduğumda satışla ilgili bir şey çıkacağını tahmin ettim ama..."

"...engel olmadın."

"Elimden geleni yaptım."

"Elinden gelen bu kadarsa durum düşündüğümden de vahim," dedi Zehra Hanım. Rasgele kapısından girdiği bir dükkândaki ürünleri inceler gibi sıraların arasında dolanıyor ve ilgisini çeken her şeye dokunuyordu.

"Mert'in ne dediği hiç kimsenin umurunda değil," dedi Cüneyt. "Çok daha kötü olabilirdi."

"İlgiyi dağıtıp kafa karıştırmak için bir-iki kişi yolladım ama medya kokuyu aldı bir kere. Önümüzdeki hafta didiklemeye başlarlar."

Konuşurken Zehra Hanım'ın yüzünü görememek Cüneyt'in çok huzursuz ediyordu. Gözleri bağlı poker oynuyor gibi hissediyordu kendisini. "Ben hiç öyle düşünmüyorum."

"Senin ne düşündüğün beni hiç ilgilendirmiyor. Ailemizin ismini lekeleyecek herhangi bir riski göze alamayız. Ailemizin ve benim." Sonunda dönüp gözlerini Cüneyt'in gözlerine dikti. "O yüzden bir basın bildirisi hazırlattım."

"Öyle mi? Çok iyi yapmışsın. Ben daha görmedim," dedi Cüneyt şaşkınlığını gizlemeye çalışarak. "Üzerinden geçmem gerekiyorsa..."

"Gerekmiyor," diye lafı ağzına tıktı Zehra Hanım. "Biz burada konuşurken yolladılar bile. Sana da şu sırada gelmiştir."

"Dediğim gibi, bence çok da büyütülecek bir durum yok," diye mırıldanan Cüneyt telefonundan e-postalarını kontrol etti. En üstteki gönderiyi açıp okumaya başladığında Zehra Hanım öğretmen sandalyesine oturup yorulan bacaklarını uzattı.

"Cem'in de hiç içine sinmemiş zaten. Bu şekilde olacağına olmasın daha iyi diyor..."

"Cem'i ilgilendiren bir durum yok ki. Cebinde daha fazla para olacak, o kadar. İçine sinmeyen neymiş?" Ekrandaki satırları hızla kaydırırken Cüneyt'i ter bastı. "Bu biraz fazla... olmuş sanki. Böyle bir şeye ne gerek var anlamıyorum."

"Anlaşılmayacak bir şey yok. Her şey yazıyor orada."

"Bu da mı Cem'in fikriydi?"

"Hayır, benim fikrimdi. Ama o da yerinde bir karar olduğunu söyledi."

Cüneyt bir an için kontrolünü kaybetti. "Başka ne söyledi? Senden gizlediği şeyleri de söyledi mi? Dün ortaya çıkan videosu hakkında bir açıklama yaptı mı örneğin?"

Zehra Hanım yine rol yapmaya başlamıştı ve bu defa inandırıcı olmak için kendisini hiç yormuyordu. Oğlunun neden söz ettiğini anlamamış gibi meraklı bir ifade takındı. Onun bu pişkinliğine dayanamayan Cüneyt sırf suratının düştüğünü görmek, hiç olmazsa o zevki yaşamak için videoyu açıp telefonu burnunda doğru tuttu.

"Gözlüklerim yanımda değil," dedi Zehra Hanım umursamaz bir havayla.

"Olsun sen yine de izle."

Video, ekranı görmese bile seslerden bütün görüntüleri zihninde canlandırabilecek kadar Cüneyt'in beynine kazınmıştı artık: Cem hiçbir yerden destek almadan sandalyesinden kalkıyordu. "Annemin mutlu olması zerre kadar umrumda değil. Ben sadece seni mutlu görmek istiyorum. Diğer herkesin cehenneme kadar yolu var," diyordu Sedef'e. Ellerini cebine sokuyor ve odanın karşı ucundan kameraya doğru yürüyordu. Öpmek için nişanlısına sarılıyordu, o sırada kamera sarsılıyordu, görüntü tavana doğru kayıyordu ve kayıt bitiyordu.

"Annemin mutlu olması zerre kadar umurumda değil," lafını bir kez daha dinletmek ve Zehra Hanım'ın yüzünde ufacık da olsa bir kıpırtı görmek istedi. Fakat Zehra Hanım ona bu mutluluğu bile yaşatmamaya kararlıydı. Ayağa kalkıp çantasını omuzuna astı. "Evet, gördüm bunu. Bence kutlamamız gerekiyor. Hatta basına açık bir kutlama tertip etmeyi düşündük ama kızın daha kırkı çıkmadan olmaz. Biraz beklemek gerekecek."

Bu kadar ruhsuz olamazsın, dedi Cüneyt içinden. Elinde telefonla öylece kalakaldı. Kımıldayamadı. "Ben

sadece seni mutlu görmek istiyorum. Diğer herkesin cehenneme kadar yolu var."

"Bu arada bana da bir belge yollamışlar," diye ekledi Zehra Hanım. "Mert Bindere'ye dosyayı sızdıranla aynı kişi olduğunu tahmin ediyorum. Fabrikanın yönetiminde kalmamak ve karşılığında yüklü bir tazminat almak için bir protokol imzalamışsın. Böyle konuşmamıştık."

"Eğer çok meraklıysa benim yerime Cem geçsin."

"Biliyorsun, o bu işleri çok sıkıcı buluyor. İstemiyor. Bu senin yükümlülüğün."

"Yoruldum artık," dedi Cüneyt başı önünde. Kendisini on yaşında bir çocuk gibi hissediyordu ve ne yaparsa yapsın ölene kadar bu histen kurtulamayacağına artık emindi. "Gideceğim buradan, neresi olduğu fark etmez. Gerçekten çok yoruldum."

"Kendi kafana göre böyle kararlar alman beni çok üzüyor Cüneyt," dedi Zehra Hanım. "Sana en çok ihtiyaç duyduğum sırada beni terk etmene izin veremem. Fabrikaya ve bu aileye hizmet edeceksin. Bizden aldığın her şeyin karşılığını vereceksin."

11.

Bu sefer gerekirse zor kullanıp içeri girmeye karar veren Orhan, kapıyı doğrudan Cem açınca o kadar şaşırdı ki bir an için donup kaldı.

"Bekliyordum. Ya gazeteciler gelmiştir ya polis dedim. Bu aralar evimize başka kimse gelmiyor."

"Nazım Çavuş yok mu?" diye sordu Orhan.

"Yukarıdadır, beni rahat bırakmasını söyledim. Şurada bir yerlerde terlik olacak istersen."

"Gerek yok." Orhan tekerlekli sandalyenin peşine takılıp Cem'in geniş ve karanlık odasına geçti.

"Sana 'sen' diyorum sayın başkomiserim çünkü ço-

cukluğumuz beraber geçti sayılır. Belki sen hatırlamazsın."

"Hatırlıyorum, birkaç defa muhabbet etmiştik."

"Muhabbet mi etmiştik? Bak onu ben hiç hatırlamıyorum. Siz avluda takılırken hep şu pencereden izlerdim."

Perdelerden ışık girmediğinden odayı yalnızca televizyonun hareketli görüntüleri ve çizim masasındaki lamba aydınlatmaktaydı. Orhan'ın burnuna ot kokusu geldi, pencereyi açıp içeriyi havalandırmayı düşündü fakat kendisini tuttu.

"İskender'in ifadesini aldık."

"Sedef'i öldürdüğünü itiraf etti mi?"

"Hayır."

"Mercan'ı?"

"Hayır." Acaba ne duymak istiyor, diye düşündü Orhan. Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu, aksine pokerde iyi bir el gelmiş gibi gülümsüyordu.

"Tahmin etmiştim," dedi.

"Gerçekten İskender'in katil olduğunu mu düşündün?"

"Bazen ortalık o kadar karışıyor ki hiç tahmin etmediğin insanlar hiç tahmin etmediğin şeyler yapabiliyor. Ama İskender? Sanmam. Bazı şeylerden şüphelendim, ufak tefek şeyler. Yalan söylediğinden örneğin."

"Yalan demişken, tebrik mi etmek gerekir, gözün aydın mı demek gerekir bilmiyorum ama videonu izledim."

"Benim de çay içer misin filan diye sormam gerekir herhalde ama uğraşamayacağım."

Orhan koltuğun televizyona en uzak köşesine oturdu ve orta sehpasının üzerindeki ıvır zıvırı toplayan Cem'e doğru döndü. "Sedef'le Mert Bindere'nin fotoğraflarını sana İskender vermiş."

"Doğru."

"Aralarından iki tanesini seçip savcıya sen gönderdin diye tahmin ediyorum."

"O da doğru. Herhangi bir suç işlediğimi sanmıyorum. Bir fotoğrafa bakınca ne gördüğün sana kalmış."

"Sen ne gördün peki?"

"Bu ailenin nefret ettiği bir adamla nişanlımı yan yana gördüm ve bu hiç hoşuma gitmedi."

"Mert'le Cüneyt çok yakın arkadaş olduklarına göre ailenin geri kalanı nefret ediyor diyelim. Yani sen ve annen. Bu nefretin sebebi nedir?"

"Onu anneme sorman gerek. Ben sadece kendisini bir bok zannediyor diye gıcık oluyorum."

"Sedef'in Mert'le ilgilenmesine de gıcık oldun mu?"

"Nişanlımın o adamla ilgilendiğine inanmıyorum. Tam tersi bana daha gerçekçi geliyor. Dediğim gibi bir fotoğrafa bakınca ne gördüğün sana kalmış."

Herif ya kafayı üşütmüş ya da benimle dalga geçiyor, diye düşündü Orhan. Böyle durumlarda karşısındaki kişinin gözünü korkutmayı denerdi ancak Cem'i nasıl korkutabileceğini bilmiyordu.

"Yürüdüğünü neden herkesten gizliyorsun?"

"Sana ne? Yani bu seni neden ilgilendiriyor?" Orhan'ın cevap vermesine izin vermedi. "Sağlık durumum sadece beni ilgilendirir, öyle değil mi? Ama şöyle duygusal, romantik bir sebep duymak istiyorsan, anneme sürpriz yapacaktık, Sedef'le öyle karar vermiştik."

"Sedef seninle evlenmekten vazgeçince sürprizin tadı kaçmış olmalı."

"Evlenmekten vazgeçtiğini kim uydurdu bilmiyorum ama yalan söylemiş. Her duyduğuna inanma başkomiser. Sizin cinayet büroda kaç tane komiser var? Sen 'baş' olduğuna göre altında iki-üç tane daha vardır değil mi?"

"Sedef'in öldürüldüğü gece olanları anlatmanı istiyorum."

"Yukarıda bir sürü sıkıcı insan toplanmıştı ve herkes birbirinin kafasını ütülüyordu. Bunun tam olarak nesini merak ediyorsun? Sen sor ben anlatayım."

Cevap verirken çok sıkılmış gibi görünmeye çalışsa da Cem'in gözünde hafif bir pırıltı ve dudaklarında zar zor sakladığı bir gülümseme yakaladı Orhan. Oynadığı oyun belli ki onu eğlendiriyordu.

"O geceye ait fotoğrafları incelediğimizde..."

"Vay vay vay, başkomiser çok çalışmış."

"İncelediğimizde senin saat 21.15 civarı salondan ayrıldığını ve 22.49'a kadar ortalıkta görünmediğini tespit ettik."

"Bunalmıştım, biraz hava almaya çıktım."

"Ve artık tekerlekli sandalyene ihtiyaç duymadığına göre..."

"Dur kendini yorma, ben söyleyeyim," diye güldü Cem. "Evden çıkıp koşa koşa ormana gittim, Sedef'i öldürdüm ve koşa koşa geri döndüm. Diğer komiserler de senin kadar zeki mi yoksa çok özel olduğun için mi seni 'baş' komiser yaptılar?"

"Saat 21.15 ile 22.49 arasında evden çıktın mı çıkmadın mı?"

"Ayağa kalkıp şu kapıya kadar yürüyebilirim ama henüz ormanda yürüyüşe çıkacak kadar iyileşmedim başkomiser. Hayır, evden çıkmadım, Sadece cigara içmeye balkona çıktım. Pardon, ceza kanunumuza göre o suç teşkil ediyor değil mi? Sigara içmeye diye düzeltiyorum."

"Balkona çıktığını gören oldu mu?"

Cem gözlerini tavana dikti ve düşünüyormuş gibi yaptı. "Şimdi sen sorunca aklıma geldi... Evet, doğrusunu istersen bir kişi gördü. Neyse ki ayaktayken değil, yoksa

yüreğine inerdi. Tekerlekli sandalyemle uysal bir çocuk gibi salona, davetlilerin yanına geri dönüyordum."

Bu şımarık oyuna katlanmak için kendisini zorlayan Orhan, Cem'in devam etmesini bekledi. Herif resmen sabrını sınıyordu ve yüzündeki şu pis sırıtışa bakılırsa bundan zevk alıyordu. Arkadaşımın kardeşi ve Zehra Hanım'ın oğlusun ama ikisi de umurumda değil. Madem elin ayağın da tutuyor, seni öyle bir pataklarım ki dünyanın kaç bucak olduğunu biraz geç de olsa anlarsın. Bunları içinden değil, yüksek sesle Cem'in yüzüne söyleyebilmek için iki haftalık iznini gözünü kırpmadan feda edebilirdi. Ancak bedelinin iki haftalık izinden daha yüksek olduğunu bildiğinden cesaret edemedi. Ve bu korkaklığı yüzünden kendisinden nefret etti.

"Ne diyordum? Arka taraftaki banyonun kapısı aralıklıtı ve ışık yanıyordu," dedi Cem. "Evin o kanadı konuklara kapalıdır. Hangi görgüsüz içeri sızdı da bizim havlularımızı kullanmaya kalktı diye merak ettim. Bir de kimi göreyim? Sevgili abim Cüneyt."

"Evet, toplantısı olduğunu, çalışma odasında video konferansa katıldığını biliyoruz."

"Bak sen! Sahiden öyle mi söyledi? Bayağı ıslak ve çamurlu bir video konferansmış. Ben gördüğümde üstünü başını temizleyip kurulanmaya çalışıyordu."

12.

Ezgi, beyni karıncalandıran şu tatsız hissin ne olduğunu anlamak istiyordu ancak düşünmeye çalıştıkça kafası daha beter karışıyordu. Birkaç saattir Mercan'ın inşaatın tepesindeki görüntüsü gözünün önünden gitmiyordu. Aşağı düşmeden tam önce, boşluğun tam kıyısında duruşu. Ve onu iten sarı yağmurluklu kişinin sırtı. Sürekli o sarı yağmurluğa aklı takılıyor ve yüzü görün-

mediği için sinirleniyordu. Bugün sabahtan beri sadece üç kere tuvalete koşması gerekmişti. En çok oy vermek için kuyrukta beklerken endişelenmişti ama neyse ki korktuğu başına gelmemişti. Karın ağrıları biraz önce ofise geldikten sonra başlamıştı. Sarı yağmurluk aklına gelince.

Sumru'nun yanına oturmuştu ve bir yandan kolasını yudumlarken bir yandan da Yenikent'in dört bir köşesindeki sandıklarda çekilmiş fotoğraflara bakıyordu. Doktoru duysa onu bir güzel azarlardı fakat kolanın karın ağrısına iyi geldiğine inanıyordu. Sumru fotoğrafları çabuk çabuk geçti: Birbirine benzeyen sınıflar, masanın başında sandık görevlileri, duvar diplerine itilmiş sıralar, pastel boyayla yapılmış resimler, tavanda beyaz lambalar, pencere önünde plastik su şişeleri ve bisküvi paketleri, gülen yüzler, beklemekten bunalmış yüzler, yorgun yüzler... Gözünün önünden hızla geçen fotoğraflar sanki ona bir şey anlatmaya çalışıyordu. Karnını ara sıra yoklayan sancı geri geldi ve zihninde yine o sarı yağmurluk belirdi. Neden yüzün hiç görünmüyor, diye söylendi içinden.

"Bir öncekine dönsene," dedi Sumru'ya. "Bir daha... bir daha..."

Batu'yla okulun koridorunda konuşmaları aklına geldi ve nabzının hızlandığını, karnındaki hareketlerin arttığını hissetti. Bütün parçalar önündeydi ama bir türlü kafasında yerli yerine oturmuyor, hep bir köşesi eksik kalıyordu.

"Neye bakıyorsun anlamadım," dedi Sumru endişeyle. "Suratın bembeyaz oldu."

"Lambalara bakıyorum," diye mırıldandı Ezgi. Sandalyesiyle birlikte dönüp ofisin tavanına göz gezdirdi. "Yüzünü göstermemeyi nasıl becerdiğini anlamaya çalışıyorum. Saçmalıyorum herhalde..." dedi.

İşin kötüsü saçmalamıyordu.

Beyni son hızla çalışırken masasına gidip çantasını ve montunu kaptı. Tam çıkmaya hazırlanırken Sabri Yanmazgil, Ezgi'yi kenara çekti. "Bilgisayarımı karıştırdığını biliyorum," dedi. "Telaşlanmana gerek yok, seni şikâyet etmeyeceğim ama ne aradığını çok merak ediyorum."

Ezgi gözucuyla masasında çalışan Sumru'ye baktı. "Yaptığımla gurur duymuyorum Sabri Bey ancak şu *Çapraz Ateş* denen sitenin arkasında kim olduğunu bulmaya yemin ettim. Çünkü ister kabul edin ister etmeyin Mercan'ın ölümünün bir numaralı sorumlusu o kişidir."

Sabri'nin yüzü değişiverdi. "Nasıl yani? Benim o siteye bilgi sızdırdığımı mı düşündün?"

"Dürüst olmak gerekirse o sitenin size ait olduğunu düşündüm."

"Ben öyle bir insan değilim," dedi Sabri. Suratında kırılmış, incinmiş bir ifade vardı. Ezgi onu ilk kez böyle duygusal bir tepki verirken görüyordu ve doğrusu hiç de rol yapıyormuş gibi bir hali yoktu. "30 yıldır bu mesleği yapıyorum, belki ufak tefek hatalarımız olmuştur, biz de insanız sonuçta. Ama öyle şerefsiz, namussuz bir adam değilim."

"Size sürekli dosyalar servis ediliyor Sabri Bey, bunu saklamıyorsunuz aksine gurur duyuyorsunuz."

"Mesleğinde başarılı olan bütün gazetecilere dosya gelir, sana gelmiyor mu sanki?"

"Aradaki fark, o dosyayı nasıl değerlendirdiğimiz. Ben de 20 yıldır bu mesleği yapıyorum ve asla devletin basın sözcüsü olarak çalışmadım. Bana gelen bilgileri araştırdım, doğruladım, gecemi gündüzüme katıp didik didik ettim, yalanları ayıkladım. Ancak ondan sonra yayımladım... Yine de bilgisayarınızı karıştırdığım için özür dilerim, hatamı kabul ediyorum. Yapmamam gerekirdi."

Sabri'den kurtulur kurtulmaz kapıya yönelen Ezgi'nin aklına başka bir şey geldi ve Sumru'nun yanına döndü. "Hasan Yılmaz'ın fotoğrafını açar mısın, hani şu Mert'e saldırırken çekilmiş fotoğraf var ya."

Daha birkaç saat önce Orhan'la bunu konuşmuşlardı. Hasan, düğmeyi İskender'e veya Cem'e vermiş olabilir demişti. Neden bu kadar dar kafalıydı ki? Neden burnunun dibindeki gerçeği görmek istemiyordu?

Yüzünü monitöre iyice yaklaştırıp fotoğrafı inceledi.

"Meraklandırma insanı Ezgi, ne oluyor anlatır mısın?"

"Düğmeyi Hasan koparttı diyoruz ya. Ona nasıl emin olduk? Elimizde yalnızca bu fotoğraf var ve adam düğmeye dokunmuyor bile. Şu sahnenin bir saniye sonrasını ben kafamda kurdum ve kopartırken gördüğüme inandım bir şekilde. Ne zaman bu fotoğrafı düşünsem Hasan'ın elinin Mert'in kolundaki düğmeye yapıştığını görüyorum, oysa bak, yakasından tutuyor."

"Tamam da böyle telaş içerisinde nereye gidiyorsun?"

"Bir şeye daha bakmam lazım. Uzun sürmez, yarım saate dönerim."

Ezgi asansörden çıkıp Mini'ye doğru koşar adımlarla ilerlerken Orhan'ın numarasını tuşladı. Cep telefonu otoparkta çekmeyince içinden küfretti. Kafasına takılan şeyi ona söylemek ve saçmalıyorsun dediğini duymak istiyordu. Bir şey söylesin ve beynini kemiren bu saçma sapan düşünceyi çürütsün istiyordu.

Otomobile binip 19 Mayıs Caddesi'ne çıkar çıkmaz Orhan'ın aramayı bir defa daha denedi. Aradığınız numaraya şu anda ulaşılamıyor mesajını duyunca bu sefer yüksek sesle küfretti.

Bize gelen son bilgilere göre seçim tüm sandıklarda olaysız bir şekilde devam ediyor sevgili dinleyicilerim.

Artık bitsin de oylar sayılsın istiyorsunuz, biliyorum. İnanın ben de heyecandan yerimde zor oturuyorum. Bugün için seçtiğimiz çok özel parçalar ve birbirinden değerli konuklarla canlı yayınımız gece yarısına kadar devam edecek. Bize ulaşmak isterseniz, her zamanki gibi...

Radyoyu kapatıp Orhan'ı aradı. Kendisini tutamadı ve erişilemiyor mesajını okuyan ses sanki onu duyabilirmiş gibi, "*Hasan Yılmaz şantiyede baret takmadan dolaşmaz ki!*" diye bağırdı. Tek eliyle Orhan'a mesaj yazdı. "*Hemen ara. Lütfen çok önemli.*"

İbrenin 120'ye dayandığını görünce aklı başına geldi ve biraz hız kesti. Sakinleşmek için birkaç defa derin derin nefes alıp vermeyi denedi. Heyecan değildi bu, kuşkuyla panik karışımı berbat bir histi. Kendi kendine, "Sakin ol, yanılıyorsun, sakin ol, yanılıyorsun," diye tekrarlayıp durmak karnına kanca gibi saplanan sancıya hiç fayda etmiyordu. Kavşaktan Zıpkın Zihni'nin yoluna saptı, Mini'yi kapının önüne çekip indi ve valeye, "Bir şey sorup hemen çıkacağım," diyerek koşmaya başladı. Delikanlı arkasından söylenince, "Anahtarı üstünde," diye seslendi.

Adını bilmediği yaşlı beyefendi her zamanki gibi onu kapıda karşıladı. "Hoş geldiniz Ezgi Hanım, bu ne güzel sürpriz. Bugün kaç kişi olacağız?"

"Bugün maalesef kalamayacağım. Şef garsonla görüşebilir miyim – kusura bakmayın, kafam o kadar karışık ki adını unuttum. Şu siyah saçlı, siyah sakallı bey var ya. Ona hemen bir şey sormam lazım."

"Hamdi mi? Oğlum, Hamdi'ye seslen," dedi adam kenarda bekleyen bir komiye. "Bari bir çay ikram edelim."

Ezgi cevap vermedi. Beklerken girişteki tüyleri dökülmüş kırmızı yolluğun üzerinde bir ileri bir geri yürüdü. Sonra salona doğru birkaç adım atıp içeriye baktı. Gözlerini tavana çevirdi ve kapının tepesinde, tüm masa-

lara hâkim konumdaki beyaz yarım küreyi görünce yaşlı adama döndü. "İki hafta önceki güvenlik kamerası kayıtları duruyor mu? 13 Eylül Cuma gecesine ait görüntüler?"

13.

Kısa bir iş için Cüneyt'in evine uğramışlardı –artık fabrikada çalışmadığına göre "abi" demesi gerekiyordu, başta öyle anlaşmışlardı fakat Batu henüz bu fikre ısınamamıştı– Cüneyt ne işi olduğunu söylememiş, zaten yol boyunca hemen hemen hiç konuşmamıştı. Okulda Ezgi'yle sohbet ederken küsmüş fakat küstüğünü gizlemeye çalışıyormuş gibi bir hali vardı, şimdiyse yüzü o kadar asıktı ki Batu bunun küskünlük değil başka bir şey olduğunu düşünüyordu. Belki de kötü bir haber almıştı. Onu hem üzen hem de öfkelendiren bir haber. Seçimle ilgili olmalıydı. Belki de Zehra Gören'in belediye başkanı seçilmesi, Ezgi'nin düşündüğü kadar garanti değildi.

Cüneyt'in evi, çiftlik dedikleri arazinin anayola en uzak köşesinde, bir yüzü boydan boya camla kaplı, iki katlı beton bir kutuydu. Diğer binalardan o kadar uzakta ve o kadar farklıydı ki, çiftliğe ait gibi durmuyordu.

Her ne kadar dekorasyondan anlamasa da evin içi de dışı kadar modern ve havalı göründü Batu'nun gözüne. Cüneyt'in fabrikadaki odasına hiç benzemiyordu; salon aşırı derecede düzenliydi ve son model kocaman bir televizyon haricinde etrafta ilgi çekici hiçbir şey yoktu. Kütüphanenin rafları bomboştu. Batu çaktırmadan elini sürdüğünde saksılardaki iri yapraklı bitkilerin plastik olduğunu keşfetmişti.

Kalın bir cam ve dört tane metal bacaktan yapılmış yemek masasına geçen Cüneyt bilgisayarının kapağını açtı ve hızla bir şeyler yazmaya koyuldu. "Annene hemen yumurtlamışsın," dedi gözünü işinden ayırmadan.

"Anlamadım, ne yapmışım?"

"Sır tutabilirim demiştin, ben de aptal gibi güvendim sana. Başkalarına benzemediğini düşündüm."

Okuldaki güvenlik kamerasından söz ediyor olmalıydı. Ezgi'ye anlatmasında ne sakınca vardı ki? Başkalarına anlatma derken okuldakileri kastettiğini düşünmüş ve onlara hiçbir şey söylememişti Batu. Damla'ya bile.

"Herkes kendini dedektif sanıyor," diye söylendi Cüneyt. "Annenle ikiniz Yenikent'e geldiğinizden beri her şey bozuldu, farkında mısın? Her şey bozuldu."

Buna çok benzer bir sözü sabah Orkun'dan duymuştu ama Cüneyt söyleyince çok daha rahatsız edici geldi. "Eğer işiniz varsa ben eve tek başıma dönebilirim," dedi.

"İşim birazdan bitecek."

"Olsun ben yine de gideyim."

"Ne oldu, geç mi kaldın? Bir yere mi yetişeceksin?"

"Hayır ama..."

"Ama ne? İki dakika beklesen ölür müsün?"

Batu kapıya doğru bir adım attı. "Sadece evime gitmek istiyorum."

"Tamam, işim bitince evine gideceksin. Beni özel şoförün sandın galiba. Çok bekletti, geç kaldı, gideceğim yere zamanında yetişemedim diye şikâyet mi edeceksin? Yoksa seni de mi hayal kırıklığına uğrattım?"

"Ben öyle bir şey demedim."

Cüneyt'in bir anda yüz ifadesi değişti ve tatlı tatlı gülümsemeye başladı. "Şaka yapıyorum, korkma. Takılıyorum sadece. Zaten istesen de hiçbir yere gidemezsin. Yani yürümeye kalksan buradan eve gitmen saatler sürer." Bilgisayarını açık bırakıp ayağa kalktı. "Yoksa gerçekten sana kızdığımı mı düşündün?"

"Kafam karıştı," diye mırıldandı Batu. Ne düşünmesi gerektiğine karar veremiyordu.

"Rahat ol, henüz aklımı oynatmadım. Oynatmadım,

hayır. Yukarıdan bir şey alacağım, sonra hemen çıkarız tamam mı? Seni evine bırakmam gerekiyor çünkü annene söz verdim."

Batu, Cüneyt'in arkasından baktı. Şaka yaptığına inanmıyordu, az önce onu azarladığında sesindeki öfke son derece sahiciydi. Fakat neden ona bu kadar öfkelendiğini anlamamıştı. Büyük olasılıkla başka bir problemi vardı ve kendisini tutamayıp Batu'ya patlamıştı. Bunu arada sırada herkes yapıyordu, en başta kendi annesi ve babası.

Sokak kapısını kontrol etti, kilitli olmadığını görünce bir parça rahatladı. İstese hemen şimdi çıkıp gidebilirdi ama beklemeye karar verdi. Ona saçma gelse de bazı nezaket kurallarına uymak gerekiyordu. Başkasının evinde bir şeyden rahatsız olduğunda olmamış gibi davranmak da bir nezaket kuralıydı sonuçta. Dahası, Cüneyt'in dediği doğruysa bu soğukta saatlerce yürümek iyi bir fikir değildi zaten.

Bilgisayar ekranındaki görüntülere gözü takıldı. Birkaç gün önce Cüneyt'in kütüphanede kullandığı programdı bu. Ekran 16 pencereye bölünmüştü ve her pencerede farklı bir video oynamaktaydı. Masaya yaklaşınca bunların güvenlik kamerası görüntüleri olduğunu anladı. Büyük olasılıkla aralarında kendi okulundaki kameranın penceresi de vardı. Sağ oka dokunup ekranı kaydırdı, yeni bir sayfada başka 16 pencere belirdi. Bunun gibi daha kaç sayfa olduğuna bakarken kutulardan birinde tanıdık yüz görünce kaydırmayı bıraktı.

Ezgi siyah sakallı bir adamla konuşuyordu. Arkasındaki camlı dolapta, büyük kâselerde mezeler ve salatalar dizildi. Biraz ötedeki mermer havuzun içinde canlı olup olmadığı anlaşılmayan balıklar duruyordu.

Kulağını dibinde sıcak bir nefes hissedince korkuyla irkildi. "Anneni mi gözetliyorsun yoksa?" diye fısıldadı

Cüneyt. Hiç ses çıkarmadığı için Batu adamın tam arkasında durduğunu ve başını omuzunun üzerinden uzattığını son âna kadar fark etmemişti. Sandalyeden kalkmak istedi.

Cüneyt omuzundan bastırıp onu zorla geri oturttu.

"Bak bu tabanca dedeminmiş," dedi elindeki silahı ona doğrultarak. Sonra çevirip yandan gösterdi. "Sen Mithat Bey'i bilmezsin, Zehra Hanım'ın kocasıydı. Şu leş gibi kokan fabrikanın sahibi yani. Tanısan hiç sevmezdin. Ama işte aile yadigârı, manevi değeri var –benim için yok ama ne fark eder– sonuçta her pazar kutusundan çıkarıp temizledim, bakımını yaptım. Çünkü bu da benim yükümlülüklerimden birisi. Anlıyor musun? Anlamazsın tabi, nasıl anlayacaksın? Dur bakalım, annen şimdi neler karıştırıyor?"

Cüneyt, Batu'nun yanındaki sandalyeye oturdu, silahı masaya bıraktı ve bilgisayarı kendisine doğru çevirdi. "Canını yakmak istemiyorum ama yardımına ihtiyacım var. İstesen istemesen de bana yardım edeceksin."

Sekizinci Bölüm

1.

Başta gerçeklikle bağları tamamen koptu. Kötü bir rüya görüyorum ve kendimi zorlarsam uyanabilirim dese de bir türlü uyanamadı, nefes alamayıp iki büklüm oldu. Uyanamadığına göre çoktan öldüğünü ve bunun da cehennem dedikleri şey olduğunu düşündü.

"Oğlunun yaşayıp yaşamaması tamamen sana bağlı," demişti Cüneyt telefonda.

Bu cümleyi hatırladığında göğsüne binlerce volt elektrik vermişler ve kalbi yeniden çarpmaya başlamış gibi sarsılarak kendine geldi. Önce nefes almak zorundasın, dedi içinden, sonra ayağa kalkacaksın, aklını başına toplayacaksın ve oğlunu bulmak için ne gerekiyorsa yapacaksın. Batu'nun sana ihtiyacı var.

Cüneyt'in yolladığı fotoğrafa bir kez daha baktı. Batu'nun sadece yüzü ve belden yukarısı görünüyordu; ağzı bantlanmıştı ve belli ki elleri arkadan bağlıydı. Gözleri açıktı, görünürde yarası beresi yoktu. Cankuşum yine benden daha sakin, diye geçirdi içinden. Belki onuncu kez fotoğrafın nerede çekildiğine dair bir ipucu aradı ancak karede Batu dışında hiçbir şey görünmüyordu.

Kimseye bir şey söylemeden ofisten koşarak çıkmış,

sadece çantasını kapmış ama montunu aramakla uğraşamamıştı ve şimdi kaldırımda soğuktan çenesi titriyordu. Belki de korkudan titriyordu, ayırt edebilecek durumda değildi. "Saat tam 15.20'de orada olmazsan şansını yitirirsin," demişti Cüneyt. Endişe içerisinde telefonuna baktı, ekranda 15.19 yazıyordu. Cadde boştu. Çoğu insan oyunu verip eve dönmüş, televizyonun karşısına geçmek için sandıkların kapanmasını bekliyordu büyük olasılıkla.

Köşeden hızla dönen metalik gri BMW tam önünde durdu. Yolcu tarafındaki pencere vınlayarak alçaldı ve Cüneyt başını uzatıp, "Çok bekletmedim umarım," dedi.

Birkaç saat öncesine kadar en yakın arkadaşlarımdan birisi dediği adamın yüzünü gördüğünde Ezgi dehşete kapıldı. En iyi bildiği yüzlerden birisiydi bu; fakat şimdi gözüne sahici bir insan suratı değil beyaz bir maske gibi görünüyordu. Sert, plastik bir maske. Dudaklarındaki anlamsız gülücük kanını dondurdu.

"Orada öyle duracak mısın? Hadi atla, çok işimiz var," dedi arkadaşça. Sesi, yüzü kadar korkunç değildi; tanıdığı, bildiği Cüneyt gibi konuşuyordu ve bir an için bu bir şaka diye, düşündü, bu rezil bir şaka ve ben de aptal gibi inandım. Öyle olmasını dileyerek uzanıp kapıyı açtı ve otomobile bindi.

"Emniyet kemeri," diye uyardı Cüneyt gaza basarken.

Söz dinleyen bir çocuk gibi emniyet kemerini takan Ezgi, "Batu nerede?" diye sordu.

"Lütfen ağlayıp zırlamaya başlama olur mu? Bak şimdiden söylüyorum, bugün hiç öyle şeyler çekecek durumda değilim."

Yanında oturan adamın yüzüne bir kere daha bakması şaka yapmadığını anlamasına yetti. Gözyaşlarını elinin tersiyle silen Ezgi, Cüneyt'in ağzından laf alabilmek için soğukkanlı davranması gerektiğini kavrayıp

kendisini toplamaya çalıştı. "Tamam ağlamayacağım. Ama lütfen doğruyu söyle, Batu iyi mi?"

"İyi, gayet iyi. Biraz dinleniyor diyelim." Cüneyt kol saatine baktı. "Telaşlanacak bir durum yok, daha epeyce bir zamanı var. Telefonda söylediklerimi hatırlıyorsun değil mi?"

Ezgi, eksiksiz hatırlayıp hatırlamadığına emin değildi ve yanlış bir şey söylemekten çekindiği için kalakaldı. Paniğe kapılamazdı. Şu anda karın ağrısıyla başa çıkması imkânsızdı – derdini Cüneyt'e anlatamazdı ki, bir benzicide duralım çünkü tuvalete gitmem lazım, elimde değil, bu bir hastalık dese inanır mıydı sanki? Normal insanlar bile inanmıyordu. Panik dalgasını vücudundan uzak tutmak zorundaydı fakat soğuk, sinsi bir pençenin bacaklarından yukarıya doğru kaydığını, karnına kancalar saplamaya hazırlandığını hissediyordu. Paniğe kapılmayacaksın, diye tekrarladı içinden, Batu'nun sana ihtiyacı var.

"Zehir hafiye Orhan'ı aradın mı? Kesin aramışsındır. Ne konuştunuz çok merak ediyorum."

"Söylememi istediklerini söyledim."

"Şimdi bir kere daha aramanı ve benim yanımdan konuşmanı istiyorum." Cüneyt yan gözle Ezgi'ye baktı. "Daha baştan böyle davranacaksan vazgeçelim."

"Tamam arıyorum."

Paniğe kapılmamaya çalışıyordu ama zihin gücüyle bunu nasıl başaracağını bilmiyordu. En yakın arkadaşlarından birisi oğlunu kaçırdığında nasıl sakin kalacağını ve nasıl aklını kaçırmayacağını ona hiç kimse öğretmemişti. "Alo, Orhan benim. Şu anda arabasındayım. Hayır, seninle benim konuşmamı istiyor. Bizi takip etmeye kalkarsanız..."

"Evet, devam et," diye başıyla onayladı Cüneyt.

"Eğer takip etmeye kalkarsanız Batu'yu öldüreceğini söylüyor."

"Tam olarak öyle demedim ama aynı kapıya çıkar. Devam et."

"Eğer *Yeni Haber* gazetesi talimatlarına uymaz ve canlı yayın bağlantısını kurmazsa Batu'yu öldüreceğini söylüyor."

"Bak, yine! Ben kimseyi öldürmeyeceğim, sizin talimatlara uymamanız öldürecek. Aradaki farkı anlayabiliyor musun?"

Otomobilin içindeki konuşmaları duyan Orhan, "Anladığını söyle," dedi. "İtiraz etme."

"Evet Cüneyt, anlıyorum... Eğer söylenenleri yaparsam – eğer söylenenleri yaparsak Batu'nun yerini söyleyeceğine söz verdi." Soran gözlerle Cüneyt'e baktı.

"Yeter bu kadar, kapat!"

"Kapatmam lazım. Sakın bizi takip etmeyin Orhan, çok ciddiyim."

"Telefonun lütfen," diye elini uzattı Cüneyt. Pencereyi açıp önce Ezgi'nin, ardından kendi telefonunu dışarıya fırlattı. Birkaç saniyeliğine yüzüne çarpan soğuk hava sayesinde otomobilin içinin ne kadar sıcak ve boğucu olduğunun farkına vardı Ezgi.

Cüneyt, gözünü yoldan ayırmadan eğilip yerden siyah bir şey alıp uzattı. "Bunu kafana geçirmeni rica edeceğim."

Ezgi, yine uslu bir çocuk gibi söyleneni yaptı. Temiz bir çöp torbası vermişti Cüneyt, biraz uğraştıktan sonra açıp başına geçirdi ve zifirî karanlığa gömüldü. Siyah torba omuzlarına kadar iniyordu. Soluk alıp verdikçe sıcak nefesi plastik kokusuyla birlikte yüzüne çarpıyordu. Kalın naylon dudaklarına değip uzaklaşırken çıkan hışırtı kafasının içinden geliyordu sanki.

"Yolumuz çok uzun değil," dedi Cüneyt. "Nasıl olsa bugün bol bol sohbet edeceğiz, o yüzden şimdi biraz kafamı toplamak istiyorum. Sıkılmazsın değil mi?"

Ezgi başını iki yana salladı.

"Bazı insanlar konuşmadan durmaya tahammül edemez. Eğer sessizlik rahatsız edecekse müzik açayım."

2.

Orhan tam 15.24'de Ezgi'nin evinin önüne vardığında onlara yetişemeyeceğini ve buraya boşuna geldiğini biliyordu aslında. Yine de şansını denemişti. Denemek zorundaydı.

Yolda hızlı hızlı düşünüp bir plan yapmaya çalışmıştı. Seçim günü henüz sandıklar açıkken yolları kapattırmak imkânsızdı. Ana kavşaklara birer ekip arabası yollayıp çevirme yaptırabilirdi fakat işin gerçeği, bürokrasiyi aşıp böyle bir organizasyonu hele böyle bir günde ne kadar sürede gerçekleştirebilirdi, en ufak bir fikri yoktu. Birkaç dakika içerisinde olmayacağı kesindi.

Dahası Cüneyt'in ne kadar tehlikeli olduğunu ve tehditlerine ne derece inanması gerektiğini henüz bilmiyordu. Riski göze alamazdı. "Cüneyt'in ne kadar tehlikeli olduğu" lafı bile o kadar saçmaydı ki! Öfkeyle direksiyona vurdu.

Peşlerinden gitmek yerine Ezgi, Cüneyt'i oyalarken –daha doğrusu Cüneyt, Ezgi'yle meşgulken– Batu'yu bulmaya çalışacaktı. Oğlanın yanlarında olmadığını varsayıyordu. Belli ki 30 yıldır Cüneyt'i düşündüğü kadar iyi tanımamıştı ama herifin aptal olmadığına emindi. Eğer çocuğu koz olarak kullanıyorsa, kendisinden uzakta ve kolay kolay bulunamayacak bir yere saklardı. Yavuz'un bildirdiğine göre Batu'nun cep telefonu sinyali en son 13.17'de Cüneyt'in evinin bulunduğu bölgede tespit edilmiş ve ardından kesilmişti. İki saat içerisinde her yere gitmiş olabilirlerdi.

Düşünmek istemediği bir olasılık daha vardı. Kendi

kendine, "Hayır hayır hayır," diye mırıldandı ama gözünü kırpmadan iki kişiyi öldürmüş birisi söz konusuysa, imkânsız diye bir şey yoktu.

Yine Yavuz arıyordu. "Ezgi Sezgin'in ve şüphelinin de cep telefonu sinyalleri kesildi başkomiserim."

"Çocuğun telefonu?"

"Hâlâ kapalı."

"Otomobilin yerini tespit edebiliyor muyuz?"

"GPS sistemi devre dışı bırakılmış."

"Önceliğimiz çocuğu bulmak Yavuz. Zehra Gören'in çiftliğine iki kişi yolluyorsun, sen de yakında başka kim varsa toplayıp fabrikaya gidiyorsun, anlaşıldı mı? Her köşeyi didik didik arayacaksınız."

"Arama emri..."

"Başlatma arama emrine! Gerekirse nöbetçi savcıyı arayıp hallederiz."

"Emredersiniz başkomiserim."

"15 dakikada bir bana rapor vereceksin. Hadi Yavuz hadi, niye duruyorsun hâlâ, fırla!"

Çiftliğe doğru gaza bastı. Yolda Mert'i arayıp durumu kısaca anlatmaya çalışmış ve herif yüz bin tane soru sorunca, "Sus ve beni dinle!" diye bağırmıştı. Onda Cüneyt'in evinin yedek anahtarı olduğunu biliyordu ve kapı kırmakla uğraşmaktansa Mert'i çağırmak daha kolay olur sanmıştı. Şimdi o kadar emin değildi.

Kuru ama soğuk, karanlık, leş gibi bir hava vardı. Daha güneşin batmasına saatler kala sokak lambaları yanmış, trafikteki araçların çoğu da farlarını yakarak ayak uydurmuştu. Yasaklar başlayınca sökülen seçim afişlerinden geriye kalan çöpler rüzgâra kapılmış savruluyordu. Kırmızı ışıkta durunca Orhan'ın gözü reklam panolarına kaydı. Yarısı yırtılmış yarısı kalmış bir posterde kollarını göğsünde kavuşturmuş Zehra Gören'in suratındaki sahte gülüş midesini bulandırdı. Öğlen iki

ısırışta bitirdiği döner dürümle ekşimiş ayrana lanet etti içinden.

Yeni Haber gazetesinin santralini aradı. "Cinayet Şube'den Başkomiser Orhan Tunç, yetkiliyle görüşmek istiyorum."

"Nöbetçi yetkili benim, Sabri Yanmazgil."

"Sabri Bey, acil bir durum var, lütfen sözümü kesmeden..."

"Biliyorum başkomiserim," diye sözünü kesti Sabri. "Yarım saat kadar önce bizim sisteme Cüneyt Gören'den bir mesaj düştü. Birisi dalga geçiyor sandık ama sanırım ciddi. Sizi hoparlöre alıyorum, yanımda Sumru Hanım var, mesajı o buldu. Yayın yönetmenimiz Akın Bey'e de haber verdik, az sonra burada olur."

Orhan direksiyonu sapaktan çiftliğin toprak yoluna kırdığında, Sumru lafa karıştı. "Canlı yayın bağlantısı için bize adres yollamış. Çözmeye çalıştım ancak bağlantı VPN üzerinden kuruluyor ve konum olarak İzlanda görünüyor. Belki siz gerçek adresi tespit edebilirsiniz."

"Bana yollayın, arkadaşlar incelesin," dedi Orhan. Ama hiç şansımız yok, diye ekledi içinden.

Ana binaları geçip Cüneyt'in iki katlı evinin önünde otomobili durduğunda birisi camı tıklattı. Mert, sapsarı bir suratla cama eğilmiş ona bakıyordu. İşaretle, "Bir dakika bekle," diyen Orhan telefondakilerle konuşmaya devam etti.

"Size gelen bağlantıda şu anda herhangi bir yayın var mı?"

"Henüz yok," dedi Sabri. "Mesajda yazdığına göre 16.00'da başlayacak."

Orhan saatine baktı. 15.48.

"Öyleyse ne hazırlık yapmanız gerekiyorsa yapın ve 12 dakika sonra gazetenizin sitesinden canlı yayına geçin, anlaşıldı mı?"

Telefonu kapatmasını bekleyen Mert yerinde duramıyor, çakıltaşlarına tekmeler atıyordu. Otomobilin kapısını açaraçmaz sabırsızca koluna yapışıp çekiştirdi.

"Bu tarz tehditlere boyun eğmek doğru mu emin değilim," dedi Sabri titrek bir sesle. "Önce genel yayın yönetmenimize danışmak..."

Telefonu bir an için ağzından uzaklaştırıp boşluğa doğru, "Başlatma şimdi doğrusuna yanlışına!" diye bağırdı Orhan. Gazetedekiler duyduysa da umurunda değildi. Daha sakin bir sesle devam etti. "Bakın Sabri Bey, insan hayatı söz konusu ve zaman kazanmak zorundayız. Sonuçta Ezgi Sezgin sizin muhabiriniz değil mi? Seçim günü röportaj yaptığını varsayın, o şekilde yayına girin. Prensipte yanlış bir şey göremiyorum."

"Prensipte belki öyle ama..."

İnatla kolunu çekiştiren Mert'i itip devam etti. "Beni dinle! Eğer olaylar tatsız bir noktaya varırsa, inan bana bunun sorumluluğunu taşımak istemezsin. Hesabını da ilk ben gelip sorarım, anlatabildim mi Sabri Bey?"

Telefonu kapatıp hızla evin kapısına doğru ilerlerken Mert peşinden koştu. "Abi bu nasıl bir manyaklık? Orhan, bir şey söyle lütfen, aklımı oynatacağım."

Orhan dönüp arkadaşını iki eliyle omuzlarından tuttu, kendisine doğru çekti ve çaktırmadan nefesini kokladı. Hiç olmazsa zilzurna sarhoş değildi. "Kendine gel Mert. Ben de aklımı oynattım, hiç iyi değilim ama şimdi bunun sırası değil. Tamam mı? Anahtarı getirdin mi? Aç şu kapıyı hadi, zaman kaybediyoruz."

3.

"Önce bir açılış yapman lazım."

Ezgi'nin şaşkın şaşkın baktığını görünce, "Burada oyun oynamıyoruz, herkes bizi izleyecek," diye ekledi

Cüneyt. "Sana işini öğretecek değilim ama fazla uzatmadan sorulara geçsen iyi olur. Bence 45 dakika konuşsak yeter, uzadıkça etkisi azalıyor. Zehra Hanım'ı seçime hazırlamak için böyle şeyleri öğrenmek zorunda kaldım."

Cüneyt'in bu robot gibi tavırları Ezgi'ye hiç normal gelmiyordu. Yanlış bir şey söyleyip öfkelendirmekten korktuğu için garipsediğini belli etmemeye çalışıyor ve korkusu yüzüne yansımasın diye çaba harcıyordu.

Kafasındaki torbayı çekip çıkardığında kendisini beyaz badanalı, penceresiz, ufacık bir odada bulmuştu. Odanın tam ortasına karşılıklı iki sandalye ve tripod üzerinde bir video kamerası yerleştirmişti Cüneyt. Yanda üç monitörlü bir bilgisayar açıktı. Ekrandaki pencerelerde Yenikent'in farklı mekânlarından siyah-beyaz güvenlik kamerası görüntüleri akıyordu.

Mekânlardan birkaç tanesini çok iyi bildiği için hemen tanıdı. Örneğin şuradaki, *Yeni Haber* gazetesinin ofisiydi; bir masadan diğerine telaşla koşuşturanlar da Sabri'yle Sumru'ydu. Çiftlikte Zehra Hanım'la röportaj yaptıkları oda vardı görüntülerin arasında, birkaç saat önce uğradığı Zıpkın Zihni'nin Yeri vardı, süpermarket, otogar, fabrikanın ana kapısı... Pencerelerin yerini başka pencereler alırken tanımadığı binlerce insan, kameralar tarafından izlendiğini unutmuş bir halde –belki de hiç haberleri olmadan– Cüneyt'in meraklı bakışları altında hayatlarına devam etmekteydi.

Gözlerini güçlükle monitörlerden ayıran Ezgi, "Gerçekten seninle röportaj yapmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Elbette. Doğru hesapladıysam Batu'nun şu anda yaklaşık 60 dakikası kaldı. Eğer anlatmak istediğim her şeyi anlatıp bitirirsem sana Batu'nun yerini söyleyeceğim. Onu sağ salim bulman için zamanın da kalacak. Beni biliyorsun Ezgi, taş kalpli bir insan değilim. Hayatım boyunca hiç kimseyi incitmedim."

Cüneyt, dijital bir kronometreyi 60 dakikaya ayarlayıp bilgisayarın durduğu masaya Ezgi'nin görebileceği şekilde yerleştirdi. Gözlerinin yine monitörlere kaydığını fark edince parmaklarını burnunun dibinde iki-üç defa sertçe şaklatıp dikkatini çekti.

"Buraya, bana konsantre ol. Başlıyoruz."

"Ne anlatmak istiyorsun Cüneyt?"

"Her şeyi. Ama unutma sadece 60 dakikan var," dedi ve uzanıp klavyede bir tuşa bastı. Monitörlerden birinde ikisinin karşı karşıya oturmuş görüntüsü belirdi. Cüneyt, canlı yayına bağlandıklarına emin olunca rahatlayıp arkasına yaslandı. Hadi başladık, der gibi bir el işareti yaptı.

Ezgi amatör bir filmde doğaçlama rol yapmaya zorlanmış gibi hissediyordu kendisini. Batu için bu oyunu oynamak zorundasın, diye tekrarladı içinden. Kameraya doğru döndü ve, "Merhaba," dedi. Sesi titreyince öksürüp boğazını temizledi ve bir kere daha denedi.

"Merhaba. Bu yayında Cüneyt Gören'le konuşacağız."

"Kısa bir tanıtım iyi olur," diye fısıldadı Cüneyt.

"Çoğunuzun bildiği gibi Cüneyt Gören, belediye başkan adaylarından Zehra Gören'in büyük oğlu. Aynı zamanda Yenikent Kâğıt Fabrikası'nın operasyonlardan sorumlu genel müdür yardımcısı..." Gözucuyla Cüneyt'e baktı, "yeterli" der gibi başını salladığını görünce bakışlarını kameradan ayırıp ona çevirdi.

"Yayından önce sana ne anlatmak istediğini sorduğumda bana, her şeyi dedin." Boğazını bir kere daha temizlemesi gerekti ve hafifçe öksürdü. "Öyleyse ilk sorumla başlıyorum. Sedef Yılmaz'ı sen mi öldürdün?"

"Biraz ani bir giriş oldu bu!" Cüneyt, rahat bir tavırla gülmeye çalıştı ama inandırıcı olmadığını anlayınca vazgeçti. "Başka çarem kalmamıştı. Eğer yaşamasına izin

verseydim konuşacak ve her şeyi bozacaktı. Böyle olması gerekmiyordu. Talihsizlik."

"Bu kadar mı? Talihsizlik deyip geçecek miyiz?"

"Bütün detayları dinlemek istiyor musun? Dediğim gibi, böyle olması gerekmiyordu. Yani o halde bırakamazdım, çiftliğin avlusunda öylece kanlar içerisinde... O gün Zehra Hanım'ın yaş günüydü biliyor musun? Tam 76 yaşına bastı. Akşamki davet için hazırlıklar erkenden başlamıştı. Garsonlar bir şeyler taşıyıp duruyordu."

"Bu söylediklerin saat kaçta oluyor?"

"14.30 sanırım. Yaklaşık yarım saat önce bisikletimle çiftliğe gelmiştim. Hazırlıklar nasıl gidiyor diye şöyle bir bakıp eve dönecektim. Fakat Sedef'i o durumda avlunun ortasına bırakamazdım. Gelen giden onlarca insan, bir de mutfağın penceresinden bakınca görmemek imkânsız. Bizim evi biliyorsun ama arka avluyu hatırlıyor musun emin değilim. Zehra Hanım eski ahırlardan birini depoya çevirdi, bahçeye ait alet edevat orada durur. Birkaç metre naylon buldum. Cesedi ona sardım. Sedef arabasını avlunun girişine bırakmış, çok yakındaydı yani. Bagaja attım."

Ezgi, parmaklarının titrediğini saklamak için ellerini kucağında birleştirdi. "Sedef Yılmaz'ın cesedini muşamba sarıp arabasının bagajına attım diyorsun, doğru mu anlıyorum?"

"Hem de tek başıma. Kolay bir iş olmadığını tahmin edersin – ya da nereden edeceksin, ben sana söyleyeyim: 50 kiloluk cansız bir kütleyi yerden kaldırmak hiç kolay bir iş değil. Böyle durumlarda insana doğaüstü bir güç geliyor. Hem güç hem zihin açıklığı. İnanmayacaksın ama işe girişmeden önce temiz bir çift lastik eldiven bulup takmayı bile akıl ettim. Soğukkanlılığımı takdir etmen gerek."

"Takdir edilmek mi istiyorsun?"

Cüneyt, bu ne biçim soru dercesine yüzünü buruşturdu. "Hayır! Sadece neler yapmak zorunda olduğumu anlatıyorum. Bu ailede ayakta kalabilmek için konuşmayı öğrendiğim yaşta soğukkanlı davranmayı da öğrendim. Neyse, ona sonra geleceğim... Ne diyorduk, hortumla su tutup avlunun taşlarını temizledim. Biraz aceleye geldi ama neyse ki sonra yağmur da temizledi. Bütün bu işler ne kadar sürdü dersen, en fazla 15 dakika. Bilemedin 20. Sonra da Sedef'in arabasına atlayıp çiftliği terk ettim. Anayola çıkan sapakta bizim kör çavuşa rastladım. Çitin direklerinden biri yamulmuş, onu düzeltiyordu."

"Seni tanımadı mı?"

"Adama boş yere kör demiyoruz. Kafamda Sedef'in şapkası, gözümde güneş gözlüğü vardı. El sallayıp geçtim yanından, ruhu bile duymadı. Nazım Çavuş biraz yavaştır."

"Doğruca ormana mı gittin?"

"Önce dönüp bisikletimi almam gerekiyordu. Çavuştan kurtulunca arabayı kenara çektim, kimseye görünmeden avluya döndüm ve bisikletle bir defa daha terk ettim çiftliği. Zekice değil mi? Çok güzel yeni bir bisikletim var! Ortadan ikiye katlanıyor, görsen bayılırsın. Bagajda yer kalmadığı için arkaya attım, katlananlardan olmasa ne yapardım bilmiyorum."

"Öyleyse bisikletini de aldıktan sonra ormana gittin."

Orhan gözlerini kısarak anımsamaya çalıştı. "Bulutlar iyice alçalmıştı ama henüz yağmur başlamamıştı. Akşama doğru başladı. Orman yolunda park etmiş birkaç otomobil gördüm, risk almak istemedim. Cesedi gömme işini akşama bıraktım."

Duydukları Ezgi'yi dehşete düşürse de tepkisiz görünmek için bütün iradesini kullanmaktaydı. Kendisini gerçek bir röportajda olduğuna inandırmaya çalışıyordu çünkü bu hastalıklı oyunu sürdürebilmek için başka çaresi yoktu.

"Cesedi gömmeyi mi planlamıştın?"

Cüneyt öfkeyle cevap verdi. "Dikkatli dinlemiyorsun galiba, hiçbir şey planlamamıştım! Ama ölüleri gömmek gerekir, doğrusu budur."

Ezgi güçlükle yutkundu. Cüneyt çantasını almasına izin vermemişti. Elinde defteri ve kalemi olmadığından kendisini çıplak hissediyor, gözlerini kaçırması gerektiğinde nereye bakacağını bilmiyordu. "Bu anlattıklarının doğru olduğuna emin misin Cüneyt?"

"Elbette eminim. Ne demeye çalışıyorsun?"

"Otopsi raporuna göre Sedef Yılmaz'ın ölüm saati 22.00 civarı olarak belirlendi. Senin hikâyene uymuyor. Bunu nasıl açıklayacaksın?"

"Sözümü kesmeseydin ben de tam onu anlatacaktım zaten."

4.

Cevap gelmeyeceğini bile bile, "Polis!" diye bağırdı Orhan. "Kimse var mı?"

Evde o kadar az mobilya vardı ki, ilk bakışta henüz kimse taşınmamış gibi görünüyor ancak biraz göz gezdirince ufak tefek detaylar, birilerinin burada hayalet gibi yaşadığına işaret ediyordu. Mermer tezgâhın üzerinde özenle katlanmış bir gazete, paslanmaz çelik kâsede iki adet taze elma, uzun kanepenin ucuna bırakılmış bir kazak...

Mert bu eve daha çok girip çıkmıştı ve belli ki kendisini onun kadar yabancı hissetmiyordu. Salonun camla kaplı cephesine doğru yürüyüp jaluzileri açtı. İçerisi soğuk öğleden sonra ışığıyla şeritler halinde aydınlandı. Dışarıda yeni biçilmiş çim bahçe ve küçük bir yüzme havuzu görünüyordu.

Cüneyt bu evi birkaç yıl önce inşa ettirmişti. Orhan,

ne kadar çok özenip uğraştığını hatırlıyordu; hatta Mercan'la ikisi haftalarca eşya seçmişler ve bir yemekte bunu uzun uzun anlatmışlardı. Daha sonra birkaç defa da barbekü partisine davet etmişti ama çoğunlukla bahçede oturmuşlardı. Orhan evin içine fazla dikkat etmemişti. Cüneyt'i düşündüğünde aklına hâlâ çiftlik evi geliyordu, burası değil.

"Sen üst kattan başla," dedi Mert'e.

"Ne arıyoruz tam olarak?"

"Ezgi'nin oğlunu arıyoruz. Gözünü açık tut, acayip herhangi bir şey görürsen..."

"Ya ne diyorsun Orhan, acayip mi kaldı?" Sıkıntıyla saçlarını karıştıran Mert arkasını döndü. "Aklımı oynatacağım, Mercan'ı da Cüneyt mi öldürmüş?"

"Eğer kendini toplayamayacaksan siktir git Mert, tamam mı? Şu anda sana harcayacak zamanım yok."

"Ben üst kattan başlıyorum," dedi Mert merdivenlere doğru ilerlerken.

Orhan, Cüneyt'in kitap okumayı sevdiğini biliyordu fakat raflar süs gibi duran bir-iki kalın ciltli kitap ve mobilya reklamlarında gördüğü türden çanak çömlek dışında bomboştu. Mutfağa geçip buzdolabının kapısını açtı –neden böyle bir şey yaptığını bilmiyordu, sanki Cüneyt'in bu evde yaşadığına emin olmak istiyordu– itinayla dizilmiş su şişeleri ve yeşil elmalar buldu yalnızca.

Barbekü partilerinden birinde bira almak için mutfağa gelip yine buzdolabını açtığını anımsadı. O gün ne buzdolabı böyle boş değildi, büyük olasılıkla parti için yiyecek içecekle doldurulmuştu ve bu kadar garip görünmemişti. Tam kapıyı kapatırken ensesi karıncalanmış, hızla döndüğünde Cüneyt'le burun buruna gelmişti. "Korkuttun lan," diye gülmüştü. Cüneyt buz gibi bir suratla, "Ne arıyorsun?" diye sormuş, Orhan cevap vermeyince, "Yoksa evimi mi karıştırıyorsun?" diye üstele-

miş ve sonunda şaka yapmayı bırakıp o da gülmeye başlamıştı.

Cüneyt'in soğuk şakalarına ve bazen tuhaf buldukları tepkilerine hepsi o kadar alışkındı ki hiç üzerinde durmazlardı. Cüneyt böyleydi, arada sırada uzaydan gelmiş kertenkelemsi bir canlı gibi davranır fakat sonra o normal, sempatik haline geri dönüverirdi.

Alt kattaki misafir odası ve bitişiğindeki tuvalet hiç el değmemiş gibi duruyordu. Özenle temizlenip toplanmış, kocaman bir otel süitine benziyordu bütün ev.

Orhan, cebinde titreyen telefonuna uzandı.

"Fabrikaya dağıldık başkomiserim, aramalar devam ediyor," dedi Yavuz nefes nefese. "Cüneyt Gören'in bugün buraya geldiğini gören hiç kimse yok. Güvenlik görevlileriyle görüştüm, bizzat kamera kayıtlarına baktım, gerçekten yok. Ana kapıdan geçmeden girip çıkması imkânsız diyorlar."

"Onların ne dediğini boş ver sen. Aramaya devam edin. Kaç kişisiniz şimdi orada?"

"Altı başkomiserim. Emniyet'tekilerin çoğu sandıklarda görevde. Bizden dört, Narkotik'ten iki kişi var."

"Çiftlik evinden haber geldi mi?"

"Şimdi konuştum. Anladığım kadarıyla Zehra Hanım'ın henüz kaçırma olayından da canlı yayından da haberi yok. Bizimkilere tembih ettim, ağızlarını sıkı tutmuşlar fakat kadın niye geldiniz, ne arıyorsunuz filan diye sıkıntı çıkarıyormuş."

"Tamam, ben arayıp gazını alırım onun."

Cüneyt'in Zehra ve Cem Gören'in burunlarının dibinde Batu'yu rehin tutma olasılığı neredeyse sıfırdı fakat hiç belli olmaz, diyordu içinden bir ses. Sabah birisi sorsa, Cüneyt'in değil cinayet işleme, otomobilini yanlış bir yere park etme olasılığı için de sıfır derdi.

Zehra Hanım'ın numarasını tuşladı.

"Ne oluyor komiser bey? Neden polis memurları evimi aramaya kalkıyor, izah eder misiniz lütfen?"

"Sizi daha önce aramam gerekirdi Zehra Teyze, çok haklısınız ama telaşlandırmak istemedim. Seçim zamanı bir sürü ihbar geliyor, normalde üzerinde bile durmayız ama emniyet müdürümüz tembih etti, sizin ve ailenizin güvenliği için arkadaşlar izninizle etrafı şöyle bir kontrol edip çıksınlar. Sırf içimiz rahat etsin diye."

5.

"Özür dilerim, devam et," dedi Ezgi.

Anlatmaya başlar başlamaz Cüneyt'in kızgınlığı geçiverdi. "Dediğim gibi, gece Zehra Hanım'ın doğum günü daveti vardı. Ne hediye aldığımı duymak ister misin? Minik taşlarla süslü son derece şık ve zarif bir bileklik. Cem'in ne hediye aldığını duymak ister misin? Hiçbir şey! Uyduruk bir resim karalamış, onu verdi. Fakat hanımefendinin yüzünü görmeliydin; aman Tanrım, o ne büyük sevinç, o ne büyük mutluluk! Onlar "anne-oğul"culuk oynarken benim her zamanki gibi işleri yoluna koymam gerekiyordu. Amerika'daki fon yöneticileriyle video görüşmem var diye misafirlerden izin istedim. Herkes beni çalışma odasında sanıyordu. Yine bisikletime atlayıp ormana gittim. Öyle bir sağanak vardı ki ne lastik çizme ne yağmurluk işe yarıyor. Fakat Cüneyt yapmazsa kim yapacak, değil mi?"

"Bu defa Sedef Yılmaz'ın cesedini gömmeye gittin, değil mi?"

Anımsamak istemediği görüntüler zihninde canlanmış gibi acıyla gözlerini kapattı Cüneyt. "Nabzını kontrol etmiştim aslında. Atmıyor sanmıştım ama yanılmışım. Ölmemiş... Sardığım naylon da göründüğü kadar sağlam değilmiş. Nasıl becermiş bilmiyorum ama yırtıp kenardan bir kolunu çıkarmayı başarmış."

Cüneyt bir an için sustu.

"Karanlıkta aniden boğazıma bir el yapışınca korkudan çığlık attım."

Ezgi bir an için yayında olduğunu unutup eliyle ağzını kapattı. "Onca saat hayatta mıymış?"

"Birisi gelip kurtarsın diye bagajın kapağını tırmalayıp durmuş sanırım. Ben de inanamadım. Boğazıma yapıştı ama mücadele edebilecek gücü kalmamıştı. Yarım kalan işi bitirmek zorunda kaldım. Neyse ki bu defa in cin top oynuyordu."

Tepkilerini kontrol altında tutmak için durup nefes aldı Ezgi. "Sedef Yılmaz'ı otomobilin bagajında öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

İç çekerek başıyla onaylayan Cüneyt, kısa bir sessizliğin ardından sandalyesinde biraz kaykılıp bacak bacak üstüne attı. "Muşambanın üzerinden o kadar da kolay bir iş değil. Tam olarak nereye kuvvet uygulayacağını bir seferde kestiremiyorsun. Bir de çırpınırken... Deneye deneye bulman gerekiyor. Epeyce zaman kaybettiğim için gömmekten vazgeçtim."

Ezgi ne kadar zaman kaldı diye kronometreye baktı. 48 dakika. Cüneyt'in sadece anlattıkları değil, onay bekleyen küçük bir çocuğu andıran tavırları da onu dehşete düşürmüştü. İşine odaklan, diye geçirdi içinden, sadece işine odaklan. Keşke elinde defteri ve kalemi olsaydı.

"Bana doğruyu söylemiyorsun gibi geliyor."

"Bravo Ezgi Sezgin! Bakalım dikkatli dinliyor musun diye deniyordum seni. Çünkü gözün sürekli şu kronometrede, farkında değilim sanma."

"Seni dikkatle dinliyorum Cüneyt, ancak bana oğlumun yerini söyleyeceğine söz vermiştin. Sözünde dur ki uzun uzun konuşmaya devam edebilelim."

"Hayır. Anlatacaklarım bitmeden olmaz. Şimdi söylersem beni yine tek başıma bırakırsınız."

Ezgi, yeni bir soru düşünüyormuş gibi başını önüne eğdi, yavaşça nefes aldı ve bekledi. Tam da tahmin ettiği gibi sabırsızca atladı Cüneyt.

"Madem cesedi gömmeyecektim, gecenin bir vakti neden kendimi tehlikeye atıp ormana gittiğimi merak etmiyor musun?"

"Bir tahminim var ama senin anlatmanı tercih ederim."

"Demek bir tahminin var! Öyleyse sen başla, ben devam edeyim."

"Burada söyleşi mi yapıyoruz oyun mu oynuyoruz?"

Cüneyt öfkesine yenik düşüp bir an için kamerayı unuttu. "Benim canım ne istiyorsa onu yapıyoruz! Batu'nun zamanı azalıyor, o yüzden bu çirkin tavırları bırakalım, ne dersin?"

"Peki öyleyse. Yanında Mert Bindere'ye ait bir düğme vardı. Bir gece önce balıkçıya gitmiştiniz, Mert sarhoş olmuştu ve onu taksiye taşıdığın sırada ceketinden kopmuştu. Garson fark edip yerden aldı ve kaybolmasın diye sana verdi. Sedef Yılmaz'ı öldürdükten sonra düğmeyi avucuna yerleştirdin. Böylece cinayeti Mert'in üzerine yıktın."

Cüneyt nefretle gözlerini kıstı. "Ne kadar zeki olduğunu her fırsatta göstermeye bayılıyorsun değil mi? İzin verirsen kendi hikâyemi kendim anlatayım."

Rolünü çalmamalıydım, diye düşündü Ezgi. Meydan okumakla öfkelendirmek arasındaki ince çizgiye dikkat etmesi gerekiyordu.

"Özür dilerim, çok haklısın. Bir an kendime engel olamadım. Cinayeti neden onun üzerine yıkmak istediğini anlat öyleyse. Mert senin en yakın arkadaşın değil mi?"

"En yakın arkadaşım mı? Onun bana yaptıklarını düşmanım yapmaz."

"Yediğiniz içtiğiniz ayrı gitmezdi." Doğru bir an ya-

kaladığına emin olmasa da şansını denemeye karar verdi Ezgi. Gözlerini tavana dikip düşünürken, "Yazları havuzda yüzerdiniz, sık sık birlikte dolaşırdınız, öyle anlatmıştın sanki," diye devam etti. "Belki de yanlış hatırlıyorum."

"Onun bana yaptıklarını düşmanım yapmaz. Zehra Hanım'la Cem yetmezmiş gibi yıllardır bir de Mert'in arkasını topluyorum, onun da pisliklerini temizliyorum. Peki ya karşılığı ne oldu? Şu sendika saçmalığı... İşin komiği, hiç kimsenin umurunda değil! En fakir işçinin bile umurunda değil! Sendikayı bıraktığına dair imzayı basarsan sana bir maaş prim veririm de, bak bakalım ne oluyor? Ve sana bir şey söyleyeyim mi Ezgi Sezgin? O zavallı fakirler de Mert'in zerre kadar umurunda değil. Zerre kadar! Hepsi yalan, hepsi gösteriş. Bugüne kadar kendisinden başka tek bir kişiye faydası dokunmuş mu, söyler misin? Bak, böyle susup kalırsın işte."

"Fabrikada işleri bozacağı için kızgınsın öyleyse..."

"Bugünkü gösterisine ne demeli? Rica ettim, yapma dedim. Yalvardım neredeyse... Evet resmen yalvardım. İnsan en yakın arkadaşına yalvarmak zorunda kalır mı? Peki beni dinledi mi? Bir kere de ben Cüneyt'e el uzatayım, bir kere de ben onun iyiliğini düşüneyim dedi mi? Her zamanki gibi çıktı ortaya, gösterisini yaptı."

"Basın açıklamasından söz ediyorsun."

"Hiçbir şey anlamıyorsunuz, hiçbir şey. Bak sana ne okuyacağım. Esas bomba basın açıklaması bu. Biz yayına girmeden birkaç saat önce dağıtıldı. Sana da gelmiştir ama aklın bir karış havada olduğundan görmedin." Cüneyt ceketinin cebinden bir kâğıt çıkardı ve okumaya başladı: "...hemen yayınlanması için vesaire vesaire... satış görüşmeleri askıya alınmış ve kapsamlı iç inceleme süreci başlatılmıştır. Yönetim kurulu, raporlardaki tutarsızlıkların keşfi üzerine satış görüşmelerini sürdüren Cüneyt Gören'in grup şirketlerindeki tüm yetkilerinin iptal

edilmesine, ayrıca sahip olduğu tüm ortaklık paylarının süresiz olarak dondurulmasına karar vermiştir."

"Anladığım kadarıyla annen günah keçisi olarak seni seçti."

"Sırf o kadar olsa. Fabrikanın satılması benim Yenikent'ten kaçış biletimdi. Sadece özgürlüğümü değil elimdeki her şeyi aldılar. Zehra Gören yeni belediye başkanı olarak keyif sürerken beni kölesi gibi kullanmaya devam edecek."

"Zehra Hanım seçimi kazandı gibi konuşuyorsun. Henüz sandıklar açılmadı, biraz erken değil mi?"

Cüneyt, dalga mı geçiyorsun der gibi güldü. "Çoktan kazandı. Arkasında koskoca parti var. Ne gerekiyorsa yaparlar, hiç şüphen olmasın."

6.

Orhan evin giriş katındaki tüm odaları kontrol etmiş ve tahmin ettiği gibi hiçbir şey bulamamıştı. Bakmadığı bir tek bodrum katı kalmıştı. Mutfağın karşısındaki dar kapıyı yokladı, kilitli değildi. Işık düğmesine dokunnunca aşağıya inen 15-20 basamaklı dik merdiven beyaz bir ampulün ışığıyla aydınlandı. "Polis, kimse var mı?" diye bir kez daha seslendi, cevap beklemiyordu ama yine de kulak kabarttı ve sonra hızlıca aşağıya indi. Bodrum da evin geri kalanı kadar temiz ve düzenliydi. Duvarda elektrik panosu, köşede kalorifer kazanı, tavanda su boruları ve duvar kenarına istiflenmiş plastik depolama kutuları dışında görünürde hiçbir şey yoktu. Düzene uymayan tek şey, tepedeki ampulün arada sırada titreyerek yanıp sönmesiydi. Orhan'ın aklına yaz geceleri balkon lambasına üşüşen pervaneler geldi nedense. Biraları devirip gölgede sızdığı, dertsiz tasasız bir yaz tatilinde olmak için neler vermezdi şimdi. Ya da Batu'yu şurada

kenarda oturmuş birilerinin gelip kurtarmasını beklerken bulmak için.

Tam arkasında belli belirsiz bir çıtırtı duydu. Lambanın düzensiz aralıklarla yanıp sönmesi hem asabını bozuyor hem de dikkatini toplamasını zorlaştırıyordu.

Eli silahına uzandığı sırada omzuna bir şey dokundu.

Orhan ani bir hareketle dönüp tabancayı karşısındaki karaltıya doğrulttu. Işık bir-iki defa titreyip normale döndüğünde karaltının Mert olduğunu gördü.

"Canına mı susadın Mert?"

"Üst katta hiç kimse yok."

"Sakın böyle şeyler yapma bak!"

"Tamam uzatma, hiç kimse yok diyorum. Şimdi ne yapacağız? Nerede olabilir bu çocuk?"

Orhan silahını kılıfına yerleştirip merdivenleri ikişer ikişer tırmandı. "Telefonundan şu canlı yayını aç," dedi peşinden gelen Mert'e. "*Yeni Haber*'in sitesinde."

"Açık zaten." Mert elindeki telefonu kaldırıp gösterdi. "O kadar sinirim bozuldu ki bakamıyorum artık."

"Sesini aç öyleyse."

Orhan hole çıkıp gözünden kaçan herhangi bir şey var mı diye diye son bir kez etrafa baktığında Mert'in telefonunun hoparlöründen Cüneyt'in sesi yükseldi.

"Bravo Ezgi Sezgin! Bakalım dikkatli dinliyor musun diye deniyordum seni. Çünkü gözün sürekli şu kronometrede, farkında değilim sanma."

"Seni dikkatle dinliyorum Cüneyt, ancak bana oğlumun yerini söyleyeceğine söz vermiştin. Sözünde dur ki uzun uzun konuşmaya devam edebilelim."

"Hayır. Anlatacaklarım bitmeden olmaz. Şimdi söylersem yine beni yine tek başıma bırakırsınız."

Bakamıyorum dese de Mert kendisini tutamamış ve

ekrandaki görüntüye kilitlenmişti. Orhan da arkadaşının omuzunun gerisinden telefona baktı. Akıl almaz şeyler söyleyen şu adam hesapta ikisinin de yakın arkadaşıydı, çocukluklarından beri birliktelerdi. Böyle bir manyak olduğunu nasıl fark etmemişlerdi? Bir anda değişmemişti ya bu adam? Belki de yıllar boyu gözlerinin önünde yavaş yavaş karanlığa kaymıştı ve hiçbirinin ruhu duymamıştı.

"Abi aklımı oynatacağım," diye bir sesle mırıldandı Mert. Orhan'la göz göze gelince yine azar işiteceğini anlayıp, "Tamam sustum," diye ekledi.

"Aklını çalıştır Mert. Bu herifi hepimizden iyi sen tanıyorsun. Nereye saklamış olabilir çocuğu? Zamanımız azalıyor."

7.

Ezgi'nin gözü yine kronometreye kayınca Cüneyt bir kez daha öfkeyle parmağını şaklattı. "Konsantre ol. Benimle konuşuyorsun. Buradayım."

37 dakika.

"Sedef Yılmaz'ı nasıl öldürdüğünü anlattın ancak neden öldürdüğünü söylemedin."

Cüneyt hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. "Zeki olduğunu sanırdım ama sen de hiçbir şey anlamıyorsun. Sedef'i ben öldürmedim ki."

Bunu beklemeyen Ezgi bir an için afalladıysa da hızla dikkatini topladı. "Anlamadım, ben öldürmedim ne demek?"

"Sadece Zehra Gören'in yüzüne gözüne bulaştırdığı işi tamamlamak zorunda kaldım, o kadar."

"Fakat biraz önce..."

"...ikide bir sözümü kesmeyip dinlersen anlarsın," diye bağırdı Cüneyt. "Sedef Yılmaz cumartesi öğlen çiftliğe geliyor, arka avluda Zehra Hanım'la karşılaşıyor ve

her zamanki gibi kapışıyorlar. Bu sefer konu neydi bilmiyorum, açıkçası umurumda da değil. Doğrusunu istersen Zehra Hanım resmen aptala çevirmişti kızı. Bir gün, 'Oğlumla evlenmene müsaade etmeyeceğim,' diye saldırıyordu, ertesi gün, 'Oğlumu terk edip onu üzmene müsaade etmeyeceğim,' diye. Sedef de az değildi, bizimkinin damarına basıp duruyordu... Neyse işte o gün Zehra Hanım'ın tepesi fena atıyor galiba, bunun suratına okkalı bir tokat yapıştırıyor. Sedef dengesini kaybedip sırtüstü düşüyor. Kafası taşa çarpıyor. Kan revan... Bayağı ölü gibi... Bunun üzerine Zehra Hanım ne yapıyor dersin? Tabii ki hemen Cüneyt'i çağırıyor, ben bu kızı öldürdüm, gel ortalığı temizle diye."

Ezgi kendisine engel olamadı ve monitöre bakıp hâlâ canlı yayında olup olmadıklarını kontrol etti. İnsanlar bunları duyuyor muydu?

"Tamam, kabul ediyorum. Korkmuş, sahiden öldürdüğünü sanmış – dedim ya, ben de öyle sandım. Eli ayağı birbirine dolaşmış, surat bembeyaz, tir tir titriyor. Kalp krizi geçirecek sandım. Fakat kadının kalbi beton gibi, bir bok olmadı. 'Ne yapacağız şimdi?' dedi. 'Bir şeyler yapmak zorundayız yoksa hepimiz mahvoluruz,' dedi. Ne yapsaydım yani?"

"Buna... buna ben cevap veremem Cüneyt... Zamanımız azaldığı için sormam gereken ikinci soruyla devam ediyorum. Mercan Yavuz'u da sen mi öldürdün?"

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

34 dakika. Ezgi, işine odaklan, diye tekrar etti içinden.

"Emin misin? Bana her şeyi sorabilirsin demiştin, yanlış hatırlamıyorum öyle değil mi?"

"Anlatmasına anlatırım ama ilginç bir tarafı yok."

"Mert kadar olmasa da Mercan da en yakın arkadaşlarından birisiydi."

"Biliyor musun, en çok Mercan'ı sevdim. Mert'ten bile daha çok. Bu arada suratına söylemek biraz ayıp olacak ama en az sevdiğim de hep sen oldun. Nedense bana hep soğuk ve sinsi gelirdin Ezgi Sezgin. Hâlâ da öylesin. İnsanlık için faydalı işler yaptığını sanıyorsun ve gerçekte ne kadar bencil olduğunun farkında değilsin. Hep ben, hep ben. Biricik oğlunun adını temize çıkarmak için neler yaptım, karşılığında ne buldum? Hiç. Sıfır. Daha dün seni aradım, Mert'le konuşmanı onu kararından caydırmanı rica ettim. Ne cevap verdin bana?"

Balık oltasının iğnesi gibi sipsivri kancalarının bağırsaklarına dolanıp çekiştirmeye başladığını hisseden Ezgi elini karnına götürdü. Hayır, şu anda bana bunu yapamazsın, dedi beynine.

"Bir kere daha soruyorum, Mercan Yavuz'u sen mi öldürdün?"

"Mercan bana her şeyini anlatırdı. Bazı şeyleri sadece bana anlatırdı çünkü başka hiç kimseye güvenmezdi. Yani öyle sanıyordum – saflık mı denir buna? Bilmiyorum. Ne zaman canı sıkılsa beni arar, Cüneyt lütfen gel dertleşelim, Cüneyt çok kötüyüm bana moral ver, Cüneyt başımı omzuna dayayıp ağlayabilir miyim... Bir kerede dönüp, Cüneyt sen nasılsın, iyi misin, sen de bana dertlerini anlatmak ister misin diye sordu mu sence? Tabii ki hayır. Bak bunu bütün izleyicilerin karşısında itiraf ediyorum, benden hiçbir şey saklamaz sanıyordum ama yanılmışım. İktidarsız kocasının iş gezilerinde yediği haltları bir güzel anlattı fakat o yokken nasıl koşup Mert'in koynuna girdiğinden hiç söz etmedi. Zaten benim ona karşı ne hissettiğim umurunda bile değildi."

"Ona karşı ne hissediyordun?"

"Hiçbir şey."

"Peki... Hâlâ ilk soruma cevap vermedin..."

"Sözümü kesmezsen vereceğim! Bu geri zekâlının

Mert'le ilişkisi çarşaf çarşaf ortaya saçılınca morali bozulmuş, zaten kocası kaçıp gidecek diye ödü kopuyor. Beni çağırdı, Cüneyt koş gel, çok kötüyüm, bana moral ver."

"Seni inşaata mı çağırdı?"

"Orayı evi sanıyor ya. Cep telefonumda onlarca mesaj. Her zamanki gibi işimi gücümü bıraktım, yanına koştum. Böyle olması gerekmiyordu. Yani ona yepyeni bir kapı açtım, canını sıkan her şeyi bırak gel, ikimiz birlikte gidelim buralardan dedim. Ne kocan olacak o iktidarsızı seviyorsun ne de Mert'i. Değer mi bu kadar acı çekmeye? Nereye istiyorsan oraya gideriz, hiç kimse bizi bulamaz."

"Kabul etmedi mi?"

"Neymiş, ifade verecekmiş, Mert için şahitlik edecekmiş. Ben sadece yardım ettim. O gün değilse, başka gün atacaktı zaten kendisini o balkondan aşağı."

Ezgi'nin sırtı terden sırılsıklam olmuştu. Sesini kontrol edebilmek için tüm iradesini kullanarak "Ne yaptın Cüneyt?" diye sordu.

"Ne yapsaydım? Can sıkıcı birtakım laflar etti, ben de onun çoktan yapması gereken şeyi yapmasına yardımcı oldum. Hafifçe ittim, o kadar. Bana sorarsan oraya çıktığında kararını vermişti zaten."

"Güvenlik kamerası olduğunu bilmiyor muydun?"

"Bu bir gazetecilik taktiği mi Ezgi Sezgin? Cevabını gayet iyi bildiğin soruları sormak için aptal numarası yapmak? Elbette güvenlik kamerası olduğunu biliyordum, güvenlik şirketini ben kurdum, başında da ben varım." Eliyle yandaki monitörleri işaret etti. "Bütün bunlar nedir zannediyorsun?"

"Peki ama neden?"

"Çünkü sürekli hazırlıklı olmak zorundayım. Bir aksilik çıktığında işleri yoluna koymak zorundayım. Bu şehirde nerede ne olduğunu bilmezsem soğukkanlılığımı nasıl koruyabilirim, söyler misin?"

"Mercan'ı öldürdükten sonra kamera kayıtlarını silecektin öyleyse."

"Silersen dikkat çeker, ufak bir montajla halledebilirsin. Zaten kameranın yerini biliyorum, nerede dursam yüzümün görünmeyeceğini biliyorum. İnanmayacaksın ama kırk yılda bir şans bana güldü, Hasan Yılmaz denen geri zekâlı beni inşaatta görünce paniğe kapılmış. Hem de niye? Polis görüntüdeki adamın o olduğunu sanacak diye. Yememiş içmemiş, sabit sürücüyü imha etmiş. Herifin aptallığını aklın alıyor mu? Yine de eksik olmasın, benim işimi yarıya indirdi. Sadece merkezdeki yedekte birkaç kareyi sildim, bitti gitti. Polisimizin elinde bendeki imkânlar olsa görüntülerle oynandığını 30 saniye içinde tespit edebilirlerdi ama henüz şehrimize teknik laboratuvar için bağışta bulunmadık."

8.

"Fabrikada olabilir mi?"
"Arıyorlar."
"Lise binası?"
"Seçim yüzünden ana baba günü."
"Doğru..." diye mırıldandı Mert.

Orhan çiftlikten çıkmış, yönünü şehir merkezine doğru çevirmişti. Nereye gittiğini bilmiyordu. Fabrikadan iyi bir haber gelsin diye içinden dua edip duruyordu. Bugüne dek işini yaparken hiç dua etmek ihtiyacı duymamıştı fakat bugüne dek kendisini hiç bu kadar güçsüz ve çaresiz de hissetmemişti. Neden aramıyorsun Yavuz, diye söylendi içinden, bulduk çocuğu diye arasana.

Mert'in aklına yeni bir soru geldi. "Ormana bırakmış olabilir mi? Elini kolunu bağlayıp – yapmamıştır öyle bir şey değil mi?"

Orhan yan gözle pis pis Mert'e baktı. Bu sorunun cevabını düşünmek bile istemiyordu.

"Ulan koskoca polissiniz," diye bağırdı Mert, "cep telefonundan nasıl yerini bulamazsınız?"

"Bulamıyoruz çünkü kapalı."

"Hani kapalıyken bile sinyal yolluyordu bu Allahın belası telefonlar?"

"Yok öyle bir şey. Bu adamın yazlığı filan var mıydı?"

"Yok," dedi Mert.

"Başka bir ev?"

"Yok. Olsa bilirdim diyeceğim ama bilmiyorum ki abi. Belki de onlarca evi var ve ben hiçbir bok bilmiyorum."

Bir süre sustular ve dikkatlerini Mert'in telefonunda açık duran canlı yayına verdiler.

> ...dengesini kaybedip sırtüstü düşüyor. Kafası taşa çarpıyor. Kan revan... Bayağı ölü gibi... Bunun üzerine Zehra Hanım ne yapıyor dersin? Tabii ki hemen Cüneyt'i çağırıyor, ben bu kızı öldürdüm, gel ortalığı temizle diye.

Kontrolü kaybetmekten korkan Orhan, direksiyonu emniyet şeridine kırdı ve frene asıldı.

"Ne diyor bu? Annesi mi öldürmüş?" dedi Mert. Şaşkınlıktan ağzını kapatamıyordu.

"Hayır... Hayır ama öyle sanmışlar."

> "Ne yapacağız şimdi," dedi. "Bir şeyler yapmak zorundayız yoksa hepimiz mahvoluruz," dedi... Ne yapsaydım yani?

Mert koluna sert bir yumruk attı. "Neden burada duruyorsun, gidip kadını tutuklaman gerekmiyor mu?"

"Aklını mı oynattın Mert? Neye istinaden tutuklayacağım? En iyi olasılıkla bir kez daha ifadesi alınır. Şu anda onu mu düşünüyorum sence?"

"Kadın birkaç saat sonra belediye başkanı seçilecek!"

Bu ayrıntı Orhan'ın aklından tamamen çıkmıştı. Bu defa koluna değil de suratına yumruk yemiş gibi kalakaldı. "Ulan sahiden... Seçim iptal edilir mi sence?"

"Ben nereden bileyim? Edilir tabii, böyle manyak seçim mi olur?"

Orhan sola sinyal verdi ve yolu boş bulunca gazı kökledi. "Başlayacağım şimdi seçimine de, başkanına da... Batu'yu bulmak zorundayız."

Cüneyt, Mercan'ı nasıl öldürdüğünü anlatmaya başlayınca ikisi de konuşamadı.

9.

Belki biraz daha dayanabilirdi fakat çok değil, birkaç dakika sonra artık kesinlikle tuvalete gitmesi gerekecekti. Canlı yayının ortasında, binlerce insanın gözü önünde, burnunun dibindeki kronometrede saniyeler eksilirken bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Sırtından beline doğru soğuk soğuk ter döküyordu. Neyse ki kendisini röportajın temposuna kaptırınca mesleki refleksleri devreye giriyor ve hiç olmazsa birkaç dakikalığına panikten sıyrılabiliyordu.

Cüneyt'e güvenemezdi. Şu anda sakin görünüyordu ancak beş dakika sonra çıldırıp çıldırmayacağını bilemezdi. Dahası, Ezgi elinden gelen her şeyi yapsa da onun sözünde duracağının hiçbir garantisi yoktu. Bu yüzden nerede olduklarına dair yayında bir işaret vermeye karar vermişti. İşin kötüsü, Cüneyt'i şüphelendirmeden bunu nasıl yapacağını bilmediği gibi nerede olduklarını da bilmiyordu.

Kafasında siyah torbayla otomobilden inip Cüneyt'in kolunu tutarak yürürken anlamaya çalışmıştı. Duyma ve dokunma duyularıyla algılayabildiği kadarıyla önce ağaçlık ve engebeli bir arazide yürümüşler, ardından demir bir kapıyı açıp düz taşlarla kaplı bir yere girmişlerdi. Torbaya sızıp burnuna gelen klor kokusu üzerine çok yakında bir yüzme havuzu olduğunu anlamıştı. Sonra kapalı bir yere girip basamaklardan aşağı inmişlerdi ve ondan sonra Ezgi yön duygusunu tümden kaybetmişti.

...Mert çok meraklı, sürekli arkadaşına yüzmeye gidiyor. Güzel tabii ama leş gibi klor kokuyor.

Bütün bunları canlı yayında işaretlerle anlatması imkânsızdı fakat elinden geleni yapmıştı. Birkaç dakika önce verdiği sinyali Cüneyt fark etmemişti, zaten fark edebilecek tek bir kişi vardı. Ezgi, onun yayını izlediğini ve hafızasının güçlü olduğunu umuyordu. Yapabileceği başka hiçbir şey yoktu.

"İki cinayet işlediğini itiraf ettin Cüneyt, bunları vicdanını rahatlatmak için mi anlatıyorsun?"

"Hayır, başıma gelecekleri bildiğim için anlatıyorum. Arkamdan yine bir sürü yalan uyduracaklar ve hepsine inanacaksınız. Gerçekleri anlatmak isteyip anlatamamak nasıl bir histir bilir misin? Susuzluktan kavrulduğunu düşün, tam önünde bir bardak su duruyor fakat sen uzanıp dokunamıyorsun."

"İş hayatını kastediyorsun sanırım."

"Hayır Ezgi Sezgin, tüm hayatımı kastediyorum. Bizim Gören ailesi çok enteresan bir kurumdur, yalansız dolansız yaşayamaz. Sevgili küçük kardeşim Cem Gören'in son skandalını gördün değil mi? Meğer herif yürüyebiliyormuş ve bunu herkesten saklamış! Hayatında hiç böyle bir psikopatlık duydun mu? Tahtını bırakmak

istemeyen krallar gibi pezevenk. Tam tımarhanelik vaka. Fakat onu suçlamıyorum, böyle bir ailede tımarhanelik olmak kaçınılmazdır. Cem de yalancılığı onlardan öğrendi, tıpkı benim gibi."

"Madem her şeyi anlatıyorsun, bu yalanların neler olduğunu da anlatmak ister misin?"

Cüneyt, beklediği soru gelmiş gibi hafifçe gülümsedi. "Sorduğun için teşekkür ederim. Kırk yıl bekledim ama sonunda birisi sordu. Nereden başlasam, bilmiyorum ki..."

Rol yapmayı kes ve ne anlatacaksan anlat, diye söylendi Ezgi içinden. Kronometre 28 dakika kaldığını gösteriyordu ve kendini tutmasa Cüneyt'in boğazına yapışıp oğlumun yerini söyle diye bağıracaktı. Bu kadar dayandın, biraz daha dayan dedi içinden.

"Konuşmaya başladığım günden itibaren bana hangi yalanları söyleyeceğim öğretildi. Rahmetli Mithat Bey az değildi, 'Sen hakiki bir Gören değilsin ama ben seni adam edeceğim,' der dururdu. Zehra Hanım ise, 'Kim olduğunu asla söylemeyeceksin, hiç kimse bilmemeli,' diye ona eşlik ederdi. Düşünebiliyor musun, çift kanal, kesintisiz yayın. Madem böyle bir sahtekârlık yaptınız, bana da anlatmasaydınız, ben de diğer çocuklar gibi dünyanın ne boktan bir yer olduğunu bilmeden mutlu mesut büyüseydim, değil mi? Ama hayır, ellerinde değil. Suratıma baktıklarında Mert'i görüyorlar. Ve tabii babasını."

"Anlamadım Cüneyt, biraz açıklar mısın?"

"Tamer Bindere'nin fotoğrafını hiç görmedin mi? Senin gibi başarılı bir araştırmacı gazeteci –böyle deniyor değil mi?– benzerliği fark etmeliydi."

Doğrusu Ezgi'nin dikkatini hiç çekmemişti ama şimdi düşününce...

"Karakter olarak bence tam zıt kutuplarız doğruya doğru fakat tip olarak benzemiyoruz diyemem. Zehra

Anne'yle Mithat Baba şartlanmış zaten, onlar bana baktığında başka bir şey göremezlerdi. Ne bu surat, Ezgi Sezgin? Tamer Bindere'nin hikâyesini biliyorsun. Eski Türk filmi senaryosu, tam bir klişe! Fakat Yeşilçam, o senaryoları kıçından uydurmadı, gerçekten oluyor öyle şeyler."

"Bazı şeyler kafamda yerine oturmaya başladı ancak bizi izleyenler için neden söz ettiğini biraz daha açman gerekecek."

Cüneyt sıkıntıyla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yıl 1980, herkesin bildiği gibi Tamer Bindere, Yenikent Kâğıt Fabrikası'ndaki meşhur grevin öncülüğünü yapıyor ve o sırada büyük patronun, yani Mithat Gören'in kızıyla aşk yaşamakta. Bunu da herkes bilir ama kimse anlatmaz. Çünkü neden? Adam evli ve karısı daha yeni doğurmuş. Yememiş içmemiş, gidip bir de patronun kızını hamile bırakmış. Önüne çıkan tüm kadınlara bereket saçıp duruyormuş Tamer Efendi. Aman efendim, bir devrimci asla öyle şey yapmazmış. Hadi oradan! Devamı malum, solculara düşman bir işçi Tamer Bey'i vurup öldürüyor. Bazıları, 'Bu işin arkasında Mithat Gören var,' diyor."

"Bu iddia çok ciddiye alınmamış sanırım."

"Neyse onu geçelim. Hale'nin hamile olduğu ortaya çıkınca bizimkiler kızcağızı apar topar Almanya'ya götürüyor. Zehra Anne ve Hale bir yıl orada yaşıyor, Mithat Baba arada sırada gidip geliyor. Nur topu gibi bir bebek doğuyor, adını Cüneyt koyuyorlar ve bir yıl sonra Yenikent'e döndüklerinde cümle âleme rezil olmamak için bebeğin annesinin Zehra, babasının da Mithat olduğunu söylüyorlar. Gerçek annem, ben iki yaşındayken bir kutu uyku ilacı içip kendini bu manyakların dünyasından kurtarmış... Bak, Mert bile bilmez bu hikâyeyi. 'Aslında biz kardeşiz!' demek fazla melodrama kaçacağı için hiç anlatmadım. Zaten anlatmam yasaktı."

"Sen ne zaman öğrendin?"

"Konuşmaya başladığımdan beri biliyordum. Zehra Hanım, beni karşısına oturtup bunları anlatmaya bayılırdı. Senin için neler çektim. Senin için nelere katlandım. Senin için kendi evladımın acısını bile... Neyse, yanlış anlaşılmasın, gerçek annemi babamı hiç tanımadım diye üzülmüyorum. Ama ortalığı onlar karıştırmış, neden bütün sorumluluk benim sırtıma yüklendi, onu anlamıyorum. Doğarken seni istememişlerse büyürken bedelini kuruşu kuruşuna alıyorlar. Bir de düşünebiliyor musun, Tamer birkaç ay arayla iki çocuk peydahlamış. Paralel evrende ben öteki çocuk olabilirmişim. Mert'in yerinde ben olabilirmişim yani. Bütün hayatım boyunca bunu düşündüm, kendimi hep onun..."

Canlı yayını gösteren ekrandaki görüntünün donduğunu ikisi aynı anda fark etti. Cüneyt önce bozuntuya vermemeye çalıştı. Konuşmaya devam ederken bir-iki defa gözucuyla ekrana baktı, ardından kameranın görüş alanından çıkmadan kolunu uzatıp klavyede tuşlara bastı. İşe yaramayınca öfkeyle yerinden kalktı. Sandalyesi gürültüyle devrildi.

"Yayını kestiler," dedi dişlerinin arasından.

Ezgi sakin bir sesle, "Neden öyle bir şey yapsınlar?" dedi. "Bağlantıda bir sorun çıkmıştır, düzelir şimdi."

Yeni Haber gazetesindeki güvenlik kamerasının görüntülerine bakınca sorunun ne olduğunu anladı. Başsavcı Enver Nezih yanında bir polis memuruyla ofisin ortasında durmuş, elini kolunu sallayarak emirler yağdırıyordu. Sumru, sıkıntıyla saçlarını toplamaya çalışıyor, Sabri önüne bakarak çenesini kaşıyordu. Etrafta birkaç kişi daha vardı fakat Akın Bey görünürde yoktu. Olsa ne fark edecekti ki? Korkudan sesini çıkarmaz, mucize eseri çıkarsa da başsavcıya söz geçiremezdi.

"Ara şunları ve derhal yayına bağlanmalarını söyle!"

"Savcının beni dinlemeyeceğini herkesten iyi sen biliyorsun Cüneyt. Aramam hiçbir şey değiştirmez."

"Oğlunun ölmesi bu insanların umurunda değil mi yani? Ya senin? Senin umurunda değil mi?"

10.

Orhan, Kent Plaza'ya girdiğinde hiç hız kesmeden turnikeye doğru yürüyüp üzerinden atladı. Arkasından koşan güvenlik görevlisine, "Polis!" diye bağırdı ve asansöre girince altıncı kat düğmesine vura vura defalarca bastı. Kapılar kapanırken Mert son anda yetişip içeri attı kendisini.

"Zaman kaybediyoruz Orhan. Herif seni dinlemeyecek nasıl olsa."

"Daha iyi bir fikrin varsa buyur söyle."

"Biz de fabrikaya gidelim. İki kişi iki kişidir. Başka nerede olabilir ki?"

Yayın kesilmeden önce Cüneyt'in son açıklamalarını yolda birlikte dinlemişlerdi ve birbirlerine hiçbir şey söylemeseler bile Mert'in suratının allak bullak olduğu Orhan'ın gözünden kaçmamıştı. Onun yerinde olsa şu anda ne hissederdi, tahmin bile edemiyordu. Kendisini değil de Batu'yu düşünmesini takdir etmişti ama yine de ona saldırmaktan kendini alamadı. "Seni tutan mı var Mert!" diye bağırdı. "Fabrikanın yolunu biliyorsun, buyur git."

"Yüzündeki bu ifadeyi hiç beğenmiyorum. Beni dinle, eğer aklından başsavcıyı öldürmek gibi şeyler geçiyorsa unut abi. Çünkü hiçbir işe yaramaz. Yaramadığı gibi işleri daha da kötü..."

Lafını bitirmeden asansörün kapısı açıldı. Orhan onu itip gazetenin haber bölümüne daldığında gözü hiçbir şey görmüyordu. Mert doğru tahmin etmişti: Sumru

arayıp alçak bir sesle, "Başsavcı Enver Nezih gazeteyi bastı ve yayını kesmemizi emretti," dediğinden beri aklından sadece herifi öldürmek, en azından epeyce hırpalamak geçiyordu.

Enver Nezih onu görünce başına gelecekleri anladı ve üzerine doğru son hızla gelen bir aracı durdurmak istercesine kollarını öne uzattı. Yanındaki polis memuruna, "Başkomiseri derhal buradan çıkar!" emrini verdi. Adamcağız ne yapacağını bilemez halde bir Enver'e bir Orhan'a bakınca, "Emir anlaşılmadı galiba!" diye bağırdı.

"Anlaşıldı sayın başsavcım," diyen polis memuru yine de yerinden kımıldayamadı.

"Size emir kimden geldi sayın başsavcım," diye sordu yumruklarını sıkan Orhan. "Böyle telaşla gazete basıp yayını kestiğinize göre oldukça önemli bir şahıstan gelmiş."

Haber bölümünde çıt çıkmıyordu. Herkes nefeslerini tutmuş, onları izliyordu.

"Gerginsiniz ama böyle acayip ithamlarda bulunmanın âlemi yok. Yayın yasağı henüz sona ermedi," dedi Enver Nezih. Ardından yalnızca ikisini duyabileceği kadar alçak bir sesle devam etti. "Ağzından çıkanlara dikkat et yoksa hayatını söndürürüm. Girdiğin delikte duvarlarla konuşursun."

"Başkomiserim bölmek gibi olmasın ama sizinle bir şey konuşabilir miyim?" dedi yan taraftan bir ses. "Sabri Yanmazgil, biraz önce telefonda görüşmüştük."

"Şimdi sırası değil," dedi Orhan gözlerini bir an için bile başsavcıdan ayırmadan.

"Başka zaman yok," dedi Sabri ve iyice yaklaşıp kulağına eğildi. "Kaçırılan çocuğun yeriyle ilgili."

Orhan nefesini tuttuğunun bilincinde değildi. Havasız kalan ciğerleri patlamak üzereyken gözleri kararmaya, başı ağırlaşmaya başladı. Hayatının bundan sonraki kısmında polis olmakla olmamak arasında kıldan ince bir

çizgi vardı şu anda; tek bir yumrukla her şeye veda edebilirdi. Önüne böyle adamlar çıkıp elini kolunu bağladığı sürece kaybedeceklerinin gözünde hiçbir değeri kalmıyordu. Diğer tarafta bir çocuk belki de son dakikalarını yaşamaktaydı ve Orhan öfkesine hâkim olamadığı için onu yarı yolda bırakırsa kendisini asla affetmeyecekti.

"Başkomiserim sadece bir dakika dinleyin," dedi Sabri kulağına. "Çok rica ediyorum."

Mert kolunu tutup usulca, "Hadi gel, gidelim," dedi.

Orhan nefesini bırakır bırakmaz yay gibi gerilmiş kasları kendilerini saldı ve dizleri çözüldü. Mert ona sıkıca yapışmasaydı dengesini kaybedecekti. Amirinin suratının gevşediğini gören polis memuru da hayata geri dönmüş gibi hareketlendi ve Orhan'a doğru bir adım attı. "Gerek yok," dedi Orhan. "Gidiyordum zaten."

Peşinde Mert, Sabri ve Sumru olduğunu tahmin ettiği genç kadınla birlikte lobiye çıktı. Mert onu hâlâ bırakmamıştı. "Tamam, bir şey yok," dedi ve çekip kolunu kurtardı. Sonra gözlerini ovuşturdu ve Sabri'ye döndü. "Evet, dinliyorum."

"Bize gelen mesajda çocuğun..."

"Batu," diye düzeltti Sumru.

"Batu'nun yayın başladıktan sonra 60 dakikalık süresi kalacağını yazmıştı şahıs... yani Cüneyt Bey... Cüneyt Gören. Yayının bir noktasında da kalan dakikalardan söz ettiler. Böyle şeyler duyunca benim aklıma hemen oksijen gelir. Üniversiteden beri amatör olarak dalgıçlık yapıyorum. Şu kadar dakikalık havan kaldı diye konuşuruz hep."

"Cüneyt bu kadar kısa sürede oksijen tüpünü, dalgıçlık malzemesini nereden bulacak ki? Öyle şeylerle hiç ilgisi yoktur. Sen söyle Mert var mı?"

"Dalgıçlık malzemesi demiyorum zaten, oksijen diyorum. Geçen yıl limanla ilgili bir yazı hazırlamıştım, iş

hacmi daraldığından beri atıl durumda bekleyen ve hiçbir işe yaramayan konteynerler var. Gittiğinde sormuştum, bunlar burada çürüyeceğine niye satılmıyor diye."

"Sabri Bey lütfen hızlı hızlı söyleyin ne söyleyeceksenız."

"Hava ve su yalıtımlı konteynerler var. Demin internetten enine boyuna bakıp kabaca hesapladım, bunlardan birinin içinde kapalı kalsanız en fazla bir-iki saatlik solunabilir havanız olur."

"Bu konteynerlerin kapakları içeriden açılmıyor mu?" diye sordu Orhan.

"Ellerini bağladıysa..." dedi Mert.

Zihnindeki dişililer birbirine kenetlenip dönmeye başlayan Oran yeniden Sabri'ye döndü. "Sen yerinde gözünle gördün mü bunları Sabri Bey?"

Adam evet anlamında başını salladı.

"Öyleyse benimle geliyorsun."

Sabri'yle ikisi asansörü beklerken Sumru, Mert'i kenara çekmiş bir şey konuşmaktaydı. Kapı açılınca, "Geliyor musun?" diye arkadaşına seslendi Orhan.

"Beni beklemeyin," dedi Mert acayip bir suratla, "başka bir yere gitmem gerekiyor."

11.

Kronometre dokuz dakika kaldığını gösterdiği sırada Ezgi kapının diğer tarafında bir ses duyduğunu sandı. Cüneyt öfkeyle monitöre baktığında fark etmemişti. Zihni Ezgi'ye oyun oynuyor olabilirdi ama bir ihtimal yerini buldularsa, ne kadar küçük bir ihtimal olursa olsun Cüneyt'i lafa tutup dikkatini dağıtması gerektiğine karar verdi.

"Lütfen beni dinle, sinirlenmekte çok haklısın ama paniğe kapılmayalım ve birlikte düşünelim. *Yeni Haber*

bağlantıyı kestiyse başka bir yerden yayına devam ederiz, olmaz mı? İstanbul'da bir dolu haberci tanıdığım var. İstersen onlardan birini arayalım, ne dersin?"

Odanın içi korkunç derecede havasızdı ve yakınlarda bir yerde tuvalet olup olmadığı sorusu aklının bir köşesinde sürekli dönüp duruyordu.

Bu sefer yine kapının dışından fakat daha yakından bir ses geldi. Ayağa kalkma bahanesiyle sandalyesini itip gürültü çıkardı. Cüneyt'in hâlâ fark etmemesine şaşırdı – şaşıracak bir şey yoktu aslında, takıntılı bir şekilde kamera görüntülerine dalmıştı ve kulağının dibinde balon patlasa duymayacaktı.

"Çok takipçisi olan gazetecilerden birini arayalım," diye sesini yükselterek devam etti Ezgi. "En çok kimi beğeniyorsun söyle. Büyük olasılıkla bende telefonu vardır, yoksa da hemen bulurum."

"Bana aptal muamelesi yapma," dedi Cüneyt gözünü monitörden ayırmadan. Tam arkasındaki kapı kolunun sessizce kımıldadığını fakat kilitli olduğu için açılmadığını görmedi.

Ezgi ne yapması gerektiğini düşünürken Cüneyt'e sezdirmeden etrafa bakındı. Daracık odanın içinde hareket edecek alan yoktu; yine de kapıdan olabildiğince uzaklaşmaya çalıştı. Cüneyt'in ceketinin altında, belinde bir tabanca olduğunu ilk o zaman gördü. Tam da bu anı bekleyen sinsi bir sancı, kanca gibi pençesini karnına batırıp kanırtmaya başladı.

Ani bir gümbürtüyle ikisi de yerinden sıçradı.

Kapıya çarpan bir şeyin çıkardığı tok ses, sonunda Cüneyt'in aklını başına getirdi. Hızla döndü ve belindeki tabancayı çekti.

"Silahı var!" diye bağırdı Ezgi.

İkinci gümbürtüyle kapı menteşelerini koparırcasına savrularak açıldı. Görünüşe bakılırsa omuz darbesi işe

yaramamış fakat tekme yaramıştı. Karşısında Orhan yerine Mert'i görünce Ezgi bir an şaşkınlıktan donakaldı.

"Yaklaşma!" diye bağıran Cüneyt de onun kadar şaşkın mıydı, anlamaya fırsat bulamadı. Cüneyt, Ezgi'yi belinden kavradığı gibi önüne çekti ve tabancanın namlusunu kafasına dayadı. "Yaklaşma yoksa vururum!"

"Sakin ol Cüneyt," dedi Mert.

"Yaklaşma! İki sevgilinin de senin yüzünden ölmesini istemezsin değil mi?"

"Sen önce şu tabancayı bırak. Sakin sakin konuşalım, olur mu?

Cüneyt neredeyse ağlayacaktı. "İşler bu noktaya geldikten sonra konuşarak hiçbir şeyi değiştiremeyiz. İkimiz de biliyoruz."

"Öyleyse Ezgi'yi bırak, o gitsin. Seninle baş başa konuşacağımız şeyler yok mu? Yolda gelirken anlattıklarını dinledim. Neden bana daha önce söylemedin?"

"Söylesem ne değişecekti Mert? Bilseydin ne yapacaktın?"

"Bilmiyorum ki! Belki hiçbir şey değişmezdi, bilmiyorum. Ama ne dersen de, bana ne kadar kızgın olursan ol kardeşimsin. Hep öyleydin, bundan sonra da öylesin. Hadi Ezgi'yi bırak artık, o işini tamamladı. İkimiz baş başa daha rahat konuşuruz. Haksızsam haksızsın de."

Beline dolanıp kolunu kavramış elin hafifçe gevşediğini hisseden Ezgi, Cüneyt'in karar vermeye çalıştığını anladı. Mert'i karşısında görünce, belki de Mert'in artık her şeyi bildiğini görünce çözülmüş ve kendinden emin tavırlarından eser kalmamıştı.

Kronometre yedi dakika gösteriyordu ve Ezgi kendisini daha fazla tutamadı. "Batu'nun yerini söyle Cüneyt. Yalvarıyorum, lütfen söyle!"

Mert elini uzattı. "Böyle konuşamayız, hadi ver şu silahı."

Cüneyt namluyu indirdi ve Ezgi'yi hafifçe itti. "Evet, senin işin bitti artık."

Ezgi serbest kalmasına rağmen yerinden kımıldayamadı. Suratındaki ifadeyi görüp aklından geçenleri anlayan Mert, "Merak etme, Batu'nun nerede olduğunu bana söyleyecek. Sen gidebilirsin," dedi. Gözlerindeki bakış sesi kadar sakin değildi, hemen buradan uzaklaş, diyordu.

Ezgi kapıdan çıkarken son kez dönüp Cüneyt'in yüzüne baktı.

İyi kötü insanların ne düşündüğünü tahmin edebilme yeteneğiyle övünürdü fakat şimdi, hayatında belki de ilk kez bir yüz, ona tamamen yabancı, karanlık ve okunamayacak kadar karmaşık görünüyordu.

Bir türlü uyanamadığı bir kâbustan kaçmaya çalışır gibi tırmandı basamakları. Nereye gittiğini bilmiyordu. İçinden bir ses, geri dönüp elindeki silahı kap ve Batu'nun yerini söyleyene kadar kafasına vur diyordu. Yapabilirdi. Yapabileceğine en ufak bir şüphesi yoktu fakat işe yaramazdı.

Kapıyı açıp dışarıya adımını attığında kendisini kararmış, ağır bir gökyüzünün altında, solmuş yapraklarla kaplı küçük bir yüzme havuzunun yanı başında buldu. Yağmur yağmıyordu ancak ıslak rüzgâr yanaklarını ıslatıyordu. Dizlerinin üzerine çöküp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Çok değil, birkaç dakika sonra aşağıda patlayan silahın sesiyle ellerini karnına bastırdı, içini yakan bir acıyla iki büklüm oldu ve sessizce haykırdı.

12.

Limanın araç girişindeki kulübede oturan bekçi, belli ki uykusuz bir gece geçirmişti ve gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. "Sabaha karşı bir grup genç içmeye

geldi, zor kovaladım," dedi. "Onun dışında gelen giden olmadı."

Kaybedecek bir saniyesi bile olmayan Orhan, bekçi demir barikatı yükseltirken otomobile dönüp gaza bastı. Etrafta in cin top oynuyordu ve limanın çürümeye terk edilmiş gibi bir havası vardı. Canlı yayının başlangıcına göre ayarladığı kol saatine baktı. Yedi dakika.

İlkokul yıllarında Yenikent'e gelip giden gemilerin isimlerine ve bayraklarına takıntılı bir ilgi duyduğu dönemi çok iyi hatırlıyordu. Büyüyünce ilgisini kaybetmişti fakat ne zaman açıkta bir yük gemisi görse o günler aklına gelirdi. Babasına onu buraya gezmeye getirmesi için yalvardığı pazar sabahları. Yıllar sonra, bekçinin şikâyet ettiği gençler gibi tel örgüden atlayıp kafa çekmeye geldikleri bir dönem de vardı ama zihninde diğeri kadar belirgin bir iz bırakmamıştı.

"Bu taraftan," diye işaret etti yolcu koltuğundaki Sabri. "Nakliyat hacmi daraldığı için üç vincin ikisini satmışlar, sadece biri kalmış. İnanılmaz derecede pahalıymış şu vinçler, hiç tahmin etmezdim." Yol boyunca boş boş konuşup durmuştu ve şimdi de aralıksız devam ediyordu. Gergin olduğunda çenesi düşen tiplerdendi. Orhan böylelerine tahammül etmekte zorlanırdı; belki anlar da susar diye anlattıklarına hiçbir tepki vermemişti ama nafile.

"Bakın komiserim şu gördüğünüz bütün konteynerler boş boş bekliyor. Kimindir, neden bırakıp gitmişler, takip eden yok." Sabri ne kadar hızlı gittiklerine dair bir yorum yapmamak için belli ki kendisini zor tutuyordu. Tutunacak bir yer ararken konuşmaya devam etti. "Elbette birtakım kayıtlar var ama tespit ettiğim kadarıyla kimsenin umurunda değil."

Orhan biraz daha hızlandı. Otomobili boş bir yarış pistinde deneme sürüşü yapar gibi seri hareketlerle kul-

lanıyordu. Ümitsizliğe kapılıp kafayı tamamen yakmamak için kendisini konuşmaya zorladı.

"Bunlar çok büyük değil mi? Herhalde birkaç gün yetecek kadar hava vardır içinde."

"Bildiğim kadarıyla bunlar hava ve su yalıtımlı değil zaten. Benim size sözünü ettiklerim daha ileride. Ana binaya doğru devam edelim."

Orhan gazı kökledi.

Liman İşletmeleri binası, 1970'lerden kalma modern bir mimariye sahipti ancak bakımsızlıktan dökülüyordu. Arkasında göz alabildiğine uzanan depoların yanında oyuncak maket gibi kalıyordu.

"Şu bayrakları geçince sola sapalım," dedi Sabri. Orhan hız kesmeden direksiyonu kırınca savrulmamak için kapının koluna yapıştı.

"Buraları avucunuzun içi gibi biliyorsunuz Sabri Bey."

"Eh, biz de gençliğimizde az kaçamak yapmadık," diye gülmeye çalıştı Sabri.

Orhan, bu adamla aynı şeyleri yaşamalarına bir parça bozulsa da avuç içi kadar Yenikent'te bazı şeylerin hiç değişmemesi normaldi aslında. Aramızda kaç yaş var diye düşünürken yan gözle baktı. Altı-yedi? On olmadığı kesindi.

"Bakın işte bunlar," dedi Sabri heyecanla.

Orhan otomobili adamın gösterdiği yerde durdurup indi. Depoların ortasındaki açıklıkta rüzgârın uğultusu, ara sıra bağıran martıların sesini bastıracak kadar şiddetliydi. Uzun süredir el değmemiş gibi duran bakımsız bir forkliftin arkasında, yüze yakın konteyner Lego taşları gibi dizilmiş bekliyordu. Kırmızı, yeşil, mavi beyaz renkleriyle rasgele istiflenmiş ve pislikten kararmaya başlamışlardı. Bunlar Sabri'nin anlattığı gibi daha küçük boyuttaydı; normal bir kamyonun arkasına en ufaklarından iki-üç tane sığdırılabilirdi.

Saatini kontrol etti. Beş dakika.

"Bazılarında soğutma sistemi varmış," dedi onu takip eden Sabri. "Portatif soğuk depo olarak kullanılıyormuş. Kim bilir kaç para eder bunlar."

Adam hâlâ işin ticari kısmını düşünüyor, diye iyice gerildi Orhan. Sonra iki elini ağzına götürüp bütün gücüyle, "Batu!" diye bağırdı. Sesi daha yankılanmaya başlamadan depoların çatısına tünemiş martılar hep birlikte havalandı.

Birkaç saniye geçmeden yine bağırdı Orhan. Boş duracağına bir şey yapması gerektiğini kavrayan Sabri de ona katıldı. Beş-altı kere bağırdıktan sonra durup Orhan'a döndü. "Eğer Batu Bey'in ağzı bağlıysa cevap vermesi mümkün değil aslında..."

Doğru söylüyordu. Orhan herhangi bir ses duymak için kulak kabartıp konteynerlerin etrafında dolanmaya başladı.

Batu'yu bulma şanslarının ne kadar düşük olduğunu düşünüp umudunu tümden yitirmemek için zihnini gereksiz detaylarla meşgul ettiğinin farkındaydı. Yolda Yavuz'la bir defa daha konuşmuş ve fena halde canı sıkılmıştı. Fabrikayı bu kadar kısa bir sürede karış karış arayacak kadar kalabalık bir ekipleri yoktu. Her yere baktık dese de kıyıda köşede farkına bile varmadıkları daha bir sürü saklanacak delik olduğuna emindi. Batu limanda değilse başka bir yerde arayıp bulabilecek zamanları kalmamıştı artık.

Sabri'nin yanına döndü. "Hesap yaptım diyordun, bunların hangileri tam olarak uyuyor hesaplarına?"

"Başta dediğim gibi, öyle tam olarak uyuması diye bir şey söz konusu değil."

"Lafı geveleme Sabri Bey. Anladın işte beni, hangilerine bakalım onu soruyorum."

Sabri olduğu yerde dönerek çevresine bakındı. Dört

bir yanları konteynerlerle çevriliydi. Tek tek hepsini açıp bakmaya kalksalar saatler sürecekti. "İşin gerçeği, kapalı bir yerde oksijen yetersizliğinden çok daha önce karbondioksit zehirlenmesinden ölür insan."

"Tamam, o da aynı kapıya çıkmıyor mu?"

"Ortalama bir insanın saatte 50 santimetre küp karbondioksit ürettiğini var sayacak olursak..." diye Sabri kendi kendine mırıldanmaya başlayınca sabrı taşan Orhan, "Hesabı şimdi yapıyorsan işimiz zor," diye söylendi. "Sen şu uçtan başla, ben bu uçtan başlıyorum."

"Neye başlıyoruz?"

"Teker teker açıp içlerine bakacağız." Başka bir seçenek gelmiyordu aklına. Çaresizlikten avazı çıktığı kadar bağırmak, küfretmek, tekmeler atıp tepinmek istiyordu ama ne işe yarayacaktı ki?

Sabri hiç itiraz etmeden kafa salladı ve gösterdiği yöne koştu. Orhan gözüne kestirdiği ilk konteynerin kapağını zorladığında nabzı neredeyse 180'e çıkmıştı. Sıkışmış sürgü bir-iki denemeden sonra açılınca burnuna küf kokusu geldi.

Sadece üç dakikaları kalmıştı.

Cüneyt'in 60 dakikalık süreyi neye göre hesapladığını bilmiyordu. Sabri'nin dediği kadar karmaşık bir hesapsa, büyük olasılıkla yuvarlak bir rakam belirlemişti. İşin fenası, yanlış hesaplamış olabilirdi, hatta yalan söylüyor bile olabilirdi. Söylediklerini körü körüne inanmışlardı çünkü başka çareleri yoktu.

Bir sonraki konteynerin kapağını denedi. En büyük korkusu şunlardan birini açtığında çocuğun cansız bedeniyle karşılaşmaktı. Düşünme böyle şeyler, dedi içinden ama elinde değildi, aklı hep en kötü olasılığa kayıp duruyordu.

İki dakika.

Eğer öyle bir şey olursa Ezgi'ye nasıl söylerdi?

Üçüncü ve dördüncü konteynerleri açıp onları da boş bulunca tekrar saatine baktı.

Bir dakika.

Hırsla kapağa tekme attı ve beşinciye geçti. O da boş çıktı.

Görünüşe bakılırsa Sabri ondan daha yavaş ilerliyordu. Zaten ikisi de ne kadar hızlanırlarsa hızlansınlar – düşünme böyle şeyler, diye tekrarladı içinden.

Sıradaki kapağı açmaya çalışırken Sabri'nin bağırmasıyla donup kaldı.

Adrenalin vücuduna yayılırken zamanın yavaşlayıp durduğunu sandı. Kasları daha o komut vermeden hareket geçmişti, Sabri'nin sesine doğru koşuyordu fakat adımları onu çileden çıkaracak kadar yavaştı. Köşeyi dönüp biraz ileride adamı dizlerinin üzerine çökmüş bir halde görünce beynine buz gibi bir şey saplandı.

Biraz daha yaklaşınca bileklerinden koli bandıyla bağlanmış iki bacak gördü.

Ardından cansız bir beden.

Ardından Batu'nun bembeyaz suratı ve kapalı gözleri.

Sabri'nin eli çocuğun şah damarındaydı. "Nabzı atıyor mu anlayamadım," dedi, "nefes almıyor."

Sabri'yi itip Batu'nun başına çöken Orhan, "Ambulans çağır," dedi net bir şekilde. "Durma orada öyle, hareket et!"

Önce ellerini çözmeyi denedi fakat daha fazla zaman kaybetmemek için vazgeçti. Ağzındaki bandı çekip çıkardı. Bildiği her şeyi unuttuğundan korkuyordu ama düşünmesine gerek kalmadan yapması gerekenleri yapmaya başlamıştı bile.

Batu'nun başını geriye itip çenesini kaldırdı, kulağını ağzına yaklaştırıp soluğunu duymaya çalıştı. Sonra bir elini göğüskemiğinin altına, diğerini onun üzerine yer-

leştirip parmaklarını kenetledi ve doğru olduğunu umduğu tempoda 30 defa baskı uyguladı. Bir şeyleri kırmaktan korkuyordu ama durmadı.

Sabri'nin sesinin hayal meyal duydu, ambulansa nerede olduklarını tarif etmeye çalışırken kekeliyordu. Batu'nun burnunu kapatıp ağzına iki nefes üfledi. Sabri, telefonu omuzuna sıkıştırmış bir yandan konuşuyor bir yandan da Batu'nun bileğindeki yapışkan bantları kopartmaya çalışıyordu. Orhan, "Kıpırdatma!" diye bağıracaktı fakat ritmi bozmaktan korktuğu için tuttu kendisini.

30 kalp masajı sonra iki nefes.

Martılar tepelerinde çığlık çığlığa dönüp duruyordu.

Bir daha 30 kalp masajı sonra iki nefes.

Ezgi'ye nasıl söylerim, diye düşündü.

Batu'nun göğsü kendiliğinden yükselip alçalmaya başladığında önce hayal gördüğünü sandı. Sabriye döndü, o da görmüştü, suratında kocaman bir gülümsemeyle, "Evet," dedi, ardından telefondaki görevliye, "yaşıyor!" diye müjdeyi verdi.

"Bulduk seni," dedi Orhan, Batu'nun kulağına. "Yaşıyorsun. Bir şeyin yok. Bulduk seni."

Hafiflediğini, bedeninin adeta betondan ayrılıp yükselmeye başladığını ve takılmış plak gibi dudaklarından dökülen sözcüklerin kendi kulağına ne kadar acayip geldiğini düşünürken gözlerini yumdu.

"Bulduk seni. Bulduk seni. Bulduk seni."

13.

İskender çiftliğe döndüğünde Cem'i televizyonun karşısında seçim sonuçlarını izlerken buldu. Üzerinde her zamanki gibi Japon çizgi film karakterli tişörtlerinden vardı, saçı her zamanki gibi karmakarışıktı fakat her şeyiyle İskender'in gözüne o kadar yabancı gözüküyordu

ki yanlışlıkla başka bir evde başka birisinin odasına girmiş gibi rahatsız edici bir hisse kapıldı. Belki tekerlekli sandalyesinde değil de normal bir koltukta oturmasıydı ona değişik gelen.

"Annemle kavga ettik," dedi İskender'in odaya girdiğini duyunca. Başını çevirip kim geldi diye bakmadan ayak seslerinden anlamıştı o olduğunu.

"Tahmin ettim. Daha doğrusu bir kısmına kulak misafiri oldum istemeden."

Konu Cem'in videosuydu. İskender, seslerin yükseldiğini duyar duymaz kendisini bahçeye atmıştı. Normalde böyle durumlarda otoyola kadar yürüyüp zaman öldürür, sonra geri dönerdi fakat bu sefer toprak yolu takip etmemiş, çitin üzerinden atlayıp incir ağaçlarını geçmiş ve yönünü bayırlara doğru çevirmişti. Toprak ıslak ve yumuşaktı, eski spor ayakkabıları çamura saplanıp duruyordu fakat İskender umursamamış, yokuş aşağı hızlandıkça hızlanmıştı. Rüzgâra karşı yaşlı bir at gibi koşmuştu. Yamacın dibine vardığında durmuştu.

Sonra bağırmıştı. Neden bağırdığını bilmiyordu, iyi geldiğini de söyleyemezdi ama uzunca bir süre bağırmaya devam etmişti. Boğazı acıyana kadar. Eve dönmek zamanı geldiğinde çamura bata çıka tepeye geri tırmanmak dalağını şişirmişti ve kapıdan girdiğinde kilometrelerce koşmuş gibi nefes nefeseydi.

Çamurlu ayakkabılarını çıkarmayı unuttuğunu fark etti. Başını çevirip arkasında bıraktığı kahverengi lekelere baktı. "Nasıl geçti kavganız?" diye sordu.

"Her zamankinden biraz daha sert." Televizyondan yansıyan ışık yüzünden Cem'in suratında renkli gölgeler sürekli yer değiştiriyordu ve gülüyor mu somurtuyor mu anlaşılmıyordu.

"Rahat mısın orada?"

Evet anlamında başını salladı Cem. Hâlâ gözlerini

ekrandan ayırmamış, İskender'in yüzüne hiç bakmamıştı. "Ayakta dikilmesene, gel otur."

İskender yerinden kımıldamadı. "Sonuçlar nasıl?" diye sordu sırf biraz daha zaman kazanmak için.

"Daha sandıkların yüzde 80'i açıldı. Epeyce fark var. Bundan sonra bir sürpriz olmaz. Zaten beklenmiyordu ama yine de..."

"Tebrikler öyleyse."

Cem televizyonu kapattı. Parmaklarındaki mürekkep lekeleriyle uğraşmaya başladı. "Beni niye tebrik ediyorsun ki?"

"Biraz kolonya ister ister misin?" Ondan cevap gelmeyince kendi ensesini ıslattı, limon kokusunu içine çekti ve devam etti. "Aslında sana veda etmeye geldim."

"Biliyorum. Sabah bavul topluyordun."

"Odama mı geldin? Duymadım bile."

Cem omuz silkti. "Kimse duymuyor. Yürürken ses çıkarmıyorum. Nereye gideceksin?"

"Ufak bir Yunan adası varmış, şimdi sorsan ismini söyleyemem. Sonrasını bilmiyorum."

Cem, anlıyorum der gibi ağır ağır başını salladı. Gidişini bu kadar sakin karşılaması İskender'e acayip geliyordu fakat düşünecek olursa son birkaç gündür her şey son derece acayipti zaten. Öksürüp boğazını temizledi ve önüne baktı.

"Sana bir şey olacağına keşke ben ölseydim demediğim tek bir gün geçmedi. Ama galiba artık cezamı çektim, bitti."

Sonunda Cem başını kaldırıp gözlerini ona çevirdi. "Senin için ceza mıydı yani?"

Dürüst davranmaya ve ona yalan söylememeye karar verdiğini hatırlayan İskender bir an için durakladı. "Başta belki. Sonrasında değil. Çoğu zaman değil. Fakat artık bana ihtiyacın kalmadığına göre..."

"Kiminle gidiyorsun? O kızla mı?"

"Evet, Şirin'e gidiyoruz. Bana kalırsa orada yollarımız ayrılır. İçimden bir ses öyle diyor."

"Âşık oldun sanıyordum."

"Dur hele, dün bir bugün iki," diye bir an için sırıtan İskender yeninden ciddileşti. "Senden bir ricam olacak, tabii eğer kabul edersen. Gittiğimi Zehra Hanım'a sen söyler misin? Ama hemen değil. Biliyorsun, yoksa bırakmaz."

"Olur," dedi Cem. "Ben söylerim."

"Vito'nun anahtarını masaya bıraktım."

"İyi yaptın."

"Çizgi romanı bitirdin mi?"

"Bitirdim. İçinde sen de varsın."

"Sahiden mi?"

"Herkes var. Bütün bu..." Cem eliyle etrafı içine alan büyük bir daire çizdi. "Olan biten her şey var."

"Olduğu gibi mi?"

"Olduğu gibi. Basılınca belki okursun."

"Belki okurum. Ama şimdiden hayırlı uğurlu olsun." İskender birkaç adım atıp Cem'in yanına geldi. "Öyleyse bana müsaade." Elini uzattı. Tokalaştılar. Sonra İskender eğildi, gözlerini kapattı ve Cem'in başının üstünden öptü.

Elini kolunu nereye koyacağını bilemediği için bu defa geri geri birkaç sarsak adım attı ve burnunu sildi.

Bavulunu almak üzere odasına giderken Cem arkasından seslendi. "Yanılıyorsun. İhtiyacım kalmadığı doğru değil. Ama iyi tatiller."

6 Ekim Pazar
Az bulutlu, 7°

14.

"Acaba Batu'yu alıp kısa bir kafa iznine mi çıksan? İkinize de iyi gelirdi."

"Çocuk tam okuluna uyum sağlamaya çalışırken düzeni bozulsun istemiyorum," dedi Ezgi. Mert'le birlikte 29 Mayıs Meydanı'nı geçip sahile doğru yürüyorlardı. Öğlene doğru beyaz bulutların arasında mavi bir gökyüzü belirmişti. Bu pazar hava önceki günlere kıyasla daha aydınlıktı fakat hâlâ buz gibi soğuktu. Böyle giderse ekimde kar yağabilir diyordu meteorologlar. Ezgi, evdeki kolilerden atkısını ve eldivenlerini bulup çıkardığı için çok mutluydu.

"Babasını arayıp ne demiş biliyor musun?" diye devam etti. "Ara tatilde İstanbul'a gitmek yerine burada kalıp fabrikada staj yapmak istiyormuş. Olup biten her şeyi nasıl bu kadar kolay kabullendi aklım almıyor. Sormaya da çekiniyorum."

"Baba bozulmuştur," diye hafifçe gülümsedi Mert.

"Oğlunu görmek istiyorsa atlar gelir. Engel olan yok.

Ona burada güzel bir otel buluruz, eminim sen bütün otelleri avucunun içi gibi biliyorsundur."

"Sadece İstanbul'dakileri biliyorum. Hâlâ çok kızgınsın değil mi?"

Sen kızgın değil misin diye sormak istiyordu. Herkes kızgın değil miydi? Fakat aslında Mert'in başka bir şeyden söz ettiğinin farkındaydı.

"Evet sana hâlâ kızgınım," dedi. "Niye diye soracak olursan derli toplu bir cevap veremem. Bir sürü şey üst üste geldi."

Olayların üzerinden bir hafta geçmişti. Hayat nasıl bu kadar çabuk normal akışına dönmüştü, Ezgi'nin aklı almıyordu. Yoksa dönmemişti de sadece öyle görünmeye mi çalışıyorlardı? Bu şehirdeki diğer insanlar da onun gibi sabahın dördünde tam olarak hatırlayamadığı bir kâbustan haykırarak uyanıp yataktan fırlıyor muydu? Bütün bu insanlar rol yapıyor olamazdı. Meydandaki kafeler ve restoranlar ağzına kadar doluydu. Banklarda oturanlar dört gözle çekirdek satan adamın geçmesini bekliyordu. Çocuk parkından her zamanki gibi neşeli çığlıklar yükseliyordu.

Cuma günü Orhan ve Mert'le birlikte Sedef Yılmaz'ın cenazesine katılmışlardı. Savcılık cenazeyi aileye o kadar geç teslim etmişti ki artık bir gün daha geciktirse lojmanlarda ayaklanma çıkacaktı. Cem Gören camiye yürüyerek gelmiş ve gazetecilerin ilgi odağı olmuştu. Zehra Gören böyle acı bir günde sorulara cevap veremeyeceğini bildirmiş ve kameralardan uzak durmuştu. Ezgi, Sedef'in annesiyle teyzesine baş sağlığı dilerken Hasan'ı sormuştu, nerede olduğunu bilmiyorlardı, teyze kulağına eğilip, "Yüzünü şeytan görsün," diye fısıldadı. Şirin de cenazede yoktu, onun İskender'le birlikte Yenikent'i terk ettiğini bilmeyen kalmamıştı neredeyse.

Mendireğin önüne gelince durup beklediler.

"İki hafta içerisinde iki arkadaşımızı kaybettik ve yine buradayız..."

Mert, üşüyüp ceketinin yakalarını kaldırdı. "Cüneyt ölmüş gibi konuşuyorsun ama bugün yoğun bakımdan çıkarıyorlarmış. Bir-iki haftaya ayağa kalkar demiş doktoru."

"Senin için ölmedi mi?"

"Bilmiyorum..."

Uzun bir sessizliğin ardından bir kez daha "Bilmiyorum," dedi Mert. "Biraz daha zaman geçsin belki hastanede ziyarete giderim. Ya da cezaevinde. Yüzüne bir defa daha bakıp öyle karar vereceğim sanırım."

"O gün ben çıktıktan sonra aşağıda ne oldu Mert?"

"Neden aynı şeyi sorup duruyorsun? Defalarca anlattım ya."

"Bir daha anlat."

Mert başını denize doğru çevirip iç çekti. "Sen odadan çıktıktan sonra konuşup sakinleştirmeye çalıştım. Tabancayı bırak dedim ama beni dinlemedi. Batu'nun nerede olduğunu söyledi, sonra da namluyu çenesine dayadı. Engel olmaya çalıştım ve silah patladı."

"Neden engel olmaya çalıştın?"

"Sence?"

Bu sorunun birden fazla cevabı vardı fakat Mert'in hangisini vereceğini bilmiyordu. Hangisini vermesini tercih ederdi, onu da bilmiyordu. Acaba o da sabahın 4.00'ünde haykırarak uyanıp yataktan fırlıyor muydu?

"Bana hâlâ ne istediğini söylemedin," dedi Mert. "Eğer ciddi bir ilişki deneyelim dersen hiç düşünmeden evet derim."

"Ciddi bir ilişki mi?" diye mırıldanan Ezgi, Mert'in koluna girdi.

Birkaç ay sonra benden sıkılıp başka bir kadına gitmeyeceğini emin değilim, dedi içinden, beni üzmeyeceğine, sinir etmeyeceğine, yalanlarınla boğmayacağına

emin değilim, o kadınları taciz etmedim dediğinde sana inanıyor muyum ondan da emin değilim, inanmak istiyorum ama hata mı ediyorum bilmiyorum, hayalimde canlandırdığım adam sen değilmişsin bak onu artık biliyorum, seni yine de seviyorum ve bazı yönlerinden nefret ediyorum, bana armağan ettiğin Edip Cansever kitabını hâlâ saklıyorum, hep saklayacağım, aşk romanı ise... kim bilir, sanırım çoktan kayboldu. Bazı şeyler kaybolur ve boş verirsin, bazılarını da gözün gibi korursun yok olmasın diye.

"Hayır Mert, bana çekici geliyorsun ama seninle cidi bir ilişki denemek istemiyorum."

"Neden diye sorabilir miyim?"

"Çünkü... sana güvenmiyorum."

"Gelir gelmez seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Gelir gelmez Yenikent beni hayal kırıklığına uğrattı. Hayaller de yanlışmış zaten, kırılması gerekiyormuş. Ama en azından burada bir işim var. Yeni belediye başkanımızın kirli çamaşırlarını yazıp ortaya dökebileceğim bir gazetem var."

Mert gülmekle homurdanmak arası bir ses çıkardı. "Son kısmından çok emin değilim."

"Kovulana kadar şansımı zorlayacağım."

Telefon konuşmasını bitirip yanlarına dönen Orhan, "Özel bir şey konuşuyorsanız bölmeyeyim," dedi.

"Ezgi Sezgin yeni belediye başkanımızın kirli çamaşırlar ortaya serecekmiş, onu konuşuyorduk. Hadi yürü, yarım saattir seni bekliyoruz, donduk."

"Rica etsem Başsavcı Enver Nezih'in kirli çamaşırlarına da bir el atabilir misin? Ben sana bütün gücümle destek olacağım."

"Merak etme, o da listemde. Fakat ilk iş şu *Çapraz Ateş*'in kim olduğunu bulmak istiyorum."

Ezgi'yi aralarına alıp mendireğe çıkan dik basamak-

ları tırmandılar. Bugün deniz sakindi ve kayaları dövüp köpükler saçmıyordu. Buna rağmen mendireğin üzerinde üçünden başka hiç kimse yoktu.

"Bence ilk iş Sabri'yle Sumru'ya bir yemek ısmarlayıp teşekkür etmen gerekir," dedi Orhan. "Hatta ikimiz birlikte teşekkür edelim. Birisi oğlunun yerini buldu, diğeri senin."

Ezgi gülerek başını salladı. "Bak doğruya doğru, Sabri beni fena halde mahcup etti fakat Sumru hiç şaşırtmadı. Canlı yayında verdiğim işareti anlayacağından emindim."

Mert araya girdi. "Sen bir de benim şaşkınlığımı görecektin. Kızcağız bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor ama o kargaşada kafam almıyor ki. Cüneyt Bey'le nerede yüzüyordunuz diye soruyor bana, yazık aklını kaçırdı sandım. Ezgi Hanım röportaj sırasında asla tavana bakıp düşünmez, öyle yapanlara da gıcık olur, kesin bize bir şey söylemeye çalışıyor diye tutturdu."

"Başımla yukarıyı gösterip yüzme havuzunu anlatmaya çalışıyordum, daha ne yapayım? Bambaşka bir havuzun altında da olabilirdik, şansımı denedim."

"En çok neye bozuluyorum biliyor musun," dedi Orhan. "Seni yarım saat önce bulabilirmişiz. Burnumuzun dibindeymişsin. Oraya kadar gelip havuzun altına bakmayı akıl edemediğim için kendime çok kızgınım."

"Baksaydın Cüneyt'in itirafları yarım kalacaktı."

"Peki, sen esas soruya cevap ver," dedi Mert. "Zehra Hanımefendi hakkında soruşturma açılacak mı açılmayacak mı?"

"Avukatları Cüneyt'in akıl sağlığının yerinde olmadığını ve anlattıklarının hükümsüz olduğunu iddia edecek diyorlar. Avukatları diyorum çünkü resmen bir ordu tutmuş. Bir de hekim ordusu tutmuş, Cüneyt'e deli raporu çıkarmak için."

Mert sahilde yürüyüş yapan insanlara doğru döndü.

"Şunların neredeyse yüzde 80'i bu kadına oy verip belediye başkanı yaptı."

"Oy verdiklerinde nasıl biri olduğunu bilmiyorlardı," dedi Ezgi.

"Şimdi biliyorlar. Ne değişti? Şu hale bak, umurlarında bile değil."

"Ne değişti bilmiyorum ama ben bir daha bu mendireğe çıkmak istemiyorum," dedi Ezgi. "Her seferinde eksiliyoruz. Daha fazlasını kaldırabilecek gücüm yok artık."

"Bu son olsun," dedi Mert.

"Bu son olsun," diye tekrarladı Orhan.

15.

"Dostoyevski'ler? Tolstoy'ların yanına mı?" diye sordu Ezgi.

"Hayır, altındaki rafa."

Peki ama neden yanına değil de alt rafa, diye sormamak için kendisini zor tutan Ezgi kolideki kitapları karıştırmaya devam etti. Sabunlu bezle sildikleri rafların kurumasını bekliyorlardı. Batu artık kâğıt konusunda kendisini uzman sayıyordu ve, "Bu kapaklar ıslanırsa yapışır," diye uyarmıştı. Ezgi'nin yeni satın aldığı defterdeki sayfaların gramajını da çok düşük bulup burun kıvırmıştı örneğin, "Bu kadar pahalıya satmaları dolandırıcılık," demişti.

Ezgi'nin gözü kenarda bekleyen henüz açılmamış koliye kaydı. "Bu ansiklopedileri ne yapacağız peki?"

"Bence dursun. Arada sırada karıştırıyorum, hoşuma gidiyor. Resimli olan kesin dursun."

Tamam dursun, yeni kitaplara yer kalmayınca düşünürüz, diye geçirdi Ezgi içinden.

Öğleden sonra fırını gıcır gıcır silip parlatmış, ardından tarifini ezbere bildiği kakaolu kekten yapmıştı. Mutfakta çay demleniyor ve pişmesine 10 dakika kalan kekin

kokusu salona kadar geliyordu. Hava artık erkenden kararmıştı. Yumuşak, tatlı ışıkta yeni evi gözüne ilk defa sıcak göründü.

"Bir şey daha soracağım. Gerçekten hiç korkmadın mı?"

"Neden aynı şeyi sorup duruyorsun?" Batu sandalyeden inip sabunlu bezi annesinin elinden aldı, kovada çalkalayıp sıktı.

"Sabah Mert, şimdi de sen!" diye söylendi Ezgi. "Soruyorum çünkü anlamaya çalışıyorum."

"Korkmadım. Ama hareket edemediğim için kollarım ve bacaklarım uyuştu. Sonrasını da hatırlamıyorum zaten."

Önceki pazar akşamı hastanenin acil servisindeki doktor, "Batu sapasağlam, hiçbir şeyi yok," demişti. Ezgi, "Ama kalbi durmuş!" diye isyan ettiğinde onu rahatlatmak için yarım saat dil dökmüştü. Batu'yu bir gece hastanede tutmuşlar ve ertesi sabah taburcu etmişlerdi.

İçi rahat etmeyen Ezgi, çarşamba günü okuldan izin alıp Batu'yu tekrar hastaneye götürmüş ve başka bir doktor bulup tepeden tırnağa bütün kontrollerin yeniden yapılmasını rica etmişti. Sonuçlar gayet iyi gelmişti. "Belki bir terapistle birkaç seans konuşması iyi olur," diye öneride bulunmuştu yeni doktor. "Bazı kişiler bu tip travmatik olaylara geç tepki verir. Ya da içine atar ve hiç tepki vermez."

Batu, terapistle ilk seansını önceki gün yapmış ve Ezgi'nin hiç beklemediği kadar memnun kalmıştı.

"Kadınla ne konuştuğunuzu bana anlatmayacak mısın?"

"Terapistle mi? Tabii ki anlatmayacağım," dedi Batu.

"Aman! Çok meraklıydım sanki!"

"Senden de konuştuk," dedi Batu ve sandalyeye çı-

kıp en üstteki rafı temiz bezle bir defa daha silmeye başladı. "Hastalığından..."

"Hastalığım geçti sayılır," diye sözünü kesti Ezgi, "öyle ufak bir ataktı ama şimdi çok daha iyiyim."

"Geceleri bağırarak uyanmandan, yemek yememenden, çok çalışmandan..."

"Bence bir anlaşma yapalım. Bir süre sen benim için endişelenmeyi bırakacaksın, sadece ben senin için endişeleneceğim. Kabul mü?"

"Olmaz."

İç çeken Ezgi kutunun en altındaki kitaplara uzandı. "Orhan Pamuk'lar?"

"Diğer Nobel'lilerin yanına."

"Bizde başka Nobel yok ki, hepsi babanda kaldı."

Doğup büyüdüğü ve gençliğinde daralıp arkasına bakmadan kaçtığı Yenikent, yokluğunda neredeyse hiç değişmemişti. Bu ufacık şehirde zaman İstanbul'a kıyasla hâlâ yavaş akıyordu. Atmosferi oluşturan moleküller normalden daha ağırdı sanki ya da yerçekimi daha güçlüydü ve gözle görünmeyen bir kütle insanın sırtına çöküp hareketlerini yavaşlatıyordu.

Haritada belirsiz bir nokta: Yenikent. Çocukluğunun geçtiği kente yıllar sonra dönen meşhur bir gazeteci: Ezgi Sezgin. Bir anda kendisini karmaşık bir cinayet ve ilişkiler ağının içerisinde bulan Mert, Orhan, Mercan, Cüneyt ve diğerleri.

Hikmet Hükümenoğlu, *Sonra Gözler Görür*'de coşkulu bir polisiye hikâyenin peşinden gidiyor. Ezgi Sezgin'in bir yandan kendi hayatını yoluna koyma çabası, diğer yandan çözmek zorunda kaldığı karanlık bir cinayet onu zamanla bambaşka arayışlara itiyor ve olaylar gelişiyor...

0755217 YBK
THG 0755217 YBK
₺ 385.00

#polisiye #macera #cinayet #gazetecilik #gerilim

can

canyayinlari.com | f | | X canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-6436-3

9 789750 764363